STEELHEART

BRANDON SANDERSON

DEX

DÜŞMANININ ZAYIF TARAFI SENİN EN GÜÇLÜ SİLAHIN.

Steelheart

özgün adı: ***Steelheart***

Orijinali Steelheart 1 adıyla İngilizce olarak yayınlanmıştır.

Yazan: Brandon Sanderson

Çeviri: Taylan Taftaf **Yayma hazırlayan:** Senem Kale **Grafik uygulama:** Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Anatollalit Telif ve Tercümanlık Hizmetleri Limited Şirketi ve JABberwocky Literary Agency İne. aracılığıyla yayınlanmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2014 **ISBN:** 978-605-09-1829-8 **Sertifika no:** 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360 Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66 **www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr**

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL Tel:

(0212)515 49 47 **Sertifika no:** 11965

STEELHEARTH

BRANDON SANDERSON

Her gün gülümsemesini kullanarak kötülükle savaşan,
Dallin Sanderson için.

Giriş

Steelheart'ın yaralandığını gördüm.

On yıl önce oldu bu; sekiz yaşındaydım. Babamla birlikte, Adams sokağındaki First Union bankasındaydık. O zamanlar, İşgal'in öncesinde, eski sokak isimlerini kullanırdık.

Banka çok büyüktü. Beyaz sütunların arasında, kırmızı halıyla kaplı açık bir alandan oluşan iç kısım, binanın derinlerine açılan geniş kapılara uzanıyordu. Sokağa çıkılan iki büyük döner kapının yanında, yanlara açılan kapılar vardı. İçeri girip çıkan kalabalığın eklenmesiyle bu açık alan, insanlarla paranın hayat verdiği devasa bir yaratığın atan kalbini andırıyordu.

Benim için fazla büyük olan bir sandalyede arkam dönük bir şekilde diz çökmüş, akıp giden insanları seyrediyordum. İnsanları seyretmeyi severdim. Farklı yüz şekilleri, farklı saç stilleri, farklı kıyafetler, farklı ifadeler. O zamanlar insanlar çok çeşitlilik gösterirdi. Heyecan vericiydi.

"David, lütfen bu tarafa dön," dedi babam. Yumuşak bir sesi vardı. Annemin cenazesi haricinde, sesini yükselttiğini hiç duymamışımdır. Annem gömülürken babamın çektiği ıstırabı düşündüğümde, hâlâ ürperirim.

Suratımı asıp önüme döndüm. Bankanın ana alanının yan tarafında kalan, ipotek memurlarının çalıştığı bölmelerden birimdeydik. Bulunduğumuz kabinin duvarları, insana hapsolmuşluk hissini daha az vermek için camdan yapılmış olsa da, hâlâ sahteliğini koruyordu. Bölme duvarlarında küçük ahşap çerçeveli aile fotoğrafları asılıydı. Masada cam kapaklı, içinde ucuz

şekerlerin olduğu cam bir kâse; dosya dolabının üzerindeyse, renkleri solmuş plastik çiçeklerin durduğu bir vazo vardı.

Her şey, huzurlu, rahat bir ev ortamının taklit edilmesi için konmuştu. Karşımızdaki adamın yüzündeki gülümsemenin taklit oluşu gibi.

"Daha çok teminat gösterebilseydiniz..." dedi ipotek memuru, dişlerini göstererek.

"Sahip olduğum her şey orada," dedi babam, önümüzdeki kâğıda bakıp. Ellerinde nasırlar vardı; güneşin altında çalışmaktan yanmıştı. Böylesine mühim bir görüşmeye işte giydiği kot pantolon ve üzerinde bir çizgi roman karakterinin olduğu eski bir tişörtle geldiğini görmüş olsa, annemin kalbine inerdi herhalde.

Hiç değilse saçını taramıştı. Saçları seyreliyordu. Ama babam bu durumu diğer erkekler kadar kafasına takıyormuş gibi görünmezdi. "Bu yalnızca daha az berbere gitmek demek Dave," derdi bana, parmaklarını bir tutam saçma sokup gülerken. Yanıldığını söylemezdim. Hâlâ aynı sayıda berber ziyareti yapmak zorundaydı. Ta ki bütün saçları dökülene dek.

"Bu hususta bir şey yapabileceğimi sanmıyorum," dedi ipotek memuru adam. "Daha önce size bu konudan bahsedilmişti."

"Diğer memur bunun yeterli olacağını söyledi," dedi babam. Koca ellerini önünde kavuşturmuştu. Kaygılı bir ifadesi vardı. Epey kaygılıydı.

İpotek memuru gülümsemeye devam ederken, parmağıyla masasındaki kâğıt yığınına vurdu. "Dünya artık çok daha tehlikeli bir yer, Bay Charleston. Bankamız riske girmemek yönünde karar aldı."

"Tehlikeli mi?" diye sordu babam.

"Eh, siz de farkındasınız, Epikler..."

"Ama onlar tehlikeli *değiller ki,"* dedi babam hararetle. "Epikler bize yardımcı olmak için burada."

Gene mi, diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Babamın heyecanlı ses tonu nedeniyle şaşıp kalmış gibi görünen ipotek memurunun yüzündeki gülümseme en sonunda silinmişti.

"Anlamıyor musunuz?" dedi babam, öne eğilerek. "Bu tehlikeli değil, harikulade bir zaman!"

İpotek memuru başını yana eğdi. "Bir önceki eviniz *bir Epik tarafından* yıkılmamış mıydı sizin?"

"Kötülerin olduğu yerde, kahramanlar da olacaktır. Bekleyin, *gelecekler*."

Ona inanıyordum. O zamanlar birçok insan babam gibi düşünüyordu. Calamity'nin gökyüzünde belirmesinin üzerinden henüz iki; sıradan insanların değişmeye başlamasının -hikâyelerdeki süperkahramanları andıran Epiklere dönüşmelerinin- üzerinden bir yıl geçmişti.

O zamanlar hâlâ umutluyduk. Dünyadan haberimiz yoktu.

"Eh." Memur, ellerini masanın üzerinde, gülen etnik çocukların olduğu hazır bir fotoğraf çerçevesinin yanında kenetledi. "Maalesef, sigortacılarımız sizin değerlendirmenize katılmıyor. Yapmanız gereken..."

Konuşmaya devam ettiler ama söylenenlere dikkatimi vermeyi kesmiştim. Önce bakışlarım kalabalığa geri kaydı; peşi sıra, yeniden arkama dönüp sandalyenin üzerinde diz çöktüm. Babam beni azarlayamayacak kadar konuşmaya kaptırmıştı kendini.

Bu yüzden, Epik bankaya girdiğinde içeriyi izliyordum. Kimse ona dikkat etmemiş olsa da, anında fark etmiştim. Çoğu insan, güçlerini kullanmadıkları sürece, Epikleri sıradan insanlardan ayıramayacağınızı söyler. Bu konuda yanılıyorlar. Epikler kendilerini farklı bir şekilde taşır. Özgüvenle, kendilerinden memnun olmanın verdiği inceden bir havayla. Onları diğer insanların arasında her zaman fark edebilmişimdir.

Henüz bir çocuk olmama rağmen, bu adamda farklı bir şey olduğunu anlamıştım. Üzerinde rahat görünen, siyah bir iş takımı ve açık ten rengi bir gömlek vardı. Kravat takmamıştı. Uzun boylu, ince yapılıydı. Ama çoğu Epik gibi, *nefes kesiciydi.* Üzerindeki hafifçe bol kıyafetlere rağmen kaslı, yapılı bir vücuda sahip olduğu kolaylıkla anlaşılıyordu.

Salonun ortasına geldi. Gülümseyerek, göğüs cebine asılı güneş gözlüğünü alıp taktı. Ardından, parmağını rastgele bir havada yanından geçen bir kadına doğrulttu.

Kadın toza dönüşmüş; üzerindeki kıyafeti, alev alırken, birkaç saniye içerisinde beliren iskeleti sertçe zemine devrilmişti. Küpeleriyle alyansı erimeden kalmıştı. Salondaki gürültüye rağmen yere çarptıklarında çıkan tiz sesi duyabilmiştim.

Salonda herkes durmuş; insanlar dehşet içinde donakalmıştı. Konuşmalar kesilmiş olsa da, ipotek memuru saçmalamaya, babama bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

Çığlıklarla birlikte, o da susup kaldı.

O an nasıl hissettiğimi hatırlamıyorum. Tuhaf, değil mi? Mesela salonun ışıklandırmasını, içeriyi kırık ışık huzmeleriyle aydınlatan görkemli avizeleri hatırlıyorum. Yakın zamanda temizlendiği belli olan zeminin limonla amonyak karışımı kokusunu. Dehşete kapılan insanlar kendilerini kapılara atarken, kulakları tırmalayan çığlıklarını.

Ama en çok, yanından geçenlere parmağını doğrultarak, tek bir hareketiyle insanları kül ve kemik yığınına çeviren Epik'in yüzündeki -pis bir sırıtmaya dönüşmek üzere olan- gülümsemeyi hatırlıyorum.

Donakalmıştım. Belki de şoka girmiştim. Sandalyemin arkalığına tutunup, kocaman gözlerle önümdeki katliamı izledim.

Kapılara yakın olan bazıları kaçmayı başardı. Epik'e yaklaşan anında öldü. Bazı banka çalışanlarıyla müşteriler yerde birbirlerine sokuldular ya da masaların arkasına saklandılar. Tuhaf bir şekilde, bir süre sonra salona hareketsizlik çökmüştü. Epik içeride tek başınaymış gibi, salonun ortasında dikilirken, havada kâğıtlar uçuşuyordu. Etrafına kemikler, kara küller saçılmıştı.

"Bana Deathpoint derler," dedi. "Çok zekice bir isim değil belki, kabul ediyorum. Ama akılda kalıcı bir tarafı var." Sesi, tüyler ürpertici bir olağanlık taşıyordu; birkaç kadeh içki eşliğinde arkadaşlarıyla çene çalıyormuş gibiydi.

Gezinmeye başladı. "Bu sabah aklıma bir şey geldi," dedi. Salon, sesinin yankılanmasına yetecek kadar büyüktü. "Duş alırken, bir soru düştü aklıma. Soru şuydu: Deathpoint, neden bugün bir banka soyacaksın sen?"

Parmağını miskin bir havada, ipotek memurlarının kabinlerinin hemen arkasındaki koridora sıvışmaya çalışan iki güvenlik

görevlisine doğrulttu. Görevliler küle dönüşürken, rozetleri, kemer tokaları, silahları ve kemikleri zemine saçıldı. Kemiklerin yere çarptıklarında çıkardığı sesi yine duyabilmiştim. Bir insanın vücudunda çok fazla -tahmin ettiğimden çok daha fazla- kemik vardı ve etrafa saçıldıklarında ciddi bir karmaşaya neden oluyorlardı. Bu korkunç sahne hakkında tuhaf bir detay olabilir. Ama bunu belirgin bir şekilde hatırlıyorum.

O anda bir el omzumu kavradı. Sandalyesinin önünde yere eğilmiş olan babam, Epik'in görmemesi için beni aşağı çekmeye çalışıyordu. Ama yerimden kıpırdayamadım ve babam da dikkat çekmeksizin, beni zorla aşağı indiremezdi.

"Bu soygunu haftalardır planlıyordum aslında," diye devam etti Epik. "Ama aklıma ancak bu sabah geldi. Neden? Neden bir banka soyacaktım ki? Zaten canım ne isterse alabilirim! Bu çok saçma!" Birdenbire tezgâhın üzerine sıçrayarak, arkada çömelmiş olan memurun çığlığı basmasına neden oldu. Yere yapışmış durumdaki kadının nerede olduğunu ancak sesinin geldiği yönden sezebilmiştim.

"Para benim için değersiz. *Tamamıyla* değersiz." Parmağını aşağı doğrultmasıyla, kadın memur da kül ve kemik yığınına dönüştü.

Kendi etrafında dönen Epik, salonun çeşitli yerlerine parmağını çevirerek kaçmaya çalışan insanların birkaçını daha katletti. Sonunda, parmağını dosdoğru bana çevirmişti.

En nihayetinde bir şey hissetmiştim. Hissettiğim, dehşetti.

Arkamızdaki masaya çarpan kafatasının sesini duyduk; kafatası masadan sekerek yere çarptığı anda, kül olup etrafa saçılmıştı bile. Epik parmağını bana değil, arkamda, masasının ardına saklanan ipotek memuruna doğrultmuştu. Acaba adam kaçmaya mı çalışmıştı?

Epik, yeniden tezgâhın arkasındaki memurlara döndü. Babamın gergin eli hâlâ omzumu kavramış durumdaydı. Endişesini, kolundan geçerek vücuduma uzanan somut bir şey gibi hissedebiliyordum.

Dehşeti aslında o anda hissetmiştim. İnsanı olduğu yere mıhlayan saf dehşeti. Sandalyede toplandım; inliyor, titriyor, az önce

gördüğüm korkunç ölümlerin görüntüsünü aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Babam elini omzumdan çekti. Ses çıkarmadan, yalnızca dudaklarını oynatarak, kıpırdamamamı söyledi.

Başımı salladım; başka bir şey yapamayacak kadar korku içindeydim zaten. Babam sandalyesinin arkasından etrafı inceledi. Deathpoint tezgâhın ardındaki memurlardan birine bir şeyler anlatıyordu. Onları göremiyor olmama rağmen, kemiklerin yere düşerken çıkardığı sesi ayırt edebilmiştim. Memurları teker teker infaz ediyordu.

Babamın yüzüne karanlık bir ifade çöktü. Bakışları yandaki koridora kaymıştı. Kaçmayı mı düşünüyordu?

Hayır. Orası, az önce güvenlik görevlilerinin yakalandığı yerdi. Bulunduğumuz kabinin cam duvarlarından, yerdeki tabancayı görebiliyordum; silahın namlusu küllerin içine gömülüydü; kabzanın bir kısmı bir kaburga kemiğinin üzerinde kalmıştı. Babam silaha bakıyordu. Gençken Milli Muhafız Teşkilatlıdaydı.

Sakın yapma! diye düşündüm, panikle. *Baba, yapma!* Ama sesimi çıkaramıyordum. Konuşmaya çalıştığımda, üşüyormuşum gibi, çenemin titrediğini, dişlerimin zangırdadığını fark ettim. Epik beni duymuş olabilir miydi?

Babamın böylesine aptalca bir şey yapmasına izin veremezdim! O her şeyimdi. Evim yoktu, ailem yoktu, annem yoktu. Yerinden kıpırdadığında, uzanıp kolundan yakalamak için kendimi zorladım. Babama bakarak başımı iki yana sallarken, onu durduracak herhangi bir şey düşünmeye çalışıyordum. “Lütfen,” diye fısıldamayı başardım. “Kahramanlar. Geleceklerini söylemiştin. Bırak da onlar durdursun bu işi!”

“Bazen oğlum,” dedi babam, koluna tutunmuş parmaklarımı açarken. “Kahramanlara yardımcı olman gerekir.”

Deathpoint’e bir bakış atıp, bir sonraki kabine sıçradı. Nefesimi tutup, sandalyenin yanından dikkatli bir şekilde etrafı inceledim. Bilmem gerekiyordu. Titrer bir halde büzülmüş olsam da, görmem gerekiyordu.

Deathpoint tezgâhın üzerinden sıçrayarak bir kez daha bizden tarafa geçti. “Yani hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi. Salonda gezinirken hâlâ sohbet tonunda konuşuyordu. “Banka soymak bana para getirir ama bir şey *satırı almaya* ihtiyacım yok ki.” Ölümcül parmaklarından birini kaldırdı. “Bu bir açmaz. Neyse ki, duş alırken bir şeyi daha fark ettim: Bir şey istediğin her sefer insanları öldürmek aşırı ölçüde zahmetli bir iş. Bana gereken gücümü gösterip herkesi *korkutmak.* Böylelikle, gelecekte, bir şey istediğimde kimse bana karşı koymaya kalkmaz.” Birdenbire, bankanın karşı tarafındaki sütunun arkasına sıçrayarak, çocuğunu korumaya çalışan bir kadını hazırlıksız yakaladı. “Evet,” diye devam etti. “Para için banka soymak anlamsız. Ama elimden gelebilecek şeyleri göstermek... bu hâlâ çok önemli. O yüzden planımdan vazgeçmedim.” Parmağını bir kez daha kaldırarak, kadının kucağındaki çocuğu yok etti. Dehşet içindeki kadının kucağında kemik ve kül yığınından başka bir şey yoktu artık. “Memnun olmadın mı?”

Manzara karşısında soluğum kesilmişti. Çıldırmış gibi görünen kadın, kucağındaki battaniyeyi hâlâ sıkıca tutmaya çalışıyordu. Bebeğinin kemikleri battaniyenin içinde sallanıyor, dışarı düşüyordu. O anda her şey benim için çok daha gerçek bir hal aldı. Korkunç derecede gerçek. Midemin kalktığını hissettim. Deathpoint’in sırtı bize dönüktü.

Babam hızla kabinden çıkarak, yerdeki silahı kaptı. Aynı anda, bir sütunun arkasına saklanmış olan iki kişi en yakındaki kapıya fırladı. O kadar telaşa kapılmışlardı ki, yanından geçerken ittikleri babamı neredeyse yere düşürüyorlardı.

Deathpoint arkasına döndü. Babam halen yerde çömelmiş durumda, küle bulanmış metalden kayan parmaklarıyla, silahı doğrultmaya çalışıyordu.

Epik elini kaldırdı.

Aynı anda, “Sen ne *yapıyorsun burada?”* diye bir ses patladı salonda.

Epik olduğu yerde döndü. Ben de. Sanırım içerideki herkes, bu derin, güçlü sesin geldiği tarafa dönmüş olmalıydı.

Sokak tarafında, kapının önünde birisi duruyordu. Arkasından vuran parlak güneş ışığı yüzünden siluetten biraz daha belirgindi. İnsanı hayrete düşüren, aşırı kuvvetli görünen, büyüleyici bir siluet.

Muhtemelen Steelheart'ın fotoğraflarını görmüşsünüzdür ama bu fotoğrafların onu tanımlamaktan tam anlamıyla uzak olduğunu söylemeliyim. Hiçbir fotoğraf, video ya da resim bu adamı asla tam olarak gösteremez. Siyahlar içindeydi. İnsanüstü bir genişliğe ve güce sahip göğsünde, tişörtü sımsıkı gerilmişti. Pantolonu boldu ama çuval gibi de değildi. İlk Epiklerin yaptığı gibi, maske takmamıştı. Ama gümüş rengi görkemli bir pelerini vardı.

Maskeye ihtiyacı yoktu. Bu adamın gizlenmesi gereksizdi. Kollarını iki yana uzattığı anda oluşan rüzgârla ardındaki kapılar açıldı. Zemindeki küllerle kâğıtlar etrafa uçuştu. Aynı esnada, Steelheart da yerden birkaç santim havalanmıştı; pelerini uçuşuyordu. Salonun ortasına süzülmeye başladı. Kolları çelikten kirişleri, bacakları dağları, boynu bir ağacın gövdesini andırıyordu. Ama hantal ya da biçimsiz değildi. Kapkara saçları, kare şeklindeki çenesi, olağanüstü fiziği ve iki metrenin üzerindeki boyuyla, haşmetli bir görünümü vardı.

Ve gözleri. Çarpıcı, talepkâr, uzlaşmaz bir ifade taşıyan gözleri.

Steelheart yavaşça salonun içinde süzülürken, Deathpoint alelacele, telaşlı bir halde parmağını ona doğrulttu. Steelheart'ın gömleğine sigara basılmış gibi, yalnızca belli belirsiz bir cızırtı duydum. Ama Steelheart herhangi bir tepki göstermedi. Salona inen merdivenlerden aşağı süzülerek, Deathpoint'in biraz ötesinde, zarif bir şekilde yere kondu. Ardında uçuşan devasa pelerini de sırtına geri indi.

Deathpoint çılgına dönmüş halde yeniden parmağını doğrulttu. Zayıf bir cızırtı daha duyuldu. Steelheart, kendisinden küçük Epik'e yaklaşarak, tepesinde dikilmişti.

O anda, bunun babamın beklediği şey olduğunu anlamıştım. Bu, herkesin gelmesini dört gözle beklediği, diğer Epiklere ve şeytani eylemlerine karşı koyacak kahramandı. Bu adam bizi kurtarmak için gelmişti.

Steelheart uzanarak, kaçmak için geç kalmış olan Deathpoint'i yakaladı. Deathpoint olduğu yerde donmuş; acı içinde soluksuz

kalmıştı. Güneş gözlükleri yere düştü.

"Sana bir soru sordum," dedi Steelheart, gök gürültüsünü andıran bir sesle. Deathpoint'i çevirerek gözlerinin içine baktı. "Burada ne yapıyorsun?"

Deathpoint'in gözü seğirmişti. Paniğe kapılmış gibi görünüyordu. "Ben... ben..."

Steelheart diğer elini kaldırarak, parmağını doğrulttu. "Bu kent bana ait, küçük Epik. Bu kent *benim."* Duraksadı. "Buradaki insanlara hükmetmek *benim* hakkım, senin değil."

Deathpoint başını yana eğdi.

Ne?

"Biraz gücün var gibi, küçük Epik," diye devam etti Steelheart, salona saçılmış kemiklere bakarak. "Bana bağlılığını kabul edeceğim. Ya bana itaat edersin ya da ölürsün."

Steelheart'ın dediklerine inanamıyordum. Söyledikleri, Deathpoint'in az önce gerçekleştirdiği katliam kadar derinden etkilemişti beni.

Bu kavram *-itaat et ya da öl-* Steelheart'ın hükümdarlığının temelini oluşturacaktı. Salonda etrafına bakarak, patlayan bir sesle konuşmaya başladı. "Artık bu kentin hükümdârı benim.

Bana itaat edeceksiniz. Bu topraklar benim. Bu binalar benim. Ödediğiniz vergiler bana gelecek. İtaatsizlik eden, ölecek."

İmkânsız! 0 *da bunu yapamaz*. Bu inanılmaz varlığın diğerleri gibi olduğunu kabullenemiyordum.

Bunu düşünen yalnızca ben değildim.

"Bu şekilde olmamalı," dedi babam.

Steelheart sesin geldiği tarafa döndü. İçerideki sinmiş, sızlanan kölelerin arasından birinin konuştuğuna şaşırmış gibi görünüyordu.

Babam öne çıktı; elindeki silah yere dönüktü. "Hayır," dedi. "Sen diğerleri gibi değilsin. Bunu görebiliyorum. Onlardan daha iyisin." Daha da ileri çıkarak, iki Epik'in birkaç metre ötesinde durdu. "Bizi kurtarmak için buradasın."

Hâlâ kül olmuş bebeğinin kemiklerine sarılmış olan kadının kesik hıçkırıkları dışında, içeriye sessizlik çökmüştü. Kadın çılgına dönmüş bir halde, beyhude bir çabayla kemikleri bir arada tutmaya

çalışıyor; tek bir omuru bile yerde bırakmamak için çırpmıyordu. Kıyafetleri küle bulanmıştı.

Epiklerden herhangi biri babama cevap vermeden, salonun yan kapıları gürültüyle açıldı. Siyah zırhlı, saldırı tüfeklerine sahip adamlar bankaya daldıkları anda ateş açtılar.

O zamanlar, hükümet henüz pes etmemişti. Hâlâ Epiklerle savaşmaya, onlara karşı ölümlülerin yasalarını uygulamaya çalışıyorlardı. Daha ilk günlerden itibaren, Epikler söz konusu olduğunda, tereddüt etmemeniz ya da pazarlığa girişmemeniz gerektiği belliydi. Elinizde silahlarla içeri dalar ve karşınızdaki Epik'in sıradan kurşunlarla öldürülebileceğini umut ederdiniz.

Babam koşmaya başlamıştı; eski savaş içgüdüleri, sırtını bankanın ön kısmındaki bir sütuna vermeye yönlendirmişti onu. Kurşun yağmuruna tutulmuş olan Steelheart ise, yüzünde dalgın bir ifadeyle arkasına döndü. Kurşunlar vücudundan sekiyor; kıyafetleri parçalanırken tek bir yara bile almıyordu.

Birleşik Devletler'i, bütün Epikleri yasalardan muaf kılan Kapitülasyon Yasası'nı geçirmek zorunda bırakan Steelheart gibilerdi. Silah ateşi Steelheart'a zarar vermiyor; roketler, tanklar, insanlığın en gelişmiş silahları bu Epik'in vücudunda tek bir çiziğe bile neden olmuyordu. Bir şekilde yakalansa bile, hapishaneler onu tutamazdı.

Hükümet en nihayetinde Steelheart gibileri doğal afet ilan etmişti. Kasırga ya da depremden farksızlardı. Steelheart'a istediğini alamayacağını söylemek, rüzgârın esmesini engellemek için yasa çıkarmak kadar beyhude bir girişim olurdu.

O gün bankada, insanların çoğunun neden Epiklere karşı koymamaya karar verdiğini kendi gözlerimle gördüm. Steelheart'ın havaya kaldırdığı elinin etrafında, enerji soğuk sarı bir ışıkla parlamaya başlarken, Deathpoint kurşunlardan korunmak için arkasına saklanmıştı. Steelheart'ın aksine, vurulmaktan korkuyormuş gibiydi. Bütün Epikler silah ateşine dayanıklı değildir; yalnızca en güçlü olanları buna muktedirdir.

Steelheart'ın elinden çıkan sarı-beyaz renkteki enerji dalgası bir grup askeri buharlaştırmıştı bile. Banka kaosa teslim oldu. Askerler

kendilerini en yakın korunaklı noktaya atarken, hava mermer parçaları ve dumanla kaplanmıştı. Askerlerden birinin ateşlediği bir tür roket, düşmanlarına enerji dalgalarıyla saldırmaya devam eden Steelheart'ı ıskalayarak bankanın arka kısmına isabet edip kasa dairesinin kapısını havaya uçurdu.

Kapıyla birlikte alev alan banknotlar dışarı saçılmış; madeni paralar zemine yağmıştı.

Bağırtılar. Çığlıklar. Delilik.

Askerlerin ölmesi uzun sürmedi. Sandalyede dertop haldeydim hâlâ; ellerimle kulaklarımı kapatmıştım. Her şey çok *gürültülüydü.*

Deathpoint hâlâ Steelheart'ın arkasındaydı. Gözlerimin önünde, gülümseyerek ellerini kaldırdı ve Steelheart'ın boynuna uzandı. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. İkinci bir gücü olması muhtemeldi. Onun kadar güçlü olan Epiklerin çoğu birden fazla güce sahip olur.

Belki de bu gücü, Steelheart'ı öldürmek için yeterli olabilirdi. Gerçi bundan şüpheliyim. Her halükârda bunu asla öğrenemeyeceğiz.

Salonda tek bir *pop* sesi yankılandı. Patlama öylesine gürültülüydü ki, sağır olan kulaklarım bunun bir silahın sesi olduğunu çıkarabilmişti ancak. Patlamaların neden olduğu duman dağıldığında, babamı gördüm. Sırtını sütuna vermiş, kollarını yukarı kaldırmış halde, Steelheart'ın biraz ilerisinde duruyordu. Yüzünde kararlı bir ifade vardı ve elindeki silah Steelheart'a dönüktü.

Hayır. Steelheart'a dönük değildi. Silah, Steelheart'ın hemen arkasındaki Deathpoint'e doğrultulmuştu.

Kurşunun alnına saplandığı Deathpoint yere yıkıldı. Steelheart keskin bir hareketle arkasına dönerek, kendisinden zayıf olan Epik'e baktı. Ardından, babama bakarak, elini yüzüne kaldırdı. Steelheart'ın yanağında, gözünün hemen altında, kan vardı.

İlk başta bunun Deathpoint'in kanı olduğunu sandım. Ama Steelheart yüzünü sildiğinde, kan akmaya devam etti.

Babam, Deathpoint'e ateş etmiş ama kurşun önce Steelheart'ın yüzünü sıyırarak geçmişti.

Askerlerin kurşunları vücudundan sekmişken, *bu kurşun* Steelheart'ı yaralamıştı.

"Üzgünüm," dedi babam, tedirgin bir sesle. "Sana uzanıyordu. Ben..."

Steelheart'ın gözleri kocaman açılmıştı; elini yüzünün önüne getirerek, kendi karıma baktı. Tam anlamıyla şaşırmış gibi görünüyordu. Önce arkasındaki kasa dairesine, ardından yeniden babama döndü. Dağılan duman ve tozun ortasında, iki figür karşılıklı durmuştu. Biri devasa, en üst mertebeden bir Epik; diğeri üzerinde saçma bir tişört ve yıpranmış bir kotla, küçük, evsiz bir adam.

Steelheart kör edici bir hızla ileri atılarak babamın göğsüne eliyle bir darbe indirdi. Babam beyaz taş sütuna savruldu. Kemikleri kırılırken, ağzından kan boşaldı.

"Hayır!" diye haykırdığımda, su altındaymışım gibi, kendi sesimi tanıyamadım. Babama koşmak istiyordum ama çok korkmuştum. Hâlâ o günkü korkaklığımı düşündüğümde, kendimi berbat hissederim.

Steelheart yana adım atarak babamın düşürdüğü silahı yerden aldı. Gözlerinde aşırı ölçüde kızgın bir bakış vardı. Silahı babamın göğsüne doğrulttu ve zaten yere yıkılmış olan adama tek bir el ateş etti.

Bunu hep yapar. Steelheart insanları kendi silahlarıyla öldürmekten hoşlanır. Bu onun kendine has özelliklerinden biri olmuştur. İnanılmaz bir güce sahip olmasına ve ellerinden enerji dalgaları yayabilmesine rağmen, özel birini öldürmek söz konusu olduğunda, o kişinin silahını kullanmayı tercih eder.

Babam gözlerinin önünde, sütunun dibinde yığılıp kalmışken, Steelheart silahı onun ayaklarına fırlattı. Ardından, her yöne enerji dalgaları yollayarak, sandalyeleri, duvarları, tezgâhları, her şeyi ateşe vermeye başladı. Enerji dalgalarından birinin yakınıma isabet etmesiyle sandalyemden düşerek yere yuvarlandım.

Peşpeşe patlamalarla tahta ve cam parçaları havada uçuşuyor; bütün salon sarsılıyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede, Steelheart, Deathpoint'in seri cinayetlerini gölgede bırakacak düzeyde yıkıma neden olmuştu. Salonu yerle bir ediyor, sütunları

yıkıyor, gördüğü herkesi öldürüyordu. Cam kırıklarının içinde sürünüp, tahta, sıva ve enkaz parçaları başıma yağarken nasıl hayatta kalmayı başardığımdan emin değilim.

Steelheart öfke ve gazap dolu bir çığlık attı. Zor duymuş olsam da, bu çığlığın kalan son camları kırdığım, duvarları titrettiğini *hissedebilmişim. O* anda, Steelheart'ın içinden bir şey çıktı. Bir enerji dalgasıydı bu. Etrafındaki zeminin rengi değişerek, metale dönüşmeye başlamıştı.

Dönüşüm inanılmaz bir süratle salonun tamamına yayıldı. Altımdaki zemin, arkamdaki duvar, etrafımı sarmış olan cam parçaları, her şey ama her şey çeliğe dönüşüyordu. Bugün artık bildiğimiz üzere, Steelheart'ın öfkesi, canlıları olduğu gibi bırakırken, cansız nesnelerin çeliğe dönüşmesine neden oluyor.

Steelheart'ın haykırışı sona erdiğinde, tavanın ahşap ve alçıdan oluşan büyük bir parçası ve duvarlardan biri haricinde, bankanın büyük kısmı bütünüyle çeliğe dönüşmüştü. Steelheart birdenbire havalandı ve tavanı delip üstteki birkaç katı parçalayarak gökyüzüne yükseldi.

Enkazın içinde tökezleyerek babama yaklaşırken, bir şeyler yapmasını, bir şekilde bu deliliğe son vermesini umuyordum. Ona ulaştığımda, kasılmıştı, yüzü kanla kaplıydı, göğsündeki kurşun yarasından kan boşalmaya devam ediyordu. Panik içinde, koluna tutundum.

İnanılmaz bir şekilde, konuşmayı başarmış olsa da, ne dediğini anlayamadım. Artık tam anlamıyla sağır olmuştum. Babam bana uzandı; titreyen eli çeneme dokundu. Bir şey daha söyledi ama hâlâ onu duyamıyordum.

Kolumla gözlerimi sildikten sonra, ayağa kalkıp benimle gelmesi için kolundan çekmeye çalıştım. Bütün bina sarsılıyordu.

Babam omzumu kavradığında, gözlerimde yaşlarla ona baktım. Tek bir sözcük söyledi. Dudaklarının hareketinden ne olduğunu çıkardığım tek bir sözcük.

"Git."

Bunu anlamıştım. Büyük bir şey olmuştu. Steelheart'ı açıkta bırakan, onu korkutan bir şey. O zamanlar yeni bir Epik'ti, kentte

çok tanınmıyordu ama adını duymuştum. Yaralanamaz olması gerekiyordu.

Oysa o silahın kurşunu Steelheart'ı yaralamış; oradaki herkes de zayıf tarafını görmüştü. Steelheart'ın bizi hayatta tutmasının imkânı yoktu. Sırrını korumak zorundaydı.

Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu; babamı orada terk edip koşmaya başladığımda kendimi tam bir korkak gibi hissediyordum. Bina patlamalarla sarsılmaya devam ediyordu; duvarlar çatlıyor, tavandan parçalar düşüyordu. Steelheart binayı yıkmaya çalışıyordu.

Ön kapılardan dışarı çıkanlar, Steelheart'ın yukarıdan gelen saldırısıyla anında ölmüştü. Yan kapılardan kaçanlar da olmuştu ama bu kapılardan yalnızca binanın daha derinlerine ulaşılabilirdi. Bu insanlar yıkılan binanın enkazı altında kalmaktan kurtulamadı.

Bense kasa dairesinde saklandım.

Aklımı kullanıp bu seçimi yaptığımı söylemek isterdim ama aslında yalnızca kendimi orada bulmuştum. Karanlık bir köşeye süründüğümü, oracıkta bacaklarımı göğsüme çekerek tortop olduğumu ve bina yıkılırken ağladığımı hayal meyal hatırlıyorum.

Salonun büyük kısmı Steelheart'ın öfkesiyle çeliğe dönüşmüş ve zaten kasa dairesi de çelikten yapılmış olduğundan, burası binanın geri kalanı gibi yıkılmamıştı.

Saatler sonra, bir kurtarma görevlisi beni enkazın içinden çıkardı. Serseme dönmüş haldeydim, bilincim yerinde sayılmazdı ve dışarı çıkarıldığım anda ışık yüzünden gözlerim görmez olmuştu. Bankanın salonu kısmen yerin altına çökmüş olmasına rağmen, çeliğe dönüşmüş olan duvarlarla tavanın bir bölümü yıkımdan zarar görmemişti. Ama binanın geri kalanı artık enkaz yığınıydı.

Kurtarma görevlisi kulağıma bir şey fısıldadı. "Ölü taklidi yap." Ardından, beni yan yana dizilmiş cesetlerin olduğu bir yere taşıyıp, üzerime battaniye örttü. Steelheart'ın hayatta kalanlara ne yapacağını tahmin etmiş olmalıydı.

Kurtarma görevlisi hayatta kalan başkaları olup olmadığını görmek için enkaza geri döndüğünde, paniğe kapılıp battaniyenin altından çıktım. Akşamüstü olması gerektiği halde, dışarısı

karanlıktı. Nightwielder kontrolü eline almıştı; Steelheart'ın saltanatı başlamıştı artık.

Sendeleyerek bir ara sokağa girdim. Bunu yapmam, ikinci kez hayatımı kurtarmış oldu. Sokağa girmemin kısa süre sonrasında, Steelheart geri dönerek, kurtarma ekiplerinin üzerinden süzülüp enkazın arkasına indi. Yanında, saçları topuz yapılmış ince bir kadın getirmişti. Daha sonra, bu kadının Faultline denilen, toprağı oynatma gücüne sahip bir Epik olduğunu öğrenecektim. Bir gün Steelheart'a başkaldıracak olsa da, o zamanlar ona hizmet ediyordu.

Faultline'ın elini sallamasıyla, zemin sarsılmaya başladı.

Kaçmaya başladım; sersemlemiştim, korkmuştum, paniğe kapılmıştım. Ardımda, zemin ikiye yarılarak, ölenlerin cesetleri, tıbbi müdahelede bulunulan yaralılar ve kurtarma görevlileriyle birlikte, bankadan geriye kalan her şeyi içine aldı. Steelheart geride hiçbir kanıt kalmasını istemiyordu belli ki. Herkesi, her şeyi yerin yüzlerce metre dibine gömmek için yanında Faultline'ı getirmişti. O gün bankada bulunanlardan konuşabilecek kimseyi hayatta tutmamaya kararlıydı.

Benim dışımda.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde Steelheart, Büyük Dönüşüm'ü gerçekleştirdi. Bu, binalar, araçlar, sokaklarla birlikte Chicago'nun büyük kısmının çeliğe dönüştüğü inanılmaz bir güç gösterisiydi. Gösteriye, kapkara metalden cam gibi bir yüzeye dönüşen Michigan Gölü'nün büyük kısmı da dahil olmuştu. Steelheart'ın sarayını inşa ettiği yer burası oldu.

Bizi kurtarmak için gelecek kahramanlar olmadığını herkesten iyi biliyorum. İyi Epik diye bir şey yok. Hiçbiri bizi korumaz. Güç yoldan çıkarır; mutlak güç ise mutlak bir yoldan çıkıştır.

Onlarla birlikte yaşıyoruz. *Onlara rağmen* varolmaya çabalıyoruz. Kapitülasyon Yasası'nın çıkmasıyla birlikte, çoğu insan savaşmaktan vazgeçti. Bugün Parçalanmış Eyaletler dediğimiz bazı bölgelerde eski devlet hâlâ az da olsa kontrole sahip durumda. Epiklerin ne isterlerse yapmasına göz yumup, parçalanmış bir toplum olarak devam etmeye çalışıyorlar. Ama çoğu yer kaosa teslim olmuş halde. Kanun namına hiçbir şey yok.

Newcago[1] gibi az sayıdaki yerde, tanrıyı andıran tek bir Epik'in tiranlığı hüküm sürüyor. Burada Steelheart'ın rakibi yok. Herkes onun yaralanamaz olduğunu biliyor. Hiçbir şey ona zarar veremez; ne kurşun, ne patlamalar, ne de elektrik. İlk yıllarda, Faultline'ın denediği gibi, diğer Epikler Steelheart'ı tahtından indirmeye çalıştı.

Bu Epiklerin tamamı öldü. Artık birinin böyle bir işe kalkıştığı çok nadiren görülüyor.

Ancak, tutunabileceğimiz tek bir gerçek varsa, o da bu: Her Epik'in zayıf bir tarafı var. Gücünü hükümsüz kılan, bir an için bile olsa onu sıradan bir insana dönüştüren bir şey. Steelheart da istisna değil; bankada o gün yaşananlar bunun kanıtı.

Aklımda Steelheart'ın nasıl öldürülebileceğine dair bir fikir var. O gün bankayla, yaşanan durumla, o silahla ya da baba-mm kendisiyle ilgili bir şey Steelheart'ın gücünü etkisiz hale getirdi. Birçoğunuz Steelheart'ın yanağındaki izi bilir. Eh, tahmin ettiğim kadarıyla, bu yarayı nasıl aldığını bilen hayattaki tek insan benim.

Steelheart'ın yaralandığını gördüm.

Ve bunu *bir daha* göreceğim.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

Merdiven boşluğundan kayarak, sert bir şekilde çakılların üzerine indim. Derin bir nefes aldıktan sonra, Newcago'nun karanlık yeraltı sokaklarından birine daldım. Babamın ölümünün üzerinden on yıl geçmişti. O vahim gün birçok insan tarafından İşgal olarak biliniyor artık.

Üzerimde bol bir deri ceketle kot pantolon vardı; tüfeğim omzumda asılıydı. Gökyüzüne bakan ızgara ve delikleriyle, zemine yakın yeraltı sokaklarından birinde olmama rağmen, etrafım esasen karanlıktı.

Newcago her zaman karanlıktır. Nightwielder, Steelheart'a bağlılık yemini eden ilk Epiklerden biriydi ve şimdi de Steelheart'ın en yakınındaki isimlerden. Nightwielder yüzünden ne gündoğumu ne de ayışığı var artık; gökyüzü her daim kuzguni bir karanlığa mahkum. Her zaman, her gün. Yukarı baktığınızda göreceğiniz yegane şey, parlak kırmızı bir yıldızı ya da kuyrukluyıldızı andıran Calamity. Calamity, içimizden bazılarının Epiklere dönüşmeye başlamasından bir yıl kadar önce belirdi gökyüzünde. Kimse bunun neden olduğunu ya da Calamity'nin hâlâ gökyüzünün karanlığında nasıl parıldıyor olabileceğini bilmiyor. Elbette, kimse Epiklerin neden ortaya çıktığını veya Calamity'yle nasıl bir bağlantıları olduğunu da bilmiyor.

Daha erken yola çıkmadığım için kendime küfürler ederek, koşmaya devam ettim. İlerlediğim yeraltı sokağının tavanındaki ışıklar titreşiyor; ışıkların çerçeveleri mavi tonda yansımalara neden oluyordu. Yeraltı sokağı her zamanki kaybedenleriyle doluydu: köşebaşlarında bağımlılar, sokak aralarında torbacılar ya da daha kötüleriyle. İşe giden ya da işten dönen, kaçamak davranışlı işçi grupları da vardı; üzerlerindeki kalın kabanların yakalarını yüzlerini saklayacak şekilde kaldırmışlardı. Kamburlarını çıkarmış halde yürüyor, bakışlarını sürekli yerde tutuyorlardı.

Son on yılın büyük kısmını bu tip insanların arasında, yalın bir şekilde Fabrika dediğimiz bir yerde çalışarak geçirdim. Yarı

yetimhane, yarı okul sayılabilecek Fabrika, esasen çocukları bedava çalıştırmak için kullanılan biryerden başka bir şey değildi. Ama en azından Fabrika, bu on yılın büyük kısmında bana yatacak bir oda ve yemek vermişti. Bu, sokaklarda yaşamaktan çok daha iyiydi ve karnımı doyurmak için çalışmaktan bir an olsun gocunmadım. Çocuk işçi yasaları insanların bu türden konuları umursadığı zamanlara dair eski bir hatıraydı yalnızca.

Bir grup işçinin arasından kendime yol açtım. İşçilerden biri İspanyolcayı andıran bir dilde küfretti. Nerede olduğumu anlamak için başımı kaldırdım. Kavşakların çoğu, ışıldayan metal duvarların üzerine sprey boyalarla yazılmış sokak isimleriyle işaretlenmişti.

Büyük Dönüşüm, Eski Kent'in büyük kısmını çeliğe dönüştürdüğünde, yerin altında onlarca -hatta yüzlerce- metre derinlere inecek şekilde, toprak ve kayaların da çeliğe dönüşmesine neden olmuştu. Hükümdarlığının ilk yıllarında, Steelheart -merhametsiz değil de- hayırsever bir diktatör gibi görünmeye çalışmıştı. Steelheart'ın Kazıcıları yeraltında birkaç kat inmiş, sokaklar açıp, yeraltı binaları inşa etmiş ve insanlar çalışmak için Newcago'ya akın etmişti.

Hayat burada zordu zor olmasına ama geri kalan her yerde kaos hüküm sürüyordu. Epiklerin kendi aralarında bölgesel hâkimiyet için mücadeleye girişmiş olmasının yanısıra, çeşitli paradevlet ya da eyalet askeri birlikleri de toprak için savaşmaktaydı. Newcago ise farklıydı. Burada da, sırf kendisine bakışınızdan hoşlanmadığı için bir Epik tarafından anında öldürülebilirdiniz ama en azından, elektrik, su ve yemek vardı. İnsanlar uyum sağlar. Ne olursa olsun bunu yaparız.

Bunu yapmayı reddedenler dışında.

Hadi ama, diye düşündüm, ceketimin önkol yuvasına taktığım mobilimden saate bakarak. *Lanet olası hizmet dışı kalmış demir yolları.* Bir başka kestirmeye dalıp bir ara sokağa girdim. Sokak loştu ama on yıl boyunca daimi karanlığın içinde yaşadıktan sonra alışıyordunuz.

Kıvrılıp bir arada yatmış olan dilencileri geçtikten sonra, sokağın sonunda sere serpe yere yayılmış bir başka dilencinin üzerinden

atlayıp, çoğu sokaktan daha iyi aydınlatılmış ve daha geniş olan Siegel sokağına daldım. Burada, yerin bir kat altında, Kazıcılar, insanların dükkân olarak kullandığı odacıklar açmıştı. Şu an için kapalı olsalar da, çoğunun önünde ellerinde çifteliyle birileri dükkânları bekliyordu. Steelheart'ın polisi teorik olarak yeraltı sokaklarında devriyeye çıkıyor olmasına rağmen, en kötü durumlar dışında birilerine yardıma geldikleri nadiren görülürdü.

İlk başta, Steelheart, yerin onlarca kat altına inecek devasa bir yeraltı kentinden bahsediyordu. Bu, Kazıcılar delirmeden ve Steelheart'ın yeraltında yaşayan insanları umursuyormuş gibi davranmaktan vazgeçmesinden önceydi. Gene de, zemine yakın olan sokaklar çok kötü değildi. En azından buralarda bir tür düzen ve insanların ev olarak kullandığı açılmış delikler vardı.

Tavandaki ışıklar, sırayla değişen şekilde yeşil ve sarı renkte zayıf bir ışık veriyordu. Farklı sokakların renk örüntülerini bildiğiniz takdirde, yeraltında rahat bir şekilde yolunuzu bulabilirdiniz. Hiç değilse, zemine yakın katlarda. Kentin eski kurtları bile kaybolmanın çok kolay olduğu, çelik dehlizler denilen daha aşağıdaki katlardan uzak dururdu.

Schuster Sokağı'na iki blok, diye düşündüm, tavandaki bir boşluktan tepemdeki çok daha iyi aydınlatılmış, parıldayan gökdelenlere bakarak. İki bloğu koşar adımlarla geçtikten sonra, yukarı çıkan bir merdiven boşluğunda çömeldim. Yukarı çıkan çelikten basamaklar loş, yarı-fonksiyonel ışıkları yansıtıyordu.

Metal bir sokağa çıkıp, hemen bir arasokakta yeniden yere çöktüm. Birçok insan yerüstünün yeraltı sokakları kadar tehlikeli olmadığını söylese de, hiçbir zaman kendimi burada rahat hissetmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir yerde, diğer öğrencilerle birlikte olduğum Fabrika'da bile kendimi güvende hissetmiyordum. Ama burada... yerüstünde Epikler vardı.

Yeraltı sokaklarında yanınızda tüfek taşımak sıradan bir durumken, burada Steelheart'ın askerlerinin ya da yoldan geçmekte olan bir Epik'in dikkatini çekebilirdiniz. En iyisi göze çarpmamaktı. Ara sokaktaki birkaç kutunun yanında eğilip, nefesimi tuttum.

Mobilimde açtığım bölgenin basit bir haritasına göz attıktan sonra, başımı kaldırdım.

Tam karşımda kırmızı neon harflerle Reeve Tiyatrosu yazan bir bina vardı. Binaya bakarken, insanlar ön kapılardan dışarı döküldü. Rahatlayarak nefesimi bıraktım. Tam oyun bittiği anda gelmiştim.

Dışarı çıkanların tamamı, üzerlerinde koyu takımlar ve renkli elbiseler olan yerüstü insanlarıydı. İçlerinden bazıları Epik olabilirdi ama çoğu değildi. Bunlar bir şekilde hayatta ilerlemeyi başarmış insanlardı. Belki Steelheart bu insanları ellerinden gelen işler yüzünden yanında tutmak istemiş, belki de yalnızca çok zengin ailelerde doğmuşlardı. Steelheart istediği her şeyi alabilecek olsa da, bir imparatorluk yönetmesi için kendisine yardımcı olacak insanlara ihtiyacı vardı. Bürokratlar, ordusundaki subaylar, muhasebeciler, ticaret guruları, diplomatlar. Eski tip diktatörlüklerin üst tabakasındakiler gibi, bu insanlar Steelheart'ın ardında bıraktığı kırıntılarla yaşıyorlardı.

Bu, söz konusu üst tabakanın, bizim gibileri baskı altında tutan Epikler kadar suçlu olduğu anlamına gelse de, bu insanlara karşı çok fazla kötü his beslemiyordum. Bugünlerde dünyada hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyordunuz.

Bu insanlar eski stilde giyinmişlerdi; zamanın moda eğilimi bu yöndeydi. Erkeklerin taktığı şapkalar, modern çelik binalar ve gelişmiş bir İnfaz Gücü helikopterinin uzaklardan gelen sesiyle tam bir zıtlık içindeydi. Kadınların üzerinde, İçki Yasağı günlerinde[2] çekilmiş resimlerde gördüklerime benzeyen elbiseler vardı.

Bu varlıklı insanlar birdenbire açılarak, üzerinde parlak kırmızı, ince çizgili birtakım, kafasında kırmızı fötr şapka, sırtında koyu kırmızı-siyah renkte pelerin olan adama yol verdiler.

Biraz daha eğildim. Bu, geleceği görme yeteneğine sahip bir Epik olan Fortuity'ydi. Mesela, atılan zarların kaç kaç geleceğini ya da hava durumunu önceden tahmin edebiliyordu. Aynı zamanda tehlikeyi de sezebiliyor olması onu Yüksek Epik konumuna taşımıştı. Onun gibi bir adamı basit bir tüfekle öl-düremezdiniz. Kurşunun geleceğini önceden bilir ve siz daha tetiği çekmeden kaçmış olurdu. Sahip olduğu güçler öylesine iyi akort edilmişti ki,

makineli silahlarla açılmış bir yaylım ateşinden kurtulabilirdi. Ama yemeğinin zehirli olduğunu ya da gireceği binaya patlayıcı döşendiğini de anlayabiliyordu.

Yüksek Epikler. Onları öldürmek çok zordu.

Fortuity, Steelheart yönetiminin nispeten yüksek mertebe-li üyelerinden biriydi. Nightwielder, Firefight ya da Conflux gibi Steelheart'ın en yakınındaki isimlerden biri değildi belki ama kentteki küçük Epiklerin çoğu tarafından korkulacak kadar güçlüydü. Uzun bir yüzü, gagayı andıran bir burnu vardı. Tiyatronun önündeki kaldırımda durup, arkasından diğer müdavimler çıkarken bir sigara yaktı. İki kolunda, zarif gece elbiseleri içinde iki kadın vardı.

Tüfeğimi alıp ona ateş etme isteğine kapıldım. Sadist canavarın tekiydi. Gücünün en iyi şekilde, hepatoskopi denilen sanatı icra ederken ortaya çıktığını iddia ederdi: ölü yaratıkların iç organlarına bakarak geleceği okuma sanatıydı bu. Ama Fortuity insan organlarını kullanmayı tercih ediyor ve bu organların taze olmasından hoşlanıyordu.

Kendimi tuttum. Ona ateş etmeye karar verdiğim anda gücü devreye girerdi. Fortuity tek bir nişancıdan korkacak değildi. Muhtemelen kendisini korkutacak hiçbir şey olmadığını düşünüyordu. Aldığım istihbarat doğruysa, önümüzdeki bir saatte olacaklar bu açıdan onu fena halde yanıltacaktı.

Hadi ama. Ona karşı bir hamle yapmak için en iyi zaman bu. Haklıyım. Haklı olmalıyım.

Fortuity sigarasından bir nefes çekip, yanından geçen birkaç insana başıyla selam verdi. Koruması yoktu. Neden korumaya ihtiyacı olacaktı ki? Zenginliğin kendisi için zerre önemi olmamasına rağmen, parmaklarında ışıltılar saçan yüzükler vardı.

Steelheart sayesinde dilediği şeyi alma hakkına kavuşmamış olsaydı bile, Fortuity dilediği gün bir kumarhaneye girip servet kazanabilirdi.

Hiçbir şey olmadı. Yanılıyor muydum? O kadar emindim ki. Bilko'dan gelen istihbarat genellikle doğru olurdu. Yeraltı sokaklarına, Asilerin Newcago'ya geri döndüğü haberi yayılmıştı. Hedeflerindeki Epik ise Fortuity'ydi. Bunu

biliyordum. Asiler üzerine araştırma yapmak gibi bir alışkanlık -hatta belki vazife- edinmiştim. Ben...

Fortuity'nin önünden genç bir kız geçti. Uzun, kıvrak, sarışın bir kız. Belki yirmisindeydi. Üzerinde, boyun kısmı açık, ince, kırmızı bir elbise vardı. Kollarında iki afet olmasına rağmen, Fortuity dönüp bu kıza bakmıştı. Kız da anlık bir tereddütle bu bakışa karşılık verdi. Ardından gülümseyip, kalçalarını sallayarak Epik'in yanma yaklaştı.

Neler konuştuklarını duyamamıştım ama en sonunda, bu yeni kız diğer afetlerin yerini aldı. Fortuity'yle birlikte yürümeye başladılar; yürürken Epik'in kulağına bir şeyler fısıldayıp, kahkahalar atıyordu. Geride kalan diğer iki kadın kollarını kavuşturmuştu. Yakınmaya cesaret edemezlerdi. Fortuity, kadınlarının kendi arkasından konuşmasından hiç hoşlanmazdı.

Beklediğim bu olmalıydı. Onların önüne geçmek istesem de, sokakta bunu yapamazdım. Bunun yerine, arka sokaklardan dolanmaya karar verdim. Bölgeyi çok iyi biliyordum. Zaten tiyatronun çevresini gösteren haritaları incelediğim için geç kalmıştım.

Gölgelerden ayrılmamaya dikkat ederek, bir binanın arkasından dolanıp başka bir ara sokağa girdim. Buradan başımı uzatıp aynı yolu, başka bir açıdan görebiliyordum. Fortuity çelikten kaldırımda sallana sallana yürüyordu.

Bu alan, sokak lambası direklerine sonradan asılmış fenerlerle aydınlatılmıştı. Sokak lambaları dönüşüm esnasında -elektronik akşamları ve ampullerle birlikte- çelikle kaplanmıştı. Artık çalışmıyor olsalar da, direkler fenerlerin asılması için uygundu.

Çift, bu fenerlerin yaydığı ışık havuzlarına girip çıkarak yürümeye devam ediyordu. Nefesimi tutup, yakından izledim. Fortuity'nin üzerinde silah olduğuna emindim. Üzerindeki takım, kolunun altındaki kabarıklığı gizleyecek şekilde dikilmiş olsa da, silah kılıfının nerede olduğunu çıkarabiliyordum.

Fortuity doğrudan saldırgan bir güce sahip olmasa da, bunun pek bir önemi yoktu. Geleceği görme yeteneği, ne denli zorlu bir atış yapmış olursa olsun, ateş ettiğinde asla hedefi ıskalamayacağı anlamına geliyordu. Sizi öldürmeye karar verdiği takdirde, karşılık

vermek için yalnızca birkaç saniyeniz vardı. Aksi takdirde, işiniz bitikti.

Kız üzerinde silah taşımıyor gibi görünmesine rağmen, bundan emin olamıyordum. Elbisesinde çok fazla kıvrım vardı. Belki de baldırına bir silah bağlıydı. Bir başka ışık havuzuna girerlerken, daha dikkatli baktım. Ama üzerinde silah olup olmadığını anlamak yerine, kendimi *ona* bakarken buldum. Tam bir afetti. Işıltılı gözler, parlak kırmızı dudaklar, altın sarısı saçlar. Ve o göğüs dekoltesi...

Kendimi sarstım. *Aptal! Bir amacın var. Kadınlar amaç gibi şeylere engel olur.*

Ama doksan yaşındaki kör bir rahip bile durup bu kıza bakardı. Yani, kör olmasaydı. *Aptalca bir metafor,* diye düşündüm. *Bunun üzerinde çalışmam lazım.* Metaforlardan yana başım dertteydi.

Odaklan. Daha yakından görmek için, emniyeti kapalı tüfeğimi kaldırıp dürbününü kullandım. Onu nerede vuracaklardı? Bulundukları sokak, Burnley sokağıyla birleşmeden önce -yalnızca fenerlerin ışığıyla kırılan- birkaç karanlık blok boyunca devam ediyordu. Burnley sokağı yerel dans salonlarının yoğunlaştığı bir noktaydı. Kızın, Fortuity'yi, kendisiyle birlikte kulüplerden birine gelmesi için ikna etmiş olması muhtemeldi. Dans salonlarına giden en kısa yol bu karanlık, kimsenin olmadığı sokaktan geçiyordu.

Boş sokak iyi bir işaretti. Asiler Epiklere nadiren kalabalık içinde saldırırdı. Masumların yaralanmasından, ölmesinden hoşlanmazlardı. Tüfeğimi kaldırıp, dürbünümle gökyüzüne yükselen pencerelere baktım. Çeliğe dönüşmüş pencerelerden bazıları kesilip çıkarılarak, yerlerine yeniden cam takılmıştı. Yukarıda bir yerlerde burayı izleyen biri olabilir miydi?

Yıllardır Asilerin peşindeydim. Hâlâ savaşmayı sürdüren yalnızca onlardı. Epikleri takip edip, tuzağa düşürerek öldüren gizli bir grup. Asiler kahramandı. Babamın hayal ettiği gibi değillerdi; Epik güçleri, alengirli kostümleri yoktu. Gerçekler, Amerikan ideali ya da benzeri bir saçmalık adına savaşmıyorlardı.

Yalnızca öldürüyorlardı. Amaçları, kendilerini kanunun üzerinde gören bütün Epikleri teker teker ortadan kaldırmaktı. Bu

da neredeyse *bütün* Epikler demek olduğundan, yapmaları gereken çok iş vardı.

Pencereleri taramaya devam ettim. Fortuity'yi nasıl öldürmeyi deneyeceklerdi? Denenebilecek birkaç yol olabilirdi yalnızca. Onu, kaçmasının imkânsız olacağı bir duruma düşürerek yakalamayı deneyebilirlerdi. Bir kâhinin güçleri, kendisini en güvende olacağı tarafa yönlendirirdi fakat *her* tarafın ölüme çıkmasını sağladığınızda, onu öldürebilirdiniz.

Buna şah mat deriz. Ama bu türden bir tuzağın kurulması gerçekten de çok zordur. Asilerin Fortuity'nin zayıf yanını biliyor olması çok daha muhtemeldi. Her Epik'in, sahip olduğu gücü etkisiz hale getiren -bir nesne, bir ruh hali, bir tür eylem gibi- en azından bir şey olur.

İşte, dedim kendi kendime, dürbünümle, sokağın karşı tarafındaki binanın üçüncü kat penceresinde karanlık bir siluet saptadığımda. Detayları çıkaramıyordum ama herhalde Fortuity'yi dürbünlü bir tüfekle takip ediyordu.

Buydu işte. Gülümsedim. Onları gerçekten de bulmuştum. Bütün çalışmalarım ve araştırmalarımın ardından, *onları* bulmuştum.

Daha hevesli bir şekilde izlemeye devam ettim. Yukarıdaki nişancı, Epik'i öldürmek için kurulan planın yalnızca bir parçası olmalıydı. Ellerim terlemeye başlamıştı. Diğer insanlar spor müsabakaları ya da aksiyon filmleriyle heyecanlanır. Ama benim önceden kurgulanmış heyecanlara ayıracak zamanım yok. Oysa bu... Asileri iş başında görme şansına kavuşmak, tuzaklarından birini nasıl kurduklarına kendi gözlerimle tanık olmak...

Eh, bu durum en büyük hayalimin somut anlamda gerçekleşmesi demekti. Ama bu, planlarımın yalnızca ilk adımını oluşturuyordu. Buraya bir Epik'in suikaste uğramasını izlemek için gelmemiştim. Gece sona ermeden, Asilerin beni aralarına alması için bir yol bulmayı düşünüyordum.

"Fortuity!" diye bağırdı birisi.

Elemen tüfeğimi indirip, ara sokağa geri girdim. Birkaç saniye sonra, sokağın önünden birisi koşarak geçti. Bu, üzerinde rahat bir ceket ve kumaş pantolon olan iri yarı bir adamdı.

"Fortuity!" diye bağırdı bir kez daha. "Bekle!" Silahımı yeniden kaldırıp, gelen bu adama bakmak için gözümü dürbüne dayadım. Bu da Asilerin tuzağının bir parçası olabilir miydi?

Hayır. Bu, eline aldığı tabancanın kurşununun asla bitmemesi gibi tek bir gücü olan küçük bir Epik, Donny "Curveball" Harrison'du. Steelheart'ın örgütünde koruma ve tetikçi olarak çalışıyordu. Tuzağın bir parçası olmasına imkân olanak yoktu; Asiler Epiklerle çalışmazdı. Asla. Asiler Epiklerden nefret ederdi. Yalnızca en kötü Epikleri öldürürler ama asla onlardan birini aralarına almazlardı.

Kendi kendime sessizce küfrederken, Curveball'un Fortuity ve kıza yaklaşmasını izledim. Kız endişeli görünüyordu; dudaklarını büzmüş, güzel gözlerini kısmıştı. Evet, endişeliydi. Onun Asilerden biri olduğuna emindim artık.

Curveball konuşmaya başladı. Bir şeyler anlatıyordu. Fortuity kaşlarını çatmıştı. Neler oluyordu?

Dikkatimi yeniden kıza verdim. Bu *kızda bir şey var...* diye düşündüm, gözlerimi ondan alamaz bir halde. İlk başta düşündüğümden daha gençti. Belki on sekiz ya da on dokuzundaydı. Ama gözlerindeki *bir şey* daha büyükmüş gibi görünmesine neden oluyordu.

Endişeli bakışı kısa bir anda yok oldu. Yüzüne bilinçli olarak oturttuğunu fark ettiğim sıkılgan bir ifadeyle, Fortuity'ye bakıp yürümeye devam etmeleri için bir işaret yaptı. Tuzak her neyse, Fortuity'nin sokakta biraz daha ilerlemesi gerekiyor olmalıydı. Bu mantıklıydı. Bir kâhini tuzağa düşürmek *zordu.* Tehlikeye yönelik algıları tuzağa dair belli belirsiz bir koku aldığı anda Fortuity kaçardı. Kız onun zayıf tarafını biliyor olmalıydı ama daha da ıssız bir yere gelmeden bunu kullanmayı denemek istemiyordu muhtemelen.

Epik'i ıssız bir yere çekse bile, bu işe yaramayabilirdi. Fortuity hâlâ silahlı olacaktı ve dahası, Epiklerin zayıf taraflarının açığa çıkarılıp bundan faydalanılması herkesin bildiği gibi epey meşakkatli bir işti. Yanlış bir anda yanlış bir şey olduğunda, sahip olduğu güçler Fortuity'yi uyaracak ve o da kaçmaya başlayacaktı.

İzlemeye devam ettim. Curveball'un sorunu her neyse, bunun kızla hiçbir ilgisi yok gibi görünüyordu. Adam, eliyle tiyatrodan tarafı gösterip duruyordu. Geri dönmesi için Fortuity'yi ikna ettiği takdirde...

Tuzak asla çalışmazdı. Bu durumda Asilerin geri çekilmesi, ortadan kaybolması ve yeni bir hedef seçmesi gerekecekti. Böyle bir şansı bir daha ele geçirmek için yıllarca araştırma yapmam gerekebilirdi.

Buna müsaade edemezdim. Derin bir nefes aldıktan sonra, tüfeğimi indirip omzuma astım. Ardından sokağa girip Fortuity'ye doğru ilerlemeye başladım.

Asilere özgeçmişimi vermenin zamanı gelmişti.

2

Işık havuzlarına girip çıkarak, hızlı adımlarla karanlık sokağın çelikten kaldırımında ilerledim.

Çok ama çok aptalca bir şey yapmaya karar vermiş olabilirdim. Yeraltı sokaklarındaki üçkâğıtçı seyyar satıcılardan et yemek gibi aptalca bir şey. Belki daha da aptalca. Asiler suikastlerini aşırı ölçüde dikkatli planlardı. Aslında planlarına müdahele etmek gibi bir niyetim de yoktu; yalnızca izleyecek ve sonrasında, beni aralarına almaları için onları ikna etmeye çalışacaktım. Ara sokaktan dışarı çıkıp kendimi açık ederek işleri değiştirmiş; plan her neyse, müdahil olmuştum. Curveball'un ortaya çıkması da dahil olmak üzere, her şey planladığı gibi gidiyor olabilirdi.

Ama belki de öyle değildi. Hiçbir plan kusursuz olamayacağı gibi, Asiler de çuvallayabilirdi. Bazen hedeflerini öldüremeden geri çekildikleri olurdu. Yakalanma riskine girmektense geri çekilmek daha akıllıcaydı.

Bunun ne türden bir durum olduğunu bilmiyordum ama en azından onlara yardım etmeyi denemem gerekiyordu. Bu fırsatı kaçırdığım takdirde, yıllarca kendime küfretmek durumunda kalırdım.

Onlara doğru koşarken, sokaktaki üç kişi de -Fortuity, Curveball ve tekinsiz bir havası olan şu afet- bana dönmüştü. "Donny!" diye seslendim. "Reeve'de sana ihtiyacımız var!"

Curveball, kaşlarını çatarak tüfeğime baktı. Elini hemen ceketinin içine atsa da, silahını çıkarmadı. Kırmızı takımı ve koyu kırmızı peleriniyle, Fortuity tek kaşını kaldırmıştı. Tehlike arz ediyor olsaydım, sahip olduğu güçler onu uyarırdı. Ama önümüzdeki birkaç dakika içinde ona bir şey yapmayı düşünmediğimden, herhangi bir uyarı hissetmemiş olmalıydı.

"*Sen de* kimsin?" diye sordu Curveball.

Durdum. "Ben kim miyim? Lanet olsun, Donny! Üç yıldır Spritzer için çalışıyorum. Arada bir insanların isimlerini hatırlasan

ölür müsün?"

Kalbim deliler gibi atıyor olmasına rağmen, bunu belli etmemeye çalışıyordum. Spritzer, Reeve Tiyatrosu'nun işletmecisiydi. Epik değildi ama kentte nüfuz sahibi hemen herkes gibi Steelheart'ın adamlarından biriydi.

Curveball şüpheyle beni incelerken, etrafındaki ayak takımına çok dikkat etmediğinin farkındaydım. Aslında, Newcago'daki Epiklerin çoğu gibi, onun hakkında da ne çok şey bildiğimi anlasa şok olurdu.

"Yani? Gelmiyor musun?" dedim.

"Bana saygısızlık etmeye kalkma evlat. Nesin sen, kapıcı filan mı?"

"Geçen yaz Idolin baskınına katılmıştım," dedim, kollarımı kavuşturarak. "Yükseliyorum, Donny."

"Bana 'efendim' diyeceksin, budala," diye kestirip attı Donny, elini ceketinin içinden çıkararak. "Elem dediğin gibi 'yükseliyorsan', mesaj taşımıyor olman gerekirdi. Geri dönmem gerektiğine dair saçmalık da nesi? Spritzer, bahislerle ilgili bir durum için Fortuity'ye ihtiyacı olduğunu söylemişti."

Omuz silktim. "Bana *nedenini* söylemedi; yalnızca seni çağırmam için beni yolladı. Yanıldığını ve boş yere Fortuity'yi rahatsız etmemen gerektiğini söyledi." Fortuity'ye baktım. "Spritzer'in... planlarınızdan haberinin olduğunu sanmıyorum, efendim." Kıza başımı salladım.

Araya uzun, rahatsız edici bir sessizlik girdi. Öylesine gergindim ki, parmak eklemlerime sürterek bir kazı-kazan biletini kazıyabilirdiniz. En sonunda, Fortuity dudağını bükerek konuştu. "Spritz'e söyle, bu defalık affedildi. Bunu düşünmesi gerekirdi; ben onun kişisel hesap makinesi değilim." Arkasını döndü, kızın tekrar koluna girmesi için dirseğini uzattı ve yürümeye başladı. Kızın anında koluna atlayacağından emin olduğu her halinden belliydi.

Kız Fortuity'nin peşinden gitmeden önce bana bir bakış attı. Koyu mavi gözlerinin üzerinden kirpikleri kırpışıyordu. Gülümsediğimi fark ettim.

O anda, Fortuity'yi kandırdıysam, muhtemelen onu da kandırmış olduğumu düşündüm. Bunun anlamı, artık kızın -ve

Asilerin- benim Steelheart'ın uşaklarından biri olduğumu düşündüğüydü. Asiler masum sivillerin zarar görmemesi için her zaman çok dikkatli davranırken, fırsatını buldukları takdirde birkaç tetikçiyi ya da haydutu indirmekten kaçınmazlardı.

Ah, lanet olsun! Ona göz kırpmalıydım! Neden ona göz kırpmadım ki?

Bu aptalca bir hareket gibi mi görünürdü acaba? Hiç göz kırpma üzerine çalışmamıştım. Bunu yanlış yapma şansı var mıydı? Basit bir şeydi.

"Gözüne bir şey mi oldu?" diye sordu Curveball.

"Kirpik kaçtı galiba," dedim. "Efendim. Üzgünüm. Geri dönmemiz gerek." Floş bir *bonus* olarak Curveball'u -ve beni-içine alacak şekilde, Asilerin tuzaklarını kapatmak üzere olduğu düşüncesi birden gerilmeme neden olmuştu.

Su birikintilerine basarak kaldırımda hızlı adımlarla yürümeye başladım. Karanlıkta yağmur birikintileri hızla kurumadığı gibi, çelikten zeminde suyun akabileceği bir yer de yoktu. Kazıcılar, yeraltı sokaklarında hava dolaşımını sağlayacak borularla birlikte, lağım şebekesine dair bir şeyler yapmış olsalar da, sonunda delirmeleri bu planların yarıda kesilmesine neden olmuş ve şebeke asla tamamlanamamıştı.

Curveball, orta süratte peşimden geliyordu. Aklına, yeniden Fortuity'nin peşinden gitmesini gerektirecek bir şeyler gelmesinden çekinerek, ona ayak uyduracak şekilde yavaşladım.

" Acelen ne evlat?" diye homurdandı.

Uzakta, kızla Fortuity bir sokak lambasının altında durmuş, dilleriyle birbirlerinin ağızları içinde muayeneye girişmişlerdi.

"Milleti dikizlemekten vazgeç," dedi Curveball, yanımdan geçerken. "Kafasını bile çevirmeden ikimizi de vurur ve kimse bunu umursamaz."

Bu doğruydu. Fortuity, Steelheart'ın planlarıyla ters düşmediği sürece, canı ne isterse yapabilecek kadar güçlü bir Epik'ti. Curveball'un ise böyle bir ayrıcalığı yoktu. Onun düzeyindeyken bile dikkatli olmanız gerekirdi. Steelheart, Curveball gibi bir Epik'in sırtından bıçaklanmasına aldırmazdı.

Gözlerimi Fortuity ve kızdan alıp, Curveball'un peşine takıldım. Yürürken bir sigara yaktı. Karanlıkta çakan ışığı, kömür kırmızısı bir

cızırtıyla havaya yükselen duman izledi. “Lanet olsun, Spritz,” dedi. “Daha en başından Fortuity’nin peşine senin gibi uşaklardan birini yollayabilirdi. Parlağın teki gibi görünmekten nefret ediyorum.”

“Spritz’in nasıl olduğunu bilirsin,” dedim ilgisizce. “Epik olduğundan, seni göndermenin Fortuity için daha az nahoş görüneceğini düşünmüştür.”

“Herhalde öyle.” Curveball sigarasından bir nefes aldı. “Kimin ekibindesin sen?”

“Eddie Macano’nun,” dedim, Spritz’in örgütündeki astlardan birinin ismini vererek. Omzumun üzerinden arkama baktım. *Hâlâ* iş başındalardı. “Arkandan beni yollayan o oldu. Bunu kendisi yapmak istemedi. Fortuity’nin arkada bıraktığı kızlardan birini tavlamakla meşguldü. Ne parlak herifçioğlu, değil mi?”

“Eddie Macano mu?” dedi Curveball, bana dönerek. Sigarasının ucu şaşkın bir ifadenin olduğu yüzünü koyu turuncu bir ışıkla aydınlatmıştı. “Eddie iki gün önce yeraltı çetelerinden biriyle çıkan çatışmada öldü. Ben de oradaydım...”

Donup kalmıştım. *Ah.*

Curveball silahına uzandı.

3

Tabancaların, tüfeklere kıyasla belirgin bir avantajı vardır: hızlıdırlar. Curveball'dan önce davranıp tüfeğimi elime almaya kalkışmadım bile. Hemen eğilerek kendimi yana attım ve bir ara sokağa doğru bütün gücümle koşmaya başladım.

Yakınlardan bir çığlık geldi. *Fortuity,* diye düşündüm. *Kaçtığımı mı gördü acaba? Ama ışığın altında durmuyordum. O da bizden tarafa bakmıyordu. Bu başka bir şey. Tuzak...*

Curveball üzerime ateş açtı.

Tabancalarla ilgili bir diğer durum, nişan almanın zor olmasıdır. Eğitimli, deneyimli profesyoneller bile tabancayla vurduklarında daha çok ıskalar. Bir de tabancayı önünüzde yan tuttuğunuzda -aptal bir aksiyon filmindeymişsiniz gibi- *daha da çok* ıskalarsınız.

Curveball'un yaptığı da tam olarak buydu. Tabancasından çıkan ateş karanlığı deliyordu. Çok yakınıma isabet eden kurşunlardan biri, çelik kaldırımdan sekerken kıvılcımlar çıkardı. Bir ara sokağa dalıp Curveball'un görüş alanından çıkarak sırtımı duvara dayadım.

Sokağın duvarına kurşun yağmaya devam ediyordu. Kafamı uzatmaya cesaret edemiyordum ama Curveball'un haykırarak küfürler savurduğunu duyabiliyordum. Kaç el ateş ettiğini sayamayacak kadar paniğe kapılmıştım. Elindeki tabancanın şarjörü bir düzineden daha çok kurşun...

Ama, diye düşündüm. *Epik gücü.* Curveball'un gücü buydu: istediği kadar ateş etmeye devam edebilirdi ve asla kurşunu bitmezdi. En nihayetinde sokağın köşesinden dönüp, nişan alarak tek bir el ateş edecek ve işim bitecekti.

Yapılacak tek bir şey vardı. Derin bir nefes aldım. Omzumdan aşağı kaydırdığım tüfeğimi elimle yakaladım. Kendimi riske atarak, sokağın ağzında tek dizimin üzerine çöküp tüfeği kaldırdım. Ağzında yanmaya devam eden sigara Curveball'un yüzünün ortasında bana nişan alabileceğim bir nokta göstermişti.

O anda tepemdeki duvara bir kurşun saplandı. Tetiği çekmek için hazırlandım.

"Ateşi kes, seni parlak!" diye seslendi biri, Curveball'un yaylım ateşine müdahele ederek. Tetiği çektiğim anda, loş ışıkta Curveball ile aramıza bir siluet girdi. Iskalamıştım. Bu, F*ortuity'ydi.*

Tepemde bir başka kurşun patlarken, tüfeğimi indirdim. Keskin nişancı! Yakınlarda bir yere saplanan kurşunlardan biri neredeyse Fortuity'ye isabet ediyordu. Ama Epik son anda kenara kaçmıştı. Tehlikeyi sezen içgüdüleri iş başındaydı.

Fortuity tuhaf bir şekilde koşuyordu. Bir fenere yaklaştığında bunun nedenini anladım. Elleri kelepçeliydi. Gene de, kaçmayı başarmıştı. Asilerin planı her neyse, işe yaramamış gibi görünüyordu.

Curveball'la birbirimize baktık. Benden tarafa birkaç el rastgele ateş ettikten sonra, o da Fortuity'nin peşinden koşmaya başladı. Sonsuz kurşuna sahip olması onu iyi bir nişancı yapmadığından, son sıktıkları oraya buraya gitmişti.

Ayağa kalkıp sokağın diğer ucuna baktım. Genç kızın olduğu tarafa. O iyi miydi?

Havada patlayan bir sesle, yere devrilen Curveball'un çığlığı birbirine karıştı. Gülümsemem, ikinci bir kurşunun arkamdaki duvardan sekip kıvılcımlar çıkarmasıyla yüzümden silindi. Küfürler savurarak eğilip yeniden ara sokağa girdim. Bir saniye sonra, zarif kırmızı elbiseli kız sokağa daldı. Elindeki küçük cep tabancasını yüzüme doğrultmuştu.

On adımdan daha uzak mesafeden tabancayla yapılan atışlar genelde hedefini bulmazdı. Ama kırk santimden yüzünüze tutulmuş tabancaların isabet istatistiklerinden emin değildim. Muhtemelen hedef açısından iç açıcı istatistikler değildi.

"Dur!" dedim, ellerimi havaya kaldırarak. Omzuma asılı tüfeğim sırtıma düşmüştü. "Size yardımcı olmaya çalışıyorum! Curveball'un bana ateş ettiğini görmedin mi?"

"Kime çalışıyorsun?" diye sordu kız.

"Havendark Fabrikası," dedim. "Aslında taksi şoförüydüm ama..."

“Kes sesini parlak,” dedi. Tabancası hâlâ yüzüme dönükken, diğer elini kaldırarak, tek parmağıyla kulağına dokundu. Parmağını koyduğu yerde, muhtemelen mobiline bağlanmış olan bir küpe görüyordum. “Megan konuşuyor. Tia. Patlat.” Yakınlardan gelen patlama sesiyle olduğum yerde sıçradım. “Bu da neydi?”

“Reeve Tiyatrosu.”

“Reeve'i mi havaya uçurdunuz?” diye sordum. “Asilerin masum insanlara zarar vermediğini sanırdım!”

Bunu söylemem onu durdurmuştu. Silahı halen bana dönüktü. “Kim olduğumuzu nereden biliyorsun?”

“Epikleri avlıyorsunuz. Başka kim olabilirsiniz ki?”

“Ama...” Cümlesini tamamlamadan, sessiz bir küfürle parmağını yeniden kulağına götürdü. “Zamanımız yok. Abraham. Hedef nerede?”

Cevabı duyamamıştım ama söylenen şeyin kızı tatmin ettiği belliydi. Uzaklardan birkaç patlama sesi daha geldi.

Gözü üzerimde olsa da, ellerim hâlâ havadaydı ve Curveball'un bana nasıl ateş açtığını görmüş olmalıydı. Benim bir tehdit olmadığıma karar vermiş gibiydi. Silahını indirip hemen yere eğildi ve ayakkabılarının ince topuklarını kırıp attı. Ardından elbisesini yandan tutarak yırttı.

Soluksuz kalmıştım.

Normalde aklı başında biri olduğumu düşünürüm ama kendinizi her gün karanlık bir ara sokakta üzerindeki elbiseleri yırtıp atan güzeller güzeli genç bir kızla bulamazsınız. Gece elbisesinin altında derin dekolteli, askılı bir atlet ve bisikletçilerin kullandığı türden taytlardan olduğunu gördüm. Silah kılıfının da tahmin ettiğim gibi sağ baldırına bağlanmış olduğunu fark etmek beni memnun etmişti. Mobili silah kılıfının üzerine takılıydı.

Çıkardığı elbiseyi kenara fırlattı. Kolayca çıkarılacak şekilde dikilmişti. Az önceki, gözlerini kocaman açmış saf kız hali bütünüyle yok olup gitmiş, yerini sert, kararlı bir ifade almıştı.

Öne doğru küçük bir adım attığım anda, tabancasını ahuma dayadı. Donup kaldım.

“Sokaktan çıkıyoruz,” dedi, dışarıyı göstererek.

Gergin bir halde dediğini yaparak, ara sokaktan dışarı çıktım.

“Dizlerinin üzerine çök. Ellerini başının üzerine kaldır.”

“Ben gerçekten de...”

“Yere çök!”

Kendimi budalanın teki gibi hissederek, dizlerimin üzerine çöküp ellerimi havaya kaldırdım.

“Hardman,” dedi, parmağım kulağına götürerek. “Şüpheli kıpırdayacak olursa, boynuna mermiyi sapla.”

“Ama...” diye bir şeyler demeye çalıştım.

Birdenbire koşmaya başladı. Artık ayakkabılarının topuklarından ve üzerindeki elbiseden kurtulduğu için çok daha hızlıydı. Diz çöktüğüm yerde bir başıma kalakalmıştım. Kendimi aptalın teki gibi hissediyordum. Silahını bana doğrultmuş olan keskin nişancıyı düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu.

Asilerin burada kaç ajanı vardı? En azından iki düzine adamları olmadan böyle bir plana kalkışmış olabileceklerine ihtimal veremiyordum. Zemini sarsan bir başka patlama oldu. Patlamaların nedeni neydi? Bu patlamalar Steelheart’ın İnfaz Gücü’nü harekete geçirecekti. Steelheart’ın uşaklarıyla haydutları yeterince kötüyken, İnfaz Gücü gelişmiş silahlara ve zırhlı birimlere -neredeyse dört metre boyunda, güçlü bir zırhla kaplanmış robotik üniformalı ekiplere- sahipti.

Bir sonraki patlama çok daha yakından, bir blok aşağıdan gelmiş gibiydi. Asilerin orijinal planında bir şeyler yanlış gitmiş olmalıydı; aksi takdirde Fortuity kırmızılı kızdan kaçmayı başaramazdı. Megan mıydı adı? Adının Megan olduğunu mu söylemişti?

Bu, beklenmedik gelişmelere karşı devreye sokacakları yedek planları olmalıydı. Tamam da ne yapmaya çalışıyorlardı?

Bir anda yakınlardaki ara sokaktan çıkan birisi, neredeyse havaya sıçramama neden oldu. Beni izleyen nişancıya küfürler ederek olduğum yerden kıpırdamamış olsam da, bakmak için başımı hafifçe çevirdim. Sokaktan çıkan kişinin üzerinde kırmızı bir kıyafet vardı ve elleri kelepçeliydi. Fortuity.

Patlamalar onu korkutup bu tarafa yönlendirmek içindi!

Fortuity sokağın karşısına geçerek benim durduğum yöne koşmaya başladı. Birkaç saniye sonra aynı sokaktan Megan -gerçekten adı buysa- çıktı. Megan da benden tarafa yönelerek Fortuity'nin peşine takıldı. Ama arkasında, uzaklarda, bir başka ara sokaktan bir grup çıkmıştı.

Bunlar, Spritz'in haydutlarından dört kişiydi. Takım elbiselilerdi; hafif makineliler taşıyorlardı. Sokağa çıkar çıkmaz silahlarım Megan'a doğrulttular.

Fortuity ve Megan beni geçerken sokağın karşı tarafından onları izledim. Haydutlar sağ tarafımdan yaklaşıyor; Megan'la Fortuity ise sol tarafımda koşmaya devam ediyordu. Hepimiz aynı karanlık sokağın üzerindeydik artık.

Hadi ama! dedim kendi kendime, beni izleyen nişancıyı düşünerek. Kız onları görmedi! Onu vuracaklar! Bitir şunların işini!

Hiçbir şey olmadı. Haydutlar silahlarını kaldırdı. Boynumdan aşağı süzülen terin soğukluğunu hissettim. Dişlerimi sıkıp, yan tarafa yuvarlandım tüfeğimi kaptım ve haydutlardan birine nişan aldım.

Derin bir nefes aldıktan sonra, odaklanıp parmağımı tetiğe dayadım. Yukarıdaki nişancının sıkacağı kurşunun kafama saplanmasını bekliyordum.

4

Tabancalar maytap gibidir; ne olacağı önceden kestirilemez. Bir maytap yakıp fırlattığınızda, nerede duracağını ya da etrafa ne kadar zarar vereceğini asla bilemezsiniz. Tabancalar için de aynı durum geçerlidir.

Uzi çok daha beterdir; arka arkaya bir seri maytap atmış gibi olursunuz. Birilerine ya da bir yerlere zarar vermeniz kuvvetle muhtemel olsa da, hâlâ kaba ve idaresi zor bir silahtır.

Tüfek ise zariftir. İradenizin bir uzantısı gibidir. Nişan alın, tetiği çekin, sonuç alın. Soğukkanlı bir uzmanın ellerinde, iyi bir tüfekten daha ölümcül bir şey olamaz.

İlk haydut yolladığım mermiyle yere yığılmıştı. Tüfeği biraz yana kaydırıp tetiği bir daha çektim. İkinci adam da düştü. Geriye kalan ikisi hemen silahlarını indirerek siper aldılar.

Bak. Tetiği çek. Üçüncüsünü de indirdim. Dikkatimi kendisine verdiğimde, son adam bütün gücüyle kaçıyordu. Kendini korunaklı bir yere atmayı başardı. Duraksadım. Sırtımdan ürpertici bir his geçti. Tepedeki keskin nişancının beni arkadan vurmasını bekliyordum. Ama kurşun gelmedi. Belli ki, Hardman benim iyi çocuk olduğuma karar vermişti.

Tereddütle ayağa kalktım. Ne yazık ki, ilk kez birilerini öldürmüyordum. Çok sık olmuş da değildi. Bir ya da iki kere. Kendimi yeraltı sokaklarında korumam gerekmişti. Bu durum farklıydı ama üzerine düşünecek zamanım yoktu.

Bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırıp, başka ne yapacağımı bilemez bir halde, soluma döndüm ve Fortuity ile kızın peşinden koşmaya başladım. Epik, bir küfür savurarak kendini bir ara sokağa attı. Sokakların hepsi boştu. Patlamalar ve silah sesleri etrafta kim varsa kaçırmıştı. Bu türden bir durum sıradışı değildi.

Megan da Fortuity'nin arkasından sokağa daldı. Sokağı çaprazlamasına geçerek onu yakalamayı başardım. Epik'in peşinden

omuz omuza koşmaya başladığımızda öfkeli bakışlarını bana dikmişti.

“Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim!” diye bağırdı.

“İyi ki dediğini yapmamışım! Az önce hayatını kurtardım.”

“Seni bu yüzden vurmadım zaten. Git buradan.”

Megan’ı duymazdan gelip, tüfeğimi kaldırarak Epik’e bir kurşun yolladım. Iskalamıştım. Aynı anda hem koşup hem ateş etmek kolay değildi. *Fortuity hızlıymış!* diye düşündüm, sinir olmuş halde.

“Bu işe yaramaz,” dedi Megan. “Onu vuramazsın.”

“Ama onu yavaşlatabilirim,” dedim, tüfeğimi indirirken. Işıkları ve kapıları kapatılmış bir barın önünden geçtik. Endişeli müdavimler pencerelerden birinin önünde toplanmıştı. “Eğilmek zorunda kaldığında dengesini kaybedecek.”

“Çok uzun sürmez.”

“Aynı anda ikimiz de ateş etmeliyiz,” dedim. “Onu iki ateş arasında bıraktığımızda, ne tarafa kaçarsa kaçsın kurşunlardan birini yer. Şah mat.”

“Sen deli misin?” dedi, koşmaya devam ederken. “Bu neredeyse imkânsız.”

Haklıydı. “Eh, o halde zayıf tarafına yüklenelim. Bunun ne olduğunu bildiğini biliyorum. Aksi takdirde o kelepçeleri bileklerine asla geçiremezdin.”

“İşe yaramaz,” dedi, bir sokak lambasına çarpmamak için kendini kenara atarken.

“Senin işine yaradı. Ne olduğunu söyle bana. Bunu kullanacağım.”

“Parlak,” diye bağırdı. “Birine karşı cinsel çekim hissettiğinde tehlike hisleri zayıflıyor. Yani seni, beni bulduğundan çok daha tatlı bulmadığı sürece, işine yaramaz.”

Eh, bu bir sorundu tabii.

“Yapmamız gereken...” diye söze başlayan Megan, cümlesini bitirmeden parmağını kulağına dokundurdu. “Hayır! Bunu yapabilirim! Ne kadar yakınımda oldukları umrumda değil!”

Onu geri çekmeye çalışıyorlar. İnfaz Gücü’nün gelmesine çok az zaman kalmış olmalıydı.

Önümüzde, muhtemelen dans kulüplerine gitmekte olan talihsiz bir sürücü otomobilini köşeden döndürdü. Fortuity, sert bir frenle duran otomobilin üstünden sıçrayarak, onu daha kalabalık sokaklara çıkaracak, sağda kalan başka bir ara sokağa yöneldi.

Aklıma bir fikir gelmişti.

“Al şunu,” diyerek, tüfeğimi Megan’a fırlattım. Üzerimdeki yedek şarjörü de verdim. “Ateş et. Onu yavaşlat.”

“Ne?” dedi Megan. “Sen kim oluyorsun da bana...”

“Dediğim yap!” Otomobilin yanında aniden durup kapısını açtım. “Dışarı,” dedim, direksiyondaki kadına.

Kadın, anahtarlarını kontakta bıraktığı otomobilden çıkarak hızla uzaklaştı. Diledikleri aracı alma hakkına sahip Epiklerle dolu bir dünyada, çok az insan soru sormaya kalkışırdı. Steelheart, Epik olmayan hırsızlara karşı acımasız olduğundan, sıradan insanların çoğu yaptığım şeyi asla denemezdi.

Otomobilin dışındaki Megan, bir küfür savurduktan sonra, tüfeğimi ustalıkla doğrultup bir el ateş etti. Doğrusu iyi nişan almıştı. Sokağın ilerisindeki Fortuity kendini sağa attı; tehlike sezileri onu merminin yolundan çıkarmış ve umut ettiğim gibi, ciddi ölçüde yavaşlatmıştı.

Otomobilin motorunu çalıştırdım. Tek kapılı, şık, spor bir araçtı ve daha bir gün önce alınmış gibi görünüyordu. Yazık olacaktı.

Gaz pedalını kökledim. Megan’a taksi şoförü olduğumu söylemiştim. Bu doğruydu; birkaç ay önce, Fabrika’dan mezun olduktan hemen sonra bu işi denemiştim. Ama bu işin yalnızca bir gün sürdüğünden bahsetmemiştim. Sürücülükte berbat olduğum anında ortaya çıkmıştı.

Deneyene dek bir şeyden ne kadar hoşlanacağım bilemezsin. Babamın ünlü deyişlerinden biriydi bu. Taksi şirketi, arabalarından birinde sürücülüğü ilk kez “deneyeceğimi” tahmin etmemişti, elbette. Ama benim gibi biri direksiyonun başına nasıl geçecekti ki? Hayatının büyük kısmında Fabrika tarafından sahiplenilmiş bir yetimdim. Benim gibi insanlar pek para yapıyor sayılmazdı. Zaten yeraltı sokaklarında da otomobillere yer yoktu.

Gene de, otomobili sürmek beklediğimden biraz daha zor olmuştu. Gaz pedalına yüklenip karanlık sokağın köşesinden fırladım; aracı zor bela kontrol edebiliyordum. Önüme çıkan bir dur işaretini ve sokak tabelasını indirmeme rağmen, göz açıp kapayıncaya kadar bir sürede bloğun sonuna ulaşıp köşeyi döndüm. Kaldırımın üzerine çıkarak birkaç çöp kutusunu devirdikten sonra, yeniden kontrolü sağlamayı başardım ve aracı, burnu güneye dönük bir şekilde durdurdum.

Otomobilin burnu ara sokağa dönüktü. Megan'ın yavaşlattığı Fortuity hâlâ sokağın içinde, çöplerin ve kutuların arasında sendeleyerek bana doğru gelmekteydi.

O anda patlayan bir sesle, Fortuity yana eğildi ve ön camımda çatlaklar oluştu. Camın ortasından giren kurşun başımın birkaç santim ötesinden geçmişti. Kalbim tekledi. Megan halen ateş ediyordu.

Biliyor musun David, dedim kendi kendime. *Artık planlarını çok daha dikkatli yapmaya başlasan iyi olacak.*

Bir kez daha ayağımı gaz pedalına dayayarak, sokağa daldım. Ara sokak ancak otomobilin kıl payıyla geçebileceği genişlikte olduğundan ve aracı gereğinden fazla kaydırdığımdan, sol tarafımdan kıvılcımlar çıkıyordu. Sol aynam da kırılmıştı.

Farlarım, üzerinde kırmızı birtakım olan, elleri kelepçeli, sırtında pelerini uçuşan hedefimi aydınlattı. Koşarken şapkasını düşürmüş olmalıydı. Gözleri kocaman açılmıştı. Her iki yönde de kaçabileceği bir yer yoktu.

Şah mat.

Ya da ben öyle sanıyordum. Tam onu ezmek üzereyken, Fortuity havaya sıçrayarak, insanüstü bir yetenekle ayaklarını ön camıma çarptı.

Tam anlamıyla şok olmuştum. Fortuity'nin gelişmiş fiziksel yetilere sahip olmaması gerekiyordu. Elbette, tehlikeden böylesine kolay kaçabilen bir adam için, bu türden yetilerini sergileyecek çok fazla durum da yaşanmamıştı. Her halükârda, ancak süper reflekslere sahip birinin kotarabileceği ustaca bir manevrayla sıçramayı başarmıştı. Camdan destek alıp, ayaklarıyla kendini iterek

geriye sıçradı -ön camım paramparça olmuştu- ve otomobilin momentumunu kullanarak ters bir perende attı.

Bütün gücümle frene asılıp, cam parçaları yüzüme çarparken gözlerimi kırpıştırdım. Otomobil kıvılcımlar çıkararak durmuştu. Fortuity önümde perendesini tamamlayarak dengeli bir şekilde yere kondu.

Sersemlemiş halde, başımı iki yana salladım. *Süper refleksler,* diye bir düşünce geçti aklımdan. *Bunu önceden fark etmiş olmalıydım. Bir kâhinin portföyünü tamamlayacak mükemmel bir özellik.* Fortuity bu sırrını kendine saklayacak kadar akıllıydı. Zaman içinde birçok güçlü Epik, bir başka Epik tarafından öldürülme tehlikesine karşı, birkaç yeteneğini gizli tutmanın kendilerine avantaj sağladığını fark etmişti.

Fortuity ileri atılarak koşmaya başladı. Öfkeyle bana bakan gözlerini, alaylı bir gülümsemeyle bükülmüş dudaklarını görebiliyordum. O bir canavardı. Faili olduğu yüzün üzerinde cinayet belgelemiştim. Ve gözlerindeki bakıştan, benim adımı da bu listeye eklemeye kararlı olduğunu görebiliyordum.

Otomobilin kaputuna sıçradı.

Tak! Tak!

Fortuity’nin göğsü patlamıştı.

5

Fortuity'nin cesedi otomobilin kaputuna çarptığında, arkasında duran Megan'ı gördüm. Bir elinde, bel hizasında tuttuğu tüfeğim, diğerinde kendi tabancası vardı. Farlar onu ışığa boğmuştu. "Lanet olsun! Bunun gerçekten işe yaradığına inanamıyorum!" diye bağırdı.

Aynı anda iki silahla birden ateş etti, diye düşündüm. *Onu havada iki ayrı mermiyle mat etti.* Bunun işe yaramasının nedeni muhtemelen Fortuity'nin sıçramış olmasıydı; havadayken mermilerin yolundan kaçması çok daha zordu. Ama gene de böyle-sine ateş edebilmesi inanılmazdı. Her iki elinde de silahla, hem de biri tüfek miydi?

Lanet olsun! Gerçekten kazanmıştık.

Megan, Fortuity'nin cesedini kaputun üzerinden çekerek, nabzını yokladı. "Ölmüş," dedi. Ardından cesedin kafasına iki el daha ateş etti. "Şimdi, iki kere ölü. Artık eminiz."

O anda, sokağın sonunda, ellerinde Uzilerle Spritz'in bir düzine kadar adamı belirdi.

Küfrederek, kendimi otomobilin arka koltuğuna attım. Megan da kaputun üzerine sıçrayıp parçalanmış ön camdan içeri girdi. Yolcu koltuğunda siper aldığı anda, araç yaylım ateşine tutulmuştu.

Arka kapıyı açmaya çalıştım ama ara sokağın duvarları kapının açılmasına müsaade etmeyecek kadar yakındı. Uzilerin yaylım ateşinde arka cam patladı, koltukların içindeki dolgu malzemeleri dışarı fırladı.

"Calamity adına!" dedim. "İyi ki otomobil *benim* değil."

Bana bakıp gözlerini deviren Megan, askılı atletinin içinden ruju andıran, silindir şeklinde küçük bir şey çıkardı. Alt kısmını çevirdikten sonra, ateşin kesildiği kısa aralıkta silindiri parçalanmış ön camdan dışarı fırlattı.

"O da neydi?" diye bağırdım yeniden başlayan ateşin arasında. Sorumun yanıtı otomobili sarsan ve ara sokaktaki çöplerin üzerimize yağmasına neden olan şiddetli bir patlamayla geldi. Ateş durmuştu; acıyla haykıran adamları duyabiliyordum. Halen tüfeğimi elinde

tutan Megan parçalanmış durumdaki yolcu koltuğunun üzerinden arkaya geçip kırık arka camdan dışarı çıkarak koşmaya başladı.

“Hey!” diye seslendim, arkasından dışarı sürünerek. Üzerimden cam parçaları düşüyordu. Zemine sıçrayıp ara sokağın ucuna koştum ve patlamadan sağ çıkanlar yeniden ateşe başlarken kendimi yana attım.

Rüya gibi ateş ettiği yetmiyormuş gibi, bir de üzerinde minik el bombalan taşıyor, diye bir düşünce geçti karmakarışık aklımdan. *Sanırım ona âşık olabilirim.*

Uzi ateşinin arasında bir uğultu çarptı kulağıma. Daha ne olduğunu anlayamadan, köşeyi dönen zırhlı bir kamyon Megan’a yöneldi. Yeşil renkte, kocaman farları olan, devasa bir araçtı. Ve gerçekten de... “Çöp kamyonu mu?” diye sordum kendime, Megan’a yetişmek için koşmaya devam ederken.

Kamyonun yolcu koltuğundaki sert görünümlü siyah adam, Megan için kapıyı açtı. “Bu da kim?” diye sordu, bana başını sallayarak. Belli belirsiz bir Fransız aksanına sahipti.

“Parlağın teki,” dedi Megan, tüfeğimi geri bana atarak. “Ama işe yarayan cinsten. Hakkımızda bir şeyler biliyor ama tehdit olduğunu düşünmüyorum.”

Övgü dolu bir tanıtım olmasa da, yeterliydi. Kamyona tırmanan Megan, adamı orta koltuğa iterek otururken gülümsedim.

“Onu burada mı bırakalım?” diye sordu, Fransız aksanlı adam.

“Hayır,” dedi sürücü. Kim olduğunu göremiyordum; durduğum yerden benim için bir gölgeden ibaretti ama sesi sağlamdı ve yankılanıyordu. “Bizimle geliyor.”

Gülümseyerek, hevesle yukarı tırmandım. Sürücü, şu keskin nişancı, yani Hardman olabilir miydi? Hardman, ne kadar işlerine yaradığımı görmüştü. Kamyondakiler gönülsüz bir şekilde bana yer açmak için kaydılar. Megan, arka koltuğa geçerek, üzerinde deriden komando yeleği ve elinde hoş görünümlü bir keskin nişancı tüfeği olan, sırım gibi ince bir adamın yanma geçti. Muhtemelen Hardman oydu. Bu adamın diğer tarafında, omuz hizasında kızıl saçlı, orta yaşlı bir kadın vardı. Gözlüklüydü ve üzerinde iş takımı vardı.

Çöp kamyonu hareket ederek düşünebileceğimden çok daha hızlı bir şekilde yola koyuldu. Arkamızda, ara sokaktan dışarı dökülmüş olan Spritzer'in adamları kamyona ateş açmıştı. Bu ateşten pek bir zarar görmemiş olsak da henüz tehlike sona ermemişti. Tepemizden gelen İnfaz Gücü helikopterlerinin belirgin sesini duyabiliyordum. Birkaç Yüksek Epik de bu tarafa doğru yola çıkmış olmalıydı.

"Fortuity?" diye sordu sürücü. Muhtemelen ellilerinde, yaşlıca bir adamdı. Üzerinde uzun, siyah, ince bir önlük vardı. Tuhaf bir şekilde, önlüğün göğüs cebine sıkıştırılmış bir iş gözlüğü olduğunu fark ettim.

"Öldü," dedi Megan, arka koltuktan.

"Yolunda gitmeyen neydi?" diye sordu sürücü.

"Gizli güç," dedi Megan. "Süper refleksler. Ellerini kelepçelemiştim ama kaçmayı başardı."

"Bir de şu vardı," dedi komando yelekli adam, beni kastederek. Artık onun Hardman olduğundan emin sayılırdım. "Her şeyin ortasında belirdi ve sıkıntıya neden oldu." Belirgin bir Güneyli aksam vardı.

"Onun hakkında daha sonra konuşuruz," dedi sürücü, süratle bir köşeyi dönerken.

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı; camdan dışarı bakıp, helikopterleri görebilmek için gökyüzünü taradım. İnfaz Gücü'ne, arayacakları şeyin ne olduğunu söylemeleri için çok zaman geçmesi gerekmezdi. Zaten çöp kamyonunun kendisi de yeterince dikkat çekiyordu.

"Fortuity'yi ilk anda vurmalıydık," dedi Fransız aksanlı adam. "Küçük cep tabancasıyla göğsüne birkaç kurşunla."

"İşe yaramazdı Abraham,"dedi sürücü. "Yetenekleri çok güçlü. Megan'ın cazibesine kapılması bile bir noktaya dek işe yaradı. Öncelikle öldürücü olmayan bir şey yapmamız gerekiyordu. Önce onu tuzağa düşürüp, sonra vurmak gibi. Kâhinleri öldürmek zordur."

Muhtemelen bu konuda haklıydı. Fortuity'nin tehlikeye yönelik algıları çok kuvvetliydi. Belki de plan, Megan'ın onu kelepçeleyip bir elektrik direğine bağlamasıydı. Bu durumda kısmen de olsa

hareketsiz kalacağından, cep tabancasını göğsüne dayayıp ateş edebilirdi. Ama Megan bunu en başında denese, Fortuity'nin güçleri kendisini uyarmış olacaktı. Aslında her şey Epik'in Megan'ı ne kadar çekici bulduğuna dayanıyordu.

"Bu kadar güçlü çıkmasını beklemiyordum," dedi Megan, işi kotarış şeklinden hayal kırıklığına uğramış gibi bir sesle. Üzerine kahverengi deri bir ceketle iş pantolonu geçirdi. "Üzgünüm Prof. Elimden kaçmasına müsaade etmemeliydim."

Prof. Bu isimle ilgili bir şey beni çarpmıştı.

"İş bitti," dedi sürücü, yani Prof, kamyonu sert bir frenle durdurarak. "Bu makineden kurtulalım. Çok göze çarpıyor."

Prof'un kapıyı açmasıyla dışarı döküldük.

"Ben..." diye söze başladım, kendimi tanıtmaya niyetlenerek. Ama Prof dedikleri yaşlı adamın, kamyonun kaputunun üzerinden bana tehditkâr bir bakış atmasıyla, diyeceklerim dilimin ucunda kalmış bir halde sustum. Uzun önlüğü, kır sakallı yüzü, griye çalan saçlarıyla, gölgelerin içinde duran bu adam *tekinsiz* görünüyordu.

Asiler çöp kamyonunun arkasından, Abraham'ın sır dandiği devasa bir makineli silahın da dahil olduğu birkaç paket ekipman çıkardıktan sonra, yeraltı sokaklarına inen merdivenlere yöneldik. Aşağı inmemizle birlikte, ekip dolambaçlı bir yol izlemeye başlamıştı. Uzun bir merdivenle birkaç kat aşağıda bulunan dehlizlere inene dek, güzergâhımızı takip edebilmek için elimden geleni yaptım.

Newcago'da aklı olan çelik dehlizlerden uzak dururdu. Kazıcılar tüneller tamamlanmadan önce delirmişti. Tavandaki ışıklar nadiren çalışıyor olurdu ve çelik içine oyulmuş kare şeklindeki tünellerin ilerledikçe boyutları değişirdi.

Ekip koridorlarda yürürken sessizdi; çoğunun ceketlerinin önüne bağlamış olduğu mobillerinin ışıkları açıktı. Asilerin mobil taşıyıp taşımadığını merak ederdim ve mobilleri olduğunu görmek, kendi cihazım hakkında da içimin rahatlamasını sağlamıştı. Demek istediğim, Knighthawk Şebekesi'nin tarafsız ve mobil bağlantılarının bütünüyle güvenli olduğunu *herkes* bilirdi. Asilerin bu ağı kullanması, Knighthawk'ın güvenilir olduğuna yönelik bir başka işaretti.

Bir süre yürümeye devam ettik; Asiler sessizce ve oldukça dikkatli hareket ediyordu. Birkaç kez Hardman önden giderek ilerlediğimiz tünelin güvenilir olup olmadığını kontrol etti. Abraham da taşıdığı korkunç görünümlü makinelisiyle arkamızı kolluyordu. Soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyordum. Çelik dehlizlerin içinde, insan kendini, tamamlanmadan terk edildiği için sıçan labirentine dönüşmüş bir metro hattının içindeymiş gibi hissediyordu.

Dar geçitler, hiçbir yere çıkmayan tüneller ve doğal olmayan açılar vardı. Bazı noktalarda duvarlardan, bir tavuğun içinde karşınıza çıkabilecek iğrenç atardamarları andıran elektrik kabloları fırlamıştı. Bazı yerlerdeyse çelik duvarların yerini alan panel kesitleri, satmaya değer bir şeylerin peşinde olan insanlar tarafından parçalanmıştı. Ama Newcago'da hurda metalin değeri yoktu. Zaten her yerde gereğinden çok fazlası vardı.

Yanan çöp varillerinin etrafına toplanmış, karanlık ifadeli yeniyetmelerin oluşturduğu grupların yanından geçtik. Kendilerini avuttukları O sessiz, sapa yerlere birilerinin gelmesinden hoşnutsuz görünseler de, kimse bize bulaşmaya kalkmadı. Belki de bunun nedeni Abraham'ın devasa silahıydı. Silahın alt kısmındaki mavi ışık yayan gravatonikler, Abraham'ın silahı taşımasını kolaylaştırıyordu.

Bir saati geçen bir süre boyunca tünellerde ilerledik. Arada bir içeri hava aktaran deliklerin önünden geçiyorduk. Kazıcıların yaptığı bazı şeyler burada çalışıyordu ama çoğunun anlamsızdı. Gene de temiz hava vardı. Yani, bazen.

Ekibin en önünde uzun siyah önlüğüyle Prof vardı. Bir başka köşeyi dönerken bunun bir laboratuvar önlüğü olduğunu fark ettim. Siyaha boyanmış bir önlüktü. Önlüğün altında siyah düğmeli bir gömlek vardı.

Asilerin takip edilmekten endişe duyduğu apaçık ortadaydı ama durumu biraz da abartıyorlardı sanki. Ben zaten on beş dakikanın ardından umutsuz bir şekilde kaybolmuştum ve İnfaz Gücü de *asla* bu katlara kadar inmezdi. Söze dökülmemiş bir mutabakattı bu. Steelheart çelik dehlizlerde yaşayanları yok sayar; dehliz ahalisi de Steelheart'ın kendilerini cezalandırmasını gerektirecek bir şey yapmaktan çekinirdi.

Elbette... Asiler bu ateşkesi bozmuştu. Önemli bir Epik öldürülmüştü. Steelheart buna nasıl bir tepki verecekti?

En nihayetinde Asilerin peşinden, diğerlerinden farkı olmayan bir köşeyi döndüm. Ama bu köşe, çeliğin içine oyulmuş küçük bir odaya açılıyordu. Çelik dehlizlerde bu odalardan çok fazla vardı. Bunlar, Kazıcıların tuvaletler, küçük dükkânlar ya da konutlar için planladığı deliklerdi.

Keskin nişancı Hardman kapıda pozisyon aldı. Ceketinin içinden bir kamuflaj kepi çıkarıp başına takmıştı. Kepin üzerinde aşina olmadığım bir amblem vardı. Bir tür kraliyet armasını andırıyordu. İçeri girmemizle birlikte, diğer dört Asi yüzlerini bana dönecek şekilde etrafa yayıldı. Abraham büyük bir fener çıkarıp düğmesine bastı ve iki yanma ışık yayan aleti yere koydu.

Kollarını kavuşturmuş olan Prof, ifadesiz bir yüzle beni inceliyordu. Prof'un yanında duran kızıl saçlı kadının daha düşünceli bir hali vardı. Abraham hâlâ büyük silahını taşıyordu. Megan ise deri ceketini çıkararak, kolunun alt kısmına bir silah kılıfı bağlamıştı. Bakışlarımı üzerlerine dikmemeye çalışsam da, bu göz kırpmamaya çalışmak gibiydi. Yani... tam tersi işte.

Köşeye sıkıştığımı anladığımda, geriye doğru kararsız bir adım attım. Yoldayken, ekibe kabul edilmek üzere olduğumu düşünmeye başlamıştım. Ama Prof'un gözlerinin içine baktığımda, durumun hiç de böyle olmadığını anladım. Beni tehdit olarak görüyordu. Onlara yardımcı olduğumdan getirilmemiştim buraya. Prof'un beni buraya kadar getirmesinin nedeni, ortalıkta başıboş dolaşmamı istememesiydi. Tutsaktım. Çelik dehlizlerin derinlerinde, kimse ne çığlık ne de silah sesi duyabilirdi.

6

“Test et onu Tia” dedi Prof.

Gergin bir halde tüfeğime tutunurken, irkilerek geri çekildim. Prof’un arkasında, Megan duvara yaslandı. Ceketini geri üzerine geçirmişti; tabancası kolunun altına bağlıydı. Elinde bir şey döndürdüğünü fark ettim. Tüfeğimin fazladan şarjörüydü bu. Geri vermemişti.

Megan gülümsedi. Yukarıdayken tüfeğimi bana geri fırlatmıştı ama bir anda, mermi yatağını boşaltmış olduğuna yönelik bir şüphe düşmüştü aklıma. Paniğe kapılmaya başlamıştım.

Kızıl -Tia- elinde bir tür cihazla bana yaklaştı. Tabak büyüklüğünde, düz, yuvarlak bir cihazdı bu. Bir yüzünde ekran vardı. Ekranı bana çevirdi. “Veri yok.”

“Kan testi,” dedi Prof, sert bir ifadeyle.

Tia başını salladı. “Seni zaptetmek zorunda bırakma bizi,” dedi kadın. Cihazın yan tarafından bir kayış çıkarmıştı; kayış diske kablolarla bağlıydı. “Bu biraz canını yakacak ama sana zarar vermez.”

“Bu da ne?” diye sordum.

“Arama çubuğu.”

Arama çubuğu... birinin Epik olup olmadığını anlamaya yarayan cihazdı. “Bu cihazın yalnızca bir efsane olduğunu sanırdım.”

Abraham gülümsedi; elindeki devasa silahı yanma indirmişti. İnce ama kaslı bir adamdı ve Tia, hatta Prof’un yüzündeki gerginliğin aksine, epey sakin görünüyordu. “O halde buna bir itirazın olmaz, değil mi dostum?” diye sordu Abraham, Fransız aksanıyla. “*Efsanevi* bir cihazın tenine batmasından ne olacak ki?”

Bu beni rahatlatmamış olsa da, Asiler, Yüksek Epikleri öldüren deneyimli suikastçılardan oluşan bir topluluktu. Yani yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Kızıl saçlı kadın geniş kayışı koluma sardı; tansiyonumu öl-çüyorlarmış gibiydi. Kayıştan uzanan kablolar elindeki cihaza

bağlıydı. Kayışın iç tarafındaki küçük kutucuk tenime battı.

Tia ekrandaki verileri inceledi. "Temiz olduğu kesin," dedi, Prof'a bakarak. "Kan testinde de bir şey yok."

Prof başını salladı; şaşırmamış bir hali vardı. "Tamamdır evlat. Şimdi birkaç soru cevaplayacaksın. Cevap vermeden önce çok dikkatli düşün."

"Tamamdır," dedim, Tia kolumdaki kayışı çıkarırken. Kutucuğun tenime battığı yeri ovaladım.

"Saldırıya geçeceğimiz yeri nasıl öğrendin?" oldu Prof'un ilk sorusu. "Hedefimizin Fortuity olduğunu sana kim söyledi?"

"Kimse söylemedi."

Prof'un ifadesi sertleşti. Arkasındaki Abraham kaşlarıyla birlikte silahını da kaldırmıştı.

"Hayır, gerçekten!" dedim, kan ter içinde. "Tamam, kentte olabileceğinizi sokaktaki bazı insanlardan duydum."

"Hedefimizi kimseye bildirmedik," dedi Abraham. "Burada olacağımızı biliyor olsan bile, saldıracağımız Epik'in hangisi olduğunu nasıl öğrendin?"

"Eh," dedim. "Başka *kime* saldıracaktınız ki?"

"Kentte binlerce Epik var evlat," dedi Prof.

"Elbette," dedim. "Ama çoğu sizin kriterlerinizin altında. Siz Yüksek Epikleri hedef seçiyorsunuz ve Newcago'da bunlardan yalnızca birkaç yüz tane var. Bu birkaç yüz Epik arasındaysa, yalnızca birkaç düzinesinin temel yenilmezlik gücü olduğunu biliyorum. Siz de *her zaman* temel yenilmezliği olan birini seçersiniz.

Aşırı güçlü veya *aşırı* etkili birinin peşine takılmayacağınızı da biliyorum. Bu Epiklerin iyi korunduğunun farkındasınız. Buna göre Nightwielder, Conflux ve Firefight eleniyor. Yani az çok Steelheart'ın en yakınındakiler. Aynı zamanda sığmak baronları da eleniyor.

Bu durumda geriye bir düzine kadar hedef kalıyor ve Fortuity bunların en kötüsü. Bütün Epikler katildir ama Fortuity en masumları hedef seçiyor. Hem, insanların iç organlarıyla oynadığı şu iğrenç oyun *tam da* Asilerin durdurmak isteyeceği

türden bir vahşet." Gerginlik içinde, bir süre Asilere baktıktan sonra, omuz silktim. "Dediğim gibi. Bana kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu. Kimi seçeceğiniz benim için apaçık ortadaydı"

Küçük odaya sessizlik çökmüştü.

"Ha!" dedi, hâlâ kapı başında duran keskin nişancı. "Baylar bayanlar, sanırım bu, artık *biraz* tahmin edilebilir olduğumuz anlamına geliyor."

"Temel yenilmezlik de ne?" diye sordu Tia.

"Üzgünüm," dedim, kendi kullandığım terimleri anlamayacaklarını fark ederek. "Geleneksel suikast yöntemlerini işe yaramaz kılan Epik gücüne verdiğim isim bu. Bilirsiniz işte, vücudun yenilenmesi, nüfuz edilemez deri, geleceği tahmin edebilme, reenkarnasyon... bu türden güçler işte." Yüksek Epikler, bu güçlerden birine sahip olanlardı. Neyse ki, bu güçlerden ikisine birden sahip olan bir Epik duymamıştım.

"Bütün bunları kendi başına çözdüğünü varsayalım," dedi Prof. "Ama bu, halen tuzağımızı kuracağımız yeri nasıl bildiğini açıklamıyor."

"Fortuity her aynı ilk cumartesi günü Spritz'in yerinde oyun izler," dedim. "Oyundan sonra da her zaman gönül eğlendirecek bir şeyler arar. Bu, onu tek başına ve tuzağa düşürmenizi sağlayacak ruh halinde bulacağınız tek güvenilir zaman."

Prof önce Abraham'a, ardından Tia'ya baktı. Tia omuz silkti. "Bilemiyorum."

"Bence doğruyu söylüyor Prof," dedi Megan. Kollarını kavuşturmuştu, ceketinin önü açıktı. *Gözlerine ona... dikme...* diye hatırlatmak zorunda kaldım kendime.

Prof, Megan'a baktı. "Neden?"

"Dedikleri makul," dedi. "Steelheart kime saldıracağımızı biliyor olsaydı, bizim için tüfekli bir çocuktan daha detaylı, karmaşık bir plan hazırlamış olurdu. Hem, bu Şüpheli bize yardımcı olmaya *çalıştı*. Öyle sayılır, yani."

"Yardımcı *oldum.* Ben olmasaydım ölmüştün. Söyle ona, Hardman."

Boş gözlerle bana baktılar.

"Kim?" dedi Abraham.

“Hardman,” dedim, kapıdaki nişancıyı göstererek.

“Benim adım Cody evlat,” dedi, yüzünde memnun bir ifadeyle.

“O halde Hardman nerede?” diye sordum. “Megan bana onun tüfeğiyle yukarıda bir yerlerde olduğunu...” Cümlemi tamamlayamadan sesimin canlılığı yok olmuştu.

Yukarıda keskin nişana hiç yoktu aslında. En azından, özellikle beni takip eden biri yoktu. Megan bunu yalnızca olduğum yerde kalmam için söylemişti.

Abraham gürültülü bir kahkaha attı. “Eski görünmez nişancı numarasını yuttun, ha? Orada dizlerinin üzerinde beklerken her an vurulabileceğini sanıyordun. Megan bu yüzden mi sana Şüpheli diyor?”

Kızarmıştım.

“Pekâlâ,” dedi Prof. “Sana karşı nazik olup, bunların hiç yaşanmamış olduğunu varsayacağım. Biz şu kapıdan çıktıktan sonra, gerçekten ağır bir şekilde bine kadar saymanı istiyorum. Ardından sen de çıkabilirsin. Ama bizi takip etmeye kalkacak olursan, seni vururum.” Diğerlerine dönerek elini salladı.

“Hayır, bekleyin!” dedim, Prof’a uzanarak.

Diğer dördü anında silahlarını çekip bana doğrultmuştu.

Yutkunarak elimi indirdim. “Bekleyin lütfen,” dedim çekinerek. “Size katılmak istiyorum.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu Tia.

“Aranıza katılmak,” dedim. “Bugün gelmemin nedeni buydu. İşinize karışmak gibi bir niyetim yoktu. Yalnızca başvurmak istiyordum.”

“Başvuru kabul ettiğimizi söyleyemem,” dedi Abraham.

Prof beni inceliyordu.

“*Bir şekilde* bize yardımcı oldu,” dedi Megan. “Kabul etmem gerekir ki, iyi bir nişancı. Belki de onu almalıyız Prof.”

Eh, başka neler olmuş olursa olsun, Megan’ı etkilemeyi başarmıştım. Bu benim için Fortuity’yi indirmek kadar büyük bir zaferdi.

Prof başını iki yana salladı. “Adam almıyoruz evlat. Üzgünüm. Şimdi buradan çıkacağız. Bir daha seni asla hiçbir

operasyonumuzun uzağında yakınında görmek istemiyorum. Hatta seninle aynı kentte olduğumuza dair bir işaret hissetmek bile istemiyorum. Newcago'da kal. Bugünkü karmaşanın ardından, buraya uzunca bir süre dönmeyeceğiz nasılsa."

Prof'un dedikleri diğerleri için konuyu kapatmış gibiydi.

Megan bana bakarak omuz silkti; bu, Uzili haydutların ateşinden kendisini kurtardığım için bir teşekkür olarak, söylemesi gerekeni söylediğini gösteren, neredeyse özür diler gibi bir omuz silkişti. Diğerleri kapıdan dışarı çıkan Prof'u izlediler.

Kendimi aciz ve hüsran içinde hissederek, olduğum yerde kalmıştım.

"Hata yapıyorsunuz," dedim arkalarından, yumuşak bir tonda.

Bir nedenden ötürü, bunu demem Prof'u tereddütte bırakmış gibiydi. Diğerleri dışarı çıkmışken, dönerek bana baktı.

"Hiçbir zaman gerçek hedeflere yönelmiyorsunuz," dedim, tatsız bir sesle. "Fortuity gibi güvenli hedefler seçiyorsunuz yalnızca. Bir başına bırakıp öldürebileceğiniz Epikleri. Bunlar canavar mı? Evet. Ama nispeten önemsiz Epikler. Asla *gerçek* canavarların, bizi kırıp|ğeçiren ve üikemızı çökerten Epiklerin peşine düşmüyorsunugj'bi

"Elimizden ne geliyorsa, onu yapıyoruj^ dedi Prof. "Yenilmez bir Epik'i öldürmeye çalışırken kendi canımızdan olmanın kimseye bir faydası olmaz."

"Ama Fortuity gibilerini öldürmenin de pek faydası olduğu söylenemez," dedim. "Onlardan çok var. Onun gibi hedefleri seçmeye devam ettiğiniz sürece, kimse sizi gerçekten ciddiye almayacak. Yalnızca can sıkacaksınız, o kadar. Bu şekilde dünyayı değiştiremezsiniz."

"Kalkıştığımız da bu değil zaten," dedi Prof. "Yalnızca Epikleri öldürüyoruz."

"Bizden ne yapmamızı istiyorsun delikanlı?" dedi Hard-man, yani Cody. Yüzünde alaycı bir ifade vardı. "Steelheart'ı mı indirelim?"

"Evet," dedim, hevesle ve bir adım ileri çıkarak. "Bir şeyleri değiştirmeyi ve onların korkmasını istiyorsunuz, değil mi? Sal-

dırılması gereken o! Kimsenin intikamımızdan muaf olmadığını onlara göstermek lazım!"

Prof başını iki yana salladı. Hışırdayan siyah laboratuvar önlüğüyle yoluna devam ederken, "Bu kararı yıllar önce aldım evlat," dedi. "Yalnızca kazanma şansımızın olduğu dövüşlere girmeliyiz."

Koridorda ilerleyerek kayboldu. Küçük odada bir başıma kalmıştım. Bıraktıkları fenerin soğuk ışığı çelikten duvarlara vuruyordu.

Başaramamıştım.

7

Bana bıraktıkları fenerle aydınlanmış kutu kadar odacıkta dikiliyordum. Fenerin şarjı bitiyormuş gibi görünüyordu ama çelikten duvarlar loş ışığı iyi yansıtıyordu.

Hayır, diye düşündüm.

Uyarılarını umursamadan hızlı adımlarla odadan dışarı fırladım. *Vuracaklarsa*

Uzaklaşan siluetleri mobillerinin ışığıyla aydınlanmıştı. Dar koridorda karanlık figürlerin oluşturduğu bir grubun peşine takılmıştım.

“Başka kimse savaşmıyor,” diye seslendim arkalarından. “Başka kimse denemiyor bile! Geriye kalan yalnızca sizsiniz. *Sizler bile* Steelheart gibi adamlardan korkuyorsanız, o zaman başkaları nasıl daha farklı düşünebilir?”

Asiler yürümeye devam etti.

“Yaptıklarınızın bir anlamı var!” diye bağırdım. “Ama yeterli değil! En güçlü Epikler kendilerini dokunulmaz olarak gördükleri sürece, hiçbir şey değişmeyecek. Onları kendi hallerine bıraktığınız sürece, aslında her zaman söyledikleri şeyi *teyit etmiş* oluyorsunuz! Bir Epik yeterince güçlüyse, istediğini alabilir, istediğini yapabilir. Siz de onların bizlere hükmetmeye hakları olduğunu söylüyorsunuz.”

Asiler yürümeye devam ediyordu ama grubun arkasında olan Prof’un kararsız bir hali vardı. Sanki bir an için bunu hissetmiştim.

Derin bir nefes aldım. Deneyebileceğim tek bir şey kalmıştı. “Steelheart’ın yaralandığını gördüm.”

Prof kaskatı kesildi.

Bunu gören diğerleri de durdu. Prof omzunun üzerinden bana baktı. “Ne?”

“Steelheart’ın yaralandığını gördüm.”

“Bu imkânsız,” dedi Abraham. “O adam yenilmezdir.”

“Bunu kendi gözlerimle gördüm,” dedim. Kalbim küt küt atıyor, yüzümden aşağı ter damlaları süzülüyordu. Bunu hayatımda kimseye söylememiştim. Bu sır çok tehlikeliydi. Steelheart o banka saldırısından kurtulan biri olduğunu biliyor olsaydı, benim peşime düşerdi. Bu durumda ondan kaçmanın da saklanmanın da bir yolu olmazdı. Onun zayıflığını görmüş olduğumu bilse, ondan kurtulmam imkânsızdı.

Aslında bu zayıflığın ne olduğunu tam olarak biliyor da değildim. Ama bir fikrim vardı. Belki de böyle bir fikre sahip olan tek kişi bendim.

“Yalanlar söylemen, aramıza katılmanı sağlamaz,” dedi Prof, ağır bir sesle.

“Yalan söylemiyorum,” dedim, gözlerinin içine bakarak. “Bu konuda yalan söylemem. Hikâyemi anlatmak için bana yalnızca birkaç dakika verin. En azından dinleyin beni.”

“Bu aptallık,” dedi Tia, Prof’un kolunu yakalayarak. “Prof, gidelim buradan.”

Prof, kadını karşılıksız bıraktı. Özellikle bir şeye bakıyormuş gibi, gözlerini gözlerime dikmiş, beni inceliyordu. Kendimi onun önünde tuhaf ölçüde açıkta kalmış, hatta çıplak gibi hissediyordum. Bütün arzularımı ve günahlarımı görebilirmiş gibi.

Yavaşça bana yaklaştı. “Pekâlâ evlat,” dedi. “On beş dakikan var.” Diğerlerine elini sallayarak odaya dönmelerini işaret etti. “Söylemen gereken neyse, dinleyeceğim.”

Diğerlerinden gelen cılız yakınmaların eşliğinde küçük odaya geri döndük. Ekibin üyelerini kafamda oturtmaya başlamıştım. Devasa makineli silahı ve kaslı, kalın kolları olan Abraham’dı. Ekipte ağır silahlardan sorumlu kişi Abraham olmalıydı. Bir şeyler ters gittiğinde, İnfaz Gücü’ne karşı koruma sağlayan oydu. Lazım olduğunda bilgi almak için insanların dilini çözecek ve suikast planı gerektirdiği takdirde ağır makineleri kullanacak olan da o olmalıydı.

Dar bir yüzü olan ve akhndakileri açıkça ortaya koyan kızıl saçlı Tia muhtemelen ekibin akademisyeniydi. Kıyafetlerinden anladığım kadarıyla, çatışmalara dahil olmuyordu. Asilerin onun gibi - Epiklerin nasıl çalıştığını net olarak bilen ve hedeflerin zayıf taraflarını deşifre edebilecek- birine her zaman ihtiyacı vardı.

Megan yem olmalıydı. Kendini tehlikeye atarak, Epikleri tuzağın içine çeken Megan'dı. Kamuflajlı keskin nişancı Cody herhalde ateş desteğiydi. Megan, Epiklerin güçlerini bir şekilde etkisiz hale getirdikten sonra, Cody'nin net bir atışla hedefi mat ettiğini tahmin ediyordum.

Geriye kalan Prof'un ekibin lideri olduğunu sanıyordum. Belki de, böyle bir şey gerekiyorsa, ikinci yem o olabilir miydi? Onun görevinin ne olduğunu tam çıkaramamış olmama rağmen, ismiyle ilgili bir şey aklımı kurcalıyordu.

Yeniden odaya girdiğimizde, Abraham anlatacaklarımla ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Diğer taraftan, Tia'nın siniri bozulmuş, Cody'nin ise keyfi yerindeymiş gibiydi. Duvara yaslanıp gevşeyen keskin nişancı Cody, kollarını kavuşturup koridoru gözlemeye başladı. Diğerleri etrafımı sararak konuşmamı beklediler.

Megan'a gülümsedim. Ama yüzü ifadesizdi. Hatta, soğuk. Ne değişmişti?

Derin bir nefes aldım. "Steelheart'ın yaralandığını gördüm," dedim bir kez daha. "On yıl önce oldu bu; sekiz yaşındaydım. Babamla birlikte, Adams sokağındaki First Union bankasındaydık..."

Hikâyemi tamamladığımda sustum; son sözcüklerim havada asılı kalmış gibiydi. Ve *bir kez daha onun yaralandığını görmeyi istiyorum.* Hayatlarını Epikleri avlamaya adamış bu insanların önünde ağzımdan çıkan son sözler artık bana boş kabadayılık gibi görünüyordu.

Hikâyemi anlatırken gerginliğim geçmişti. Sonunda bunu birileriyle paylaşmak, bu korkunç olayları anlatmak tuhaf bir şekilde rahatlamama yol açmıştı. En sonunda, benden başka birileri daha biliyordu olanları. Ölecek olursam, bugüne dek tek başıma taşıdığım bu bilgiye sahip olan başkaları da vardı artık. Asiler Steelheart'ın peşine düşmek istemese bile, bu bilgi varolacak ve belki de bir gün kullanılacaktı. Yani, bana inandıklarını varsayarak düşünüyordum bunları.

"Oturalım," dedi Prof en sonunda. Diğerleri de Prof la birlikte oturdu. Tia'yla Megan bunu gönülsüzce yaparken, Abra-ham halen rahat görünüyordu. Cody ise kapının başında dışarıyı gözlüyordu.

Ben de oturup tüfeğimi kucağıma yerleştirdim. İçinde mermi bulunmadığından emin olsam da, tüfeğin emniyeti açık durumdaydı.

"Yani?" diye sordu Prof, ekibin diğer üyelerine.

"Bunu duymuştum," dedi Tia, isteksizce. "Steelheart bankayı İşgal Günü yerle bir etmişti. Banka, binanın üst katındaki bazı ofisleri kiralamıştı. Mühim ofisler de değildi bunlar; devlet için çalışan denetçilerle muhasebeciler vardı. Konuştuğum çoğu kişi Steelheart'ın bu ofisler yüzünden binaya saldırdığını düşünüyor."

"Evet," diye katıldı Abraham. "O gün kentteki birçok ofise saldırmıştı."

Prof düşünceli halde başını salladı.

"Efendim," diye söze girdim.

Prof konuşmama müsaade etmedi. "Diyeceğini dedin evlat. Bunları senin duyabileceğin bir yerde konuşmamız sana karşı bir saygı gösterisi. Buna pişman etme beni."

"Elbette efendim."

"İlk önce neden bankaya saldırdığını her *zaman* merak etmişimdir," diye devam etti Abraham.

"Evet," dedi kapının başındaki Cody. "Bu tuhaf bir seçimdi. Valinin peşine düşmeden önce nede*ı birkaç muhasebeciyi öldürmek için zaman harcadı?"

"Ama bu, planlarımızı değiştirmek için yeterince iyi bir neden de değil," diye ekledi Abraham, başını iki yana sallayarak. Omzuna dayadığı devasa makinelisiyle, bana başını salladı. "Eminim harika bir insansın arkadaşım. Ama daha yeni tanıştığımız birinden gelen istihbarata dayanarak hareket etmememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Megan?" dedi Prof. "Sen ne düşünüyorsun?"

Megan'a baktım. Diğerlerinden biraz uzakta oturuyordu. Prof'la Tia, bu Asiler biriminin en kıdemlileriymiş gibi görünüyordu. Abraham'la Cody ekseriyetle Prof ve Tia'nın düşüncelerine katılıyordu. Peki ama Megan?

"Bunun aptalca olduğunu düşünüyorum," dedi Megan, buz gibi bir sesle.

Kaşlarımı çattım. *Ama... daha birkaç dakika önce, bana karşı en arkadaşça davranan oydu!*

"Az önce ona arka çıkmıştın," dedi Abraham, aklımdan geçenleri okumuş gibi.

Bu laf, Megan'ın kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bu, uçuk hikâyesini duymadan önceydi. Yalan söyleyerek aramıza katılmayı deniyor."

Karşı çıkmak için ağzımı açtığım anda, Prof'un bakışıyla diyeceklerimi yuttum.

"Sesinde, çocuğun anlattıklarını ciddi ciddi düşünüyor-muşsun gibi bir ton var," dedi Cody, Prof'a.

"Prof?" dedi Tia. "Bu bakışı biliyorum. Duskwatch'la olanları düşün."

"Hatırlıyorum," dedi Prof. Hâlâ beni inceliyordu.

"Neyi?" diye sordu Tia.

"Çocuk kurtarma görevlilerinin başına geleni biliyor," dedi Prof.

"Kurtarma görevlileri mi?" dedi Cody.

Steelheart, kurtarma görevlilerini öldürmesinin üzerine kapatmıştı," dedi Prof, yumuşak bir sesle. "Kurtarma görevlilerinin ve hayatta kalanların başına geleni -First Union bankasında olanları- çok az kişi bilir. Steelheart o gün, yıktığı diğer binaların enkazı altında kalanlara yardıma gidenleri öldürmedi. Yalnızca First Union bankasındaki kurtarma görevlilerini öldürdü.

"Bankayı yok edişinde *başka bir durum* vardı," diye devam etti Prof. "Bu binanın içine girdiğini ve oradaki insanlarla konuştuğunu biliyoruz. Bunu başka bir yerde yapmadı. Tanıklar, Steelheart'ın bankadan çıktığında öfkeden deliye dönmüş bir halde olduğunu söylüyor. Demek ki içeride bir şey oldu. Bunu bir süredir biliyorum. Diğer birimlerin liderleri de biliyor. Şu ana dek, Steelheart'ı öfkelendiren her neyse, bunun Deathpoint'e ilgili olduğunu varsaymıştık." Bir eli dizinin üzerinde, yerde oturan Prof, beni inceleyerek parmaklarını tıklatıyordu. "Steelheart yarasını o gün aldı. Ama bunun nasıl olduğunu kimse bilmiyor."

"Ben biliyorum," dedim.

"Belki," dedi Prof.

"Belki," dedi Megan. "Belki de değil. Prof, bu çocuk o günkü katliamla Steelheart'ın yarasını birilerinden duymuş ve gerisini uydurmuş olabilir! Bunu kanıtlamanın bir yolu da yok çünkü çocuk doğruyu söylüyorsa, bu durumda yegane tanıklar o ve Steelheart'ın kendisi oluyor."

Prof yavaşça başını salladı.

"Steelheart'ı vurmak neredeyse imkânsız," dedi Abraham. "Zayıf tarafının ne olduğunu *bulsak bile,* korumaları var. Hem de gayet güçlü korumalar."

"Firefight, Conflux ve Nightwielder," dedim, başımı sallayarak. "Onların her biri için planlarım var. Zayıf taraflarını bulduğumu sanıyorum."

Tia kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"On yıl," dedim, yumuşak bir tonda. "On yıldır Steelheart'ı haklamak için plan yapıyorum."

Prof halen düşünceli görünüyordu. "Evlat, adının ne olduğunu söylemiştin?"

"David."

"David, Fortuity'yi indireceğimizi tahmin ettin. Tahminlerine göre, şimdi ne yapacağız?"

"Gece Newcago'dan ayrılacaksınız," dedim hemen. "Tuzak kurmuş olan bir ekibin her zaman yaptığı bu olur. Elbette, burada hiç gece olmuyor. Ama birkaç saat içinde kentten ayrılmış olacaksınız ve ardından diğer Asilere katılacaksınız."

"Peki sence bir sonraki hedefimiz olacak Epik kim?" diye sordu Prof.

"Pekâlâ," dedim, hızlıca düşünerek. Listelerimle projeksiyonlarımı hatırlamaya çalışıyordum. "Ekiplerinizden hiçbiri son zamanlarda Middle Grasslands ya da Caliph'de faal olmadı. Bir sonraki hedefinizin ya Omaha'da Armsman ya da Snowfall'un Sacramento'daki çetesindeki Epiklerden biri olan Lightning olacağını sanıyorum."

Cody yumuşak bir ıslık çaldı. Belli ki tahminlerim yerindeydi. Neyse ki böyleydi. Aslında çok emin değildim. Son zamanlarda,

Asiler birimlerinin saldıracağı yerler konusundaki tahminlerimin yalnızca dörtte biri doğru çıkıyordu.

Prof birdenbire ayaklandı. "Abraham, Delik On Dört'ü hazırla. Cody, sen de Caliph'e uzanacak sahte bir tuzak kurabilecek misin, ona bak."

"Delik On Dört mü?" dedi Tia. "Kentte mi kalıyoruz?"

"Evet," dedi Prof.

"Jon," dedi Tia, Prof'a hitap ederek. Muhtemelen gerçek ismiydi. "Ben anla..."

"Steelheart'ı vuracağımızı söylemiyorum," dedi Prof, elini kaldırarak. Ardından beni işaret etti. "Ama gideceğimiz bir sonraki yeri bu çocuk çıkarabildiyse, pekâlâ bunu bir başkası da yapabilir. Bu demek oluyor ki, değişmemiz gerekiyor. Hem de hemen. Birkaç gün daha burada yerüstünde olacağız." Bana baktı. "Steelheart içinse... bakacağız. Öncelikle, hikâyeni bir daha dinlemek istiyorum. Hikâyeni on kere daha dinlemek istiyorum. Bundan sonra ne yapacağımıza karar vereceğim."

Elini bana uzattı. Tereddütle de olsa bu eli tutarak, beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Bu adamın gözlerinde bir şey vardı. Görmeyi hiç beklemediğim bir şey. Steelheart'a karşı, neredeyse benimki kadar koyu bir nefret. Nefreti, Epik'in adını söyleyiş şeklinden, dudaklarını büküşünden, gözlerini kısmasından ve bu adı söylerken *yanıyormuş gibi* görünmesinden açıkça anlaşılıyordu. O anda, birbirimizi gerçekten anlıyormuşuz gibiydi.

Prof, diye düşündüm. *Profesör, PhD*[3]*. Asileri kuran adamın adı Jonathan Phaedrus. P-h... d.*

Bu adam yalnızca bir ekip komutanı, Asiler birimlerinden birinin şefi değildi. Bu, Jon Phaedrus'un bizzat kendisiydi. Asilerin kurucusu ve lideri.

8

“Peki,” dedim, diğerleriyle birlikte odadan çıkarken. “Gittiğimiz bu yer nerede? Delik On Dört?”

“Bunu bilmene gerek yok,” dedi Prof.

“Tüfeğimin şarjörü geri alabilir miyim?”

“Hayır?”

“Bilmem gereken hiç… ne bileyim işte, gizli tokalaşma şekilleri, kimlik belirleyici özel işaretler filan var mı? Diğer Asilerin, onlardan biri olduğumu anlamalarını sağlayacak kodlar?” “Evlat,” dedi Prof. *“Bizden biri* değilsin.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedim hemen. “Ama kimsenin bizi şaşırtmasını ve benim düşman filan olduğumu düşünmesini istemem. Hem...”

“Megan,” dedi Prof, başparmağıyla beni göstererek. “Çocuğu eğlendir. Düşünmem lazım.” Grubun önüne geçerek Tia’ya katıldı ve ikisi kısık sesle konuşmaya başladılar.

Megan kaşlarını çatarak bana bir bakış attı. Muhtemelen Prof’a sorular sorup durduğum için bunu hak etmiştim. Çok gergindim. Phaedrus’un kendisi, Asilerin kurucusu. Artık neye bakmam gerektiğini bildiğimden, bu konuda ne denli az bilgi olursa olsun, okuduğum betimlemelerden onu tanıyabiliyordum.

Bu adam bir efsane; özgürlük savaşçıları ve suikastçıların arasındaki tanrıydı. Bir şöhretle karşılaştığım için çarpılmıştım ve aklımdaki sorular bir anda dökülmüştü. Aslında, silahımın üzerine imza atmasını isteyecek kadar ileri gitmediğim için kendimle gurur duyuyordum.

Öte yandan, bu davranışım Megan’a karşı puan kazanmamı sağlamadığı gibi, o da bebek bakıcısı olmaktan hiç hoşlanmamıştı. Cody ile Abraham da grubun ön tarafında kendi aralarında konuşuyor olduklarından, karanlık çelik tünellerde hızlı adımlarla ilerlerken, geride Megan’la yan yana kalmıştık. Megan sessizdi.

Gerçekten de çok güzeldi. Muhtemelen benim yaşlarımda; belki bir ya da iki yaş daha büyüktü. Hâlâ neden bir anda bana karşı soğuk davranmaya başladığından emin değildim. Belki de esprili bir sohbet bu konuda işe yarardı. "Peki sen... bilirsin işte, sen ne zamandır Asilerlesin? Filan..."

Yardırıyordum gerçekten.

"Yeterince uzun süredir," dedi.

"Yakın zamandaki suikast planlarında yer aldın mı? Gyro? Shadowblight? Earless?"

"Belki. Prof'un bu türden detayları seninle paylaşmamı isteyeceğinden şüpheliyim."

Uzunca bir süre konuşmadan yürümeye devam ettik.

"Biliyor musun?" dedim en sonunda. "Hiç de eğlenceli değilsin."

"Ne?"

"Prof beni eğlendirmeni istemişti."

"Bunu söylemesinin tek nedeni sorularını başka birine sormanı istemesiydi. Yaptığım herhangi bir şeyi eğlenceli bulacağından şüpheliyim."

"Bence öyle değil," dedim. "Striptizden hoşlanmıştım."

Öfkeyle bana baktı. "Ne?"

"Ara sokaktayken," dedim. "Hani üzerindekileri..."

Yüzüne öylesine soğuk bir ifade oturmuştu ki, bu ifadeyi yüksek hızlı sabit bir ağır makineli silahın namlusunu soğutmak için kullanabilirdiniz. Ya da belki içki hazırlamak için. Soğuk içkiler. Evet, bu daha yerinde bir metafordu.

Ama şu anda bu metaforu dillendirmemden hoşlanacağını hiç sanmıyordum. "Boş ver," dedim.

"Güzel," dedi, önüne dönüp yürümeye devam ederek.

Nefesimi verip kıkırdadım. "Bir an için beni vuracağını sanmıştım.";

"Yalnızca görev gerektirdiğinde birilerini vururum," dedi. "Belli ki havadan sudan konuşmaya çalışıyorsun ama sana söyleyeyim, bunda hiç iyi değilsin. Ama bu birini vurmamı gerektirecek bir durum değil."

"Eh, sağ ol"

Ciddi bir ifadeyle başını salladı. Bu, hayatını kurtarmış olduğum güzel bir kızdan tam olarak beklediğim tepki değildi. Tamam, güzel olsun olmasın, hayatını kurtardığım ilk kızdı. Yani bu konuda kıyaslama yapabileceğim pek bir deneyimim yoktu.

Ama gene de, az önce bana karşı daha sıcaktı, değil mi? Belki de yalnızca biraz daha çabalamam gerekiyordu. "Bana *neler* anlatabilirsin?" dedim. "Yani ekip ve diğer üyeler hakkında."

"Başka bir konudan konuşmayı tercih ederim," dedi. "Asiler ya da kıyafetlerimle ilgili sırlar içermeyen bir konu olsun, mümkünse."

Sessizleştim. Gerçek şu ki, Asiler ya da kentteki Epiklerin haricinde, konuşabileceğim çok fazla *konu* yoktu. Fabrika'da biraz eğitim almıştım almasına ama bunlar yalnızca temel konular üzerineydi. Fabrika'nın öncesinde de, hayatımın bir yılım sokaklardaki çöpleri eşeleyerek, yetersiz bir beslenmeyle, ölmemeye çabalayarak geçirmiştim.

"Kent hakkında konuşabiliriz, sanırım," dedim. "Yeraltı sokaklarını iyi bilirim."

"Yaşın kaç senin?" diye sordu.

"On sekiz," dedim, savunmaya çekilerek.

"Peki seni aramaya çıkacak kimse yok mu? Nerede olduğunu merak edecek insanlar?"

Başımı iki yana salladım. "İki ay önce reşit oldum ve çalıştığım Fabrika'dan kapı dışarı edildim."

Kural buydu. Fabrika'da ancak on sekizinize dek çalışabilirdiniz; bundan sonra kendinize başka bir iş bulmanız gerekirdi.

"Bir fabrikada mı çalışıyordun?" diye sordu Megan. "Ne kadar zamandır?"

"Dokuz yıl falan," dedim. "Silah fabrikasıydı. İnfaz Gücü için silah üretiyorduk." Yeraltı sokaklarının bazı sakinleri, özellikle de daha yaşlıca olanlar, Fabrika'nın çocukları haksız yere çalıştırarak suistimal ettiğinden yakınırdı. Ama bu, hatıralarında başka bir dünyayı -daha güvenli bir dünyayı- yaşatan yaşlı insanlardan gelen aptalca bir yakınmaydı.

Benim dünyamda, karnınızı doyurmanın karşılığında size çalışma şansı veren insanlar aziz sayılırdı. Martha her zaman işçilerinin karnının doyurulmasını, üstünün başının

yerinde olmasını ve kendi aralarındaki sürtüşmeler de dahil olmak üzere, korunmalarını sağlardı.

"Rahat mıydı bari?"

"Sayılır. İnsanların sandığı gibi, esir kampı filan değildi. Yevmiyemizi alıyorduk." Daha doğrusu, alıyor sayılırdık. Martha bizim için ücretlerimizi saklardı. Reşit olduğumuzda ve artık Fabrika'nın malı olmaktan çıktığımızda, dört yıl boyunca bu parayı taksitler halinde bize veriyordu. Bu para da kendinize bir düzen kurmak ve iş yapmanın bir yolunu bulmak için yeterliydi.

"Diğer her şeyi düşündüğümüzde, büyümek için güzel bir yerdi," dedim, dalgın bir halde yürümeye devam ederken. "Fabrika olmasaydı, silah kullanmayı hiç öğrenemeyebilirdim. Normalde çocukların silah kullanmasına müsaade edilmezdi ama işinizde iyiyseniz, Fabrika'yı işleten Martha görmezden gelirdi." Fabrika'dan çıkıp İnfaz Gücü'ne geçen çocukların sayısı hiç de az değildi.

"Bu ilginç," dedi Megan. "Anlatsana."

"Eh..." diye söze girmişken, susup ona baktım ve Megan'ın gözlerini ileri dikmiş bir halde, anlattıklarıma hiç ilgi göstermeden yürüdüğünü fark ettim. Yalnızca beni konuşturmak, belki de onun canını başka şeylerle sıkmamam için sorular sorup duruyordu.

"Dinlemiyorsun bile," dedim.

"Konuşmak istiyormuşsun gibiydi," dedi, ters bir sesle. "Ben de sana bu şansı tanıdım."

Kahretsin! Kendimi parlağın teki gibi hissetmiştim. Sessizce yürümeye devam ettik. Bu durum Megan için gayet uygun gibiydi.

"Bunun ne denli can sıkıcı olduğunu bilemezsin," dedim en sonunda.

Duygularını sakladığı bir ifadeyle, bana bir bakış attı. "Can sıkıcı mı?"

"Evet, can sıkıcı. Hayatımın son on yılını Asiler ile Epikler üzerinde çalışarak geçirdim. Şimdi tam da sizi bulmuşken, mühim konularda soru soramayacağım söyleniyor. Can sıkıcı."

"Başka bir şeyler düşün."

"Başka *bir şey* yok. Benim için yok."

"Kızlar."

“Yok.”

“Hobiler.”

“Yok. Sadece siz, Steelheart ve notlarım.”

“Bir dakika,” dedi. “Notların mı?”

“Tabii ya. Günlerimi Fabrika’da çalışarak geçirirken, her zaman konuşulanlara, söylentilere kulak kabartırdım. İzinde olduğum günlerde, elimdeki cüzi miktardaki parayı gazetelere ve yurt dışına yolculuk edenlerin hikâyelerine harcardım. Birkaç istihbaratçı tanıma şansım bile oldu. Her gece notlarımı bir araya getirirdim. Epikler üzerine uzmanlaşmam gerektiğini biliyordum ve ben de bu konuda bir uzman oldum.”

Megan kaşlarını çatmıştı.

“Biliyorum,” dedim, yüzümü buruşturarak. “Bir hayatım yokmuş gibi görünüyor, bunları anlatınca. Bunu bana söyleyecek ilk kişi sen olmazsın. Fabrika’daki diğerleri...”

“Sus,” dedi. “Epikler hakkında notlar yazmışsın, anladık. Peki ya bizim hakkımızda? Peki ya Asiler?”

“Elbette sizin hakkınızda da yazdım,” dedim. “Başka ne yapacaktım ki? Her şeyi kafamda mı tutacaktım? Birkaç defter doldurmuşumdur. Bu notların çoğu tahminlerime dayansa da, tahmin yürütmede iyi sayılırım...” Megan’ın neden endişeli göründüğünü anlamamla birlikte, çenemi kapadım.

“Nerede bu notlar?” diye sordu yumuşakça.

“Dairemde,” dedim. “Güvende olmalılar. Demek istediğim, bizi kovalayan haydutların hiçbiri yüzümü açık seçik görememiştir.”

“Ya arabasından çekip çıkardığın şu kadın?”

Tereddütte kalmıştım. “Evet, o yüzümü gördü. Neye benzediğimi *anlatabilir.* Ama, yani, bu peşime düşmeleri için yeterli olmaz, değil mi?”

Megan sessizdi.

Evet, aslında peşime düşmeleri için bu yeterli olabilir. İnfaz Gücü işinde çok iyiydi. Ve ne yazık ki, taksi kazaları gibi geçmişte karıştığım birkaç olay da olmuştu. Sabıkalıydım ve Steelheart’ın, Fortuity’nin ölümüyle ilintili olan her türlü ipucunun peşine

düşmeleri için İnfaz Gücü'ne yeterince motivasyon sağlayacağına şüphe yoktu.

"Prof'la konuşmalıyız," dedi Megan, beni kolumdan çekip öndekilerin yanma sürükleyerek.

9

Prof, durumu açıklamamı düşünceli bakışlarla dinledi. “Evet,” dedi, sözümü tamamladığımda. “Bunu önceden tahmin etmeliydim. Kulağa mantıklı geliyor.”

Rahatlamıştım. Öfkeye kapılmasından korkuyordum. “Adresin ne evlat?” diye sordu Prof.

“1532 Ditko Place,”dedim. Burası, yeraltı sokaklarının nispeten güzide bölgelerinden birinde, bir parkın karşısında, çeliğin içine oyulmuş bir delikti. “Küçük bir yer ama yalnız yaşıyorum. Her zaman da kapısı kilitlidir.”

“İnfaz Gücü’nün anahtara ihtiyacı olmaz,” dedi Prof. “Cody, Abraham. Bu adrese gidin. Bir yangın bombası düzeneği kurun, içeride kimsenin olmadığından emin olun ve odayı havaya uçurun.”

Birisi ayak parmaklarımı araba aküsüne bağlamış gibi, içimden bir panik dalgasının geçtiğini hissettim. “Ne?”

“Steelheart’ın bu bilgilere ulaşmasına göz yumamayız evlat,” dedi Prof. “Sırf bizimle ilgili bilgiler değil, söz konusu olan. Epiklerle ilgili biriktirdiğin bilgilere de ulaşmamalı. Notların dediğin kadar detaylıysa, bunları bölgedeki diğer güçlü Epiklere karşı kullanmaya kalkabilir. Steelheart halihazırda fazlasıyla nüfuza sahip. Bu bilgileri yok etmemiz lazım.”

“Bunu yapamazsınız!” diye çıkıştım. Sesim çelik duvarlı dar koridorda yankılanmıştı. Bu notlar hayatım boyunca sürdürdüğüm çalışmaların eseriydi! Tamam, *belki* çok uzun süredir dünyada değilim ama gene de... on yıllık çaba? Bu bilgileri kaybetmek bir elimi kaybetmekten farksızdı. Hatta tercih şansım olsa, elimi verebilirdim.

“Evlat,” dedi Prof. “Beni zorlama. Aramızdaki yerin yeterince hassas zaten.”

“Bu bilgilere *ihtiyacınız* var,” dedim. “Bu çok önemli, efendim. Epiklerin sahip olduğu güçler ve olası zayıflıkları üzerine yüzlerce sayfalık bir araştırmayı neden yakmak istiyorsunuz?”

"Bunları kulaktan dolma şekilde bir araya getirdiğini sen kendin söyledin," dedi Tia, kollarını kavuşturarak. "Bu notların içinde bilmediğimiz bir şeyler olduğundan şüpheliyim."

"Nightwielder'ın zayıf tarafını biliyor musunuz?" diye sordum, çaresizlik içinde.

Nightwielder. Newcago'daki daimi karanlık Steelheart'ın Yüksek Epik korumalarından biri olan bu adamın gücü sayesindeydi. Geri planda duran bu Epik tümüyle cisimsiz bir varlıktı. Bu nedenle de hiçbir silah ona karşı etkili değildi.

"Hayır," diye kabul etti Tia. "Senin bildiğini de sanmam."

"Güneş ışığı," dedim. "Güneş ışığında cisim kazanıyor. Fotoğraflarım var."

"Nightwielder'ın *göründüğü* fotoğraflar mı var elinde?" diye sordu Tia.

"Öyle sanıyorum. Bu fotoğrafları bana satan kişi pek emin değildi ama ben yeterince eminim."

"Hey delikanlı," diye seslendi Cody. "Benden de Loch Ness Canavarı'nın fotoğraflarını almak ister misin? Sana iyi bir fiyata bırakabilirim."

Öfkeyle ona baktım ama Cody yalnızca omuz silkti. Loch Ness Canavarı İskoçya'daydı, bu kadarım biliyordum. Cody'nin kepinin üzerindeki amblem de İskoç veya İngiliz birliklerinden birine ait olabilirdi. Ama aksam uymuyordu.

"Prof," dedim, yeniden ona dönerek. "Phaedrus, efendim, lütfen. Planımı anlamış olmanız lazım."

"Planını mı?"

"Steelheart'ı öldürmek için planımı."

"Bir planın mı var?" diye sordu Prof. "Ülkedeki en güçlü Epik'i öldürmek için?"

"Bunu size ilk başta söylemiştim."

"Bu işi bizim halletmemiz için aramıza katılmak istediğini sanıyordum."

"Yardıma ihtiyacım var," dedim. "Ama elim boş gelmiş de değilim. Detaylı bir planım var. İşe yarayacağını sanıyorum." Prof başını iki yana salladı. Aklı karışmış gibi görünüyordu. Birdenbire,

Abraham gülmeye başladı. "Bu çocuğu sevdim. Bir şey... bir şey var onda. *Un homme temeraire*[4]. Onu aramıza almayacağına emin misin Prof?"

"Evet," dedi Prof, düz bir sesle.

"Hiç değilse evimi yakmadan önce planıma bakın," dedim. "Lütfen."

"Jon," dedi Tia. "Bu fotoğrafları görmek istiyorum. Büyük ihtimalle sahteler ama gene de..."

"Pekâlâ," dedi Prof, bana bir şey uzatarak. Aşağı baktığımda, bunun tüfeğimin şarjörü olduğunu gördüm. "Plan değişti. Cody, Megan'ı da yanma alıp, çocukla evine gidin. İnfaz Gücü oradaysa ve bu bilgileri ele geçireceklermiş gibi görünüyorsa, evi havaya uçurun. Ama mekân güvenli görünüyorsa, notları alıp gelin." Bana bir bakış attı. "Kolaylıkla taşıyamayacağınız her şeyi yok edin. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedi Cody.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bu bir iyilik değil evlat," dedi Prof. "Dahası, bunun bir hata olmadığını umuyorum. Devam edin. İnfaz Gücü senin peşine düşmeden önce, çok zamanımız olmayabilir."

Ditko Place'e yaklaştığımızda yeraltı sokakları iyice sessizleşmişti. Daimi bir karanlık sürerken, Newcago'da "gündüz" ya da "gece" olmayacağını düşünebilirsiniz ama aslında var. İnsanlar genellikle diğerleri uykudayken uyumak istediğinde, kendi rutinlerimizi oluşturuyoruz.

Elbette, böylesine basit bir hususta bile, kendisine dikte edileni yapmaktan hoşlanmayan bir azınlık olacaktır. Ben de bu azınlığın bir parçasıydım. Bütün gece ayakta olmak demek, diğer herkes uyurken uyanık olmak demek. Daha sessiz, daha

Kim bilir neredeki bir saate bağlı olan tavan ışıkları gece olduğunda daha koyu bir ton kazanır. Değişim belli belirsiz olsa da, bunu fark etmeyi öğrenmiştik. Yani bu saatte, Ditko Place zemine yakın olmasına rağmen, sokaklarda pek hareket yoktu. İnsanlar uyuyordu.

Parka ulaştık; burası çeliğe oyulmuş büyük bir yeraltı meydanıydı. Temiz hava girişi için tavanda bir dizi delik açılmıştı;

kenarlardaki spot ışıkları mavi-mor tonlara sahipti. Meydanın tam ortasına dışarıdan getirilen kayalar yığılmıştı. Bunlar çeliğe dönüşmüş değil, gerçek kayalardı. Ayrıca bir yerlerden taşınmış ve nispeten iyi korunmuş olan, ahşaptan çocuk parkı araçları da vardı. Gündüzleri burası çocuklarla dolu olurdu. Çalıştırılamayacak kadar küçük yaşlardaki ya da çalışmamalarını sağlayacak gelir düzeyinde aileleri olan çocuklar olurdu bunlar. Çorap ören ya da başka basit işlerle kendilerini meşgul eden yaşlılar da gelirdi.

Megan durmamız için elini kaldırdı. “Mobiller?” diye fısıldadı.

Cody dudak bükmüştü. “Amatörün teki gibi mi görünüyorum? Sessizde.”

Tereddütte kaldığımdan, omzuma bağlı olan kendi mobili-mi alıp kontrol ettim. Benimki de sessizdeydi. Gene de ne olur ne olmaz diye cihazın pilini çıkardım. Megan bulunduğumuz tünelden sessizce çıkarak parka girip, büyük bir kayanın gölgesine saklandı. Megan’ın ardından Cody, Cody’nin ardından ben çıktım. Eğilip, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ilerleyerek, etraflarında yosunların bittiği büyük taşları geçtim.

Tepemizden, tavandaki deliklerin üzerinden geçen birkaç otomobilin gürültüsü geldi. Evlerine giden geç saat yolcularıydı bunlar. Bazen deliklerden aşağı çöplerini atarlardı. Zenginlerin içinde şaşırtıcı ölçüde kalabalık bir kesim halen sıradan işlere sahipti. Muhasebeciler, öğretmenler, satıcılar, hatta bilgisayar teknisyenleri. Aslında Steelheart’ın veri ağı yalnızca en çok güvendiği kişilere açıktı. Hayatımda gerçek bir bilgisayar görmüşlüğüm yoktu. Yalnızca mobilimi bilirdim.

Yukarıda farklı bir dünya vardı. Bir zamanların sıradan işleri artık yalnızca imtiyaz sahiplerinin ellerindeydi. Geriye kalanlarımız fabrikalarda çalışıyor ya da parkta oynayan çocukları izlerken dikiş dikiyordu.

Gizlice, meydanın karşı tarafındaki, içlerine konutların oyulmuş olduğu iki duvarı inceleyen Cody ile Megan’ın yanında durduğu kayaya ulaştım. Çelik duvarların içindeki düzinelerce delik, farklı boyutlarda evlere dönüştürülmüştü. Yukarıdaki kullanılmayan binalardan sökülüp getirilmiş olan metal yangın merdivenleri, deliklere erişim sağlanması için burada kurulmuştu.

“Peki hangisi?” diye sordu Cody.

Benimkini gösterdim. “İkinci kat, en sağda olan kapıyı görüyor musunuz? İşte orası.”

“Güzelmiş,” dedi Cody. “Böyle bir yere paran nasıl yetiyor? Bunu gelişigüzel bir havada sormuş olmasına rağmen, ses tonundan şüpheye kapılmış olduğunu anladım. Hepsi de benden şüphe duyuyordu. Eh, sanırım beklenmesi gereken de buydu.

“Araştırmam için kendime bir oda bulmam gerekiyordu, dedim. “Çalıştığım fabrika, çocukken kazandığınız maaşlar sizin için saklar ve on sekizine bastığınızda, yıllık taksitleri geri öder. Bu para kendime bir oda tutmaya yetti.”

“Kıyakmış,” dedi Cody. Açıklamamın onun testinden geçi] geçemediğini merak ettim. “İnfaz Gücü henüz buraya gelmemi gibi. Belki de eşkalinden senin kim olduğunu çıkaramadılar.” Yavaşça başımı salladım. Ama yanımda eğilmiş olan Mega: kısık gözlerle etrafı incelemeye devam ediyordu.

“Ne?” diye sordum.

“Çok kolay görünüyor. Çok kolay görünen şeylere güvenmem Karşı taraftaki duvarları taradım. Birkaç boş çöp varili v merdivenlere zincirlenmiş motorsikletler vardı. Bazı metal kesitlerinin üzerine girişimci sokak sanatçıları tarafından resimler oyulmuştu. Aslında bunu yapmaları yasak olsa da, insanlar bu sanatçıları sessizce cesaretlendiriyordu. Sıradan insanları dahil olduğu az sayıdaki başkaldırı türünden biriydi bu.

“Onlar *gelene dek* burada bekleyip etrafı gözleyebiliriz,” dedi Cody, kösele gibi olmuş tetik parmağıyla yüzünü ovalarken “Ya da hemen şimdi içeri dalabiliriz. Hadi bitirelim şu işi.” Hareket etmek için ayağa kalktı.

O anda büyük çöp varillerinden birinin parıldadığını fark ettim.

“Bekle!” dedim, kolundan yakaladığım Cody’yi geri çekerek. Kalbim teklemişti.

“Ne oldu?” dedi, gergin bir halde tüfeğini omzundan indirirken. Bu çok güzel, eski ama bakımlı, büyük bir dürbünü ve ön tarafında son teknoloji ürünü susturucusu olan olan bir silahtı. Hayatımda elimi bu türden bir silaha sürmüş değildim. Ucuz olanlar iyi çalışmadığı gibi, bunlarla nişan almak da benim için zordu.

"İşte," dedim, çöp varilini göstererek. "Baksana."

Kaşlarını çatsa da dediğimi yaptı. Aklım hızla çalışıyor, araştırmamdan hatırladığım kısımların arasında geziniyordu. Notlarıma ihtiyacım vardı. Parıltı... illüzyonist Epik... kimdi bu?

Refractionary, diye düşündüm, en sonunda ismi bularak. *Kişisel* görünmezlik güçleri olan C sınıfı bir illüzyonist.

"Neye bakıyorum?" diye sordu Cody. "Kedi görüp korkmuş olmaya..." Çöp varilinin yeniden parlamasıyla, cümlesini tamamlamadan sustu. Işık yansıması gibiydi. Cody kaşlarını çatıp, eğilerek biraz daha ileri çıktı. "Bu da nesi?"

"Bir Epik," dedi Megan, kısık gözlerle. "İllüzyon gücüne sahip düşük mertebeli bazı Epikler, bir illüzyonu tam olarak gerçekleştirmekte zorlanabilir."

"Adı Refractionary," dedim, yumuşak bir sesle. "Bu kadın epey yetenekli. Karmaşık görsel durumlar yaratabilir. Ama öyle aman aman güçlü bir Epik de değil; illüzyonlarında bunu yakalamak her zaman mümkün. Genellikle illüzyonlarında ışık yansıması gibi parıltılar olur."

Cody, varile bakarak tüfeğini kaldırdı. "Yani diyorsun ki, aslında orada bir çöp varili yok. Bu illüzyon oradaki başka bir şeyi gizliyor. Belki de İnfaz Gücü'nü?"

"Olabilir," dedim.

"Kurşunlar bu kadına zarar verir mi delikanlı?" diye sordu Cody.

"Evet, o Yüksek Epik değil. Ama Cody, kadın orada olmayabilir."

"Ama sen şimdi..."

"C sınıfı bir illüzyonist olabilir," diye açıkladım. "Ama ikincil gücü, B sınıfı görünmezlik. İllüzyonlar ve görünmezlik ekseriyetle bir arada bulunan yeteneklerdir. Her neyse, kendini görünmez kılabilir ama başka herhangi bir şeyi görünmez kılamaz. Bir şeyleri gizlemek için, etraflarını kapatacak bir illüzyon yaratması gerekir. Bu sahte çöp varilinin yerinde aslında sakladığı bir İnfaz Gücü ekibi

çıkarsa şaşırmam. Ama aklı varsa, ki zeki bir kadındır, şu anda başka bir yerdedir."

Sırtımda bir kaşıntı hissettim. İllüzyonist Epiklerden *nefret ederdim!* Nerede olduklarını asla bilemezdiniz. En zayıfları bile -kendi notasyon sistemime göre D ya da E sınıfları- kendilerini saklayabilecek büyüklükte illüzyonlar yaratabilirdi. Kişisel görünmezliğe sahip olmaları ise çok daha kötüydü.

"İşte," diye fısıldadı Megan, oyun parkındaki büyük bir aracın bulunduğu tarafı göstererek. Çocukların tırmanması için bir tür ahşap kaleydi bu. "Oyun parkının kulesinin tepesindeki şu kutuları görüyor musunuz? O kutuların içinde saklanan biri var."

"Bu yalnızca bir kişiyi alabilir," diye fısıldadım. "O pozisyondan, oradaki her kimse dairemin tam kapısını görebilir. Keskin nişancı olabilir mi?"

"Muhtemel," dedi Megan.

"O halde Refractionary yakında bir yerlerde," dedim. "İllüzyonlarını sürdürebilmesi için hem oyun parkını hem de sahte çöp varillerini görebilmesi gerekir. Gücünün etki gösterdiği menzil o kadar da yüksek değil."

"Onu nasıl dışarı çekebiliriz?" diye sordu Megan.

"Hatırladığım kadarıyla, olayın içinde olmaktan hoşlanır," dedim. "İnfaz Gücü'nün yerinden hareket etmesini sağlayabilirsek, emir vermek ya da onlara destek sağlamak amacıyla illüzyonlar yapmak için yakında olacaktır."

"Lanet olsun!" diye fısıldadı Cody. "Bütün bunları nereden biliyorsun delikanlı?"

"Dediklerini dinlemiyor musun?" dedi Megan, yumuşak bir sesle. "Çocuğun işi bu. Hayatını bunun üzerine kurmuş. Onların üzerinde çalışıp duruyor."

Cody çenesini okşadı. Bu anın öncesinde, söylediğim her şeyin palavra olduğunu düşünmüş gibi bir hali vardı. "Bu Epik'in zayıf tarafını biliyor musun peki?"

"Notlarımda yazıyor," dedim. "Hatırlamaya çalışıyorum. Ah... illüzyonistler kendilerini bütünüyle görünmez kıldıklarında genellikle önlerini göremezler. İrisleri için ışığa ihtiyaç duyarlar. Yani havada salınan bir çift göz için etrafa bakabilirsiniz. Ama

gerçekten yetenekli bir illüzyonist gözlerini, etrafındaki ortamla aynı renge döndürebilir. Ama bu onun zayıf tarafı sayılmaz. Bu daha çok, illüzyonlara yönelik bir kısıtlama." Neydi? "Duman!" Bunu heyecanla söylediğim anda, çıkardığım gürültü yüzünden kızardım. Megan öfkeli bakışlarını üzerime dikmişti bile. "Zayıf tarafı bu," diye fısıldadım. "Sigara içenlerden ve her türlü ateşten her zaman uzak durur. Bu epey bilinen ve Epiklerin zayıf taraflarının bilinirliği açısından, makul surette kanıtlanmış bir gerçek."

"Sanırım ilk planımıza dönerek şu yangını başlatacağız," dedi Cody. Bu fikir onu heyecanlandırmış gibiydi.

"Ne? Hayır."

"Prof dedi ki..."

"Halen içerideki bilgilere ulaşabiliriz," dedim. "Bekledikleri benim. Ama yalnızca düşük mertebeli bir Epik göndermişler. Bu demek oluyor ki beni ele geçirmek istiyorlar ama bu geceki suikastin arkasında Asilerin olduğunu henüz anlamamışlar. Ya da bu işe nasıl karıştığımı bilmiyorlar. Biz gelmeden içeri girip odamı araştırmışlarsa bile, henüz odamdakiler orada duruyor olmalı."

"Mekânı yakmak için harika bir neden," dedi Megan. "Üzgünüm ama bu kadar yakınlarsa..."

"Ama bakın! Şimdi gerçekten içeri girmemiz gerekiyor," dedim, daha da tedirginliğe kapılarak. "Odamı karıştırdılarsa, ne gördüklerini anlamalıyız. Böylelikle neleri keşfetmiş olduklarını anlarız. Ama evi havaya uçurursak, kendimizi kör etmiş oluruz."

Megan'la Cody kararsız kalmışlardı.

"Onları durdurabiliriz," dedim. "Hatta arada bir Epik öldürme şansımız bile olabilir. Refractionary eli kanlı bir Epik. Daha geçen ay birisi trafikte onun yolunu kesmişti. Düz giden yolun döndüğünü gösteren bir illüzyon yarattı ve yolunu kesen sürücü otoyoldan çıkarak bir evin içine daldı. Altı ölü. Arabada çocuklar vardı."

Epiklerde epey belirgin, hatta akıl almaz düzeyde ahlaki değer ya da bilinç yoksunluğu vardı. Bu durum, felsefi düzlemde bazılarının ilgisini çekmişti. Teorisyenlerin, akademisyenlerin. Birçok Epik'in sergilediği tam anlamıyla insanlık dışı davranışların nedenini merak etmişlerdi. Epiklerin durmaksızın bir ilerini öldürmesinin arkasında, her ne sebep tense artık, Calamity'nin güç

kazandırmak için yalnızca korkunç insanları seçmiş olması olabilir miydi? Yoksa, böylesine bir güce eriştikten sonra, insan kendini kaybederek, bütünüyle sorumsuz bir yaratığa mı dönüşüyordu?

Kesin bir cevaba ulaşılamamıştı. Umrumda değildi; ben akademisyen değildim. Evet, araştırmalar yapıyordum. Ama tuttuğu takımı takip eden koyu taraftarlar da yapardı böyle araştırmalar. Nasıl bir beyzbol taraftarı topa vuran sopanın fiziksel açılımlarını merak etmiyorsa, ben de Epiklerin neyi neden yaptığını merak etmiyordum.

Önemli olan tek bir şey vardı: Epikler sıradan insan hayatına zerre önem vermiyordu. Onlar için korkunç bir cinayet, en ufak meselede bile kendilerine karşı çıkanlar için uygun bir cezalandırma şekliydi.

"Prof, bir Epik'i vurmamız yönünde emir vermedi," dedi Megan. "Prosedürde böyle bir şey yok."

Cody homurtuyla güldü. "Epik öldürmek her zaman prosedürdedir kızım. Bunu anlayacak kadar uzun süredir bizimle değilsin, o kadar."

"Odamda bir sis bombası var," dedim.

"Ne?" diye sordu Megan. "Nasıl yani?"

"Bir mühimmat tesisinde çalışarak büyüdüm," dedim. "Genellikle tüfek ve tabanca üretiyor olsak da, başka fabrikalarla birlikte çalışıyorduk. Kalite Kontrol departmanından geçemeyen mühimmattan arada bir eşantiyon aldığım olurdu."

"Sis bombası sence eşantiyondan sayılır mı?" diye sordu Cody.

Kaşlarımı çattım. Ne demek istemişti? Elbette öyleydi. Kim kendisine sis bombası verildiğinde bunu reddederdi ki? Hatta Megan'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme görmüştüm. Beni anlamıştı.

Seni anlamıyorum kızım, diye düşündüm. Üzerinde patlayıcı taşıyordu, harikulade bir nişancıydı ama karşısına bir Epik öldürme şansı çıktığında, prosedürlerden endişe ediyordu. Kendisine baktığımı gördüğü anda, yüzüne yeniden soğuk, ilgisiz bir ifade oturttu.

Onu gücendirecek bir şey mi yapmıştım?

“Bu sis bombasını alabilirsek, onu Refractionary’nin güçlerini etkisiz hale getirmek için kullanabilirim,” dedim. “Birlikte çalıştığı ekiplerin yakınında olmaktan hoşlanır. Askerleri kapalı bir alana çekmeyi becerebilirsek, muhtemelen o da peşlerinden gelecektir. Sis bombasını attıktan sonra görünmezliği ortadan kalktığı anda onu vurabiliriz.”

“Yeterince iyi bir plan,” dedi Cody. “Peki aynı anda hem bütün bunları becerip hem de notlarını nasıl alacağız?”

“Kolay,” dedim, gönülsüz bir halde tüfeğimi Megan’a uzatarak. Silahsız olduğum takdirde onları kandırmam daha yüksek olasılıktı. “Onlara istedikleri şeyi vereceğim. Kendimi.”

10

Sokağın karşı tarafına geçerek daireme yöneldim. Ellerim ceketimin ceplerindeydi; genellikle yanımda taşıdığım izolasyon bandına dokunuyordu parmaklarım. Cody ile Megan planımdan memnun kalmamışlardı ama daha iyisini de öne sürememişlerdi. Benim planımdaki rollerini en iyi şekilde oynayacaklarını ummaktan başka çarem yoktu.

Tüfeğim olmadan kendimi tam anlamıyla çıplak hissediyordum. Odamda sakladığım birkaç tabanca vardı ama tüfeksiz biri gerçekten tehlikeli sayılmazdı. Yani en azından, sürekli bir tehlike arz etmezdi. Tabancayla bir şey vurmak her zaman kazayla olmuş gibi gelirdi bana.

Megan bunu başardı. Yalnızca birini vurmakla da kalmadı. Kaçmakta olan bir Yüksek Epik'i, birini bel hizasında tuttuğu iki silahı aynı anda ateşleyerek vurdu.

Fortuity'nin peşindeyken Megan'ın açık ettiği bazı duygular olmuştu. Tutku, öfke, sinir bozukluğu. Son ikisi bana karşı duygular olmasına rağmen, gene de bir şey demekti. Sonrasındaysa, Fortuity'yi indirmemizin ardından gelen kısa bir süre... Megan'la aramızda bir bağlantı olmuştu. Tatmin. Ve, benim adıma Prof'la konuşurken, beni takdir ettiğini gösteren bir tavrı vardı.

Ama artık geçip gitmişti. Bu ne anlama geliyordu?

Oyun parkının sınırında durdum. Şu anda gerçekten de *bir kızı mı* düşünüyordum? Muhtemelen bana dönük olan otomatiklerle ya da enerji silahlarıyla, İnfaz Gücü'nün saklandığı yerin beş metre ötesindeydim.

Budala, dedim kendi kendime, daireme çıkan metal merdivene yaklaşırken. Beni yakalamaya kalkmadan önce suçlu olduğumu gösterecek bir işaret bekliyorlardı muhtemelen.

Sırtım düşmana dönük bir şekilde basamakları çıkmak işkence gibiydi. Korktuğum zamanlarda hep yaptığım şeyi yaptım. Ben

saklanmışken, yere yıkılan ve bankanın darmadağın olmuş lobisinde bir sütunun dibinde kan kaybeden babamı düşündüm.

Bir daha asla o korkak çocuk olmayacaktım.

Dairemin kapısına vardığımda, elime aldığım anahtarlıkta doğru olan anahtarı arıyormuşum gibi oyalandım. Uzaktan gelen bir gıcırtı duysam da, fark etmemiş gibi davrandım. Bu, oyun parkı kulesinin tepesindeki keskin nişancının bana doğru nişan alırken pozisyonu değiştirmesinden kaynaklanmış olmalıydı. Evet, bu açıdan baktığımda emin olmuştum. Oyun parkının bu parçası, tam da beni kapımın önünde indirecek bir nişancıyı içine alacak boyuttaydı.

Odama girdim. Hol ya da koridor yoktu; yeraltı sokaklarındaki çoğu konut gibi, yalnızca çeliğe oyulmuş bir delik. Banyosu ya da suyu olmayabilirdi ama gene de, yeraltı sokaklarının standartlarına göre fena bir hayat sürmüyordum. Tek bir kişi için koca bir oda?

Odam her zaman dağınıktı. Kapının yanında, etrafa baharat kokusu yayan, üst üste yığılı, tek kullanımlık erişte kapları vardı. Yere kıyafetler saçılmıştı. Masanın üzerinde iki gün önceden kalma bir kova dolusu su, kovanın yanındaysa kirli, eski gümüş çatal bıçaklar duruyordu.

Bunları yemek için kullanmıyordum. Göstermelikti. Kıyafetler de öyleydi. Bunların hiçbirini giydiğim yoktu. Asıl kıyafetlerim -her zaman temiz ve yıkanmış durumda sakladığım, dört ayrı dayanıklı kıyafet- yerdeki şiltemin yanında, sandığın içindeydi. Odamı *bilinçli olarak* dağınık tutuyordum. Aslında her şeyin düzenli olmasından hoşlandığımdan, bu görüntü sinirimi bozuyordu.

Dağınıklığın insanların gardım düşürdüğünü fark etmiştim. Ev sahibim odama gizlice girecek olsa, beklediği manzarayla karşılaşacaktı. Sorumluluk sırtına yüklenmeden önce, kolay bir hayat uğruna elindeki parayı çarçur eden yeni reşit olmuş bir delikanlının odasıydı burası. Buranın halini gördükten sonra, odanın gizli bölmelerini karıştırmaya kalkmazdı.

Hemen sandığa gittim. Kilidini açıp, yedek kıyafet, yedek ayakkabı, birkaç kuru azık ve iki litre suyun bulunduğu sırt çantamı çıkardım. Çantanın bir yanındaki cebin içinde tabancam, diğer yanındaki cebin içindeyse sis bombası vardı.

Şiltemin fermuarını açtım. Bu şiltenin içinde hayatım duruyordu. Gazete kupürleri ve notlarla dolu düzinelerce dosya. Düşüncelerimle bulgularımın olduğu sekiz defter. İndekslerimin yer aldığı daha büyükçe bir başka defter.

Belki de Fortuity suikastini izlemeye giderken bunların tamamını yanıma almalıydım. Sonuçta, suikastin ardından Asilerle birlikte kenti terk etmeyi umuyordum. Aslında bu konuyu düşünmüş ama sonunda bunun akla yatkın olmadığına karar vermiştim. Öncelikle, çok fazla not vardı. Gerektiği takdirde hepsini çantama tıkardım ama beni yavaşlatırdı.

Diğer taraftan, notlarım çok kıymetliydi. Bu araştırma hayatımdaki en kıymetli şeydi. Bu bilgilerin bazılarını elde ederken -Epikleri gizlice takip ederken, etrafta sorulmaması daha doğru olan sorular sorarken, şaibeli muhbirlere ödemeler yaparken- neredeyse canımdan oluyordum. Notların başına gelebileceklerden korkmam bir kenara, bu araştırmayla gurur duyuyordum. Burada daha güvende olacaklarını düşünmüştüm.

Dışarıdaki metal sahanlık çizmelerle sarsıldı. Omzumun üzerinden baktığımda, yeraltı sokaklarındaki en korkutucu manzaralardan biriyle karşılaştım: tam donanımlı İnfaz Gücü askerleri. Ellerinde otomatik silahları, kafalarında gıcır gıcır siyah kaskları, göğüslerini, dizlerini ve kollarını kapatan askeri zırhlarıyla, sahanlıkta duruyorlardı. Üç kişilerdi.

Gözlerini kapatan siyah vizörleri olan kaskları, ağızlarıyla çenelerini açıkta bırakıyordu. Gece görüşü sağlayan vizörlerden yayılan hafif yeşil ışık, vizörün üzerinde dönüp duran tuhaf, dumansı bir örüntüye neden oluyordu. Bu örüntüler insanın donup kalmasını sağlıyordu ki, amaç da bu olmalıydı.

Gözlerimin kocaman açılması, kaslarımın gerilmesi için yerimden kıpırdamama gerek olmadı.

“Ellerini başının üzerine koy,” diye seslendi liderleri. Omuz hizasında kaldırmış olduğu tüfeğinin namlusu bana dönüktü. “Dizlerinin üzerine çök, tebaa.”

Burada insanlara *tebaa* denirdi. Steelheart, imparatorluğunu aslında bir cumhuriyet ya da temsili hükümetmiş gibi göstermek gibi saçma oyunlara kalkışmamıştı. İnsanları *vatandaş* ya da *yoldaş*

olarak adlandırmazdı. İnsanlar imparatorluğunun tebaasıydı, o kadar.

Hemen ellerimi kaldırdım. “Ben bir şey yapmadım!” diye haykırdım. “Orada yalnızca olan biteni izledim.”

“ELLERİNİ KALDIR, DİZLERİNİN ÜZERİNE ÇÖK!” diye bağırdı asker. Emre uydum.

Odaya girerken, nişancıya görüş alanı tanımak için kapı eşiğini bilerek açık bıraktılar. Okuduklarımdan tahmin ettiğim kadarıyla, bu üçü, Çekirdek olarak bilinen beş kişilik bir ekibe dahil olmalıydı. Üç normal asker, bir uzman -bu durumda, dışarıdaki keskin nişancı- ve bir de düşük mertebeli Epik’ten oluşuyordu bu ekipler. Steelheart’ın emrinde elli kadar Çekirdek denen bu ekiplerden vardı.

İnfaz Gücü’nün neredeyse tamamı özel operasyon ekiplerinden oluşuyordu. Büyük ölçekli çarpışmalarda, çok tehlikeli durumlarda, Steelheart, Nightwielder, Firefight, bazen de İnfaz Gücü’nün başında olan Conflux olayla bizzat ilgilenirdi. İnfaz Gücü kentteki, Steelheart’ın uğraşmak istemediği, daha küçük sorunlarda kullanılıyordu. Bir açıdan, İnfaz Gücü’ne hiç ihtiyacı yoktu. Bu askerler, vale park görevlilerinin katil bir diktatörün zihnindeki tezahürleri gibiydi.

Askerlerden biri beni izlerken, diğerleri şiltenin içindekileri karıştırmaya koyuldu. *Epik burada mı? Görünmez durumda, odanın bir yerlerinde mi?* İçgüdülerim ve Refractionary hakkındaki araştırmalarımdan hatırladıklarım, bana onun yakınlarda olduğunu söylüyordu.

Odada olduğunu ummaktan başka çarem yoktu. Ancak Cody ve Megan planımda kendi üzerlerine düşen kısmı gerçekleştirmeden hareket edemeyeceğimden, gerginlik içinde beklemeye devam ettim.

İki asker, şiltemi oluşturan iki ayrı köpük katmanının arasındaki defterlerle dosyaları dışarı çıkardı. Notları karıştıran asker, “Burada Epikler hakkında bilgiler var, efendim,” dedi.

“Fortuity’nin bir başka Epikle dövüşmesini görebileceğimi ummuştum,” dedim, yere bakarak. “Ama korkunç şeylerin olduğunu anladığımda, oradan kaçmaya çalıştım. Yalnızca neler olacağını görmek için oradaydım.”

Asker, defterlerime bakmaya başladı. Beni izleyen diğeri bir şey yüzünden rahatsız olmuş gibiydi. Bir bana, bir diğerlerine bakıyordu.

Olduğum yerde beklerken kalbim küt küt atıyordu. Meganda Cody'nin saldırıya geçmesine çok az kalmıştı. Hazır olmalıydım.

"Başın ciddi belada, tebaa," dedi asker, defterlerimden birini yere fırlatarak. "Epik, hem de mühim bir Epik öldü."

"Bu olayla hiçbir ilgim yok!" dedim. "Yemin ederim. Ben..."

Askerlerin lideri, diğer ikisinden birine işaret etti. "Bunları topla."

"Efendim," dedi, beni izleyen asker. "Muhtemelen doğruyu söylüyor."

Şüpheye düşmüştüm. Bu ses...

"R*oy?*" dedim, şok içinde. Benden bir yıl önce reşit olmuş... ve İnfaz Gücü'ne katılmıştı.

Lider yeniden bana baktı. "Bu tebaayı tanıyor musun?"

"Evet," dedi Roy, gönülsüz bir sesle. Uzun boylu bir kızıldı. Onu her zaman sevmiştim. Fabrika'da muavin olarak çalışıyordu; bu, Martha'nın yaşı büyük çocuklara verdiği bir görevdi. Muavinlerin, küçük ya da zayıf işçilerin üzerine gidilmesini engellemesi gerekirdi. Roy da işini layıkıyla yapardı.

"Neden bunu daha önce söylemedin?" diye çıkıştı lider, sert bir sesle.

"Ben... efendim, üzgünüm. Bunu yapmalıydım. Bu çocuk her zaman Epiklere hayranlık duymuştur. Sırf yeni bir Epik buralardan geçebilir diye, kentin yarısını yaya olarak katedip yağmur altında saatlerce beklediğini bilirim. Kulağına iki Epik'in çarpışacağına dair bir söylenti çarptıysa, bu iyi bir fikir olsun ya da olmasın, izlemek için gitmiştir."

"Tam da sokaklarda dolanmaması gereken türde birini anlatıyorsun," dedi lider. "Toplayın şunları. Evlat, *tam olarak* neler gördüğünü anlatmak için bizimle geliyorsun. İyi iş çıkarırsan, belki de geceyi canlı atlatabilir..."

Dışarıdan bir el silah sesi geldi. Liderin yüzü kana bulanırken, kurşunun isabet ettiği kaskının vizörü patlamıştı.

Kendimi yere atıp sırt çantamın yanına yuvarlandım. Cody ile Megan görevlerini yerine getirerek, önce sessizce dışarıdaki keskin nişancıyı devre dışı bırakmış, ardından bana destek sağlamak için pozisyon almışlardı.

Çantamın yan tarafındaki cırt cırdı cebi açıp içinden tabancamı çektim ve Roy'un baldırlarına birkaç el ateş ettim. Neredeyse ıskalamama rağmen, kurşunlardan bazıları gelişmiş plastik zırhının açıkta bıraktığı bir kesime isabet ederek Roy'u yere indirmişti. Lanet olası tabancalar.

Diğer asker, dışarıdaki oyun parkı kulesinin içinde konumlanmış olması gereken Cody'nin rahatlıkla vurabileceği bir yerde kalmıştı. Üçüncü askerin öldüğünden emin olmak için beklemedim. Refractionary silahlı ve ateş etmeye hazır bir halde, odanın içinde olabilirdi. Sis bombasını çıkarıp pimini çektim.

Bombayı atmamla birlikte, metal kapsülün içinden fışkıran gri duman odayı anında doldurmuştu. Nefesimi tutup, tabancamı kaldırdım. Dumanın dokunduğu Refractionary'nin güçleri etkisiz hale gelmiş olmalıydı. Odanın bir yerlerinde belirmesi için bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Odada değildi.

İçimden bir küfür savurup, halen nefesimi tutarken Roy'a baktım. Bacağını tutarak hareket etmeye ve tüfeğini bana doğrultmaya çalışıyordu. Dumanın içinde sıçrayarak, elindeki tüfeğe bir tekme savurdum. Ardından belindeki tabancayı çekip yana fırlattım. İki tabanca benim için kullanışsız olacağı gibi, Roy'un tabancası da eldivenlerine uygun hale getirilmiş olmalıydı.

Roy'un eli cebindeydi. Silahımı şakağına dayayıp elini yana ittim. Mobilini tuşlamaya çalışıyordu. Silahla kafasına vurduğumda, mobili de elinden düşürdü.

"Zaten artık çok geç David," dedi Roy. Dumandan öksürmeye başlamıştı. "Conflux çevrimdışı olduğumuz anda bunu fark edecektir. Diğer Çekirdek birimler de yoldadır artık. Casuslarını gönderecekler. Hatta onlar çoktan gelmiştir buraya."

Halen nefesimi tutuyordum. Pantolonunun ceplerini karıştırdım. Başka silah yoktu.

"Sen budalanın tekisin David," dedi Roy, öksürüklerinin arasında. Onu duymazdan gelerek odayı taradım. Artık nefes almak

zorundaydım; duman dayanılmaz hale gelmeye başlamıştı.

Refractionary neredeydi? Belki sahanlıkta. Orada olduğunu umut ederek, yerdeki sis bombasını bir tekmeyle dışarı yolladım.

Hiçbir şey olmadı. Belki onun zayıf tarafını tutturamamıştım, belki de beni yakalamak için yollanan ekibe katılmamaya karar vermişti.

Ya Megan'la Cody'nin peşine düştüyse? Asla onun geldiğini göremezlerdi.

Yere baktım. Roy'un mobili.

Denemeye değer.

Mobili açarak adres defterine girdim. Refractionary, Epik adıyla kaydedilmişti. Epiklerin çoğu bu isimlerini kullanmayı tercih ederdi.

Numarayı aradım.

Neredeyse aynı anda, dışarıdaki oyun parkından bir el ateş sesi geldi.

Nefesimi daha fazla tutamadım. Eğilerek odadan çıktım ve sahanlıktaki sis bombasını tekmeleyerek aşağı yolladım. Basamaklara ulaştığım anda derin bir nefes aldım.

Yaşarmış gözlerle oyun parkını taradım. Cody oyun parkı kulesinin tepesinde diz çökmüştü. Tüfeği hâlâ kapıma doğrultülmüş durumdaydı. Kulenin tabanında, Megan silahıyla duruyordu. Ayaklarının dibinde ise siyah ve sarı renkli kıyafetler içinde hareketsiz bir beden vardı. Refractionary.

Megan emin olmak için bir el daha ateş etti. Ama kadının öldüğü belliydi.

Bir Epik daha ortadan kaldırılmıştı.

11

İlk yaptığım, içeri geri dönüp Roy'un sürünerek ulaşmaya çalıştığı tüfeği bir kenara fırlatmak oldu. Ardından diğer iki askerin durumuna baktım. Biri ölmüştü; diğerinin nabzı çok zayıftı. Ama kısa sürede kendine gelemeyeceği ortadaydı.

Hızlı hareket etme zamanı gelmişti. Şiltenin içindeki defterlerimi alarak sırt çantama tıktım. Altı kalın defterle indeks çantanın şişmesine neden olmuştu. Bir an düşündükten sonra, yedek ayakkabıları çantadan çıkardım. Kendime yeni ayakkabı alabilirdim ama bu defterleri bir daha bulma şansım yoktu.

Son iki defter çantanın içine tam oturduktan sonra, defterlerin arasına Steelheart, Nightwielder ve Firefight'la ilgili dosyaları sokuşturdum. Bir anlık duraksamanın ardından, Conflux hakkındaki dosyayı da çantaya soktum. Bu en ince dosyaydı. İnfaz Gücü'nün başındaki gizli Yüksek Epik hakkında çok az şey biliniyordu.

Duman dağılmış olmasına rağmen Roy hâlâ öksürmeye devam ediyordu. Kaskını çıkardı. Yıllardır tanıdığım, bildiğim bu tanıdık yüzü, düşman üniformasının içinde görmek gerçeküstü bir durumdu. Arkadaş değildik; hiç gerçekten arkadaşım olmamıştı. Ama ona saygı ve hayranlık duyardım.

"Asilerle birlikte çalışıyorsun demek," dedi.

Ona yanlış bir ipucu vermem, başka birileri için çalıştığımı düşünmesini sağlamam gerekiyordu. "Ne?" dedim, şaşırıp kalmış gibi görünmek için elimden geleni yaparak.

"Bunu saklamaya çalışma David. Her şey apaçık ortada. Herkes Fortuity'yi vuranların Asiler olduğunu biliyor."

Sırtımda sallanan çantamla, yanında diz çöktüm. "Bak, Roy. Seni iyileştirmelerine izin verme, tamam mı? İnfaz Gücü'nde bunu yapabilen Epikler olduğunu biliyorum. Becerebilirsen, bunu yapmalarına izin verme."

"Ne, neden..."

“Yaralı olduğun için önümüzdeki günlerde olayların dışında kalman daha iyi, Roy,” dedim, yumuşak bir sesle, sözcüklerin üzerine basa basa. “Newcago’da güç el değiştirecek. Limelight, Steelheart’ı haklamak için geliyor.”

“Limelight mı?’’dedi Roy. “O da kim?”

Zemine saçılmış dosyalarımın üzerinebasarak yatağımın başına gittim ve isteksizce, sandığın içinden aldığım çakmak gazını şiltenin üzerine boca ettim.

“Bir Epik için mi çalışıyorsun?” diye fısıldadı Roy. “Gerçekten de herhangi birinin Steelheart’a karşı koyabileceğini sanıyor musun? Lanet olsun David! Steelheart bugüne dek Kim bilir kaç düşmanını öldürmüştür!”

“Bu durum farklı,” dedikten sonra, kibrit buldum. “Limelight farklı.” Kibriti yaktım.

Geriye kalan dosyaları yanıma alamazdım. Bunlarda kaynak malzemeler vardı. Defterlerimde bir araya getirdiğim bilgileri aldığım gazeteler ve makaleler. Aslında onları da yanımda götürmek isterdim ama çantamda yer kalmamıştı.

Yanan kibriti elimden bıraktım. Yatağım anında alev aldı. “Arkadaşlarından biri hâlâ hayatta olabilir,” dedim Roy’a, yerde yatmakta olan diğer İnfaz Gücü askerlerine doğru başımı sallayarak. Liderleri başından vurulmuştu ama diğerinin yarası ciddi değildi. “Onu dışarı çıkar. Ve bu işlerin dışında kal, Roy. Tehlikeli günler geliyor.”

Çantamı tek omzuma atıp hızlı adımlarla dışarı çıkarak merdivene yöneldim. Basamakların başında Meganla karşılaştım.

“Planın çalışmadı,” dedi, alçak sesle.

“Yeterince çalıştı,” dedim. “Bir Epik öldü.”

“Bunun tek nedeni mobilini titreşimde bırakmış olması,” dedi Megan, yanımda hızla basamakları inerken. “Bu kadar dikkatsiz olmasaydı...”

“Şanslıydık,” dedim. “Ama gene de kazanan biz olduk.”

Mobiller gündelik hayatın değişmez bir parçasıydı. İnsanlar mezbelelerde yaşıyor olabilirdi ama eğlence namına ellerindeki tek şey mobilleriydi. #

Cody'yi, oyun parkı kulesinin dibinde, Refreactionary'nin cesedinin başında bulduk. Tüfeğimi bana geri verdi. "Delikanlı," dedi. "Bu *harikaydı*."

Gözlerimi kırpıştırdım. Megan gibi ondan da fırçalanmayı bekliyordum.

"Prof, buraya gelmediği için bizi kıskanacak," dedi Cody, tüfeğini omzuna asarken. "Epik'i arayan sen miydin?"

"Evet," dedim.

"Harika," dedi Cody bir kez daha, sırtıma vurarak.

Megan ise hiç memnun görünmüyordu. Cody'ye sert bir bakış attıktan sonra, çantama uzandı.

Ona karşı koydum.

"Tüfek için iki elini birden kullanman lazım," dedi, çantayı çekip kendi omzuna atarak. "Hadi gidelim. İnfaz Gücü..." Yaralı askeri yanan odadan zorlukla sahanlığa çekip çıkaran Roy'u gördüğü anda susmuştu.

Kendimi kötü hissettim ama yalnızca biraz. Tepemizden yaklaşan helikopterlerin sesleri geliyordu; çok geçmeden yardım ulaşmış olacaktı. Hızla parkı aşarak, yeraltı sokaklarının derinlerine uzanan tünellere yöneldik.

"Onları canlı mı bıraktın?" diye sordu Megan, yan yana koşarken.

"Bu daha iyi oldu," dedim. "Yanlış ipucu verdim. Ona, Steelheart'a meydan okumak isteyen bir Epik için çalıştığımı söyledim. Umarım bu sayede Asilerin peşine düşmekten vazgeçerler." Tereddütte kalmıştım. "Hem onlar düşmanımız değil."

"Elbette öyleler," dedi sertçe.

"Hayır," dedi Cody, koşarken. "Çocuk haklı kızım. Onlar düşmanımız değil. Düşman için çalışıyor olabilirler ama aslında sıradan insanlar. Geçinebilmek için yapıyorlar bunu."

"Bu şekilde düşünemeyiz," dedi Megan, iki kola ayrılan bir tünele vardığımızda. Soğuk gözlerle, öfkeyle bana baktı. "Onlara merhamet gösteremeyiz. Çünkü bize merhamet göstermezler."

"Onlar gibi olamayız kızım," dedi Cody, başını iki yana sallayarak. "Bir süredir Prof'un bu konuda dediklerini dinliyorum.

Onları yenmek için Epiklerin yaptığı şeyleri yaparsak, mücadelemizin hiçbir anlamı kalmaz."

"Ben de Prof'un dediklerini dinledim," dedi Megan. Hâlâ bana bakıyordu. "Kafaya taktığım Prof değil. Beni endişelendiren yanımızdaki bu Şüpheli."

"Gerekirse bir İnfaz Gücü askerini ben de vururum," dedim, Megan'ın gözlerine bakarak. "Ama özellikle onları avlamanın peşine düşemem. Benim bir amacım var. Steelheart'ın geberdiğini göreceğim. Önemli olan yalnızca bu."

"Hadi ordan!" dedi, bana sırtını dönerek. "Bu bir cevap değil."

"Hızlanın biraz!" dedi Cody, daha derinlerdeki tünellere inen merdiveni göstererek.

"O bir bilim insanı, tamam mı kızım?" dedi Cody, çelik dehlizlerin dar koridorlarında yürürken. "İlk günlerden itibaren Epikler üzerine çalışmış ve onlardan öğrendiklerimizi temel alarak, bazı dikkate değer cihazlar yaratmış. Ona soyadıyla hitap edilmesindense Prof denmesinin nedeni de bu."

Düşünceli halde başımı salladım. Artık derinlere inmiş olduğumuzdan Cody rahatlamıştı. Megan ise halen gergindi. Önümüzde yürüyor; elindeki mobilden Prof'a görev hakkında rapor gönderiyordu. Cody fener olarak kullandığı kendi mo-bilini kamuflaj ceketinin üst sol kısmına tutturmuştu. Benim mobilim kapalı durumdaydı; Cody, Abraham cihaz üzerinde bazı ince ayarlar yapana dek bunun iyi bir fikir olacağını söylemişti. İlde

Asilerin Knighthawk Şebekesine bile güvenmedikleri ortaya çıkmıştı. Genellikle mobillerini sadece kendi aralarında bağlantılandırıyorlardı ve her iki uçta da şifreli olan aktarımlar normal ağ üzerinden gitmiyordu. Onların ağına bağlanıp şifreli iletişimlerine dahil olana dek benim mobilim kapalı kalacaktı.

Cody rahat bir havada yürüyordu. Kolunu omzundaki tüfeğinin üzerine atmıştı; diğer elini gelişigüzel sallıyordu. Refractionary'nin öldürülmesinin ardından Cody tarafından kabul edilmiş gibiydim.

"Peki eskiden nerede çalışıyormuş?" diye sordum, Prof hakkında bilgi açlığıyla. Ortalıkta Asiler hakkında çok fazla söylenti dönüyor olsa da, bunların çok azı gerçekti.

“Bilmiyorum,” dedi Cody. “Kimse Prof’un geçmişinden emin değil. Muhtemelen Tia bir şeyler biliyor olabilir. Ama o da bu konuda asla konuşmaz. Abe’yle aramızda, Prof’un eski işinin ne olduğuna dair süren bahisler var. Gizli bir devlet örgütünde çalıştığına eminim.”

“Gerçekten mi?” diye sordum.

“Eminim,” dedi Cody. “Bunun, Calamity’yi yaratan örgüt çıkması beni hiç şaşırtmaz doğrusu.”

Konuşulan teorilerden biri buydu. ABD hükümetinin -teoride bazen ABD’nin yerini Avrupa Birliği alıyordu- insanüstü bir projeyi hayata geçirmeye çalışırken, bir şekilde Calamity’nin ortaya çıkmasına neden olduğunu öne sürenler vardı. Ama kendi adıma, bunun çok uzak bir ihtimal olduğunu düşünüyordum. Her zaman, Calamity’nin Dünya’nın yerçekimine kapılmış bir kuyrukluyıldız olduğunu düşünmüşümdür. Ama bunun bilimsel olabilirliği konusunda emin değilim. Belki de bir uydudur. Bu, Cody’nin teorisine uyabilirdi.

Cody, Calamity’nin ardında bir komplo teorisi olduğunu düşünen tek kişi değildi. Epikler hakkında akla sığmayan çok şey vardı.

“Ah, yüzünde şu bakış var,” dedi Cody, beni göstererek.

“Ne bakışı?”

“Hepiniz delirmiş olduğumu düşünüyorsunuz.”

“Hayır. Hayır, tabii ki öyle değil.”

“Öyle, öyle. Pekâlâ, kabul. Bu konuda ne zaman ağzımı açsam Prof gözlerini devirse de, ben bildiğimi söylerim.” Gülümsedi. “Ama bu başka bir hikâye. Prof’un geçmişteki işine dönecek olursak, ben bunun bir tür silah üretim tesisi olması gerektiğini düşünüyorum. Sonuçta tensörleri icat eden o.”

“Tensör mü?”

“Prof bu konuda konuşmanı istemez,” dedi Megan, omzunun üzerinden bakarak. “Bu konuları öğrenebileceğine dair kimse *ona* onay vermiş değil,” diye ekledi, bana bakarak.

“Onayı ben veriyorum o halde,” dedi Cody, rahat bir tavırla.

“Zaten kendisi görecek kızım. Ve *bana* Prof’un kurallarından bahsetme.”

Megan sustu. Tam da Cody'nin uyardığı şeyi yapacakmış gibi görünüyordu.

"Tensör mü?" diye sordum bir kez daha.

"Prof'un icat ettiği bir şey," dedi Cody. "Laboratuvardan ayrılmasından hemen önce ya da hemen sonra. Onun böyle birkaç icadı vardır. Epiklere karşı asıl avantajımızı sağlayan icatlar. Ceketlerimiz bunlardan biridir. Bu ceketler saldırılara karşı oldukça etkilidir. Tensörler de bir diğeri."

"Anladım da *tensör de* nesi?"

"Eldivenler," dedi Cody. "Aslında, eldiven biçiminde aletler. Bu aletler katı maddelerin parçalanmasını sağlayan titreşimler yayıyor. En çok taş ya da metal gibi yoğun maddeler üzerinde etkili. Tahtanın bazı türlerinde de etki gösteriyor. Bu türden maddeleri toza dönüştürüyor ama ister hayvan ister insan olsun, canlılara zarar vermiyor."

"Şaka yapıyorsun." Yıllardır süren araştırmamda böylesine bir teknolojiyi hiç duymamıştım.

"Şaka değil," dedi Cody. "Ama bu aletlerin kullanımı çok zor. İçimizde en yetenekliler Abraham'la Tia. Ama göreceksin. Tensörler gitmemizin imkânsız olduğu yerlere ulaşmamızı sağlayacak. Gitmemizin beklenmediği yerlere."

"Bu harika," dedim, aklım hızla çalışırken. Asilerin, herkesin girilmez sandığı yerlere *girebildiklerine* dair bir şöhretleri vardı. Ortalıkta hikâyeler dönüyordu... çok iyi korunan ve güvenli addedilen kendi odalarında öldürülen Epikler üzerine hikâyeler. Asilerin imza attığı, neredeyse sihirli sayılabilecek kaçışlar.

Taş ve metali toza dönüştürebilen bir alet... güvenlik düzeyi ne olursa olsun, kilitli kapıları aşabilirdiniz. Araçları sabote edebilirdiniz. Hatta binaları yıkabilirdiniz. Birdenbire, Asilerle ilgili en şaşırtıcı gizemler anlam kazanmaya başlamıştı. Tuzağa düşürmek için nasıl Daystorm'un dibine kadar sokulabildikleri, Calling War onları neredeyse köşeye sıkıştırdığında nasıl kaçmayı başarabildikleri gibi esrarengiz hikâyelerdi bunlar.

Geride kendilerini ele verecek, apaçık ortada deliller bırakmamak için bir yere nasıl girecekleri konusunda zekice davranmaları gerekiyordu. Ama artık bunu nasıl başardıklarını

anlayabiliyordum. “Ama neden...” diye sordum, şaşkın bir halde. “Bana neden bundan bahsediyorsun?”

“Dediğim gibi delikanlı. Zaten çok yakında bu aletleri kendin iş başında göreceksin. Önceden hazırlıklı olmaktan zarar gelmez. Hem, halihazırda hakkımızda o kadar fazlasını biliyorsun ki, bu bilgilere bir yenisinin eklenmesinden bir şey olmaz.”

“Tamam.” Bunu kaygısızca söylemiştim. Ama birkaç saniye sonra, Cody’nin sesindeki karanlık tona takıldım. Bir şeyi söylememişti. Onların hakkında o kadar fazlasını biliyordum ki, benim kendi yoluma gitmeme asla izin vermezlerdi.

Aslında Prof gitmem için bana şans tanımıştı. Ama beni yanlarında götürmeleri için ısrar etmiştim. Bu noktada ya onları, tehdit arz etmediğim ve aralarına katılmam gerektiği yönünde ikna edecektim ya da onlar beni geride bırakacaklardı. Ölü olarak.

Rahatsız bir halde yutkundum; ağzım birdenbire kurumuştu. *Bunu ben istedim,* dedim kendi kendime. Onlara bir kez katıldıktan sonra -yani bunu becerebildiğim takdirde- bir daha asla ayrılamayacağımı biliyordum. Aralarına katıldığım anda, konu kapanmış olacaktı.

“Peki...” Bir gün Cody’nin -ya da aralarından herhangi birinin- herkesin menfaati için vurulmam gerektiğine karar verebileceği gerçeğine takılmamaya çalışıyordum. “Peki bu eldivenleri nasıl icat etmiş? Tensörleri? Hayatımda *bunun gibi* bir şey duymadım.”

“Epikler,” dedi Cody, yeniden sıcaklık kazanan bir tonda. “Prof bir keresinde bundan bahsetmişti. Teknolojinin kaynağı, benzeri bir yeteneği olan bir Epik’in üzerinde gerçekleştirilen araştırmalarmış. Tia bunun ilk günlerde olduğunu söylüyor. Toplum çökmeden önce, bazı Epikler yakalanıp tutulmuş. Epiklerin hepsi esaretten kolaylıkla kaçabilecek kadar güçlü değildir. Farklı laboratuvarlar bu Epikler üzerinde testler gerçekleştirerek, güçlerinin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmışlar. Tensörler gibi aletlerin teknolojisi bu günlerden kalma.”

Bunu hiç duymamıştım. Artık bazı şeyler benim için yerli yerine oturmaya başlamıştı. O zamanlar, Calamity’nin ortaya çıktığı sıralar, teknolojide çok önemli gelişmeler kaydetmiştik. Enerji silahları, gelişmiş güç kaynakları ve piller, yeni mobil teknolojisi gibi. Zaten

kule kullanmadan, mobillerimizin yeraltında ve kayda değer mesafelerde kullanılabilmesinin nedeni buydu.

Elbette, Epiklerin yönetimi ele almasıyla birlikte bu teknolojinin büyük kısmını kaybettik. Kaybetmediklerimizi ise, Steelheart gibi Epikler kontrol altına aldı. Bu ilk Epikler üzerinde gerçekleştirilen testleri düşündüm. Epiklerin çoğunun şeytani yaratıklar olmasının nedeni bu olabilir miydi? Bu testler onları zıvanadan çıkarmış olabilir miydi?

"Bu testlere kendi rızasıyla giren Epik olmuş mu hiç?" diye sordum. "Kaç laboratuvarda bu testler sürüyormuş?"

"Bilmem," dedi Cody. "Sanırım bu çok da önemli değil."

"Neden önemli olmasın?"

Cody omuz silkti. Tüfeği hâlâ omzundaydı; mobilinden yayılan ışık mezardan farksız metal koridoru aydınlatıyordu. Çelik dehlizler tozla yoğuşumun kokusunu taşırdı. "Tia her zaman Epiklerin bilimsel temelinden konuşur durur," dedi. "Ama Epiklerin bu şekilde açıklanabileceğini düşünmüyorum. Epiklerde gördüğümüz özellikler, bilimsel gerçeklerin çoğunu geçersiz kılıyor. Bazen, her şeyi açıklayabileceğimizi *sandığımız* için onların ortaya çıktığını düşünüyorum."

Çok geçmeden gideceğimiz yere varmıştık. Önümüzde yürüyen Megan'ın, mobilinin ekranındaki haritaya bakarak ilerlediğini fark etmiştim. Bu olağanüstüydü. Dehlizlerin haritası mı? Böyle bir haritanın olabileceğini aklıma bile getirmemiştim.

"İşte," dedi Megan, bir duvarın önündeki perde gibi, tavandan sarkan, iç içe dolanmış kalın kabloları göstererek. Kazıcıların işleri yarım bıraktığı bu kadar derin katlarda böylesine manzaralar olağandı.

Cody öne geçerek, kabloların yanındaki bir levhaya vurdu. Birkaç saniye sonra, uzaktan başka bir darbe sesi geldi.

"İlk sen giriyorsun Şüpheli," dedi Cody, kabloları göstererek.

Derin bir nefes alıp öne bir adım attım. Tüfeğimin namlusuyla kabloları kenara çektiğimde, önümde, dik bir şekilde yukarı çıkan küçük bir tünel açıldığını gördüm. Sürünmem gerekecekti. Dönüp Cody'ye baktım.

“Güvenlidir,” diyerek beni telkin etti. Gizli bir güvensizlik nedeniyle mi, yoksa daracık tünelde kıvranmamı izlemekten keyif alacağı için mi ilk beni gönderdiğini anlayamamıştım. Ama ne onun bu isteğini sorgulamanın ne de geri adım atmanın zamanıydı. Sürünmeye koyuldum.

Tünel, tüfeğimi omzuma astığım takdirde, duvara sürtünerek dürbünümün ya da nişangâhımın yamulmasına neden olacak kadar dardı. Bu yüzden sürünürken tüfeğimi sağ elimde tutmaya karar verdim ve bu da çok daha garip şekillere girmeme yol açtı. Tünel, uzaktaki, yumuşak bir ışığa doğru çıkıyordu. O kadar uzun süre süründüm ki, en nihayetinde ışığa ulaştığımda dizlerime ağrı saplanmıştı. Sol kolumdan tutan güçlü bir el beni tünelden dışarı çekti. Abraham’dı bu. Üzerine iş pantolonu ve kaslı kollarını ortaya çıkaran yeşil bir atlet geçirmişti. Daha öncesinde fark etmemiştim ama şimdi atletinin üzerinde, ucunda gümüş bir pandantifin[5] sallandığı bir kolye vardı.

Adımımı attığım oda beklenmedik ölçüde genişti. Ekibin ekipmanlarına ve yataklara rağmen insana sıkışmışlık hissi vermeyecek kadar geniş bir yerdeydim. Odanın ortasında, zeminden yükselen, büyük, metal bir masa, masanın etrafında tabureler, duvarlarda ise banklar vardı.

Bu odayı çeliğin içini oyarak ortaya çıkarmışlar, diye düşündüm, oyulmuş duvarlara bakarken. *Bu odayı tensörlerle yapmışlar. Mobilyaları çelikten oymuşlar.*

Etkileyiciydi. Abraham’m, Megan’ın tünelden çıkmasına yardımcı olması için geriye çekilirken, aval aval etrafıma bakınıyordum. Odada, daha küçük görünen başka iki odaya açılan kapılar olduğunu gördüm. İçerisi fenerlerle aydınlatılmıştı ve zeminde -ayağa takılmaması için toplanarak handanmış- başka bir tünele uzanan kablolar vardı.

“Elektriğiniz var,” dedim. “Elektriği nereden buldunuz?” “Eski bir metro hattından çekiyoruz,” dedi Cody, tünelden çıkarken.
“Yarısı tamamlandıktan sonra unutulup terk edilmiş bir hattan. Burası, Steelheart’ın bile her köşe bucağını, çıkmaz sokaklarını bilemeyeceği bir yer.”

“Kazıcıların delirdiğine dair daha fazla kanıt,” dedi Abra-ham. “Tuhaf elektrik bağlantıları yapmışlar. Dört tarafı da kapatılmış olduğu halde, içeride ışıkların açık bırakıldığı odalar bulduk. Yıllarca kendi kendine yanan ışıklar. *Repaire desfanto-mes*[6].”

“Megan bana, bilgilere ulaştığınızı söyledi,” dedi Prof, diğer odaların birinden. “Ama kullandığınız yöntemler... sıradışıymış.” Yaşlanmakta olan ama sağlam görünen adamın üzerinde hâlâ siyah laboratuvar önlüğü vardı.

“Aynen öyle!” dedi Cody, tüfeğini omzuna atarken.

Prof homurtuyla güldü. “Pekâlâ, sizi bu konuda azarlamam gerekip gerekmediğini karar vermeden önce, neler getirdiğinize bakalım.” Megan’ın elindeki sırt çantasına uzandı.

“Aslında,” dedim, çantaya yönelerek. “Ben size...”

“Ben bunlara bakarken, şen şuraya otur bakalım evlat,” dedi Prof. “Hepsine baktıktan sonra konuşacağız.”

Sesi sakin olsa da, mesajı almıştım. Çantanın etrafında toplanan diğerleri hayatımı karıştırmaya başlarken, kös kös çelik masanın başındaki taburelerden birine çöktüm.

12

“Vay!” dedi Cody. “Dürüst olmam gerekirse delikanlı, abarttığını düşünüyordum. Ama sen tam anlamıyla bir süper *geek*’sin[7], değil mi?”

Yüzüm kızarmıştı. Hâlâ taburedeydim. Çantama tıkıştırdığım bütün dosyaları açıp içindekileri zemine yaymışlar; peşi sıra kendi aralarında elden ele dolaştırdıkları defterleri incelemeye koyulmuşlardı. En sonunda notlara ilgisini yitiren Cody, kalkarak yanıma gelmiş ve sırtını masaya dayayıp, dirseklerini geriye atarak taburelerden birine oturmuştu.

“Yapmam gereken bir iş vardı,” dedim. “Ben de bunu layıkıyla yapmaya karar verdim.”

“Bu etkileyici,” dedi Tia. Yerde bağdaş kurmuştu. Kot pantolon giymişti ama üzerinde aynı bluzla spor ceket vardı. Kısa saçları da mükemmel şeklini koruyordu. Defterlerimden birini havaya kaldırıp, “Düzen anlamında ilkel,” dedi. “Standart sınıflandırmalar da kullanılmamış. Ama oldukça kapsamlı.”

“Standart sınıflandırmalar mı var?” diye sordum.

“Birkaç farklı sistem var,” dedi. “Yüksek Epik gibi, sistemler arası çapraz bağlantılar kuran bazı terimleri doğru kullanmış gibisin. Ama ben şahsen sıralı sistemi tercih ederim. Diğer yerlerdeyse, bulduğun bazı terimler epey enteresan doğrusu. *Temel yenilmezlik* gibi.”

“Teşekkürler,” dedim, biraz utanmış olsam da. Elbette Epikleri sınıflandırmanın yolları vardı. Ama bu türden şeyleri öğrenmemi sağlayacak eğitime ya da kaynaklara sahip olmadığımdan, kendi sistemimi kurmuştum.

Bu kadar kolay olması şaşırtıcıydı. Elbette arada, sınıflandırmaların hiçbirine uymayan güçlere sahip tuhaf Epikler gibi sapmalar da olmuştu ama şaşırtıcı sayıda Epik benzerlik gösteriyordu. Refractionary’nin illüzyonlarının parıldaması gibi,

her zaman söz konusu Epik'e özgü acayiplikler vardı. Diğer taraftan, temel yetenekler ekseriyetle benzerdi.

"Bunu bana açıkla,"-dedi Tia, başka bir defteri havaya kaldırarak.

Tereddütle taburemden kalkarak Tia'nın yanma çöktüm. Strongtower isimli Epik için bir araya getirdiğim notların en altındaki notasyonu gösteriyordu.

"Bu benim Steelheart referansım," dedim. "Strongtower, Steelheart'ınki gibi bir yeteneğe sahip. Bu türden Epikleri daha dikkatle takip ederim. Öldürüldüklerinde ya da güçlerinin bir sınırının olduğu ortaya çıktığında, bu durumun farkında olmak isterim."

Tia başını salladı. "Neden zihinsel illüzyonistleri foton-manipülatörleri altında gruplamadın?"

"Gruplamaları güçlerin sınırlarına göre yapmayı tercih ediyorum," dedim, indeks defterimi alıp Tia'ya bir sayfayı göstererek. İllüzyon gücüne sahip Epikler iki gruba ayrılıyordu. İllüzyonistlerin bir kısmı ışığın davranış tarzında fiili değişikliklere yol açarak, fotonların kendisiyle illüzyon yaratırken; diğerleri etraflarındaki insanların zihinlerini etkiliyordu. Aslında bunlar illüzyon değil, halüsinasyonlar yaratıyordu.

"Bak," dedim, parmağımla göstererek. "Zihinsel illüzyonistler, zihinleri etkileme gücüne sahip diğer Epiklerle -hipnoz gücüne ya da zihinsel kontrol etkisine sahip olanlar gibi- benzer sınırlamalara sahip gibi görünüyor. Ancak ışığı değiştirebilen illüzyonistler daha farklı çalışıyor. Bu illüzyonistler, elektrik-manipülatörlerine çok daha fazla benziyor."

Cody yumuşak bir ıslık çaldı. Hâlâ sırtını masaya dayamış halde, bir elinde matarasını tutuyordu. "Delikanlı, ne kadar zamanın olduğu ve bu zamanı daha iyi nasıl değerlendirebileceğin üzerine seninle ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor." "Zamanını Epiklerin nasıl öldürülebileceği üzerine araştırma yapmaktan daha iyi bir şekilde değerlendirmekten mi bahsediyorsun?" diye sordu Tia, tek kaşını kaldırarak.

"Aynen," dedi Cody, matarasından bir fırt çekerken. "Biralarına göre kentteki barları sınıflandırmasını istesem, neler yapabileceğini

bir düşünsene!”

“Ah, lütfen,” dedi Tia, kuru bir sesle, defterlerimden birinin sayfasını çevirirken.

“Abraham,” dedi Cody. “Bana, genç David’in bu defterler üzerinde bunca zaman harcamasının neden trajik olduğunu sor.” “Çocuğun böylesine bir araştırma yapması neden trajikmiş?” diye sordu Abraham, silahını temizlemeye devam ederken.

“Bu çok akıllıca bir soru,” dedi Cody. “Böyle bir soru sorduğun için teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti.”

“Her neyse,” dedi Cody, matarasını kaldırırken. “Bu Epikleri öldürmeyi neden böylesine çok istiyorsun?”

“İntikam,” dedim. “Steelheart babamı öldürdü. Ben de...” “Evet, evet,” dedi Cody, sözümü keserek. “Sen de onun yeniden yaralandığını görmek istiyorsun, falan filan. Gerçekten de kendini buna adamışsın ve ailene bağlısın. Ama sana diyorum ki, bu yeterli değil. Onları öldürmek için tutkun var ama yaşamak için de tutkulu olmalısın. En azından ben öyle düşünüyorum.”

Buna nasıl cevap verebileceğimi bilmiyordum. Benim tutkum Steelheart üzerine araştırmalar yapmak, onu öldürebilmenin bir yolunu bulabilmek için Epikler hakkında bilgiler toplamaktı. Bu açıdan göze batmayacağım bir yer varsa, o da Asilerin yanı değil miydi? Onların da hayatı bunun üzerineydi, değil mi?

“Cody,” dedi Prof. “Neden gidip üçüncü odadaki işini tamamlamıyorsun? ”

“Elbette Prof,” dedi keskin nişancı, matarasının kapağını döndürerek. Avare adımlarla odadan çıktı.

“Cody’ye kulak asma sen evlat,” dedi Prof, defterlerimden birini yığının üzerine koyarken. “Bize de aynı şeyleri söyler durur. Epikleri öldürmeye çok fazla kafayı takıp, kendi hayatlarımızı yaşamayı unutmamızdan endişe ediyor.”

“Haklı olabilir,” dedim. “Benim... aslında benim bunun dışında pek bir hayatım yok.”

“Yaptığımız iş,” dedi Prof. “Yaşamakla ilgili değil. İşimiz öldürmek. Hayatlarını yaşamayı, bunun keyfini sürmeyi, gündoğumlarından ve kar tanelerinden zevk almayı sıradan

insanlara bıraktık. İşimiz insanların bunları yapabilmesini sağlamak.”

Eski dünyaya dair hatıralarım vardı. Sonuçta üzerinden yalnızca on yıl geçmişti. Sorun, her gün karanlığın içinde yaşarken, güneş ışığının olduğu bir dünyayı hatırlamanın zorluğuydu... babamın yüz hatlarını net olarak hatırlamaya çalışmak gibiydi bu. Bu türden şeyleri insan yavaş yavaş unutuyordu.

“Jonathan,” dedi Abraham, Prof’a, namlusunu silahına geri takarken. “Bu çocuğun söylediği şeyleri düşündün mü?”

“Ben çocuk değilim,” dedim.

Herkes bana dönmüştü. Hatta kapı eşiğinde bekleyen Megan bile.

“Sadece bunu belirtmek istedim,” dedim, birdenbire kendimi rahatsız hissederek. “Demek istediğim, on sekiz yaşındayım. Reşit oldum. Ben çocuk değilim.”

Prof bana bakıyordu. Ardından, şaşırtıcı bir şekilde, başını salladı. “Bunun yaşla hiçbir ilgisi yok. Ama iki Epik’i öldürmemize yardımcı oldun. Bu da benim için yeterli. Hepimiz için yeterli olmalı.”

“Pekâlâ,” dedi Abraham, yumuşak bir sesle. “Ama Prof, daha önce de bunu konuştuk. Fortuity gibi Epikleri öldürerek, gerçekten de bir şeyler başarıyor muyuz?”

“Direniyoruz,” dedi Megan. “Bunu yapan yalnızca biziz. Bu önemli.” | • -|

“Gene de,” dedi Abraham, silahına başka bir parçasını takarken. “En güçlülerin karşısına dikilmekten korkuyoruz. Bu yüzden tiranların hâkimiyeti sürüyor. Onlar çökmedikçe, diğerleri bizden gerçekten korkmayacak. Steelheart’tan, Obliteration’dan, Night’s Sorrow’dan korkacaklar. Esas yaratıkların karşısına çıkmayacaksak, diğerlerinin bir gün onlara başkaldıracağına dair bir umut var mı?”

Çelik duvarlı odaya sessizlik çökmüştü. Nefesimi tuttum. Bu sözler neredeyse benim daha önce söylediklerimin aynısıydı. Ama Abraham’ın yumuşak, hafif aksanlı sesiyle, çok daha fazla ağırlık taşıyor muş gibiydi.

Prof, Tia’ya döndü.

Tia, bir fotoğraf gösterdi. "Bu gerçekten Nightwielder mı?" diye sordu bana. "Bundan emin misin?"

İşgal Günü, karanlığı kentin üzerine kapanmadan hemen önce, Nightwielder'ı Steelheart'ın yanında gösteren fotoğraf sahip olduğum şeyler içinde en değerlisiydi. Bildiğim kadarıyla, bir sokak çocuğundan satın aldığım ve çocuğun babası tarafından eski bir Polaroid makineyle çekilmiş olan bu fotoğraf türünün tek örneğiydi.

Nightwielder normalde yarı saydam, cisimsizdi. Katı nesnelerin içinden geçebiliyor ve karanlığı kontrol edebiliyordu. Çoğu zaman kentte bulunsa da, her zaman cisimsiz halindeydi. Siyah renkli jilet gibi birtakım ve şapkasıyla göründüğü bu fotoğrafta ise cisim sahibiydi. Asyalılara özgü hatları, omuz hizasında siyah saçları vardı. Cisimsiz halinde başka fotoğraflarına da sahiptim. Yüzü aynıydı.

"Açık bir şekilde o," dedim.

"Fotoğrafta oynama yapılmamış, öyle mi?" dedi Tia.

"Ben..." Buna dair kanıtım yoktu. "Kesinlikle öyle olmadığını söyleyemem ama Polaroid olması, bu ihtimali zayıflatıyor. Tia, zamanın bir kısmında cisim kazanmak zorunda. Bu fotoğraf en iyi ipucu ama başka ipuçlarım da var. Fosfor kokusu alan ve aynı anda önlerinden geçen yarı saydam birini gören insanların anlattıkları, Nightwielder'ın eşkaline uyuyor." Fosfor, Nightwielder'ın güçlerini kullanmakta olduğunu gösteren işaretlerden biriydi. "Bu fikri destekleyen bir düzine kaynak buldum. Farkı yaratan güneş ışığı. Bence burada önemli olan güneş ışınlarının morötesi tarafı. Güneş ışığında, cisim kazanıyor."

Tia, gözlerinin önüne kaldırdığı fotoğrafa dikkatle bakıyordu. Ardından, Nightwielder üzerine çıkardığım diğer notları taramaya başladı. "Bunu araştırmamız gerektiğini düşünüyorum, Jon," dedi. "Steelheart'a ulaşmamızın gerçekten bir yolu olacaksa..."

"Bunu yapabiliriz," dedim. "Bir planım var. İşe yarayacak."

"Bu aptallık," diyerek araya girdi Megan. Duvarın başında, kollarım kavuşturmuştu. "Tam anlamıyla aptallık. Onun zayıf tarafını bile bilmiyoruz."

"Bunu bulabiliriz," dedim ben de. "Buna eminim. İhtiyacımız olan ipuçlarına sahibiz."

“Bunu bulsak bile,” dedi Megan, elini sallayarak. “Pratik anlamda bu hiçbir işe yaramaz. Steelheart’a ulaşmak için bile aşılması imkânsız engellerle karşı karşıyayız!”

Öfkemi zaptederek, gözlerimi Megan’ın gözlerine diktim. Benimle tartışmasının tek nedeninin düşünceme katılmaması olmadığına, bir nedenden ötürü beni rahatsız edici bulduğuna dair bir hisse kapılmıştım.

“Ben...” diye başladığımda, Prof sözümü kesti.

“Herkes beni takip etsin,” diyerek ayağa kalktı.

Megan’la birbirimize öfkeli bakışlar attıktan sonra, hepimiz kalkarak, ana odanın sağında kalan küçük odaya yürüyen Prof’u takip ettik. Cody bile diğer odadan çıkıp bize katılmıştı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, konuşulanları dinliyor olmalıydı. Sağ elinde bir eldiven olduğunu gördüm. Avuç kısmında yumuşak yeşil bir ışık parıldıyordu.

“Görüntüleyici hazır mı?” diye sordu Prof.

“Sayılır,” dedi Abraham. “Kurduğum ilk şeylerden biriydi.” Birkaç kabloyla duvara bağlanmış durumda olan, yerdeki cihazın yanında diz çöküp çalıştırdı.

Birdenbire, odadaki metal yüzeyin tamamı simsiyah olmuştu. Olduğum yerde sıçradım. Sanki karanlığın içinde süzülüyorduk.

Prof’un elini kaldırıp, bir örüntü çizecek şekilde duvara dokunmasıyla, altı katlı bir binanın tepesinden bakıyormuşuz gibi, duvarlarda kentin havadan görüntüsü belirdi. Karanlığın içinde parıldayan ışıklar, Newcago’yu meydana getiren yüzlerce çelik binayı aydınlatıyordu. Eski binalar daha az tekdüzelik gösterirken, bir zamanlar gölün olduğu alana yayılmış olan yeni binalar daha moderndi. Bu binalar başka malzemelerle inşa edildikten sonra, kasıtlı olarak çeliğe dönüştürülmüştü. El altında böyle bir seçenek varken, mimari alanda bazı ilginç şeyler ortaya koyulabildiğini duymuştum.

“Bu, dünyanın en gelişmiş kentlerinden biri,” dedi Prof. “Kuzey Amerika’nın muhtemelen en güçlü Epik’i tarafından yönetilen bir yer. Ona karşı harekete geçtiğimiz takdirde, işi gerçekten ciddiye bindirmiş oluruz. Zaten şu anda ödeyebileceğimiz bedelin sınırına dayanmış durumdayız. Başarısızlık, Asilerin tam anlamıyla sonunu

getirebilir. Bu, felaket demek olabilir. Bu, insanlığın Epiklere karşı son direnişini de bitirebilir."

"Sadece planımı anlatmama izin verin," dedim. "Sizi ikna edebileceğimi sanıyorum." Bir önsezim vardı. Prof, Steelheart'ın peşine düşmek *istiyordu*. Planımı adam gibi açıklayabildiğim takdirde, bana arka çıkardı.

Prof bana dönerek gözlerimin içine baktı. "Bizden bunu mu istiyorsun? Pekâlâ, sana bir şans vereceğim. Ama beni ikna etmeni istemiyorum." Az önce olduğu gibi kollarını kavuşturmuş halde, kapı eşiğinde duran Megan'ı gösterdi. *"Onu* ikna edeceksin.

13

Megan'ı ikna etmek. *Harika.* Megan'ın bakışları... eh, her şeyi delip geçebilirdi. Demek istediğim, normalde gözlerinizle bir şeyi delip geçemezsiniz. Yani ne olursa olsun bu metafor çalışır. Değil mi?

Mesela Megan'ın gözleri bir yağ kalıbını delip geçebilirdi. Onu *ikna etmek?* diye düşündüm. *İmkânsız-*

Ama şansımı denemeden pes edecek değildim. Üzerinde Newcago'nun anahatlarının göründüğü, parıltılar saçan metal duvara yaklaştım.

"Bu görüntüleyici bize her şeyi gösterebilir mi?" diye sordum.

"Spynet'in izlediği ya da dinlediği her şeyi," diye açıkladı Abraham, görüntüleme cihazının yanından kalkarak.

"Spynet mi?" dedim, birdenbire rahatsızlığa kapılarak. İleri doğru bir adım attım. Bu cihaz inanılmazdı; yeraltındaki kutu gibi bir deliğin içinde değil de, gerçekten kentin dış kesimlerindeki bir binanın tepesindeymişiz gibi hissetmeme yol açıyordu. Aslında mükemmel bir illüzyon değildi; dikkatli şekilde etrafıma baktığımda, içinde durduğumuz odanın köşelerini hâlâ seçebiliyordum. Yakın plandaki şeylerin üç boyutlu görüntülemesi de harika sayılmazdı.

Gene de, çok yakından bakmadığım -ve rüzgârın veya kentin olağan kokularının eksikliğine takılmadığına- sürece, gerçekten dışarıda olduğumu düşünebilirdim. Bu görüntüyü Spynet'i kullanarak mı oluşturuyorlardı? Spynet, Steelheart'ın kenti denetleme sistemiydi. Bu sistem sayesinde, İnfaz Gücü Newcago halkının neler yaptığını anbean izleyebiliyordu.

"Bizi izlediğini biliyordum," dedim. "Ama kameraların bu kadar... bu kadar büyük bir alanı gösterebileceğini düşünmemiştim."

"Neyse ki," dedi Tia. "Zaman içinde, takip ağlarını etkilemek için bazı yollar bulduk. Bu yüzden Steelheart'ın bizi gördüğüne dair

endişelerinden kurtulabilirsin."

Halen rahatsızlık hissetsem de, kafayı buna takmaya değmezdi. Binanın ucuna yaklaşarak, aşağıdaki sokağa baktım. Sokaktan birkaç otomobil geçerken, görüntüleyici araçların sesini iletebiliyordu. Uzanarak elimi odanın duvarına koydum. Sanki havada görünmez bir şeyin üzerine elimi koymuştum. Bu çok kafa karıştırıcı olacaktı.

Tensörlerin aksine, oda görüntüleyicilerini daha önce duymuştum. İnsanlar bu görüntüleyicilerde film izlemek için yüksek meblağlar öderdi. Cody'yle konuştuklarımı düşünüyordum. Bu türden şeyleri yapmayı, illüzyon güçleri olan Epiklerden mi öğrenmiştik acaba?

"Ben..." diye söze girdim.

"Hayır," dedi Megan. "İkna etmesi gereken kişi bensem, bu konuşmayı ben yönlendireceğim." İleri çıkarak yanıma geldi.

"Ama..."

"Pekâlâ Megan," dedi Prof.

Sessizce homurdanarak, çok katlı bir binadan düşmek üzereymiş gibi hissetmeyeceğim bir noktaya geri çekildim.

"Bu basit," dedi Megan. "Steelheart'ın karşısına çıkmak konusunda, büyük bir problem söz konusu."

"Tek bir problem mi?" diye sordu Cody, duvara yaslanarak. Bu hareketi, açık havada boşluğa yaslanıyormuş gibi görünmesine yol açmıştı. "Bir bakalım: inanılmaz bir güce sahip, ellerinden ölümcül enerji dalgaları yayabiliyor, etrafındaki cansız her şeyi çeliğe dönüştürebiliyor, rüzgârı kontrol edebiliyor, mükemmel dengeli bir şekilde uçabiliyor... ah, bir de kurşunlara, kesici silahlara, ateşe, radyasyona, travmaya, havasızlığa ve patlamalara karşı da son derece dayanıklı. Bu... nereden bakarsan bak, üç problem demektir kızım." Elini açarak dört parmağını gösterdi.

Megan gözlerini devirdi. "Hepsi de doğru," deyip, yeniden bana döndü. "Ama bunların hiçbiri ilk problemimizi ortaya koymuyor."

"İlk problem, onu bulmak," dedi Prof, yumuşak bir sesle. Tia'yla birlikte kendilerine katlanır sandalyeler açmışlar; damın tam ortasında oturuyorlardı. "Steelheart bir paranoyak. Nerede olduğunu kimsenin bilmesini istemez."

“Aynen,” dedi Megan, görüntüleyiciyi kontrol etmek için ellerini kaldırırken. Kentin içinde bir noktaya yaklaşacak şekilde görüntüyü büyütürken, binalar altımızda bulanık bir şekilde akmaya başlamıştı.

Olduğum yerde bocaladım; midem alt üst olmuştu. Dayanmak için uzansam da, duvarın tam olarak nerede olduğunu anlayamadığımdan, sendeledim. Aniden durarak havada salınmaya başladık. Steelheart’ın sarayına bakıyorduk.

Kentin sınırında yükselen, çeliğe dönüştürülen gölün bir kısmına inşa edilmiş, anotlanmış çelikten karanlık bir kaleydi burası. Kuleleri, kirişleri ve geçitleriyle, her yönde uzayıp giden devasa bir yapıydı. Eski Viktoryen malikâneleri, ortaçağ kaleleri ve petrol kulelerinin bir karışımını andırıyordu. Çeşitli girintilerin derinlerinde canlı kırmızı ışıklar parıldıyor, bacalardan karanlık gökyüzüne kapkara dumanlar yükseliyordu.

“Sarayı kasten kafa karıştırıcı bir mimariyle inşa ettiği söyleniyor,” dedi Megan. “Sarayda yüzlerce oda var ve her gece farklı birinde uyuyor, farklı birinde yemeğini yiyormuş. Denilen o ki, sarayın çalışanları bile onun nerede olduğunu bilmezmiş.” Saldırgan bir ifadeyle bana döndü. “Onu asla bulamazsın. İşte ilk problem bu.”

Diğerleri herhangi bir sıkıntı duymuyormuş gibi görünürken, halen havada duruyormuşum gibi bir hisle, sallanıyordum. “Acaba...” diye söze girdim, midem bulanarak. Abraham’a bakıyordum.

Abraham homurtuyla gülüp, birkaç el hareketiyle bizi yakındaki bir binanın tepesine getirdi. Üzerine “inmemizle” birlikte, binanın küçük bacası ezilerek, iki boyutlu düz bir yüzey olarak zemine yayılmıştı. Bu bir hologram değildi. Bildiğim kadarıyla, kimse teknolojiyi kullanarak bu düzeyde bir illüzyon gücünü taklit edememişti. Aslında olan, aynı anda altı ekran ve üç boyutlu görüntülemenin gelişmiş bir kullanımıydı.

“Tamam,” dedim, kendimi daha sabit hissederek. “Her neyse, bu bir problem *olabilir* elbette.”

“Ama?” diye sordu Prof.

“Ama Steelheart’ı bulmamıza gerek yok,” dedim. “O bize gelecek.”

“Artık nadiren halk içine çıkıyor,” dedi Megan. “Bunu yaptığında da, her şey çok değişken. Calamity’nin ateşleri arasında nasıl...”

“Faultline,” dedim. Babamın öldürüldüğü o korkunç gün toprağın bankayı yutmasını sağlayan ve daha sonrasında, Steelheart’a meydan okuyan Epik.

“David’in haklı olduğu bir nokta var,” dedi Abraham. “Faultline Newcago’yu ele geçirmeye kalktığında, Steelheart *gerçekten de* savaşmak için gizlendiği yerden çıkmıştı.”

“Ides Hatred kendisine meydan okuduğunda da,” diye devam ettim. “Steelheart bu meydan okumaya bizzat kendisi karşılık vermişti.”

“Hatırladığım kadarıyla,” dedi Prof. “Bu çarpışmada kentin bir bloğunun tamamını yok ettiler.”

“Sağlam partilemişler demek ki,” dedi Cody.

“Evet,” dedim. Elimde bu çarpışmada çekilmiş fotoğraflar vardı.

“Yani sen diyorsun ki, Newcago’ya gelip Steelheart’a meydan okuması için güçlü bir Epik’i ikna etmemiz lazım,” dedi Megan, düz bir sesle. “O zaman, Steelheart’ın nerede olacağını bileceğiz. Kulağa çok kolay geliyor.”

“Hayır, hayır,” dedim, sırtımı Steelheart’ın karanlık, devasa sarayına dönüp diğerlerine bakarak. “Bu, planın ilk kısmı. Steelheart’ın güçlü bir Epik’in kendisine meydan okumak için buraya geldiğini *düşünmesini* sağlayacağız.”

“Peki bunu nasıl yapacağız?” diye sordu Cody.

“Bunu yapmaya başladık bile,” diye açıkladım. “Şimdi, ortalığa Fortuity’nin yeni bir Epik’in ajanları tarafından öldürüldüğüne dair söylentiler yayacağız. Aynı zamanda daha çok Epik vurmaya devam ederek, bütün bu suikastlerin aynı rakibin işi olduğu izlenimini yaratacağız. Ve, Steelheart’a, yandaşlarının öldürülmesini durdurmak istiyorsa, çıkıp savaşması gerektiğine dair bir ültimatom vereceğiz.

“O *da* gelecek. Yeterince ikna edici olabilirsek, ortaya çıkacaktır. Onun paranoyak olduğunu söylemiştin Prof. Haklısın. O bir paranoyak. Otoritesine meydan okunmasına asla katlanamaz. Yıllar önce Deathpoint’e yaptığı gibi, kendisine rakip çıkan Epiklerle her

zaman bizzat ilgilendiğini biliyoruz. Diğer taraftan, Asilerin iyi olduğu bir şey varsa, o da Epikleri öldürmek. Kısa süre zarfında kentte yeterince Epik avladığımız takdirde, bu durum Steelheart'ın ensesinde hissedeceği ciddi bir tehdide dönüşecektir. Onu dışarı çekebilir, hatta onunla çarpışacağımız cepheyi biz seçebiliriz. Bize gelmesini ve tuzağımıza düşmesini sağlayabiliriz."

"Hayatta olmaz," dedi Megan. "Firefight ya da Nightwielder'ı gönderecektir."

Firefight ve Nightwielder, Steelheart'ın koruması ve sağ kolu olan, aşırı ölçüde güçlü iki Yüksek Epik'ti. Neredeyse Steelheart kadar tehlikeliydiler.

"Size Nightwielder'ın zayıflığını gösterdim," dedim. "Güneş ışığı. Morötesi radyasyon. Kimsenin bu durumun farkında olduğunu bilmiyor. Onu tuzağa düşürmek için bunu kullanabiliriz."

"Herhangi bir şey kanıtlamış değilsin," dedi Megan. "Bize onun bir zayıflığı olduğunu söyledin. Ama bütün Epiklerin zayıf bir tarafı var. Bunun güneş ışığı olup olmadığını bilmiyorsun."

"Kaynaklarına göz attım," dedi Tia. "Gerçekten... gerçekten David'in bir bildiği olabilir."

Megan çenesini sıktı. Bu iş, planımı kabul etmesi için Megan'ı ikna etmeye kalırsa, başarısız olacaktım. Ortaya ne sürersem süreyim, planıma yanaşacak gibi görünmüyordu.

Diğer taraftan, Prof ne derse desin, ben de Megan'ın desteğine ihtiyaç duyduğuma ikna olmuş değildim. Diğer Asilerin Prof'a nasıl baktıklarını görmüştüm. Prof bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdiği takdirde, diğerleri de onun peşinden gelirdi. Megan'ı ikna etmem gerektiğini söylemiş olmasına rağmen, aslında öne sürdüğüm planın yalnızca Prof için yeterince sağlam görünmesini umuyordum.

"Firefight," dedi Megan. "Peki ya o?"

"Kolay," dedim, yükselen bir moralle. "Firefight göründüğü gibi biri değil."

"Bu ne demek?"

"Bunu açıklamak için notlarıma ihtiyacım var," dedim. "Ama üçü arasında indirmesi en kolay olan o. Size bu konuda söz veriyorum."

Megan'ın yüzünde bana gıcık olmuş gibi bir ifade belirdi; notlarım olmadan onunla tartışmayacağımı söylememe kızmıştı sanki. "Her neyse," deyip, elinin bir hareketiyle odayı bir çember içinde döndürdü. Bunu yapmasıyla birlikte, aslında devinim olmamasına rağmen, bir kez daha sendeledim. Bana baktığında, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm fark ettim. Eh, en azından soğuk tavrını kıracak bir şey olduğunu öğrenmiştim. Beni yediklerimi kusacak bir noktaya getirmek yüzünü güldürüyordu.

Odanın dönüşü durduğunda, görüşümüz yukarı doğru bir açı kazanmıştı. İçimdeki her şey geriye kayıyor olmam gerektiğini söylüyor olsa da, bütün bunların bakış açısıyla ilgili olduğunun farkındaydım.

Hemen ilerimizde, üç helikopter alçak uçuşta, kentin üzerinde geziniyordu. Simsiyah helikopterlerin her birinin iki büyük pervanesi vardı. İnfaz Gücü'nün amblemi olan kılıç ve kalkan, helikopterlerin yan taraflarına beyaz renkle boyanmıştı.

"Muhtemelen Firefight ya da Nightwielder'a kalmaz bile bu iş," dedi Megan. "Aslında önce bundan bahsetmeliydim: İnfaz Gücü."

"Hakkı var," dedi Abraham. "Steelheart'ın etrafı her zaman İnfaz Gücü askerleriyle sarılıdır."

"O halde, önce onları aradan çıkarırız," dedim. "Zaten Steelheart'a rakip çıkacak Epik'in yapacağı ilk iş bu -kentte rahat ilerleyebilmek için Steelheart'ın ordusunu etkisiz hale getirmek-olacaktır. Bunu yapmamız, Steelheart'ın bizi rakip bir Epik sanmasını sağlar. Asiler asla İnfaz Gücü'ne saldırmak gibi bir işe kalkışmaz."

"Bunu yapmayız," dedi Megan. "Çünkü bu safi aptallık olur!"

"Bu bizim yapabileceklerimizin biraz dışında görünüyor evlat," dedi Prof. Ama onu ikna etmek üzere olduğumu görebiliyordum. İlgiyle izliyordu. Steelheart'ı dışarı çekme fikrinden hoşlanmıştı. Bu, yani Epiklerin kibrinden istifade etmek, Asilerin *daha önce de* yaptığı bir şeydi.

Ellerimi kaldırıp, diğerlerinin yaptığı hareketleri taklit ederek, odayı İnfaz Gücü'nün karargâhına götürmeye çalıştım. Oda sarsılarak yana yattı ve kentin içinde hızla ilerleyerek bir binanın yan tarafına çarptı. Görüntü burada donmuştu. Yapının içinde

ilerlemeye devam edememiştik çünkü Spynet binanın içini gözlemiyordu. Oda, isteğimi yerine getirmek için çaresizlikle çırpınıyor ama nereye gideceğinden de emin değilmiş gibi titreşiyordu.

Duvara doğru sendeledim ve sersemlemiş halde, yere devrildim. “Ah...”

“Senin için şu işe bir el atmamı ister misin?” diye sordu Cody, kapı eşiğinden keyifli bir ifadeyle bana bakarak.

“Evet. Teşekkürler. İnfaz Gücü karargâhı, lütfen.”

Cody birkaç el hareketiyle odayı havaya kaldırıp düzelttikten sonra, döndürerek, büyük, siyah bir kutuyu andıran bir binaya ulaşana dek kentin üzerinde hızla ilerletti. Bina hapishaneyi andırıyor olsa da, suçlulara ev sahipliği yapmıyordu. Eh, en azından, devlet tarafından görevlendirilmiş suçlulardı binanın içindekiler.

Diğerlerinin önünde budalanın teki gibi görünmemek için kararlı bir halde, kendimi toparladım. Ama bunun mümkün olduğundan emin değildim. “İnfaz Gücü’nü devre dışı bırakmanın tek bir basit yolu var,” dedim. “Conflux’u indireceğiz.”

İlk kez olarak, benden çıkan bir fikir diğerlerinde hemen itirazlara neden olmadı. Hatta benden biraz uzakta, kollarını kavuşturmuş duran Megan bile düşünceli bir halde bakıyordu. *Onun yeniden güldüğünü görmek isterdim,* diye düşündüm. Aynı anda, bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmak için kendimi zorladım. Konsantrasyonumu bozmamam gerekiyordu. Ayağımın yerden kaymasına izin veremeyeceğim bir andı bu. Yani... en azından mecazi anlamda.

“Bunu daha önce düşünmüşsünüz,” dedim, odada gözlerimi gezdirerek. “Fortuity’yi hedef seçtiniz ama esasında, Conflux’u vurmayı düşünmüşsünüz.”

“Yapabilseydik, güçlü bir darbe olurdu,” dedi Abraham, yumuşak bir sesle. Cody’nin yanında, duvara yaslanmıştı.

“Bunu Abraham önermişti,” dedi Prof. “Aslına bakarsan, bu önerisini kabul ettirmek için, senin de öne sürdüğün bazı savları kullanarak epey direndi de. Yeterince etkili olmadığımız, önemli Epikleri hedef almadığımız gibi savlar.”

“Conflux, İnfaz Gücü’nün lideri olmaktan daha fazlası,” dedim, heyecanla. En sonunda beni dinliyorlarmış gibiydi. “O bir bağışçı.”

“Bir ne?” diye sordu Cody.

“Bu argo bir tabir,” dedi Tia. “Yönlendirici Epikler için kullanılır.”

“Evet,” dedim.

“Harika,” dedi Cody. “Peki yönlendirici Epik ne demek?”

“Hiç dikkatini vermiyor musun?” dedi Tia. “Bundan konuşmuştuk.”

“Silahlarını temizliyordu,” dedi Abraham.

“Ben bir sanatçıyım,” dedi Cody.

Abraham başını salladı. “O bir sanatçı.”

“Temiz olmamın yanısıra ölümcülüm,” diye ekledi Cody.

“Ah, lütfen,” dedi Tia, yeniden bana dönerek.

“Bağışçı,” dedim. “Sahip olduğu güçleri başka insanlara aktarabilen Epiklere denir. Conflux’un başkalarına aktarabileceği iki gücü var ve bu güçlerin ikisi de inanılmaz ölçüde etkili. Hatta, belki Steelheart’ın sahip olduğu güçlerden bile daha etkili.”

“Öyleyse, neden kenti yöneten *o* değil?” diye sordu Cody.

“Kim bilir?” Omuz silktim. “Muhtemelen narin olduğundandır. Ölümsüzlük güçleri olmadığı söyleniyor. Bu nedenle gizleniyor olabilir. Onun neye benzediğini bile kimse bilmiyor. Neredeyse ilk günden beri Steelheart ile birlikte olsa da, sadece sessizce İnfaz Gücü’nü yönetiyor.” Dönerek İnfaz Gücü karargâhına baktım. “Vücudundan inanılmaz enerji stokları yaratabiliyor. Bu elektriği İnfaz Gücü Çekirdek ekiplerinin liderlerine veriyor; askerlerin mekanize üniformalarını ve enerji tüfeklerini çalıştıran bu elektrik. Conflux’un olmaması demek, İnfaz Gücü’nün zırhlarının ve enerji silahlarının olmaması demek.”

“Bundan daha fazlası,” dedi Prof. “Conflux’u indirmek, kentin gücünü kesmek anlamına da gelebilir.”

“Ne?” dedim.

“Newcago, ürettiğinden daha fazla elektrik kullanıyor,” diye açıkladı Tia. “Bütün bu ışıklar hep açık... bu çok fazla elektrik demek. Hatta Calamity’nin öncesinde bile ikame edilebilmesi zor bir tüketim düzeyi söz konusu. Yeni Parçalanmış

Eyaletler, Steelheart'a bu kenti yönetmesine yetecek düzeyde güç sağlayacak bir altyapıya sahip olmamasına rağmen, gene de Steelheart bunu başarıyor."

"Enerji miktarını arttırmak için Conflux'u kullanıyor," dedi Prof. "Bir şekilde."

"Bu durum Conflux'u çok daha önemli bir hedef haline getirir!" dedim.

"Aylar önce bu konudan konuştuk," dedi Prof, öne eğilip parmaklarını kavuşturarak. "Ama suikaste kalkışmak için çok tehlikeli bir hedef olduğuna karar verdik. Bunu başarsak bile, çok dikkat çekeriz ve bu durumda Steelheart'ın peşimize düşmesi işten bile değil."

"Bizim istediğimiz de bu zaten," dedim.

Diğerleri ikna olmuş görünmüyordu. Böyle bir adım atıp Steelheart'ın imparatorluğuna saldırdıktan sonra, kendilerini açığa çıkarmış olacaklardı. Bundan sonra artık farklı kentlerin yeraltı dünyasında gizlenerek, itinayla seçilmiş hedefleri vurmaya devam edemezlerdi. Sessiz başkaldırılarının sonu demekti bu. Conflux'u indirdikten sonra, Steelheart ölene dek geri adım atmak imkânsızdı. Ya Steelheart ölecek ya da Asiler yakalanacak, örgüt dağılacak ve herkes idam edilecekti.

Kabul etmeyecek, diye düşündüm, Prof'un gözlerine bakarken. Şu ana dek onu kafamda kurduğumdan daha yaşlı görünüyordu. Grilerin düştüğü saçlarıyla, bir dönemin yok oluşunu yaşadıktan sonra, ardından gelen döneme son vermek için zorlu bir on yıl geçirmiş, orta yaşlarının sonunda bir adamdı. Belli ki bu yıllar ona temkinli olmayı öğretmişti.

Prof konuşmak için ağzını açtığı anda, Abraham'ın mobilinden gelen sinyal sesiyle sustu. Abraham cihazı, asılı olduğu omzundan çıkardı. "İcraatın İçinden zamanı," dedi, gülümseyerek.

İcraatın İçinden. Steelheart'ın tebasına yolladığı gündelik mesajlarına takılmış isimdi bu. "Duvarda gösterebilir misiniz?" diye sordum.

"Elbette," dedi Cody, mobilini projeksiyon cihazına tutup bir tuşa dokunarak.

“Buna gerek...” diye söze başladı Prof.

Program başlamıştı bile. Mesajda Steelheart vardı bu defa.

Bazen mesajlarında kendisi bizzat görünür, bazen de görünmezdi. Sarayının yüksek radyo kulelerinden birinin tepesindeydi. Sırtındaki simsiyah pelerini rüzgârla uçuşuyordu.

Mesaj önceden kaydedilmişti ama Steelheart’ın bunu günün hangi anında yapmış olduğunu anlamanın yolu yoktu; her zamanki gibi, gökyüzünde güneş olmamasının yanısıra, kentte artık, mevsimi tahmin etmeye yarayacak ağaçlar da yoktu. Yalnızca camdan dışarı bakarak zamanı tahmin edebilmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse bütünüyle unutmuştum.

Steelheart, aşağıdan gelen kırmızı ışıklarla aydınlanmıştı. Bir ayağını alçakta kalan bir korkuluğun üzerine koyarak hafifçe öne eğilmiş, kentini izliyordu. Hükmettiği toprakları.

Duvarda büyük ölçekli bu görüntüsüne bakarken ürperdim. Babamın katili. Tiran. Görüntüde soğukkanlı ve düşünceli görünüyordu. Simsiyah uzun saçları hafifçe kıvrılarak omuzlarına dökülüyordu. Tişörtü, insanüstü bir fiziğe sahip vücudunun üzerinde gerilmişti. Siyah pantolonu, on yıl önce o gün üzerinde olan bol pantolona göre çok daha şıktı. Bu görüntüsüyle, Fabrika’nın okulunda öğrendiğim ilk komünist liderler gibi, kendisini düşünceli ve endişeli bir diktatör gibi sunmak istiyormuş gibiydi.

Ayaklarının altındaki kente bakarak bir elini kaldırdı. Bir süre sonra bu el şeytani bir güçle kor gibi yanmaya başlamıştı. Sarayının aşağı kesimlerinden gelen koyu kırmızı ışığın aksine, sarı-beyaz tonlarda bir parlamaydı bu. Elinin etrafındaki güç elektrik değil, *ham enerjiydi.* Kamera en sonunda bu parlak ışık ve Steelheart’ın gölgesi haricinde hiçbir şeyi seçemeyene dek, enerji parlamaya devam etti.

Ardından, elini öne uzatarak, sarımsı güç dalgasını kente yolladı. Enerji dalgasının isabet ettiği binanın ortasında bir delik açılmış, alevlerle etrafa saçılan yıkıntı parçaları karşıdaki camları patlatmıştı. Bina alev alev yanarken, içindeki insanlar kaçışmaya çalışıyordu. Kamera bu insanları net bir şekilde gösterebilmek için binaya yaklaştı. Steelheart, meskun bir binaya saldırdığını bilmemizi istiyordu.

İkinci bir enerji dalgası binanın sarsılmasına neden oldu. Bir tarafının metal yüzeyi eriyerek içe çökmüştü. Bu binanın yanındaki bir başka binaya iki enerji dalgası daha yollayarak, burayı da alevlere teslim etti. Yolladığı inanılmaz güçteki enerji dalgalarıyla duvarlar anında erimişti.

Kamera binalardan uzaklaşarak bir kez daha, halen yarı eğilmiş bir pozisyonda duran Steelheart'a döndü. İfadesiz bir yüzle kente bakarken, alttan vuran kırmızı ışıklar güçlü çenesiyle düşünceli gözlerini öne çıkarıyordu. Bu binaları neden yok ettiğinin bir açıklaması yoktu. Belki daha sonrasında gelecek bir mesaj, bu binalarda yaşayan talihsizlerin -gerçek veya düzmece- günahlarını açıklığa kavuşturacaktı.

Belki de böyle bir şey olmayacaktı. Newcago'da yaşamanın belli riskleri vardı. Bu risklerden biri, Steelheart'ın herhangi bir açıklama yapmaksızın sizi ve ailenizi ortadan kaldırmaya karar verebilecek olmasıydı. Bu risklerin karşılığında, elektriği, suyu, çalışma imkânı ve yiyeceği olan bir kentte yaşama hakkına sahip oluyordunuz. Bunlar artık çok ender görülen imkânlardı.

Duvarda bir siluet olarak görünen yaratığı daha yakından incelemek için bir adım ileri çıktım. *Korkmamızı istiyor. Bütün bunların nedeni bu. Kimsenin ona karşı koyamayacağını düşünmemizi istiyor.*

İlk günlerde akademisyenler Epiklerin insan gelişiminin yeni bir aşaması, evrimsel bir atılım olup olmadığı sorusunun üzerine gitmişti. Bu teoriyi kabul etmiyordum. Bu şey insan değildi. Asla olmamıştı. Steelheart kameraya dönerek baktığında, dudaklarında ince bir tebessüm vardı.

Bir sandalyenin çekilme sesiyle, arkama döndüm. Ayağa kalkmış olan Prof, Steelheart'a bakıyordu. Evet, Prof'un gözlerinde nefret vardı. Derin bir nefret. Prof bakışlarım duvardan alarak gözlerimin içine baktı. Bir kez daha olmuştu işte. Birbirimizi anladığımızı sandığım bir an daha yaşanmıştı.

İkimiz de, diğerinin nerede durduğunu biliyorduk.

"Onu nasıl öldüreceğini söylemedin," dedi Prof, bana. "Megan'ı da ikna edemedin. Bize gösterdiğin yalnızca kolayca raydan çıkabilecek yarım bir plan."

“O gün onun yaralandığını gördüm,” dedim. “Bu sır-bunun nasıl olduğu- kafamın içinde bir yerlerde Prof. Onu öldürmek için sizin ya da bir başkasının elde edebileceği en iyi şans bu. Buna sırtını dönebilir misin? *Gerçekten de* böyle bir fırsatın varken çekip gidebilir misin?”

Prof gözlerimin içine bakıyordu. Çok uzun süre baktı. Arkamda, Steelheart’ın mesajı sona ermiş ve duvar yeniden siyaha dönmüştü.

Prof haklıydı. Planım, bana bir zamanlar çok zekice görünmüş olsa da, birçok dayanıksız görüşe dayanıyordu: Steelheart’ı sahte rakip Epik numarasıyla dışarı çıkar. Korumalarını indir. İnfaz Gücü’nü devre dışı bırak. Ve belleğimin bir yerlerinde saklı olabilecek zayıf tarafını kullanarak onu öldür.

Gerçekten de kolayca raydan çıkabilecek yarım bir plandı. Zaten Asilere ihtiyacımın olmasının nedeni de buydu. Bunu başarabilirlerdi. Bu adam, Jonathan Phaedrus, bunu başarabilirdi.

“Cody,” dedi Prof, nişancıya dönerek. “Yeni çocuğu tensörle eğitmeye başla. Tia, Conflux’un neler yaptığını takip edip edemeyeceğimizi araştır. Abraham, sahte Yüksek Epik tezgâhını kurmak için seninle biraz beyin fırtınası yapmamız gerekecek. Böyle bir şey mümkünse, tabii.”

Kalbim teklemişti. “Yapacak mıyız?”

“Evet,” dedi Prof. “Tanrı yardımcımız olsun, yapacağız.”

İKİNCİ BÖLÜM

14

“Şimdi, ona karşı *nazik* davranman lazım,” dedi Cody. “Büyük *caber toss* öncesindeki gece, güzel bir kadını sever gibi.”

“Caber toss mu?” dedim, önümdeki sandalyenin üzerinde bulunan iri çelik parçasına elimi kaldırırken. Asilerin gizli hücresinde, yerde bağdaş kurmuştum. Cody de yanımdaydı; sırtını duvara dayamış, bacaklarını uzatmıştı Fortuity suikastinin üzerinden bir hafta geçmişti.

“Evet, *caber toss”* dedi Cody. Tam anlamıyla Güneyli aksanına sahip olsa da, İskoçya’dan gelmiş biri gibi konuşuyordu her zaman. Sanırım ailesi oradandı. “Memleketimizdeki bir spordur bu. Ağaçların fırlatıldığı bir spor.”

“Fidan filan mı? Cirit gibi?”

“Hayır, hayır. Kütükler, kollarınla sarıldığında iki elinin parmaklarının birbirine değmeyeceği kadar geniş olmalı. Kütüğü havaya kaldırıp fırlatabildiğimiz kadar uzağa fırlatırız.” Şüpheyle tek kaşımı kaldırdım.

“Bir de havada kuş filan vurursan fazladan puan alırsın,” diye ekledi.

“Cody,” dedi Tia, elinde bir tomar kâğıtla yanımızdan geçerken. “Kütük nedir bilir misin sen?”

“Ağaç,” dedi Cody. “Gösteri evlerini onlarla inşa ederiz. *Kabore* sözcüğü de oradan gelmiştir zaten.” Bunu öylesine kararlı bir ifadeyle söylemişti ki, ciddi olup olmadığını anlayamamıştım.

“Sen soytarının tekisin,” dedi Tia, nereyi gösterdiklerini çıkaramadığım birkaç detaylı haritanın yayılmış olduğu masaya oturarak. İşgal Günü’nden daha önceye dayanan kent planlarına ve şematik çizimlere benziyorlardı.

“Teşekkürler,” dedi Cody. Kamuflajlı beyzbol kepinin siperini parmağıyla hafifçe indirerek Tia’ya selam vermişti.

“Bu iltifat değildi.”

"Ah, zaten iltifat eder gibi bir halin de yoktu kızım," dedi Cody. "Ama *soytarı* sözcüğünün kökeni soya dayanır ki, bu da benim soylu bir geçmişten..."

Tia, "Senin David'e tensörleri göstermen gerekmiyor muydu?" diyerek, Cody'nin sözünü kesti. "Yani, bana *musallat* olmak yerine?"

"Dert değil," dedi Cody. "Aynı anda ikisini birden yapabilirim. Ben çok hünerli bir adamım."

"Ne yazık ki, bu hünerlerinden hiçbiri sessiz durabilmek değil," diye mırıldandı Tia, masaya eğilip önündeki haritaya birkaç notasyon eklerken.

Gülümsedim. Ama onlarla bir hafta geçirdikten sonra bile, Asiler hakkında ne düşündüğümden emin değildim. Daha öncesinde, Asilerin her birimini, oldukça sıkı ve birbirlerine karşı aşırı ölçüde sadık üyelerden oluşan elit özel kuvvetler olarak kurmuştum kafamda.

Bu özelliklerin bazıları grupta vardı; Tia ve Cody'nin ağız dalaşı bile genellikle iyi niyetliydi. Diğer taraftan, grupta çok fazla bireysellik de söz konusuydu. Her biri de... kendi işini yapıyor gibiydi. Prof'un baskın bir lider havası yoktu. Abraham teknoloji, Tia araştırmalar, Megan bilgi toplama ve Cody de -artık bu ne anlama geliyorsa, kendi tabiriyle boşlukları mayonezle doldurmak gibi- tuhaf işler üzerinde çalışıyordu.

Onları birer insan, birey olarak görmek tuhaftı. İçimde bir parça gerçekten hayal kırıklığına uğramıştı. Tanrılarım, ağız dalaşma giren, kahkaha atan, birbirlerini gıcık eden ve -Abraham'ın durumu açısından- uykusunda horlayan sıradan insanlardı. Hem de ne horlama!

"Şimdi, *işte bu* odaklanmış birinin görüntüsü," dedi Cody. "Aferin delikanlı. Tek yapman gereken, aklını açık tutmak. Odaklan. Sir William gibi. Bir savaşçının ruhu." Sandviçinden bir ısırık aldı.

Cody söyleyene dek tensörüme odaklanmamıştım ama bu durumu açık etmedim. Bunun yerine, Cody'nin anlattığı gibi, elimi kaldırdım. Elimdeki ince eldiven, her parmağın ön yüzünde uzanan metal çizgilere sahipti. Avcumda bir örüntü oluşturacak şekilde birleşen bu çizgiler yumuşak, yeşil bir ışık yayıyordu.

Odaklandıkça, çok yakınlarda birisi bas yüklü bir parça çalıyormuş gibi, elimde yumuşak bir titreşim başladı. Koluma çıkan bu tuhaf titreşimle odaklanmak kolay değildi.

Elimi, bir borunun parçalarından oluşan metal yığınına kaldırdım. Görünüşe göre, titreşimleri kendimden uzağa *itmem* gerekiyordu. Artık bu ne anlama geliyorsa. Eldivenin içindeki sensörler aracılığıyla sinir sistemime bağlanmış olan tensör, beynimden aldığı elektriksel dürtüleri eyleme dönüştürüyordu. Yani Abraham'ın açıklaması buydu.

Cody bunun sihir olduğunu söylemiş ve "eldivenlerin çalışmasını ve kahvemizin lezzetli olmasını sağlayan minik cinleri kızdırmamam için," herhangi bir soru sormamamı tembih etmişti.

Hâlâ tensörlerle bir şey beceremememiş olsam da buna gittikçe yakınlaştığımı hissediyordum. Odaklanmış halde kalmam, ellerimi sabit tutmam, titreşimleri dışarı *itmem* gerekiyordu. Bunun, bir duman halkasını üflemek gibi olduğunu söylemişti Abraham. Ya da birine sarıldığında vücut sıcaklığını kullanmak gibi; kollar olmadan. Bu Tia'nın açıklamasıydı. Sanırım herkes buna kendince bir açıklama getirmişti.

Ellerim daha şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladı.

"Sabit," dedi Cody. "Kontrolü kaybetme delikanlı."

Kaslarımı gerdim.

"Hey! O kadar kasma," dedi Cody. "Sağlam, güçlü ama sakin. Güzel bir kadını sever gibi, unuttun mu?"

Bunu bir daha söylemesi aklıma Megan'ı getirmişti.

Bir anda kontrolü yitirmemle, elimden çıkan yeşil tondaki duman gözlerimin önünde havaya yükseldi. Boru parçalarını ıskalamıştım ama parçaların durduğu sandalyenin metal ayağı buharlaşmıştı. Zemine toz yağarken, sandalye yana düşerek, üzerindeki metal boru parçalarının yere saçılmasına neden oldu.

"Lanet olsun," dedi Cody. "Asla beni sevmeye kalkışma delikanlı."

"Ona, güzel bir kadını düşünmesi gerektiğini söylemedin mi?" dedi Tia.

“Söyledim,” dedi Cody. “Ama güzel kadınlara böyle davranıyorsa, çirkin bir İskoç’a neler yapacağını *düşünmek bile* istemem.”

“Başardım!” dedim heyecanla, sandalye bacağından geriye kalan toza dönüşmüş metali gösterirken.

“Öyle ama ıskaladın.”

“Fark etmez,” dedim. “En sonunda başardım!” Duraksadım. “Duman üflemek gibi değildi. Şarkı söylemek gibiydi. Elimle.”

“Bu da yeni bir yaklaşım,” dedi Cody.

“Herkes için farklı,” dedi Tia, haritaların üzerine kapanmış bir halde oturduğu masadan. Bir yandan notlar alırken, bir kutu kola açtı. Tia, kolası olmadan yapamıyordu. “Tensör kullanmak zihnin için doğal bir şey değil David. Yetişkin biri olarak zihninde nöral yollar çoktan kurulmuş olduğundan, hangi zihinsel kaslarını esnetmesi gerektiğini çözebilmesi için bir anlamda beynine düz kontak yaptırman gerekiyor. Bir çocuğa tensör vermiş olsak, onun bu aleti daha etkili, daha doğal bir şekilde kullanıp kullanamayacağını merak etmişimdir hep. Geliştirmek gereken başka bir ‘uzuv’ gibi.”

Cody bir süre bana baktıktan sonra, fısıldadı. “Minik cinler. Tia’nın seni kandırmasına izin verme delikanlı. Bu kadının minik cinler için çalıştığını sanıyorum. Geçen gece onlar için masaya turta bıraktığını gördüm.”

Sorun şu ki, Cody bunları söylerken, buna gerçekten inanıp inanmadığını *sorgulamama* neden olacak kadar ciddi görünüyordu. Gözünü kırpmasından şaka yaptığını çıkarmam gerekiyordu ama öylesine düz bir ifadeyle söylemişti ki bunu...

Tensörü çıkarıp uzattım. Cody aleti takarak, dalgın bir halde, avcu dışa dönük şekilde, elini yana kaldırıp ileri uzattı. Eli hareket ederken tensör titreşmeye başlamıştı. Titreşim kesildiğinde, tensörden çıkan belli belirsiz, yeşil renkli dumansı dalga süzülerek yere devrilmiş olan sandalyeyle metal boruya çarptı. Her ikisi de anında buharlaşarak toza dönüşüp zemine saçılmıştı.

Tensörleri iş başında gördüğüm her sefer şaşkınlığa düşüyordum. Etki mesafesi çok sınırlıydı: en çok birkaç metre. İnsan

üzerinde etkisi yoktu. Çatışmalarda da çok kullanışlı değildi. Elbette birinin elindeki silahı buharlaştırabilirdiniz ama bu kişinin çok ama çok yakınında olmanız gerekirdi. Tensörlerle çatışmaya girildiğinde odaklanmak için harcanması gereken süreyi düşünecek olursak, muhtemelen karşınızdakinin suratına bir yumruk atmak çok daha etkili olurdu.

Gene de, bu aletin sunduğu fırsatlar inanılmazdı. Newcago'nun çelik dehlizlerinin bağırsaklarında ilerlemek, odalara girip çıkmak. Üzerinizde bir tensör saklayabildiğiniz takdirde, her türlü esaretten ve hücreden kurtulabilirdiniz.

"Çalışmaya devam et," dedi Cody. "Yeteneğin olduğunu göster ki, Prof bunlarda uzmanlaşmanı istesin. Ekipte bunları kullanabilecek birine daha ihtiyacımız var."

"Hepiniz kullanamıyor musunuz?" diye sordum, şaşırarak.

Cody başını iki yana salladı. "Megan tensörleri çalıştıramıyor. Tia ise nadiren tensör kullanması gereken bir durumda olur. Görevlerde destek vermek için geride kalır. Bu yüzden genellikle iş bana ve Abraham'a düşüyor."

"Peki ya Prof?" diye sordum. "Bu aletleri icat eden o. Kullanımında da maharetli olmalı, değil mi?"

Cody gene başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Tensörleri kullanmayı reddediyor. Geçmişteki kötü bir deneyimle ilgili olabilir. Bu konuda asla konuşmaz. Muhtemelen konuşmaması gerek. Bilmemiz gerekmiyor. Her halükârda, çalışman gerekiyor." Başını iki yana sallayıp, tensörü elinden çıkararak cebine soktu. "Geçmişte bunlardan biri için neler vermezdim..."

Asiler teknolojisinin diğer aletleri de harikaydı. Bir dereceye kadar zırh görevi gören ceketler bunlardan biriydi. Ceketlerden Cody, Megan ve Abraham'da vardı. Dış yüzeyleri birbirinden farklı olan ceketlerin içindeki karmaşık diyot ağı bir şekilde-onları koruyordu. Birinin Epik olup olmadığını anlamaya yarayan arama çubuğu denilen alet, Asiler teknolojisinin bir diğer ürünüydü. Gördüğüm başka bir parça da, vücudun iyileşme sürecini hızlandıran hasarbandı denilen aletti.

Bu çok üzücü, diye düşündüm, Cody zemine saçılmış tozları temizlemek için eline bir süpürge alırken. *Bütün bu teknoloji... dünyayı değiştirebilirdi. Epikler bunu daha önce yapmamış olsaydı.*

Yıkılmış dünyamız bu teknolojinin nimetlerinden yararlanamamıştı.

"O zamanlar nasıl bir hayatın vardı?" diye sordum, Cody için faraşı tutarken. "Bütün bunlar olmadan önce? Ne iş yapardın?"

"Bana inanmazsın," dedi Cody, gülümseyerek.

"Tahmin edeyim," dedim, Cody'den yeni bir hikâye dinlemek üzere olduğumu düşünerek. "Profesyonel futbolcu? Yüksek ücretli bir suikastçı ya da casus?"

"Polis memuruydum," dedi Cody, dalgın bir halde toz yığınına bakarken. "Nashville'de."

"Ne? Sen ciddi misin?" *Gerçekten* şaşırmıştım.

Cody başını salladı. Peşi sıra, kendisi zemindeki tozun geri kalanını süpürürken, faraşta birikmiş ilk partiyi çöp kovasına atmam için elini salladı. "Babam da memlekette polismiş. Küçük bir kentte. Adını duymamışındır. Buraya annemle evlendiğinde taşınmış. Ben de burada büyüdüm; memlekette pek zaman geçirmişliğim yoktur. Ama ben de babam gibi olmak istediğimden, o vefat ettiğinde akademiye girerek polis teşkilatına katıldım." "Hah," dedim, tozun geri kalanını faraşa almak için yere eğilirken. "Bu, hayal ettiğimden çok daha az görkemliymiş." "Eh, bir uyuşturucu şebekesini tek başıma çökerttim, biliyor musun?"

"Eminim."

"Bir de, Gizli Servis'in başkana kentte eşlik ettiği şu gün var. Servis'tekilerin tamamı bayat pideden mideyi bozmuş olduğundan, başkanı o gün bir suikaste karşı koruma vazifesi bizim emniyete düşmüştü." Ekibin tüfeklerinden birini tamir eden Abraham'a seslendi. "Bu işin arkasında Fransızlar vardı." "Ben Fransız değilim!" diye bağırdı Abraham. "Kanadalıyım, Calamity'nin parlağı!"

"Bok değil kaka!" dedi Cody, sırıtarak bana dönerken. "Her neyse, çok görkemli değildi belki. En azından her zaman değildi.

Ama işimi severdim. İnsanlara hizmet etmeyi severdim. Hizmet et ve koru. Sonra...”

“Sonra?” dedim.

“Ülkenin çökmesiyle birlikte Nashville de ilhak edildi,” diye açıkladı Cody. “Beş Epik’ten oluşan bir grup Güney’in büyük kısmını kontrol altına aldı.”

“Cadılar Meclisi,” dedim, başımı sallayarak. “Aslında altı kişiler. İkisi ikiz.”

“Ah, doğru. Bu konularda ürkütücü şekilde bilgili olduğunu unutup duruyorum. Neyse, kontrolü ele aldıklarında, polis departmanı da onlar için çalışmaya başladı. Bunu kabul etmediğimiz takdirde, rozetlerimizi bırakarak istifa etmek zorundaydık. Aramızdaki iyiler bunu yaptı. Kötüler kaldı ve çok daha kötüleştiler.

“Ya sen?”

Cody, kemerinin sağ tarafına takılı, cüzdanı andıran ince kılıfa parmağını vurdu. Ardından, kopçasını açtığı kılıfın içinden bir şey çıkarıp bana doğru tuttu. Bu çizilmiş -ama hâlâ parıltısını koruyan- bir polis rozetiydi.

“İkisini de yapmadım,” dedi, yumuşak bir sesle. “Ben bir yemin etmiştim. Hizmet et ve koru. Sihirli güçleri olan birkaç haydut insanları itip kakmaya başladı diye yeminimden dönecek değildim. Bu kadar.”

Söyledikleri ürpermeme neden olmuştu. Rozete bakarken, zihnim bir tavanın üzerinde taklalar atan krep gibiydi. Bu adamı anlamaya çabalıyor; şakalar yapıp, hikâyeler anlatırken sürekli kendini metheden palavracıyla, her şeye rağmen görevini sürdüren emektar bir polis memurunun imajını birbirine uydurmaya çalışıyordum. Kent yönetimi çöktükten, karakolu kapatıldıktan, her şeyi elinden alındıktan sonra bile hizmet etmeye devam eden bir adam vardı karşımda.

Muhtemelen diğerlerinin de benzer hikâyeleri olmalı, diye düşündüm, kolasını yudumlayarak çalışmaya devam eden Tia’ya bakarken. Bu kadını, çoğu insanın umutsuz bir savaş olarak nitelendireceği bir dövüşün içine iten, sürekli kaçmak zorunda kaldığı bir hayat yaşamak zorunda bırakan, yasaların

mahkum etmesi gerektiği ama dokunamadığı yaratıklara kendi adaletini getirmeye yönelten ne olabilirdi? Abraham, Megan, hatta Prof'u buna iten neydi?

Rozetini geri yerine takan Cody'ye bakarken, rozeti taktığı kılıfın içinde bir şey daha olduğunu fark ettim. Bir kadının fotoğrafıydı bu. Ama kesik bir fotoğraftı. Yalnızca kadının gözleri ve burnunun bir kısmı görünüyordu.

"O kim?"

"Özel biri," dedi Cody. "Kim?"

Cody cevap vermedi. Rozet kılıfını kapattı.

"Birbirimize ailelerimiz hakkında bir şey sormasak ve bu konuda bir şey bilmesek daha iyi olur," dedi Tia, masadan. "Asilerdeki işinin sonu genellikle ölümle gelir. Ama arada bir aramızdan birinin yakalandığı da olur. Böyle bir şey olduğu takdirde, diğerlerinin sevdiği insanları tehlikeye sokabilecek bir şeyler bilmemen daha iyi."

"Ah," dedim. "Evet, bu kulağa mantıklı geliyor." Bunu düşünmemiştim. Hayatta sevdiğim biri kalmamıştı.

"Orada işler nasıl gidiyor kızım?" diye sordu Cody, masanın etrafında aylak aylak dolanırken. Masaya yaklaştığımda, Tia'nın masaya raporlar ve hesap defterleri açmış olduğunu gördüm.

"Bir şeyin gittiği yok," dedi Tia, yüzünü buruşturarak. Gözlüğünün altından, gözlerini ovuşturdu. "Bu, elinde tek bir parçayla karmaşık bir yapbozu yeniden yaratmaya benziyor."

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Haritalarda olduğu gibi, hesap defterlerinin de nedenini çıkaramamıştım.

"Steelheart o gün yaralandı," dedi Tia. "Doğru hatırlıyorsan..."

"Doğru hatırlıyorum," dedim.

"İnsanların belleği zayıflar," dedi Cody.

"Benimki değil," dedim. "Bu konuda değil. O gün hakkında değil. O gün ipotek memuru adamın ne renk kravat taktığını söyleyebilirim. İçeride kaç memur olduğunu söyleyebilirim. Muhtemelen sizin için bankanın tavanındaki karoları bile sayabilirim. Her şey burada, kafamın içinde. Buraya kazılı." "Pekâlâ," dedi Tia. "Dediklerin doğruysa, o halde Steelheart çatışmanın çoğunda yenilmez bir haldeydi ve ancak işin sonunda

yaralandı. Demek ki bu arada bir şey değişti. Bütün olasılıkların üzerinden gidiyorum. Babanla, mekânla ya da durumla ilgili bir şeyin. En olası senaryo, senin de belirttiğin gibi, kasayla ilgili olabilir. Belki de kasanın içindeki bir şeyin Steelheart üzerinde zayıflatıcı etkisi vardı ve kasa patlayarak açıldığında, bu durum onun yaralanmasına neden oldu."

"Bu yüzden sen de banka kasasının kayıtlarına bakıyorsun." "Evet," dedi Tia. "Ama bu imkânsız bir iş. Kayıtların çoğu bankayla birlikte yok olmuş olmalı. Dışarıdaki kayıtlar ise muhtemelen bir yerlerdeki bir sunucuda. First Union bankasına barındırma hizmeti veren şirket Dorry Jones LLC. Bu şirketin sunucularının çoğu Teksas'ta. Ama bu bina sekiz yıl önceki Ardra ayaklanmalarında yanmış.

Geriye yalnızca, fiziksel kayıt tuttuklarına ya da başka bir şubede dijital yedekleme yapmış olabileceklerine dair zayıf bir ihtimal kalıyor. Ama bu binada ana ofisler yer aldığından, bu gerçekten de çok zayıf bir ihtimal. Bunun dışında, daimi müşterilerin listelerine de bakıyorum. Bankaya belli bir düzende gelen ve kasada kendilerine ait kutuları olabilecek zenginlerin, seçkin kişilerin listelerine. Belki de bu müşterilerden birinin kasada arşiv kayıtlarına girmiş bir şeyi vardır. Steelheart'ın görmüş olabileceği tuhaf bir kaya ya da belli bir sembol. Bir şey işte."

Cody'ye baktım. Sunucular? Barındırma hizmeti? Tia neden bahsediyordu? Cody omuz silkti.

Sorun, bir Epik'in zayıf tarafının herhangi bir şey olabilmesiydi. Tia, sembollerden bahsetmişti. Gerçekten de, belli bir örüntü gördüklerinde bir süre için güçlerini yitiren Epikler vardı. Bazıları akıllarından belli düşünceleri geçirdiklerinde, belli yiyeceklerden tüketmediklerinde ya da yanlış yiyecekler yediklerinde güçlerini kaybediyordu. Aslında, Epiklerin zayıf tarafları, sahip oldukları güçlerden daha fazla çeşitlilik gösteriyordu.

"Bu yapbozu çözemediğimiz takdirde," dedi Tia. "Planın geri kalanı hiçbir işe yaramaz. Tehlikeli bir yola girmek üzereyiz ama halen işin sonunda yapmamız gerekeni yapabilecek durumda olup olamayacağımızı bilemiyoruz. Bu kafama çok fazla takılıyor David.

Bana üzerinde çalışabileceğim başka bir ipucu verecek bir şey -*herhangi bir şey-* gelirse aklına, bunu bana söylemelisin."

"Tamamdır," dedim.

"Güzel," dedi Tia. "Bunun dışında, Cody'yi başımdan alır mısın lütfen? Çalışmama izin verin."

"Gerçekten de aynı anda iki işi birden yapmayı öğrenmen lazım kızım," dedi Cody. "Benim gibi."

"Aynı anda hem soytarı olmak hem de ortalığı karıştırmak kolaydır Cody," dedi Tia. "Ama bir yandan bu karmaşayı düzene sokarken, bir yandan da söz konusu soytarıyla uğraşmak çok daha meşakkatli bir iş. Git, kendine vuracak bir şeyler bul. Ya da yaptığın her neyse işte."

"Her ne yapıyorsam onu yaptığımı sanıyordum," dedi Cody, dalgın bir halde. Bankanın müşteri listelerinden biri gibi görünen dosyada, sayfalardan birinin üzerinde, bir satıra parmağını bastırdı. Bu satırda *Johnson Liberty Ajansı* yazıyordu.

"Sen ne yap..." diyerek ağzını açan Tia, bu sözcükleri okumasıyla birlikte susmuştu.

"Ne?" diye sordum, belgeye bakarken. "Bunlar, bankada bir şeylerini saklayan insanlar mı?"

"Hayır," dedi Tia. "Bu bir müşteri listesi değil. Bunlar, bankanın ödeme yaptığı şirketler. Bu..."

"Sigorta şirketlerinin adı," dedi Cody, sırıtarak.

"Calamity adına!" dedi Tia. "Senden nefret ediyorum Cody!"

Tuhaf bir şekilde bunları söylerken ikiside gülümsüyordu. Tia, Cody'nin parmağıyla dokunduğu sayfanın üzerine sandviçinden bir parça mayonez bulaştırmış olduğunu fark etmesine rağmen, hemen önündeki sayfaları karıştırmaya başladı.

Cody ise omzumdan tutarak beni masadan uzaklaştırdı.

"Az önce ne oldu orada?" diye sordum. .

"Sigorta şirketi," dedi Cody. "First Union bankasının, kasalarındaki şeyleri sigortalaması için çuvalla para ödediği insanlar."

"Yani bu sigorta şirketi..."

"Yani bu sigorta şirketi, sigortaladıkları şeyler için günü gününe, detaylı kayıtlar tutmuş olabilir," dedi Cody, sırıtarak. "Sigortacılar

bu türden şeylerde biraz takıntılıdır. Bankerler gibi. Tia gibi, hatta. Şanslıysak, banka, binasının yıkılmasının ardından sigorta şirketine zararın karşılanması için talepte bulunmuştur. Bu da peşine düşebileceğimiz yeni belgeler olduğu anlamına gelir."

"Akıllıca," dedim, etkilenmiş bir halde.

"Ah, burnumun dibinde süzülen şeyleri bulmakta üstüme yoktur. Keskin gözlerim var. Bir keresinde, bir leprikon[8] yakalamıştım, biliyor musun?"

Şüpheyle ona baktım. "Onlar İrlanda'da değil miydi?"

"Ah, öyle. Bu leprikon bizim memlekete bir takas sonucunda düşmüştü. İrlandalılara bu leprikon karşılığında üç turpla bir koyunun idrar kesesini yollamıştık."

"Pek adil bir takasa benzemiyor."

"Ah, leprikonların ne denli hayali olduğunu düşünecek olursan, oldukça adildi. Selam Prof. Kikinizden[9] memnun musunuz?"

"Senin leprikonun kadar hayali Cody," dedi Prof. Artık bununla ne demek istiyorsa, kendisi için "düşünme odası" olarak ayırdığı yan odadan çıkıp salona girmişti. Bu, görüntüleyicinin olduğu ve diğer Asilerin uzak durduğu odaydı. "David'i ödünç alabilir miyim?"

"Lütfen Prof," dedi Cody. "Biz arkadaşız. Su ana dek böyle bir şeyi sormaman gerektiğini anlamış olman lazımdı... yani, emrimdekiler için biçtiğim standart kira bedelini biliyor olmalısın. Üç paund ve bir şişe viski."

Emir eri olarak nitelendirilmemin mi yoksa böylesine ucuza gitmemin mi daha aşağılayıcı olduğundan emin değildim.

Prof, Cody'yi duymazdan gelerek kolumdan tuttu. "Abraham'la Megan'ı Diamond'ın yerine göndereceğim bugün."

"Silah taciri mi?" diye sordum, hevesle. Daha önceden bu adamın, Asilerin Epik gibi görünmesini sağlayacak bazı özel silahlara sahip olabileceğinden bahsetmişlerdi. Steelheart'ın dikkatini çekmek için, ortaya konacak "güç," gösterişli ve yıkıcı olmalıydı.

"Senin de onlarla gitmeni istiyorum," dedi Prof. "Senin için iyi bir deneyim olacaktır. Ama emirlere uyacaksın. Lideriniz Abraham.

Ve karşınıza çıkan birisi seni tanımış gibi göründüğü takdirde, bunu bana söyle."

"Tamamdır."

"Git silahını al, o zaman. Birazdan çıkıyorlar."

15

"Peki ya silah?" dedi Abraham, yürürken. "Banka, kasanın içindekiler, bunlar yanlış ipuçları olabilir, değil mi? Peki ama babanın Steelheart'a doğru ateşlediği silahın özel bir tarafı olamaz mı?"

"Silah oradaki sıradan bir güvenlik görevlisi tarafından düşürülmüştü," dedim. "Dokuz milimetrelik, yarı otomatik Smith & Wesson M&P Bu silahın özel bir tarafı yok."

"Kullanılan silahı hatırlıyor musun, *yani?"*

Çelik duvarlı yeraltı tünelinde ilerlerken önüme gelen bir çöp yığınını tekmeledim. "Dediğim gibi, o günü hatırlıyorum. Hem, silahlardan anlarım." Kısa süreli bir kararsızlığın ardından, anlatmaya devam ettim. "Küçükken, bu silah tipinin özel olabileceğini düşünürdüm. Ben de bu silahtan bir tane almak için para biriktirdim. Ama kimse benim yaşımdaki bir velede silah satmazdı. Sarayına sızıp onu vurmayı planlıyordum." "Sarayına sızmak," dedi Abraham, düz bir sesle.

"Öyle."

"Ve *Steelheart'ı* vurmak."

"On yaşındaydım," dedim. "Hakkımı ver."

"Bu türden niyetleri olan bir çocuğa hakkını vermem ama daha çok saygı duyarım. Veya hayat sigortası edinmesini sağlarım." Abraham'ın ses tonu keyifli gibiydi. "Sen ilginç bir adamsın David Charleston. Ama çocukken çok daha ilginç biriymişsin sanki."

Gülümsedim. Yumuşak bir ses tonu ve hafif Fransız aksanıyla kendini açık bir şekilde ifade edebilen bu Kanadalı adamda insanı kendine çeken dostane bir hava vardı. Hatta bu havası yüzünden omzundaki -tepesine bir bomba atar takılmış-devasa makineliyi fark etmeyebilirdiniz.

Böylesine ağır silahların bile pek dikkat çekmediği çelik dehlizlerdeydik. Yanan varillerin ya da kaçak elektrikle

çalışan ısıtıcıların etrafında toplanmış grupların yanından geçtik. Saldırı tüfeği taşıyan insanların sayısı hiç de az değildi.

Son birkaç gün içinde, her seferinde diğer Asilerden birinin refakatinde, hücreden birkaç kere çıkmıştım. Bana bebek bakıcılığı yapmaları kafamı bozsa da, bunun nedenini anlıyordum. Bu kadar kısa zamanda bana güvenmelerini bekleyemezdim. Yani, tam anlamıyla güvenmelerini. Hem, bunu asla itiraf etmeyecek olmama rağmen, ben de dehlizlerde bir başıma yürümek istemiyordum.

Yıllar boyunca yeraltının bu derin katlarından uzak durmuştum. Fabrika'da, buralarda yaşayan yoldan çıkmış insanlarla -korkunç canavarlarla- ilgili hikâyeler anlatırlardı. Somut anlamda, unutulmuş geçitlerde dolanan budalalarla beslenen -bu insanları öldürüp yiyen- çetelerle ilgili hikâyeler. Katiller, suçlular, bağımlılar. Zemine daha yakın olan dünyanın normal türden suçluları, bağımlıları değildi bunlar. Yoldan çıkmış nadide tiplerdi.

Belki de bunlar abartılı hikâyelerdi. Yanlarından geçtiğimiz insanlar tehlikeli görünüyordu görünmesine. Ama bu, düşmanca bir hava taşıyan bir tehlikeydi; delice değil. Asık suratlı ifadelerle, gözlerinin önünden yok olana dek, her hareketinizi takip ederek sizi izliyorlardı.

Bu insanlar yalnız olmak istiyordu. Bunlar, toplum dışına itilmişlerin arasındaki itilmişlerdi.

"Neden bu insanların burada yaşamasına müsaade ediyor?" diye sordum, bir başka grubun önünden geçerken.

Kendi başına, önümüzde yürümekte olan Megan buna cevap vermedi. Ama Abraham omzunun üzerinden, varilde yanan ateşe ve daha hızlı uzaklaşmamız için birkaç adım öne çıkmış insanlara baktı.

"Her zaman onlar gibi insanlar olacak," dedi. "Steelheart bunu biliyor. Tia, Steelheart'ın burasını, bu insanların nerede olduğunu bilmek için yaptığını söylüyor. Hükmettiğin toplumun dışına sürülmüşlerin nerede olduğunu bilmek işe yarar. Ne yapacaklarını bilemediğin insanlara kıyasla, bu daha iyidir."

Bu beni rahatsız etmişti. Burada Steelheart'ın görüş alanının tam anlamıyla dışında kaldığımızı düşünürdüm. Belki de burası sandığım kadar güvenli değildi.

“Herkesi her zaman esir tutamazsın,” dedi Abraham. “Bunun için devasa bir hapishane kurmadan olmaz. Bu nedenle bunu gerçekten ama gerçekten isteyenlere bir parça özgürlük tanırsın. Bu insanlar isyana kalkışmazlar. Yani, işini doğru yaparsan.”

“Bize yanlış yaptı,” dedim, yumuşak bir sesle.

“Evet. Evet, bize yanlış yaptı.”

Yürürken arkama bakmaya devam ettim. Çelik dehliz ahalisi içinde birilerinin her an bize saldırmaya kalkışabileceğine yönelik endişeden kurtulamıyordum. Ama bunu yapmadılar. Bunun yerine...

O anda, birilerinin bizi takip ettiğini fark ettim. “Abraham!” dedim, fısıldayarak. “Takip ediyorlar.”

“Evet,” dedi Abraham, sakince. “İleride bizi bekleyenler de var.”

Tünel daralıyordu. Burada gölgeler içinde kalan bir grubun bizi beklediği belliydi. Üzerlerinde, dehliz ahalisinin çoğunda görülen altı kaval üstü şişhane, eski püskü elbiseler vardı. Derilere sarılmış hurda tüfeklerle tabancalar taşıyorlardı. Bunların, arada bir tutukluk yapmayıp çalışan ve son on yılda bir düzine farklı insan arasında el değiştirmiş silahlar olması kuvvetle muhtemeldi.

Durmamızla birlikte arkamızdakiler arayı kapatınca, iki taraftan sıkıştırılmış durumda kaldık. Yüzlerini göremiyordum. Hiçbiri mobil taşımıyordu ve mobillerin ışığı olmadığından, karanlıktalardı.

“Bunlar ne kıyak aletlermiş birader,” dedi, önümüzdeki gruptan biri. Kimse alenen düşmanca bir hamlede bulunmamıştı henüz. Ellerindeki silahların namluları yana dönüktü.

Kalbim hızlanırken, elimden geldiğince dikkatli bir şekilde tüfeğimi omzumdan aşağı kaydırmaya başladım. Ama Abraham yan gözle bunu fark ettiği anda, eliyle hafifçe omzuma dokundu. Diğer elindeki devasa makineli silahın namlusu da tavana dönüktü zaten. Üzerinde, Megan’da olduğu gibi Asiler ceketlerinden biri vardı. Megan’ın ki standart kahverengi deriyken, Abraham’ın ki gri-beyaz renklerde, yüksek yakalı, bir sürü cebi olan bir ceketti.

Hücreden çıktıkları her zaman ceketlerini giyiyorlardı. Bu ceketlerin nasıl çalıştığını hiç görmemiştim ama gerçekçi bir bakış açısıyla, ne denli koruma sağlayabileceklerinden de emin değildim.

“Kıpırdama,” dedi Abraham, bana.

"Ama..."

"Ben ilgilenirim," dedi, mükemmel derecede soğukkanlı bir sesle, bir adım ileri çıkarken.

Yanımda kalan Megan'ın eli tabanca kılıfının üzerindeydi ama benden daha sakinmiş gibi de görünmüyordu. İkimiz de aynı anda hem önümüzdeki hem arkamızdaki insanların hareketlerini takip etmeye çalışıyorduk.

"Aletlerimizden mi hoşlandın yani?" diye sordu Abraham, epey nazik bir sesle.

"Silahları bırakın," dedi haydut. "Sonra da yolunuza devam edin."

"Makul değil," dedi Abraham. "Elimde istediğiniz türden silahlar varsa, bu, ateş gücümün sizinkinden daha yüksek olduğu anlamına gelir. Çarpışacak olursak, kaybeden siz olursunuz. Gördün mü? Tehdidin işe yaramadı."

"Sizden kalabalığız birader," dedi herif, sakin tuttuğu sesiyle. "Ölmeye de dünden razıyız. Siz?"

Ensemde bir ürperti hissettim. Hayır, bunlar, buralarda yaşadıklarına inandırıldığım türden katiller *değillerdi.* Bunlar daha tehlikeliydi. Bir kurt sürüsüyle karşı karşıya gibiydik.

Hareket etme şekillerinden, önlerinden geçerken grup olarak gözlerini üzerimize dikişlerinden bunu anlayabiliyordum. Bunlar toplum dışına itilmiş insanlardı ama burada, tek bir bütün oluşturacak şekilde birleşmişlerdi. Artık birey değil, grup olarak yaşıyorlardı.

Bu grup için, Abraham'la Megan'ın taşıdığı türden silahlar hayatta kalma şanslarının artması anlamına geliyordu. Bunun bedeli aralarından bazılarının ölümü demek olsa bile, silahları ele geçirmek istiyorlardı.

Üç kişiye karşı bir düzine adamla kadından oluşan bir grup vardı ve etrafımız sarılmıştı. Rakam olarak aşırı ölçüde eşitsizlik söz konusuydu. Tüfeğimi omzumdan indirip ateş açmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bunu yapabileceğiniz halde, bizi pusuya düşürmediniz," dedi Abraham. "Bu işi kimsenin ölmesine gerek kalmadan halletmek istiyor gibisiniz."

Buna yanıt gelmedi.

"Bize bu şansı tanımış olduğunuz için gerçekten çok naziksiniz," dedi Abraham, başını sallayarak. Tuhaf bir içtenliği vardı; başka bir insan bu türden laflar ettiğinde kulağa küçümseyici ya da iğneleyici gelebilirdi ama Abraham'da epey bir gerçekçilik taşıyordu. "Kendinize ait olarak gördüğünüz bu bölgeden birkaç kere geçmemize izin verdiniz. Bunun için de, size şükranlarımı sunarım."

"Silahlar," dedi haydut.

"Size onları veremem," dedi Abraham. "Bunlara ihtiyacımız var. Hem, silahları verecek olsam, bu sizin hayrınıza da olmaz. Diğerleri sizde bu silahları görüp ele geçirmek ister. Yani nasıl siz bizden almanın peşine düştüyseniz, başka çeteler de sizin peşinize düşer."

"Bırak da bunu biz düşünelim."

"Yerinize düşünemem elbet. Ama bize karşı gösterdiğiniz onurlu tavrın karşılığında, size bir anlaşma önereceğim. Şenle benim aramda bir düello. Böylelikle yalnızca bir kişi vurulmuş olur. Kazanan biz olursak, bizi kendi halimize bırakıp bugün ve gelecekte buradan özgürce geçmemize izin verirsiniz. Siz olursanız, arkadaşlarım silahlarını bırakır, sen de vücudumdan ne istersen alırsın"

"Dehlizlerdeyiz," dedi haydut. Yanındakilerden birkaçı kendi aralarında fısıldaşmaya başlamıştı. Adam öfkeyle bu tiplere baktıktan sonra, devam etti. "Buralar anlaşma yapılacak yerler değil."

"Gene de sen bize çoktan bir anlaşma önerdin," dedi Abraham, sakince. "Bize onurlu davrandın. Gelecekte de bu tavrı göstereceğine güveniyorum."

Bu bana pek onurlu gelmemişti. Pusu kurmamış olmalarının nedeni bizden korkmalarıydı, o kadar. Silahlarımızı istiyorlardı ama bunun için savaşmaktan çekiniyorlardı. Bu yüzden gözümüzü korkutmaya yönelmişlerdi.

Nihayet, grubun lideri olan haydut başını salladı. "Öyle olsun bakalım. Anlaşmanı kabul ediyorum." Bunu der demez tüfeğini kaldırıp ateşledi. Kurşun Abraham'ın göğsüne isabet etmişti.

Olduğum yerde sıçrayıp, küfürler savurarak silahımı elime almaya çalıştım.

Oysa Abraham devrilmemişti. Hatta yerinden bile kıpırdamamıştı. Daracık tünelde iki el ateş sesi daha geldi; kurşunlardan biri Abraham'ın bacağına, diğeri omzuna sıkılmıştı. Abraham ise, elindeki güçlü makineliyi ortalığa salmak yerine, sakince tabancasını kılıfından çıkarıp haydutu baldırından vurdu.

Hurda tüfeğini düşüren adam haykırarak devrildi. Yaralı bacağını tutmuştu. Diğerlerinin çoğu buna karşılık veremeyecek kadar şaşırmış görünürken; birkaçının, silahlarını indirecek kadar aklı çalışıyordu. Abraham rahat bir havada tabancasını kılıfına geri soktu.

Yüzümden aşağı ter damlalarının süzüldüğünü hissediyordum. Ceket işe yarıyormuş gibiydi. Hatta sandığımdan çok daha iyiydi. Ama henüz bende bu ceketlerden yoktu. Diğer haydutlar ateş açar...

Abraham makinelisini Megan'a uzatıp ileri çıktı ve yerdeki haydutun yanma çömeldi. "Buraya bastır," dedi, arkadaşça bir ses tonuyla. Adamın elini baldırına yerleştirmişti. "İşte burası, güzel. Şimdi sorun değilse, yaranı saracağım. Vücuduna saplanıp kalmaması için, kurşunun yalnızca kasını delip geçebileceği bir noktadan vurdum seni."

Abraham ceketinden çıkardığı sargı beziyle yarasını sararken, haydut acıyla inleyip durdu.

"Sen bizi öldüremezsin birader," diye devam etti Abraham, sargıyla ilgilenirken. Sesi her zamanki gibi yumuşaktı. "Aklında kurduğun kişiler değiliz. Bunu anladın mı?"

Haydut canlı bir şekilde başını salladı.

"Bizimle müttefik olman daha akıllıca, sence de öyle değil mi?"
"Evet," dedi haydut.

"Harikulade," dedi Abraham, sargı bezini sıkılaştırarak. "Bunu günde iki kere değiştir. Suda kaynattığınız bezler kullanın."

"Tamam."

"Güzel." Abraham ayağa kalkıp Megan'ın elinden makinelisini geri aldıktan sonra diğerlerine döndü. "Geçmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz."

Kafaları fena karışmış gibi görünse de, geçmemiz için açıldılar. Abraham önden çıkınca, biz de alelacele peşine takıldık. Çete üyeleri yerdeki liderlerinin etrafında toplanırken omzumun üzerinden onları izledim.

"Bu *inanılmazdı,*" dedim, yeterince uzaklaştığımızda.

"Hayır. Ellerindeki son şey olan itibarlarını savunmaya çalışan bir grup korku içinde insandı onlar. Onlar için üzülüyorum." "Seni vurdular. Hem de üç kere."

"Onlara bu izni verdim."

"Ama onlar bizi tehdit ettikten sonra!"

"...ve biz onların bölgesine izinsiz girdikten sonra," dedi Abraham. Bir kez daha makinelisini Megan'a uzatıp, yürümeye devam ederken ceketini çıkardı. Kurşunlardan birinin ceketi delip geçmiş olduğunu gördüm. Atletindeki açılan delikten kan damlıyordu.

"Ceket bütün kurşunları durduramadı mı?"

"Mükemmel değiller," dedi Megan, Abraham atletini çıkarırken. "Benimkisi her zaman tutukluk yapar."

Abraham bir mendille yarasını temizlerken durup bekledik. Yarayı temizledikten sonra içinden küçük bir metal parçası çıkardı. Ceketine çarptığı anda parçalanmış olan kurşundan belli ki geriye yalnızca bu parça kalmıştı. Yalnızca bu küçük parça tenine ulaşabilmişti.

"Peki seni yüzünden vursaydı ne olacaktı?" diye sordum.

"Ceketler, içlerinde gelişmiş bir koruyucu düzenek saklar," dedi Abraham. "Aslında bizi koruyan ceket değil, ceketin etrafa yaydığı koruyucu alandır. Bu alan vücudun tamamı için bir ölçüye dek koruma sağlar. Görünmez bir kalkan gibi."

"Ne? Gerçekten mi? Bu harika."

"Evet." Abraham anlık bir duraksamanın ardından, atletini geri giydi. "Ama muhtemelen yüze gelen bir kurşunu durduramazdı. Yani yüzüme ateş etmedikleri için şanslıyım."

"Dediğim gibi," diyerek araya girdi Megan. "Mükemmel olmaktan çok uzaklar." Megan, Abraham'a kızmış gibi görünüyordu. "Ceketin koruma kalkanı düşüş ve çarpışma gibi durumlarda daha iyi iş görür. Kurşunlar ise çok küçük

olduklarından ve yüksek hızla çarptıklarından, ateş altında kalkanlar hızlı bir şekilde aşırı yükleme durumuna geçiyor. O kurşunlardan biri seni öldürebilirdi Abraham."

"Ama öldürmedi."

"Gene de yaralanabilirdin" Megan'ın sesi sertti. "Yaralandım *zaten."*

Megan gözlerini devirdi. "Daha kötü yaralanabilirdin."

"Ya da çetenin tamamı üzerimize ateş açabilirdi," dedi Abraham. "Hepimizi öldürebilirlerdi. Sonunda kazandığımız bir kumar oynadık. Hem, artık bizim Epik olduğumuzu düşündüklerini sanıyorum."

"Ben neredeyse senin onlardan biri olduğunu düşünecek noktaya geldim," diye itiraf ettim.

"Normalde bu teknolojiyi gizli tutarız," dedi Abraham, ceketini üstüne geçirirken. "İnsanlar, Asilerin Epik olup olmadığını düşünmemeli; bu durum direnişimizi baltalar. Ancak, şu an için konuşacak olursak, bunun işimize yarayacağına inanıyorum. Planın, kentte Steelheart'a karşı yeni Epiklerin dolanmaya başladığına dair söylentiler gerektiriyor. Umarım bu çetedekiler söylentileri yaymaya şimdiden başlayacaktır." "Sanırım," dedim. "Bu iyi bir hamleydi Abraham. Ama lanet olsun! Bir an için, işimizin bittiğini sandım."

"İnsanlar nadiren birilerini öldürmek ister David," dedi Abraham, yumuşak bir sesle. "Sağlıklı bir insan zihninin yapısında böyle bir temel yoktur. Çoğu durumda insanlar birilerini öldürmekten kaçınmak için ellerinde* geleni yapar. Bunu sakın unutma. Bu bilgi işine yarayacaktır.

"Birçok insanın birilerini öldürdüğünü gördüm," dedim.

"Evet. Bu sana bir şey anlatmalı. Bu insanlar ya başka bir seçeneklerinin olmadığını hissetmiştir -onlara başka bir tercih şansı versen, bunu büyük ihtimalle kabul edeceklerdir- ya da sağlıklı bir zihne sahip değillerdir."

"Ya Epikler?"

Abraham boynuna uzanarak, kolyesinin ucundaki gümüş pandantife dokundu. "Epikler insan değil."

Başımı salladım. Buna canı gönülden katılıyordum.

“Neyse. Nerede kalmıştık?” dedi Abraham, Megan’dan geri aldığı ağır silahını omzuna atarken. Yeniden yola koyulmuştuk. “Steelheart nasıl yaralandı? Bunun nedeni babanın kullandığı silah *olabilir.* Sonuçta cesur planını gerçekleştirmeyi hiç denemedin. Bu silahın aynısından bulup, ardından... ne demiştin? Steelheart’ın sarayına sızarak onu vurmak mıydı?”

“Hayır, bunu deneyecek fırsatı bulamadım,” dedim, yüzüm kızararak. “Aklım başıma geldi. Ama Steelheart’ın yaralanmasına neden olan şeyin silah olduğunu düşünmüyorum. M&P dokuz milimetre, ender bulunan bir silah sayılmaz. Bugüne dek *başka binleri de* bu silahla onu vurmaya çalışmış olmalı. Hem, zayıf tarafı belli kalibrede bir silah ya da kurşunla vurulmak olan bir Epik de duymadım hiç.”

“Belki de öyle,” dedi Abraham. “Ama Epiklerin zayıf taraflarının çoğu mantıklı değil. Sebep, bu silahın üreticisiyle ilgili olmalı. Ya da kurşunun bileşimiyle ilgili bir şey. Birçok Epik belli metal alaşımlarına karşı zayıftır.”

“Doğru,” dedim. “Ama bu kurşunun, Steelheart’a sıkılmış diğer kurşunlardan nasıl bir farkı olabilir?”

“Bilmiyorum,” dedi Abraham. “Ama dikkate almaya değer. Peki Steelheart’ı o gün zayıf düşüren şey *sence* neydi?”

“Tia’nın düşündüğü gibi, kasanın içindeki bir şey,” dedim, düşünceme çok da güvenmeden. “Kasanın içindeki ya da orada yaşanan durumla ilgili bir şey söz konusu. Belki de babamın yaşıydı buna neden olan. Bunun kulağa çok tuhaf geldiğini biliyorum ama Almanya’da, yalnızca tam otuz yedi yaşındaki biri tarafından yaralanabilecek bir Epik vardı. Ya da belki Steelheart’a ateş eden insanların sayışıydı, buna neden olan. Mesela Meksika’dan bir Epik, Crossmark, yalnızca aynı anda beş kişi kendisini öldürmeye çalıştığında yara alıyormuş.” “Fark etmez,” diyerek araya girdi Megan, tünelde arkasına dönüp bize bakarak. “Bunu asla çözemeyeceksiniz. Steelheart’ın zayıf tarafı aslında *herhangi bir şey* olabilir. Kafasından uydurmadığını varsayarsak, David’in minik hikâyesiyle bile bunu anlamanın hiçbir yolu yok.”

Abraham'la birlikte olduğumuz yerde durmuştuk. Megan'ın yüzü kıpkırmızıydı ve kontrolünü yitirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Soğuk ve profesyonel bir tavra büründüğü bir haftanın ardından, öfkesi bizim için büyük bir şok olmuştu.

Megan dönerek yürümeye devam etti. Abraham'a baktım. O da omuz silkti.

Yeniden yola koyulduğumuzda, konuşmamız sona ermişti. Abraham kendisine yetişmeye çalıştığında Megan da hızını arttırdığından, konunun peşini bırakıp yürüdük. Silah tacirinin nerede bulunacağı ikisine de söylendiğinden, Abraham yerine Megan da gruba liderlik edebilirdi. Belli ki, "Diamond" denilen bu herif kısa bir süre için kentte olacaktı ve Newcago'ya her gelişinde tezgâhını farklı bir yerde açıyordu.

Megarim bizi bir kavşakta durdurduğu ana dek, çelik dehlizlerin dolambaçlı labirentlerinde bir saat kadar yürüdük. Tia'nın mobiline yüklediği haritaya bakarken, ekranın ışığı kızın yüzünü aydınlatıyordu. # --

Abraham da mobilini, Takılı olduğu ceketinin omuz kısmından alarak, aynısını yaptı. "Neredeyse geldik," dedi bana, yolun ilerisini işaret ederek. "Bu yoldan. Tünelin sonunda."

"Bu adama ne kadar güveniyoruz?" diye sordum.

"Hiç güvenmiyoruz," dedi Megan. Her zamanki ifadesiz maskesini yüzüne geri takmıştı.

Abraham başını salladı. "Bir silah tacirine asla güvenmemek gerekir arkadaşım. Bunların hepsi her iki tarafa birden satış yapar ve bir ihtilaf sürdükçe kazanan yalnızca onlar olur."

"Her iki tarafa mı?" dedim. "Steelheart'a da mı satış yapıyor?"

"Sorsan kabul etmez," dedi Abraham. "Ama bunu yaptığına şüphe yok. Steelheart bile iyi bir silah tacirine zarar vermemesi gerektiğini bilir. Diamond gibi bir adamı işkenceden geçirip öldürürsen, gelecekte hiçbir tüccar kente adımını atmaz ve Steelheart'ın ordusu, komşularınkine kıyasla asla iyi bir teknolojiye sahip olamaz. Bu, Steelheart'ın bundan hoşlandığı anlamına gelmiyor. Mesela Diamond tezgâhını yerüstünde

hiçbir zaman açamaz. Ama burada, askerleri silahlarını aldığı sürece, Steelheart Diamond gibileri görmezden gelir."

"Yani... Diamond'dan ne alırsak," dedim. "Steelheart bunu bilecek."

"Hayır, hayır," dedi Abraham. Saklambacın kuralları gibi inanılmaz ölçüde basit bir şey üzerine sorular soruyormuşum gibi, yüzünde keyifli bir ifade belirmişti.

"Silah tacirleri müşterileri hakkında konuşmaz," dedi Megan. "En azından müşteriler hayatta olduğu sürece."

"Diamond kente daha dün geldi," dedi Abraham, tünelde en önde ilerlerken. "Tezgâhı yalnızca bir hafta açık olacak. Oraya ilk giden biz olursak, elinde neler olduğunu Steelheart'ın adamlarından önce görebiliriz. Böylelikle avantaj bizde olur, değil mi? Diamond'ın genellikle çok… enteresan malları olur."

Pekâlâ, o zaman. Sanırım Diamond'ın sahtekârın teki olması önemli değildi. Steelheart'a ulaşmak için her türlü araçtan yararlanmak zorundaydım. Ahlaki bakış açılarını kafaya takmaktan yıllar önce vazgeçmiştim. Böyle bir dünyada kimin ahlaki değerler için vakti vardı ki?

Diamond'ın dükkânına giden tünele ulaşmıştık. Burada zırhlı korumalarla karşılaşmayı bekliyordum. Ama tünelin girişindeki tek kişi sarı elbiseli küçük bir kızdı. Yere serili bir battaniyenin üzerine uzanmış, gümüş bir kalemle bir kâğıt parçasına bir şeyler çiziyordu. Başını kaldırıp bize baktı ve kaleminin ucunu çiğnemeye başladı.

Abraham nazikçe kıza minik bir veri çipi uzattı. Kız çipi bir süre inceledikten sonra mobilinin yan tarafına taktı.

"Phaedrus'la birlikteyiz," dedi Abraham. "Randevumuz var." "Devam edin," dedi kız, çipi geri Abraham'a fırlatarak.

Abraham çipi havada yakaladı ve tünelde ilerlemeye devam ettik. Omzumun üzerinden kıza baktım. "Bu çok da güçlü bir güvenlik hattı sayılmaz."

"Diamond karşına her zaman bir yenilikle çıkar," dedi Abraham, gülümseyerek. "Muhtemelen sahne arkasında daha karmaşık bir düzenek vardır. Kızın sinyaliyle çalışacak bir tuzak belki. Bu tuzak da büyük ihtimalle patlayıcılar içerir. Diamond patlayıcıları sever."

Bir köşeyi döndük ve adeta cennete adım attık.
“İşte geldik,” dedi Abraham.

16

Diamond'ın dükkânı bir oda yerine, dehlizlerin uzun, holü andıran koridorlarından birine kurulmuştu. Koridorun diğer ucunun hiçbir yere çıkmadığını ya da korunduğunu tahmin ettim. Koridor tavandaki, dehlizlerin genel karanlığının ardından insanın gözünü kör eden seyyar ışıklarla aydınlatılmıştı.

Işıklar, koridorun duvarlarına asılı yüzlerce silahı aydınlatıyordu. Parlatılmış çelikten veya koyu, yumuşak siyah tonlarda silahlardı bunlar. Saldırı tüfekleri. Tabancalar. Abraham'ın taşıdığı makineliye benzeyen, elektron-basınçlı, gravatonik özellikli devasa canavarlar. Eski tarz altıpatlarlar. El bombaları. *Roketatarlar.*

Hayatım boyunca yalnızca iki silahım olmuştu. Tabancam ve tüfeğim. Tüfek iyi bir yoldaştı benim için. Üç yıldır elimdeydi ve çok kereler ona bel bağlamıştım. İhtiyacım olduğunda üzerine düşeni yapıyordu. Harika bir ilişkimiz vardı. Ben ona iyi bakıyordum, o da bana.

Ama Diamond'ın dükkânını gördüğüm anda, kendimi hayatı boyunca tek bir oyuncak arabası olmuş ve Ferrarilerle dolu bir galeriye girmiş bir velet gibi hissetmiştim.

Abraham koridorda rahat bir havada yürüyordu. Silahlara pek baktığı yoktu. Megan'ın peşinden ben de, duvarlardaki asılı mallara bakarak gezmeye başladım.

"Vay canına," dedim. "Bu şey gibi... silahlar için muz çiftliği gibi."

"Muz çiftliği," dedi Megan, düz bir sesle.

"Aynen. Bilirsin işte, muzların ağaçlarda yetiştiği ve dallarda sallandığı yerler."

"Şüpheli, metafor işinde berbatsın."

Yüzüm kızarmıştı. *Sanat galerisi,* diye düşündüm. *Aslında "silahların olduğu bir sanat galerisi gibi,'' demeliydim. Hayır, hayır. Bu şekilde söylemiş olsaydım, silahların sergilendiği ve gezilecek bir galeriymiş gibi anlaşılırdı. O halde, silah galerisi gibi mi?*

“Hem sen muzun ne olduğunu nereden bileceksin ki?” dedi Megan sessizce, Abraham duvarın boş bırakılmış bir kısmında dikilen iri yarı adamla selâmlaşırken. Bu adam Diamond olmalıydı. “Steelheart, Latin Amerika’dan ithalat yapmıyor.”

“Ansiklopedilerimden,” dedim, dikkatim dağılmış bir halde. *Yıkıcı suçlular için bir silah galerisi gibi. Evet, evet, bunu demeliydim. Bu kulağa etkileyici geliyor, değil mi?* “Ansiklopedilerimi birkaç kere baştan sona okumuşumdur. Bir kısmı aklımda kalmış.”

“Ansiklopediler.”

“Evet.”

“Birkaç kere okuduğun ansiklopediler.”

Ne dediğimin farkına vardığımda durdum. “Ah, hayır. Demek istediğim, yalnızca karıştırmışımdır. Bilirsin işte, silahların resimlerine bakardım. Ben...”

“Nerd’ün[10] tekisin,” dedi Megan, Abraham’ın yanma katılırken. Keyiflenmiş gibiydi ses tonu.

İçimi çekip, ben de onlara katıldım ve yeni metaforumu kullanmak için Megan’ın dikkatini çekmeye çalıştım. Ama Abraham bizi adama takdim ediyordu.

“... bu da yeni çocuk,” dedi, beni göstererek. “David.” Diamond bana bakarak başını salladı. Üzerine, bir zamanlar insanların tropikal bölgelerde giydiği söylenen, parlak renkli, çiçek desenli bir gömlek geçirmişti. Belki de şu muz metaforunun aklıma düşme nedeni bu gömlekti. Beyaz sakalı ve önlerden seyrelmeye başlamış uzun beyaz saçları vardı. Yüzüne, gözlerinin ışıldamasına neden olan kocaman bir gülümseme yayılmıştı.

“Sanıyorum ki,” dedi Diamond, Abraham’a. “Yenileri görmek istersiniz. Heyecan verici olanları. Bilirsin, Steelheart henüz buraya gelmedi! İlk gelen siz oldunuz. İlk gelen ilk seçer!” “Ve en yüksek fiyatları öder,” dedi Abraham, silahlarla dolu duvarlara bakarak. “Ölüm bugünlerde epey pahalıya geliyor.” “Bunu elektron-basınçlı Manchester 451 taşıyan bir adam söylüyor,” dedi Diamond. “Hem de gravatonikler ve bombaatarla birlikte. Bunlar gayet hoş patlamalara neden olur. Küçük görünürler ama bunları gerçekten eğlenceli şekilde zıplatabilirsin.”

“Bize elindekileri göster,” dedi Abraham nazikçe. Ama ses tonunda gerginlik varmış gibiydi. Üzerine ateş açan haydutlarla bile daha soğukkanlı, sakin bir tonda konuştuğuna yemin edebilirdim. İlginç bir durumdu.

“Size göstermek için hazırlattığım bazı şeyler var,” dedi Diamond. Gülümsemesi papağanbalığını andırıyordu. Papağanbalıklarının her zaman papağanları andırdığını düşünmüşümdür ki, aslında hayatımda ne papağan gördüm ne de balığını. “Bu arada neden şöyle bir gezinmiyorsunuz? Biraz ortalığı karıştırın. Ve ne arzu ettiğinizi söyleyin.”

“Pekâlâ,” dedi Abraham. “Teşekkürler.” Bize bakarak başını salladı; ne yapmamız gerektiğini biliyorduk. Sıradışı bir şey arıyorduk. Çok fazla yıkıma neden olacak bir silah. Bir Epik’in elinden çıkmış gibi görünecek düzeyde bir yıkım. Böylesine bir yıkım için etkileyici bir şeye ihtiyacımız vardı.

Megan yanımda dikilip, isabet ettiği yerde yangın çıkaran kurşunlar atan makineli bir silahı incelemeye koyuldu.

“Ben *nerd* değilim,” diye fısıldadım, yumuşak bir sesle.

“Bu neden dert oldu ki sana?” diye sordu, ifadesiz bir tonda. “Akıllı olmanın yanlış bir tarafı yok. Aslında, gerçekten zekiysen, ekip için çok daha güçlü bir üye olursun.”

“Ben... yalnızca... yalnızca bana bunun denmesinden hoşlanmıyorum. Hem, uçuş halindeki bir jetten atlayıp, hızla yere yaklaşırken havada bir Epik’i vurmuş olan *nerd* var mıdır?”

“Kimsenin *böyle bir şey* yaptığını duymadım.”

“Pheadrus yaptı,” dedim.“Üçyıl önce Kanada’da, Redleaf’in İnfazı’nda.”

“O hikâye çok abartıldı,” dedi Abraham, yumuşak bir sesle, yanımızdan geçerken. “Jet değil helikopterdi. Her şey plan dahilindeydi. Çok dikkatliydik. Şimdi lütfen, önündeki işe odaklan.”

Çenemi kapatıp silahları incelemeye başladım. Yangın çıkaran kurşunlar atan silah etkileyici olsa da, pek orijinal sayılmazdı. Bu bizim için yeterince alengirli değildi. Aslında, basit silahların hiçbiri işimize yaramazdı. İster kurşun, ister roket ya da bomba atıyor olsun, bu silahlar kuracağımız tezgâh için ikna edici olmazdı. İnfaz

Gücü'nün elindeki enerji silahları gibi bir şeye ihtiyacımız vardı. Epiklere özgü ateş gücünü taklit edebilecek bir silaha.

Koridorda ilerledikçe, daha orijinal silahlar görmeye başladım. İlgi çekici birkaç nesnenin önünde durdum. Masum görünümlü şeylerdi bunlar: su şişesi, cep telefonu, kalem. Silahlar gibi bunlar da duvara asılıydı.

"Ah... sen her şeyi çok çabuk kavrayan bir adamsın, değil mi David?"

Olduğum yerde sıçradım. Arkama döndüğümde, Diamond'ın sırıtarak bana baktığını gördüm. Şişman bir adam nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu?

"Bunlar da ne?" diye sordum.

"Gelişmiş gizli patlayıcılar," dedi Diamond, gurur dolu bir sesle. Uzanıp duvara elini bastırdığında, üzerinde bir görüntü belirdi. Belli ki duvarın bu kısmına bir görüntüleyici bağlamıştı. Görüntüde su şişesi bir masanın üzerindeydi. Bir iş adamı elindeki kâğıtlara bakarak masaya yaklaştı. Ardından kâğıtları masaya bırakıp, şişenin kapağını çevirdi.

Şişe patladı.

Geriye sıçradım.

"Ah," dedi Diamond. "Bu çekimin değerini takdir edeceğini umuyorum. Gizli patlayıcılar sahada kullanıldığında bu düzeydeki çekimleri nadiren alabilirsin. Bu patlayıcı oldukça dikkate değer. Patlamaların adamın vücudunu nasıl geriye fırlattığını ama yakınına çok fazla zarar vermemiş olduğunu fark ettin mi? Gizli patlayıcılarda bu mühim bir özelliktir. Özellikle de öldürülecek kişinin üzerinde değerli belgeler varsa."

"Bu iğrenç," dedim, arkamı dönerek.

"Bizler ölüm işindeyiz, genç adam."

"Video, demek istemiştim."

"Kendini daha iyi hissettirecekse, çok hoş bir adam değildi kendisi." Öldürülen kişinin hoş biri olup olmadığının Diamond için önem ifade ettiğinden şüpheliydim. Duvarda az önce dokunduğu yere bir kez daha dokunurken, dost canlısı bir havadaydı. "Sağlam patlama. Sana karşı dürüst olacağım; bunları satmak için elimde

bulundurmamın nedenlerinden biri bu videoyu insanlara göstermekten keyif almam. Türünün tek örneği."

"Bunların hepsi de patlıyor mu yani?" diye sordum, masum görünümlü bu şeyleri incelerken.

"Kalem aslında fünyedir," dedi Diamond. "Kalemin ucuna bastığında, yanındaki küçük silgileri patlatabilirsin. Bunlar evrensel patlayıcı kapsüller. Bunları patlayıcı bir şeyin yakınma koy, tetikle, genellikle yanlarındaki patlayıcı malzemeyi ateşlerler. Maddeye göre değişiklik gösterir ama bazı gelişmiş algılama algoritmalarıyla programlanmışlardır. Patlayıcı maddelerin çoğunda çalışırlar. Bunlardan birini bir adamın cebindeki el bombasına tak, uzaklaş ve kalemin ucuna bas."

"Bunlardan birini adamın el bombasına takacak kadar yakınlaşmışsan," dedi Megan, yanımıza gelerek. "O zaman bombanın pimini de çekebilirsin. Hatta daha iyisi, onu vurursun."
"Her duruma uygun değiller," dedi Diamond, savunmaya çekilerek. "Ama çok eğlenceli olabilirler. Hiç beklemediği bir anda düşmanının patlayıcılarını ateşlemekten daha iyi ne olabilir?" "Diamond," diye seslendi Abraham, koridorun ilerisinden. "Gel de bana bunun ne olduğunu anlat."

"Ah! Harikulade bir seçim. Onunla *mük-kemmel* patlamalar..." Diamond konuşarak uzaklaştı.

Masum görünümlü ama ölümcül nesnelerle dolu panele baktım. Bunlarla ilgili bir şey bana çok yanlış geliyordu. Daha önce birilerini öldürmüştüm ama bunu mertçe yapmıştım. Elimdeki silahla ve yalnızca buna zorunlu kaldığım için. Hayat hakkında çok fazla felsefeye sahip değildim ama bunlardan biri babamın bana öğrettiği bir şeydi. Asla ilk yumruğu atan sen olma. İkinci yumruğu atmak zorunda kalırsan da, karşındaki kişiyi üçüncü yumruğu atamayacak duruma getir.

"Bunlar faydalı *olabilir,"* dedi Megan, kollarını kavuşturmuş bir halde. "Gerçi bu palavracının bunun nedenini gerçekten anlayacağından şüpheliyim."

"Biliyorum," dedim, kendimi affettirmeye çalışarak. "Demek istediğim, zavallı bir adamın ölümünü bu şekilde kaydetmek? Bu tam anlamıyla profesyonellik dışı."

“Aslında, bu adam patlayıcı satıyor,” dedi Megan. “Yani elinde böyle bir kayıt olması onun *profesyonel* tarafını ortaya koyuyor. Burada deneme imkânımız olmadığından, elinde bu silahların her birinin kullanıldıkları anda çekilmiş görüntüleri olduğunu duysam şaşırmam.”

“Megan, bu zavallı bir adamın *havaya uçurulmasının* kaydıydı.” Tiksinti içinde, başımı iki yana salladım. “Bu korkunçtu. İnsanlara böyle şeyler göstermemelisin.”

Megan duraksamıştı; kafası bir şeye takılmış gibi görünüyordu. “Evet. Elbette.” Bana baktı. “Sana *nerd* denmesini neden bu kadar dert ettiğini açıklamadın.”

“Söyledim ya. Bundan hoşlanmıyorum çünkü ben harika şeyler yapmak istiyorum. Ve *nerd...”*

“Nedeni bu değil,” dedi, sakin bir havada bana bakarak. *Lanet olsun!* Ama gözleri harikuladeydi. “Bunu dert etmene neden olan daha derinlerde bir şey var ve bunu aşman gerekiyor. Bu bir zayıflık.” Önümüzdeki su şişesine baktıktan sonra, arkasını dönüp Abraham’ın incelemekte olduğu şeyin yanma gitti. Bu bir tür bazukaydı.

Tüfeğimi omzumda sabitleyip ellerimi cebime soktum. Son günlerde çok fazla zamanımı birilerinden ders alarak geçiriyor gibiydim. Fabrika’dan ayrılmamla birlikte bunun sona ereceğini sanıyordum ama belli ki yanılmıştım.

Megan’la Abraham’a sırtımı dönüp karşımdaki duvara baktım. Silahlara odaklanmakta zorlanıyordum; bu benim için bir ilkti. Aklımda, Megan’ın az önce sorduğu soru dönüp duruyordu. *Nerd* denmesi beni neden bu kadar rahatsız etmişti?

Megan’ın yanma gittim.

“...istediğimiz şeyin bu olduğundan emin değilim,” diyordu Abraham.

“Ama patlamalar çok büyük,” dedi Diamond.

“Bunun nedeni, akıllıları alıp götürmeleriydi,” dedim, yumuşak bir sesle, Megan’a.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama duvara bakmayı sürdürdüm.

"Fabrika'da birçok çocuk ne kadar akıllı olduklarını göstermek için çok fazla çabalıyordu," dedim sessizce. "Okulumuz vardı. Günün yarısında okula gider, diğer yarısında çalışırdın. Yani, okuldan atılmadığın sürece. Okulda iyi değilsen öğretmen seni atardı ve bundan sonra tam gün çalışmaya başlardın. Okul, Fabrika'dan daha kolay olduğundan, çocukların çoğu gerçekten ellerinden geleni yapıyordu.

Ama akıllı olanlar... gerçekten akıllı olanlar... *nerd* dediklerin... gidiyordu. Yukarıdaki kente götürülüyorlardı. Bilgisayarlar, matematik, yazı çizide filan biraz yetenekli olduğun anlaşıldığında, işin bitikti. Bu çocukların iyi işlere yerleştirildiğini duymuştum. Steelheart'ın propaganda çalışmalarında, muhasebe ofislerinde, bunun gibi yerlerde. Küçükken, Steelheart'ın muhasebecilerinin olmasına gülerdim. Onlardan çok vardı. Bir imparatorlukta bu türden insanlar gerekir."

Megan, merakla bana baktı. "Yani sen..."

"Aptal olmayı öğrendim," dedim. "Daha doğrusu, vasat olmayı. Gerçekten aptal olanlar okuldan atılıyordu. Ama ben bir şeyler öğrenmek istediğimden -öğrenmeye *ihtiyacım olduğunu* bildiğimden- okulda kalmalıydım. Aynı zamanda, yerüstüne gönderildiğim takdirde özgürlüğümü kaybedeceğimi de biliyordum. Steelheart, muhasebecilerini, fabrikalarında çalışanlara kıyasla çok daha yakından takip eder.

Benim gibi başka oğlanlar da vardı. Kızların çoğu hızlı ilerlediler. Akıllı olanlar. Ama tanıdığım bazı oğlanlar, yukarı alınmamanın bir gurur nişanı olduğunu görmeye başladılar. Akıllılardan biri olmak istemezdin. Epikler hakkında çok soru sorduğumdan, daha da dikkatli olmak durumundaydım. Defterlerimi saklamam, akıllı olduğumu düşünenleri atlatmak için yollar bulmam gerekirdi."

"Ama artık orada değilsin. Artık Asilerlesin. Yani bundan sonra fark etmez."

"Fark eder," dedim. "Çünkü bu dediğin kişi ben değilim. Ben akıllı değilim, yalnızca inatçıyım. Akıllı olan arkadaşlarımın hiç ders çalışması gerekmezdi. Ama ben girdiğim her test için eşek gibi çalışmak zorundayım."

"Eşek gibi mi?"
"Bilirsin. Eşekler çok çalışır ya? Araba, saban falan çekerler?"
"Anladım, bunu duymazlıktan geleceğim."
"Ben *akıllı* değilim," dedim.
Bunu mevzubahis etmemiştim ama bu kadar sıkı çalışmamın bir diğer nedeni, her bir sorunun cevabını tam olarak öğrenmek zorunda olmamdı. Ancak bunu sağladıktan sonra, ortalama, vasat bir öğrenci olarak görünmemi sağlayacak düzeyde soruya yanlış cevap verebilirdim. Okulda kalacak kadar akıllı ama fark edilmeye ya da dikkat etmeye değmeyecek bir öğrenci.
"Hem," diye devam ettim. "Tanıdığım insanlar içinde gerçekten akıllı olanlar, öğrenmeyi sevdikleri için öğreniyorlardı. Ben öyle değildim. Ders çalışmaktan nefret ediyordum."
"Ansiklopedi okuyormuşsun ya. *Birkaç kere.*"
"Epiklerin zayıf taraflarını ortaya çıkarabilecek şeyleri aramak için okuyordum," dedim. "Farklı tipte metalleri, kimyasal bileşenleri, elementleri, sembolleri öğrenmem gerekiyordu. Bir Epik'in zayıf tarafı her şey olabilir. Bir şeylerin kafamda çakmasını umuyordum. Steelheart'la ilgili bir şeylerin."
"Yani her şey onunla ilgili."
"Hayatımdaki her şey onunla ilgili Megan," dedim, ona bakarak. "Her şey."
Sustuk. Diamond gevezeliğe devam ediyordu. Abraham dönüp bana baktı. Düşünceli bir hali vardı.
Harika. Her şeyi duydu. Gerçekten harika.
"Bu yeterli Diamond," dedi Abraham. "Bu silah gerçekten de işimize yaramaz."
Silah taciri içini çekti. "Pekâlâ. Ama belki bana *neyin* işinize yarayabileceğine dair bir ipucu verirsin."
"Ayırt edici bir şey," dedi Abraham. "Daha önce kimsenin görmediği ve aynı zamanda oldukça yıkıcı bir şey."
"Eh, elimde yıkıcı *olmayan* pek bir şey olduğunu söyleyemem," dedi Diamond. "Ama ayırt edici... bir bakayım..."
Abraham elini sallayarak aramaya devam etmemizi istedi. Ama Megan yanımızdan uzaklaştığında, beni kolumdan yakaladı. Kolumu güçlü bir şekilde sıkmıştı. "Steelheart akıllıları alıyor," dedi

yumuşakça. "Çünkü onlardan korkuyor. Biliyor David. Bütün bu silahlar onu korkutmuyor. Onu bu silahlar devirmeyecek. Yeterince zeki, *yeterince akıllı* birisi zırhındaki çatlağın nerede olduğunu bulacak. Steelheart bu insanların tamamını öldüremeyeceğini bildiğinden, onları emrine alıyor. O öldüğünde bunun nedeni senin gibi biri olacak. Bunu sakın unutma."

Kolumu bırakıp, Diamond'ın peşinden yürüyüp gitti.

Abraham'ın uzaklaşmasını izledikten sonra, bir başka silah grubuna gittim. Abraham'ın dedikleri gerçekte benim için pek bir şey değiştirmemiş olsa da, tuhaf bir şekilde, önümdeki silah sırasına bakarken biraz daha dik durduğumu fark ettim. Artık silahların her birinin üreticisini çıkarabiliyordum.

Ama hiç de *nerd* değildim. En azından hâlâ gerçeği biliyordum.

Türlerini ve üreticilerini çıkarabildiğim için kendimle gurur duyarak, birkaç dakika boyunca silahlara baktım. Ne yazık ki bu silahların hiçbiri yeterince ayırt edici görünmüyordu. Aslında, zaten bu silahları tanıyor olmam, ayırt edici olmadıklarını gösteriyordu. Kimsenin daha önce görmediği bir şeye ihtiyacımız vardı.

Belki de bu tüccarın elinde hiçbir şey *yok,* diye düşündüm. *Kentler arasında dolanıp duruyorsa, burayı ziyaret etmek için yanlış zamanı seçmiş olabilir. Bazen karman çorman bir çantanın içinden hiçbir şey çıkmaz. Bazen...*

Farklı bir şeyin dikkatimi çekmesiyle olduğum yerde durdum. Motorsikletler.

Koridorun diğer ucunda üç motorsikletler yan yana dizilmişti. Silahlara odaklandığım için onları görmemiştim. Yan taraflarında siyah çizgilerin uzandığı parlak gövdeleri koyu yeşil renkteydi. Vücudumun rüzgâra karşı direncini azaltacak şekilde, hızla yol alırken motora yapışacak kadar eğildiğimi hayal ettim. Bunlardan birinin tepesinde etrafa kurşun yağdırırken kendimi görebiliyordum. Timsah gibi, çok tehlikeli görünüyorlardı. Karalara bürünmüş, gerçekten hızlı timsahlar. Ninja timsahlar.

Bu metaforu Megan üzerinde denememeye karar verdim.

Üzerlerinde görebildiğim herhangi bir silah olmamasına rağmen, yan taraflarında bazı tuhaf cihazlar vardı. Enerji silahları

olabilir miydi? Bunlar, Diamond'ın elindeki diğer silahların çoğuna benzemiyor olsa da, adamın gerçekten eklektik bir koleksiyonu olduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Megan yanımdan geçerken, parmağımı kaldırarak motorsikletleri gösterdim.

"Hayır," dedi. Bakmamıştı bile.

"Ama..."

"Hayır."

"Ama müthişler!" dedim, bu yeterli bir argümanmış gibi, ellerimi havaya kaldırarak. Lanet olsun! Yeterli olmalıydı. Bu motorlar *müthişti!*

"Bir hanımefendinin sedanım bile zar zor kullanabildin, Şüpheli," dedi Megan. "Seni gravatonikleri olan bir şeyin tepesinde görmek istemem."

"Gravatonikler!" Bu *daha da* müthişti.

"Hayır," dedi Megan, sertçe.

Birkaç metre ilerimde silahlardan birini inceleyen Abraham'a baktım. Önce bana, ardından motorlara baktıktan sonra gülümsedi. "Hayır."

İçimi çektim silah alışverişinin bundan daha eğlenceli olması gerekmez miydi?

"Diamond," diye seslendi Abraham. "Bu ne?"

Tacir paytak paytak yürüyerek yaklaştı. "Ah, bu harikadır. Büyük patlamalar. Bu..." Ama iyice yaklaşıp da Abraham'ın elinde tuttuğu şeyi gördüğünde yüzü düştü. "Ah. Şu. Hımm. *Bu da* harika sayılır tabii. Ama ihtiyaçlarınıza uygun mudur, bilemedim."

Söz konusu silah, çok uzun bir namlusu ve tepesinde dürbünü olan büyük bir tüfekti. Fabrika'nın kendi üretiminde model olarak kullandığı keskin nişancı tüfeklerinden biri olan AWM'yi andırıyordu biraz. Ama namlusu AWM'ye göre daha büyüktü ve el kundağının etrafında tuhaf görünümlü bobinler vardı. Koyu siyah-yeşil tonlarda boyanmıştı ve şarjörün girebileceği büyüklükte bir delik vardı üzerinde.

Diamond içini çekti. "Bu silah harikadır ama siz iyi bir müşterisiniz. Bu silahın çalışmasını sağlayacak kaynaklara sahip olmadığımı söylemeliyim."

“Ne?” dedi Megan. “Çalışmayan bir silah mı satıyorsun yani?”

“Konu bu değil,” dedi Diamond, silahın asılı olduğu duvara eliyle dokunarak. Duvarda beliren görüntüde, yere çömelmiş olan bir adam elindeki tüfeğin dürbününden harap bir binaya bakıyordu. “Buna *gauss* silahı[11] deniyor. İnsanlara kurşun atan şu ya da bu Epik üzerindeki araştırmalarda geliştirilmiş.”

“Rick O’Shea,” dedim, başımı sallayarak. “İrlandalı bir Epik.”

“Gerçekten de adı bu mu?” diye sordu Abraham, yumuşak bir sesle.

“Öyle.”

“Bu korkunç.” Abraham ürpermişti. “Fransızcanın güzel bir sözcüğünü alıp onu... Cody’nin *Calice!* diyeceği bir şeye dönüştürmüş.”

“Her neyse,” dedim. “Dokunduğu nesnelerin dengesini bozabilir ve bu nesneler herhangi bir ciddi etkiye maruz kaldıklarında patlar. Temel olarak, enerji yüklediği kayaları insanlara fırlatır ve bu kayalar patlar. Standart bir kinetik enerji Epik’i.” Önümüzdeki silahın teknolojisinin bu Epik’in güçleri temel alınarak geliştirilmiş olmasıyla daha çok ilgileniyordum. Ricky nispeten daha yeni bir Epik’ti. Asilerin açıkladığı gibi, Epiklerin tutsak olarak alınıp üzerlerinde deneylerin gerçekleştirildiği ilk günlerde ortalıkta değildi. Bunun anlamı, bu türden araştırmaların hâlâ devam ettiği miydi? Epiklerin esir tutulduğu bir yer mi vardı? Hayatımda böyle bir şey duymamıştım.

“Silah?” diye sordu Abraham, Diamond’a.

“Eh, dediğim gibi.” Diamond’ın duvara dokunmasıyla, video başladı. “Bu bir tür *gauss* silahı. Enerjiyle yüklenmiş olan kurşunlar kullanır. Patlayıcı özellik kazanan kurşun, minik mıknatısların aracılığıyla inanılmaz bir süratte ilerler.”

Videoda silahı tutan adam bir anahtarı indirdiğinde, bobinler yeşil bir ışıkla aydınlanmıştı. Tetiğe basmasıyla namludan bir enerji dalgası çıktı sanki. Buna rağmen silah hiç geri tepmiyor gibiydi. Namludan çıkan yeşil ışık hüzmesi havada ilerlerken gerisinde iz bırakmıştı. Uzaktaki binalardan biri patlayarak, havayı büküyormuş gibi görünen tuhaf bir yeşil ışığa tona neden oldu.

“Bunu... bunu neden yaptığından pek emin değiliz,” diye kabul etti Diamond. “Ya da nasıl yaptığından. Silahın teknolojisi, kurşunu enerji yüklü bir patlayıcıya dönüştürüyor.”

Tensörleri, ceketleri -Asilerin kullandığı teknolojiyi- düşünerek ürperdim. Aslında, bugün kullandığımız teknolojinin büyük kısmı Epiklerin ortaya çıkmasıyla mümkün olmuştu. Bunun ne kadarını gerçekten anlayabiliyorduk?

Kendi yapabildikleri şeyleri bile nasıl yapabildiklerini bilmeyen esrarengiz yaratıklar üzerinde gerçekleştirilen araştırmalarla geliştirilmiş, ancak yarısını anlayabildiğimiz bir teknolojiye bel bağlamış haldeydik. Aslında müzik çoktan durmuşken, duyamadığımız bir ritim doğrultusunda dans etmeye çalışan sağır insanlar gibiydik. Ya da... bir saniye! Bu dediğim ne anlama geliyor ben de bilmiyorum.

Her neyse, bu silahın neden olduğu patlamaların etrafa yaydığı ışık oldukça ayırt ediciydi. Hatta, *güzeldi.* Geride çok fazla enkaz kalmamıştı; yalnızca havada asılı kalan yeşilimsi bir duman vardı. Bina doğrudan enerjiye dönüştürülmüş gibiydi.

O anda kafama dank etti. *“Aurora boreaîis*[12]*,*" dedim, görüntüyü işaret ederek. “Daha önceden gördüğüm resimlerine benziyor.”

“Yıkıcılık düzeyi iyi görünüyor,” dedi Megan. “Bina tek bir atışla neredeyse bütünüyle yıkıldı.”

Abraham başını salladı. “İhtiyacımız olan bu olabilir. Ancak, Diamond, az önce belirttiğin şeyin nedenini sorabilir miyim? Bu silahın çalışmadığını söylemiştin.”

“Gayet iyi çalışıyor,” dedi tüccar hemen. “Ama ateş edebilmesi için bir enerji paketine ihtiyacı var. Güçlü bir enerji paketine.”

“Ne kadar güçlü?”

“Elli altı KC[13],” dedi Diamond. Ardından duraksadı. “Atış başına.”

Abraham ıslık çaldı.

“Bu çok mu?” diye sordu Megan.

“Öyle,” dedim, şaşkınlık içinde. “Birkaç bin standart yakıt hücresi kadar bir düzey.”

"Genellikle," dedi Diamond. "Bu silahı, kendi güç ünitesine kabloyla bağlamanız gerekir. Yani bu kötü çocuğu öyle bulduğunuz ilk prize takamazsınız. Demo videosundaki atışlar, silahın kendi jeneratörüne birkaç tane altı inçlik kabloyla bağlanmasıyla mümkün oldu." Silaha baktı. "Steelheart'la alışverişimizde ondan yüksek enerjili yakıt hücrelerinden birkaç tane koparabileceğimi umarak bu silahı satın aldım. Ancak bunu sağladıktan sonra, silahı çalışır halde satabilirim."

"Bu silah hakkında kimlerin bilgisi var?" diye sordu Abraham.

"Kimsenin," dedi Diamond. "Bunu, silahı icat eden laboratuvarın kendisinden aldım. Videoyu çeken adam da benim çalışanım. Silah pazara hiç çıkmadı. Aslında, bunu geliştiren araştırmacılar, silahın icadından birkaç ay sonra öldü. Zavallı budalalar, kendilerini havaya uçurdular. Sürekli olarak maddeye aşırı yükleme yapan cihazlar üretirseniz en sonunda olacağı bu."

"Alıyoruz," dedi Abraham.

"Öyle mi?" Diamond şaşırmış görünüyordu. Neden, sonra, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Pekâlâ... ne harikulade bir seçim! Memnun kalacağınıza eminim. Ama gene de, duruma açıklık getirmek için, kendi enerji kaynağınızı bulamadıkça bu silahın *ateş etmeyeceğini* söylemeliyim. Çok güçlü bir enerji kaynağı. Taşıyamayacağınız bir kaynak, muhtemelen. Bunu anlıyor musunuz?"

"Biz buluruz," dedi Abraham. "Silah ne kadar?"

"On iki," dedi Diamond, sektirmeden.

"Bu silahı başka kimseye satamazsın," dedi Abraham. "Çalıştıramazsın da. Seninle dörde anlaşacağız. Teşekkür ederim." Abraham ceketinden küçük bir kutu çıkardı, üzerine vurdu ve Diamond'a uzattı.

"Yanında, eşantiyon olarak, patlayıcı kalemlerden de bir tane istiyoruz," dedim hevesle. Mobilimi duvara tutup *gauss* silahının videosunu cihazıma indirdim. Az kalsın motorsikletlerden birini de isteyecektim ama bunun *gerçekten* işi zorlamak olacağına karar verdim.

"Pekâlâ," dedi Diamond, Abraham'ın uzattığı kutuyu tutarken. Bu kutu da neyin *nesiydi?* "Fortuity bunun içinde mi?" diye sordu

Diamond.

“Maalesef,” dedi Abraham. “Onunla karşılaşmamız, doğru düzgün bir hasada zaman bırakmadı. Ama Absence’in de aralarında olduğu diğer dördü o kutuda.”

Hasat mı? Abraham *bununla* ne demek istemişti? Absence,

Asilerin geçen sene öldürdüğü bir Epik’ti.

Diamond homurdandı. Kutuda ne olduğunu çok merak etmiştim doğrusu.

“Bir de bu var.” Abraham Diamond’a bir veri çipi uzattı.

Diamond gülümseyerek çipi aldı. “Bir alışverişi nasıl daha hoş hale getireceğini biliyorsun Abraham. Evet, aynen öyle.”

“Bunu aldığımızı kimse bilmeyecek,” dedi Abraham, silaha doğru başını sallayarak. “Bu silahın varlığından bile kimseye bahsetmeyeceksin.”

“Elbette,” dedi Diamond, gücenmiş gibi. Masasının altından standart bir tüfek çantası çıkarıp, gauss silahını içine yerleştirmeye başladı.

“Ona nasıl bir ödeme yaptık?” diye sordum Megan’a, sessizce.

“Epikler öldüğünde, vücutlarına bir şey oluyor,” dedi Megan.

“Mitokondriyal mutasyon.” Başımı salladım. “Öyle.”

“Pekâlâ. Bir Epik’i öldürdüğümüzde, mitokondriyasının bir kısmını hasat olarak kaldırırız,” dedi. “Bu türden silahları üreten bilim adamlarına gerekir bu. Diamond bunu gizli araştırma laboratuvarlarıyla alışverişlerinde kullanır.”

Yumuşak bir ıslık çaldım. “Vay.”

“Evet,” dedi Megan, canı sıkılmış gibi. “Dondurmadığın takdirde hücreler birkaç dakika içerisinde öldüğünden, hasat yapmak zor olur. Dışarıda hayatını hücre hasadından kazanan gruplar var. Epik öldürmezler ama bir şekilde bir Epik’ten kan örneği alıp bunu dondururlar. Zaman içinde bu, bir tür gizli, yüksek düzeyli para birimine dönüştü.”

Demek bu şekilde oluyordu. Epiklerin bunu bilmesine bile gerek yoktu. Ama bunu öğrenmek daha da fazla endişeye kapılmama neden olmuştu. Bu sürecin ne kadarını anlıyorduk? Epikler, genetik materyallerinin pazarda satılması hakkında ne düşünürdü?

Epikler hakkındaki kapsamlı araştırmama rağmen bunu hiç duymamıştım. Bu durum benim için bir ihtar gibiydi. Kendi başıma bazı şeyleri çözmüş olabilirdim ama dışarıda, deneyimlerimin ötesinde kocaman bir dünya vardı.

"Peki ya Abraham'ın Diamond'a verdiği veri çipi neydi?" diye sordum. "Diamond'ın keyfini yerine getiren şey?"

"O çipte patlamalar var," dedi Megan.

" Ah. Elbette."

"Kalem şeklindeki fünyeyi neden istiyorsun?"

"Bilmem," dedim. "Sadece eğlenceli gözüktü. Şu motorlardan birini alana dek..."

"O motorlardan birini *asla* alamayacaksın."

"Motorlardan birini alana dek, o kalem isteyebileceğim bir şey gibi geldi."

Megan cevap vermedi. Ama istemeden onun canını sıkmış gibiydim. Bir kez daha. Kafasına nelerin takılıp nelerin takılmayacağına karar vermekte zorlanıyordum. Neyin "profesyonel" neyin olmadığı konusunda, kendi özel kuralları varmış gibiydi.

Diamond silahı kutuya yerleştirerek, benim için kalem görünümündeki fünyeyi ve fünyeyle birlikte çalışan küçük bir kutu dolusu "silgiyi" de içine attı. Fazladan bir şey kaptığım için kendimi iyi hissediyordum. O anda sarımsak kokusu aldım.

Kaşlarımı çattım. Tam sarımsak *gibi de* değildi ama yakındı. Bu...

Sarımsak.

Fosfor sarımsak gibi kokardı.

"Başımız dertte," dedim, zaman kaybetmeden. "Nightwielder burada."

17

"Bu imkânsız!" dedi Diamond, mobiline bakarak. "Buraya gelmelerine daha bir-iki saat var." Duraksadı. Mobilinin ekranında ışıklar yanıp sönerken, diğer eli kulaklığına gitti.

Diamond'ın beti benzi atmıştı. Dışarıdaki kızdan, zamanından önce teşrif eden bir müşterinin haberini almış olması muhtemeldi. "Aman tanrım."

"Lanet olsun," dedi Megan, *gauss* silahının çantasını omzuna asarken.

"Steelheart'la *bugün* randevun mu vardı?" diye sordu Abraham.

"O gelmeyecekti," dedi Diamond. "Asla kendisi gelmez."

"Kendi yerine Nightwielder'ı gönderir," dedim, havayı koklayarak. "Evet, o burada. Kokuyu alabiliyor musunuz?"

"Neden bizi uyarmadın?" diye sordu Megan, Diamond'a.

"Diğer müşterilerim hakkında konuş..."

"Boş versene," dedi Abraham. "Gidiyoruz." Girdiğimiz yönün tersinde kalan, tünelin diğer ucunu gösterdi. "Burası nereye çıkıyor?"

"Çıkmaz sokak," dedi Diamond.

"Kendini bir çıkmaz sokağa mı sıkıştırdın yani?" diye sordum, duyduğuma inanamamış bir halde.

"Kimse bana saldırmaya kalkışmaz ki!" dedi Diamond. "Elimde böyle aletler olduktan sonra, kimse buna kalkışamaz. Calamity! Bunun olmaması gerekiyordu. Müşterilerim erken gelmemeleri gerektiğini bilir."

"Onu dışarıda durdur," dedi Abraham.

"Nightwielder'ı durdurmak mı?" Diamond buna inanamamıştı. "O cisimsizdir. Calamity adına, o duvarların içinden bile geçebilir."

"O halde, onun koridorun tamamında gezmesine izin verme," dedi Abraham sakin bir sesle. "Arkada karanlık yerler var. Saklanacağız."

"Ben bunun..." diye söze girdi Diamond.

“Tartışacak zamanımız yok arkadaşım,” dedi Abraham. “Herkes senin her iki tarafa birden satış yaptığını umursamıyormuş gibi davranıyor ama bizim burada olduğumuzu gördüğü takdirde Nightwielder’ın sana iyi davranacağını hiç sanmıyorum. Beni tanıyacaktır; beni daha önce gördü. Beni burada bulursa, hepimiz ölürüz. Anlıyor musun?”

Suratı kireç gibi olan Diamond başını salladı.

“Hadi,” dedi Abraham. Silahını omzuna atıp, tezgâhın sona erdiği yeri geçerek hızlı adımlarla tünelin ilerisine yürümeye koyuldu. Megan’la peşine takıldık. Kalbim küt küt atıyordu. Nightwielder, Abraham’ı tanır mıydı? Nasıl bir geçmişleri vardı?

Diğer uçta üst üste yığılmış kasalarla kutular vardı. Gerçekten tünelin ucu bir yere çıkmıyordu ama burada ışık da yoktu. Abraham eliyle işaret ederek, kutuların arkasına saklanmamızı istedi. Bulunduğumuz yerden halen silahlarla dolu duvarları görebiliyorduk. Diamond ellerini ovuşturarak bekliyordu.

“İşte,” dedi Abraham. Devasa silahını bir kutunun üzerine yerleştirip, Diamond’a nişan almıştı. “Silahın başına geç David. *Zorunda kalmadığın* takdirde sakın ateş etme.”

“Zaten ateş etsem de Nightwielder üzerinde bir etkisi olmaz,” dedim. “O temel yenilmezliğe sahip bir Epik. Kurşunlar, enerji silahları, patlamalar içinden geçip gider.” Bu konuda haklı olduğumu varsayacak olursak, bir tek onu güneş ışığına çıkarmak işe yarayabilirdi. Diğerlerine karşı bu görüşümü iyi savunmuş olsam da, gerçek, bildiğim her şeyin kulaktan dolma bilgiler olduğuydu.

Abraham elini iş pantolonunun ceplerinden birine daldırıp dışarı bir şey çıkardı. Bu, tensörlerden biriydi.

Tensörü gördüğüm anda rahatladığımı hissettim. Bizi özgürlüğe çıkaracak bir yol açacaktı. “Yani durup beklemeyecek miyiz?”

“Elbette hayır,” dedi Abraham, sakin bir sesle. “Kendimi kapana kısılmış bir sıçan gibi hissediyorum. Megan, Tia’yla temas kur. Buna en yakın tünelin nerede olduğunu öğrenmeliyiz. O tünele çıkacak bir yol açacağım.”

Megan başını sallayıp yere eğildi ve mobiliyle fısıltıyla konuşurken eliyle ağzını kapadı. Abraham tensörü ısıtırken, ben de Abraham’ın makinelisinin dürbününü açıp, anahtarı patlama

moduna getirdim. Abraham bunu yaptığımı gördüğünde beni takdir ettiğini gösterir şekilde başını salladı.

Gözümü dürbüne dayadım. Bu iyi bir dürbündü; mesafe göstergesi, rüzgâr hızı monitörleri ve opsiyonel düşük ışık kompensatörüyle, benim tüfeğimdeki dürbünden katbekat daha iyiydi. Ellerini açıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle müşterilerini karşılayan Diamond'ı net bir şekilde görebiliyordum.

Gerilmiştim. İçeri sekiz kişilik bir grup girdi. Dört İnfaz Gücü askerinin yanında takım elbiseli iki adam ve bir kadın. Ve, Nightwielder. Aslında olduğu yerde yarı yarıya bulunan, uzun boylu bir Asyalıydı. Belli belirsiz, cisimsiz. Üzerinde şık birtakım vardı ama uzun ceketi Doğulu bir hava taşıyordu. Saçları kısaydı ve ellerini arkasında kavuşturmuş bir şekilde yürüyordu.

Parmağım tetiğe gitti. Bu yaratık Steelheart'ın sağ kolu olan Epik'ti. Newcago'nun elinden güneşi ve yıldızları alan karanlığın kaynağı bu adamdı. Benzeri bir karanlık yerde de etrafını sarıyor, Nightwielder'ı gölgede bırakıyordu. Bununla birini öldürebilirdi. Bu karanlık sisten çıkardığı kollarla bir adamı mızrakla vurmuş gibi haklayabilirdi.

Cisimsizliği ve bu karanlık sisi kontrol edebilmesi, Nightwielder'ın bilinen yegâne güçleriydi. Ama bunlar mükemmel güçlerdi. Katı maddelerin içinden geçebilir ve bütün cisim-siz yaratıklar gibi, sabit bir süratte uçabilirdi. Bir odayı bütünüyle siyaha çevirip sizi bu karanlıkla boğabilirdi. Ve koskoca bir kenti daimi bir karanlığa hapsedebilirdi. Birçokları, Nightwielder'ın sahip olduğu enerjilerin büyük kısmını buna adadığını tahmin ediyordu.

Bu durum beni her zaman endişelendirmişti. Nightwielder kenti karanlıkta tutmak için böylesine meşgul olmadığı takdirde, Steelheart'ın kendisi kadar güçlü olabilirdi. Her halükârda, hazırlıksız yakalandığımız şu anda, üçümüzü birden kolaylıkla haklayabilecek güce sahipti.

Nightwielder'la emrindekilerden iki kişi Diamond'la konuşuyordu. Ne konuştuklarını duyabilmek isterdim. Anlık bir duraksamanın ardından, dürbünden çekildim. Gelişmiş silahların çoğunda...

Evet. Silahın yan tarafındaki anahtarı indirip, dürbünün yönelimli ses yükselticisini devreye soktum. Mobilimin kulaklığını çıkarıp kulağıma taktıktan sonra, jakı dürbünün yan tarafına soktum. Eğilerek, silahı grubun tam üzerine doğrulttum. Alıcı konuşulanları yakalamaya başlamıştı bile.

"...bu defa, belli türlerde silahlarla ilgileniyor," diyordu, Nightwielder'ın yanındakilerden biri. Kadının üzerinde pantolonlu birtakım vardı ve saçları kulaklarının üzerinde kalacak şekilde kısa kesilmişti. "İmparatorumuz, emniyet güçlerimizin ağır destek için zırhlı birimlere çok fazla bel bağladığından endişe ediyor. Askerlerimizi daha mobil hale getirebilecek neler var elinde?"

"Eh, epey bir şey var," dedi Diamond.

Lanet olsun, Diamond gergin *görünüyor.* Saklandığımız tarafa bakmıyordu ama huzursuzluk içinde kıpırdanıp duruyor, terliyormuş gibi görünüyordu. Yeraltı silah ticaretindeki bir adam için baskı altında performansı gerçekten de çok kötüydü.

Diamond, bakışlarını kadından alarak, ellerini arkasında kavuşturmuş olan Nightwielder'a çevirdi. Notlarıma göre, Nightwielder iş görüşmelerinde nadiren birileriyle doğrudan konuşurdu. Bunun yerine, yanındakileri kullanmayı tercih ediyordu. Japon kültürü zamazingosuyla ilgili bir şeydi bu.

Konuşma devam ederken, Nightwielder dimdik ve sessiz bir şekilde, olduğu yerde dikildi. Diamond bunu yapabileceklerini söylemesine rağmen, duvarlardaki silahlara bakmak için tünelde gezinmediler. Bunun yerine Diamond'ın silahları kendilerine getirmesini istediler. Silahı inceleyen ve gerekli soruları soran her zaman asistanlardan biri oluyordu.

Bu oldukça elverişli bir durum yaratıyor, diye düşündüm, bir ter damlası şakağımdan aşağı süzülürken. *Böylelikle Diamond'a odaklanarak, konuşma zahmetine girmeden tüccarın her hareketini inceleyip üzerine düşünebilir.*

"Tamamdır," diye fısıldadı Megan. Arkama dönüp baktığımda, Megan'ın, eliyle ekran ışığını kapatarak, Tia'nın gönderdiği haritayı göstermek için mobilini Abraham'a çevirdiğini gördüm. Megan

mobilinin ışığını sonuna dek kısmış olduğundan, Abraham haritayı anlamak için ekrana eğilmek zorunda kalmıştı.

Abraham sessizce homurdandı. "İki metre kadar geride, birkaç derece aşağıda. Bu birkaç dakika alacaktır."

"O halde işe koyulsan iyi olur," dedi Megan.

"Biriken tozu alman için yardımına ihtiyacım olacak." Megan yana kayarken, Abraham ellerini duvarın alt kısmına dayayıp tensörü çalıştırdı. Ellerinin altında kalan çelikten alan çözülmeye başlamıştı. Ortaya yavaş yavaş, sürünerek içinden geçebileceğimiz bir tünel çıkıyordu. Abraham yaptığı işe yoğunlaşmışken, Megan da çelikten geriye kalan tozları alarak kenara çekiyordu.

Nöbetime devam etmek için arkamı döndüm. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde nefes almaya çalışıyordum. Tensörler çok ses çıkarmıyordu; yalnızca yumuşak bir uğultu duyuluyordu. Kimsenin bu sesi duymayacağını umuyorduk.

"...efendimiz bu silahın düşük kalitede olduğunu düşünüyor," dedi hizmetçi, makineli bir silahı geri Diamond'a uzatırken. "Silah seçimlerinize yönelik hayal kırıklığımız artıyor, tüccar."

"Eh, ağır silahlar istiyorsunuz ama sabit fırlatıcı düzenek istemiyorsunuz. Bu karşılanması zor bir istek. Ben..."

"Bu duvardaki boşlukta ne vardı?" diye sordu, yumuşak, tekinsiz bir ses. Yüksek çıkan bir fısıltı gibiydi. Belli belirsiz bir vurgu taşıyan ama aynı zamanda güçlü bir ses. Bu ses ürpermeme neden oldu.

Diamond katılaşmıştı. Dürbünü hafifçe kaydırdım. Nightwielder silah duvarının önünde duruyordu. Duvarda, kancaların çıktığı boş bir alanı işaret ediyordu. *Gauss* silahının yerini.

"Burada bir şey vardı, değil mi?" diye sordu Nightwielder. Kimseyle asla bu şekilde doğrudan konuşmazdı. Bu durum hayra alamet değildi. "Tezgâhını daha bugün açtın. Şimdiden siftah mı yaptın?"

"Ben... ben diğer müşterilerim hakkında konuşmam," dedi Diamond. "Bunu bilirsiniz."

Nightwielder yeniden duvara baktı. O anda, Megan tozu çekmeye çalışırken bir kutuya çarptı. Çok fazla ses çıkarmamış; hatta kendisi bile bunun ayırdına varamamıştı. Ama Nightwielder başını

bizim olduğumuz tarafa çevirdi hafifçe. Diamond da onunla birlikte çevirmişti bakışlarını. Tacir öylesine gergin görünüyordu ki, elini alıp bir süt kovasının içine şoksanız rahatlıkla tereyağı çıkarabilirdiniz.

“Bizi fark etti,” dedim, yumuşak bir sesle.

“Ne?” dedi Abraham, halen tensöre yoğunlaşmış bir halde.

“Sadece... işe devam edin,” dedim ayağa kalkarak. “Ve sessiz olun.”

Birazcık doğaçlama yapmanın zamanıydı.

18

Megan'ın sessizce savurduğu küfrü duymazdan gelerek, Abraham'ın silahım omzuma aldım. Megan beni yakalayamadan, hızlı bir şekilde kutuların arkasından çıktım. Son anda kulaklığı kulağımdan çıkarıp cebime sokuşturdum.

Gölgelerin içinden çıktığım anda, Nightwielder'ın askerleri silahlarını üzerime doğrulttu. İçimden bir endişe dalgasının geçtiğini hissettim; savunmasız olmaktan kaynaklanan sinir bozucu bir histi bu. Birilerinin silahlarını üzerime doğrultmasından nefret ediyordum... gerçi bu durum az çok herkes için geçerlidir sanırım.

Yürümeye devam ettim. "Patron," diye seslendim, elimle silaha birkaç kere vurarak. "Çalıştırdım. Artık şarjör kolay bir şekilde girip çıkıyor."

Askerleri ateş iznini beklermiş gibi Nightwielder'a baktılar. Epik ellerini arkasında kavuşturmuş, uhrevi gözlerle beni inceliyordu. Bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ama bana döndüğünde bileği duvara sürtünerek çelik yüzeyin içine girmişti.

Beni incelemeye devam etti ama yerinden kıpırdamadı. Katilleri ateş açmamıştı. Bu iyiye işaretti.

Hadi ama, Diamond, diye düşündüm, gerginliğimi bastırmaya çalışırken. *Aptalın teki gibi davranma. Bir şey söy...*

"Salıverme pimi miymiş?" diye sordu Diamond.

"Hayır, efendim," dedim. "Şarjör hafifçe yana yatmış." Nightwielder'la emrindekilere başımla saygı dolu bir selam verip, silahı duvardaki boşluğa yerleştirdim. Neyse ki, Abraham'ın silahı boşluğa sığmıştı. *Gauss* silahıyla az çok aynı boyutlarda olduğundan bu açıdan bir sorun çıkmayacağını tahmin etmiştim.

"Pekâlâ, Diamond," dedi Nightwielder'ın kadın görevlisi. "Bu yeni silah hakkında bize bir şeyler anlatabilirsin sanırım. Bu silah..."

"Hayır," dedi Nightwielder, yumuşak bir sesle. "Bunu çocuktan dinlemek istiyorum."

Donup kalmıştım. Gergin bir halde Nightwielder'a döndüm. "Efendim?"

"Bana bu silah hakkında bilgi ver," dedi Nightwielder.

"Çocuğu işe yeni aldım." dedi Diamond. "Bu silahlar hakkında..."

"Sorun yok, patron," dedim. "Bu bir Manchester 451. Silah tam anlamıyla bir güç merkezi. Elli kalibre ve elektron-basınçlı şarjörle çalışıyor. Her bir şarjör sekiz yüz mermi taşıyor. Seçilebilir ateşleme sistemi, tekli atış, patlama ve tam otomatik atış modlarını destekliyor. Omuzdan ateşleme için gravatonik geri tepme engelleme özelliğine sahip. Opsiyonel gelişmiş dürbünü, ses alma, menzil ölçme ve otomatik ateşleme mekanizması içeriyor. Ayrıca opsiyonel bomba atma düzeneği de var. Donanım dahilindeki kurşunlar zırh delici özellikte. Bundan daha iyisi olamaz."

Nightwielder başını salladı. "Ya bu?" dedi, Abraham'ın silahının yanındaki bir başka silahı göstererek.

Avuçlarım terliyordu. Ellerimi ceplerime soktum. Bu... bu silahı... evet, bu silahı tanıyordum! "Browning M3919, efendim. İkinci sınıf bir silah ama fiyatı oldukça makul. Manchester 451 gibi bu da elli kalibre. Ama geri tepme engelleme sistemine, gravatoniklere ya da elektron-basınç teknolojisine sahip değil. Sabit bir silah olarak harika bir seçenek. Namlu üzerinde gelişmiş ısı düşürücülerle, dakikada sekiz yüz kurşuna kadar ateşleyebilir. Dikkate değer bir isabet oranıyla, etkili menzili bir milin üzerinde."

Koridora sessizlik çökmüştü. Nightwielder bir süre silahı inceledikten sonra, astlarına dönerek sert bir el hareketi yaptı. Bu hareketi yüzünden paniğe kapılıp az kalsın olduğum yerde sıçrayacaktım ama diğerleri rahatlamış gibiydi. Görünüşe göre, Nightwielder'ın testini geçmiştim.

"Manchester'a bakmak isteyeceğiz," dedi kadın. "Bu tam da aradığımız silah; bize bundan daha önce bahsetmeliydin."

"Ben... şarjörü sıkışmış olduğu için utanmıştım," dedi Diamond. "Manchesterlarda bilindik bir sorun bu, korkarım. Her silahın kendine has antikalıkları vardır. Şarjörün üst kısmını biraz törpülediğinizde, çok daha kolay girip çıktığını duymuştum. İşte, bunun sizin için..."

Konuşma devam etti ama beni unutmuşlardı. Ayak altında olmayacağım bir yere çekilebilirdim. *Sıvışmayı denesem mi?* Koridorun arka kısmına dönmem şüphe çekerdi, değil mi? Kahretsin! Abraham'ın silahını satın alacaklarmış gibi görünüyordu. Abraham'ın bu yüzden beni affedeceğini umuyordum.

Abraham'la Megan açtıkları delikten çıkmışlarsa, Nightwielder gidene dek burada bekleyebilir, ardından bizimkilerle buluşabilirdim. O anda en iyisi olduğum yerde kalmak gibiydi.

Astları alışverişi sürdürürken, kendimi Nightwielder'ın sırtına bakarken buldum. Ben... ne yani, ondan üç adım mı uzaktaydım? Steelheart'ın en çok güvendiği üç Epik'ten biri. Yaşayan en güçlü Epiklerden biri. İşte buradaydı. Ve ona dokunamıyordum. Eh, zaten cisimsiz olduğundan, somut anlamıyla ona dokunamazdım zaten. Ama mecazi anlamda da dokunamazdım.

Calamity belirdiğinden beri, her şey hep böyle olmuştu. Çok az insan Epiklere direnme cesaretini göstermişti. Ailelerinin önünde katledilen çocuklar görmüştüm. Bunu durduracak cesarete sahip kimse çıkmamıştı. Bunu neden deneyeceklerdi ki? Ellerine tek geçen öldürülmeleri olacaktı.

Bir dereceye kadar, Nightwielder bende de aynı isteği uyandırıyordu. Burada onunla birlikteydim ve tek isteğim kaçmaktı. *Hepimizi bencil insanlara dönüştürdünüz,* diye düşündüm, Nightwielder'a bakarken. *Sizden bu yüzden nefret ediyorum. Hepinizden.* Ama en çok Steelheart'tan nefret ediyordum.

"...daha iyi olay yeri inceleme araçları da lazım," dedi Nightwielder'ın kadın asistanı. "Ama bunun senin uzmanlık alanın olmadığını görüyorum."

"Newcago'ya gelirken her zaman yanımda onlardan birkaç tane getiririm," dedi Diamond. "Sadece sizin için. İşte, elimde neler olduğunu göstereyim size."

Gözlerimi kırpıştırdım. Manchester 451 hakkındaki konuşma tamamlanmıştı ve görünüşe göre, silahı satın alıyorlardı. Hatta Diamond'a üç yüz tane daha Manchester sipariş etmişlerdi. Diamond da, elindeki bu silah aslında kendisinin olmadığı halde, siparişi memnuniyetle kabul etmişti.

Olay yeri inceleme araçları... Bununla ilgili bir şey aklıma takılmıştı.

Diamond, paytak adımlarla masasına gidip, birkaç kutu çıkarana dek aşağıyı karıştırdı. O anda beni fark edip, elini sallayarak gitmemi istedi. “Depoya dönüp envanterine devam edebilirsin evlat. Artık burada sana ihtiyacım yok.”

Muhtemelen Diamond’ın sözünü dinlemeliydim ama bunun yerine aptalca bir şey yaptım. “Envanter zaten tamamlanmak üzere, patron,” dedim. “Mümkünse kalmak isterim. Olay yeri inceleme araçları hakkında hâlâ çok fazla bilgiye sahip değilim.”

Diamond durup beni incelerken, ellerimi ceketimin ceplerine sokup masum görünmek için çabaladım. Kafamın içinde mırıldanan sesi duyabiliyordum. O *kadar aptalsın ki. O kadar aptalsın ki. O kadar aptalsın ki.* Ama bir daha böylesine bir fırsatı ne zaman ele geçirebilirdim ki?

Bu araçlar olay yerlerini incelemekte kullanılan şeyler olmalıydı. Diamond’a az önce aksini söylemiş olsam da, bu türden ekipmana dair biraz bilgim vardı. En azından bu konuda bir şeyler okumuştum.

Morötesi ışıkla, olay yerinde DNA ve parmak izi bulunabildiğini hatırladım. Morötesi ışık... notlarıma göre, Nightwielder’ın zayıf tarafıydı.

“Pekâlâ.” Diamond yeniden masasının altını karıştırmaya koyuldu. “Ayağımın altında dolanma o zaman.”

Birkaç adım geri atıp, bakışlarımı yere çevirdim. Nightwielder bana bakmaktan çoktan vazgeçmişti ve Diamond dışarı yeni kutular çıkarırken, yanındakiler de kollarını kavuşturmuş bekliyordu. Tüccar onlara neye ihtiyaçları olduğunu sormaya başladı. Çok geçmeden, Nightwielder’ın astlarının verdikleri yanıtlardan, Newcago yönetiminden birinin -Nightwielder, hatta Steelheart’ın kendisinin- Fortuity’nin suikaste kurban gitmesinden dolayı canının çok sıkıldığını anladım.

Epikleri saptamaya yarayacak aletler istiyorlardı. Diamond’ın elinde böyle bir alet yoktu; Denver’da bu türden satışlar duyduğunu ama bunun yalnızca boş bir söylenti olduğunun anlaşıldığını

söyledi. Görünüşe göre, Asilerin kullandığı türden arama çubuklarını bulmak Diamond gibi bir tüccar için bile kolay değildi.

Mermi kovanları ve patlayıcıların kökenini belirlemelerini sağlayacak türden aletler de istiyorlardı. Diamond elinde bu türden aletler olduğunu söyledi; özellikle de patlayıcıların takibine yönelik aletlerdi bunlar. Tüccar, köpük ve mukavvalara sarılı bazı aletleri açtı ve olay yerindeki küllerin analizi aracılığıyla bir patlayıcının içerdiği kimyasalları saptayan bir tarayıcı gösterdi.

Astlardan biri yan taraflarında kilitleri olan metal bir çantayı eline alırken, gergin bir halde bekledim. Kadın çantayı açtığında, içinde köpükten yuvalara yerleştirilmiş küçük aletler olduğunu gördüm. Bunlar tam da haklarında bir şeyler okuduğum olay yeri inceleme araçlarını andırıyordu.

Çantanın üst kısmına, hafifçe ışıldayan minik bir veri çipi takılmıştı. Bu kullanım kılavuzu olmalıydı. Kadın mobilini çipin önünde gelişigüzel bir şekilde sallayarak, talimatları cihazına indirdi. Öne çıkarak ben de aynısını yaptım. Kadın bir süre bana baktıktan sonra, beni görmezden gelip incelemesine kaldığı yerden devam etti.

Kılavuzun içindekileri tararken kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı. En sonunda aradığım şeyi buldum. Video kameralı morötesi parmak izi tarayıcısı. Hızla talimatlara göz attım. Şimdi, bunu çantadan çıkarabilirsem...

Kadın çantadan bir alet çıkarıp incelemeye başladı. Bu parmak izi tarayıcısı olmadığından, dikkatimi vermedim. Ama kadın başka bir tarafa baktığı ilk anda, tarayıcıyı çantadan çekip aldım ve yalnızca meraklıymış gibi görünmek için elimden geleni yaparak, cihazı kurcalamaya başladım.

Çok geçmeden tarayıcıyı çalıştırmayı başarmıştım. Ön tarafından mavi tonda bir ışık yayıyordu ve arkasında da ekranı vardı. Dijital kamera gibi çalışıyordu ama bu, ön tarafında morötesi ışık olan bir kameraydı. Cihazın morötesi ışığını nesnelere tutarak üzerlerinde beliren şeylerin görüntülerini kaydedebiliyordunuz. Mesela bir odada DNA araması yaparken bu tarayıcı çok işinize yarayabilirdi. Gördüklerinizin kaydını alabilirdiniz.

Kayıt fonksiyonunu açtım. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden canımdan olmam işten bile değildi. Çok daha küçük nedenlerden ötürü öldürülen insanlar görmüştüm. Ama Tia'nın çok daha sağlam kanıtlar istediğini biliyordum. Onun için biraz kanıt toplamanın zamanı gelmişti.

Morötesi ışığı açtım ve Nightwielder'ın üzerine tuttum.

19

Nightwielder anında bana dönmüştü.

Morötesi ışığı yana çevirdim ve cihazı inceleyip nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyormuşum gibi başımı aşağı indirdim. Durumun, cihazı kurcalarken ışığı Epik'in üzerine tesadüfen tutmuşum gibi görünmesini istiyordum.

Nightwielder'a bakmadım. Nightwielder'a *bakamazdım.* Işığın onun üzerinde etki gösterip göstermediğini bilmiyordum ama etki gösterdiyse ve Nightwielder da morötesi ışığa karşı şüphelendiğim kadar hassassa, işim bitik demekti.

Her halükârda bir gün ölüp gidecektim.

Işığın nasıl bir etkiye neden olduğunu bilmemek acı vericiydi *ama* cihaz kayıttaydı. Nightwielder'a sırtımı dönüp, çalıştırmaya uğraşıyormuşum gibi tek elimle cihazın üzerindeki tuşlara bastım. Diğer elimle ise -elbette parmaklarım gerginlikten titriyordu- cihazın içindeki veri çipini çıkarıp avcuma sakladım.

Nightwielder beni izlemeye devam ediyordu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum; sanki sırtımda delikler açıyorlardı. Oda kararmış gibiydi; gölgeler uzuyordu. Yan tarafımda, Diamond tanıtmakta olduğu cihazın özelliklerini anlatıyordu.

Nightwielder'ın dikkatini üzerime çektiğimi kimse fark etmemiş gibiydi.

Kalbim göğsümü delip çıkacakmış gibi atıyor olmasına rağmen, ben de bunu fark etmemiş gibi davranmaya devam ettim. Cihazı bir süre daha kurcaladıktan sonra, en nihayetinde nasıl çalıştığını çözmüşüm gibi havaya kaldırdım. Başparmağımı duvara bastırdım ve morötesi ışıkta parmak izimi görmek için geriye açıldım.

Nightwielder yerinden kıpırdamamıştı. Ne yapacağını düşünüyordu. Morötesi ışığın onun üzerinde nasıl bir etki gösterdiğini fark etmiş olsam, kendini korumak için beni oracıkta öldürürdü. Bunu yapabilirdi. Kişisel alanını ihlal ettiğimi ya da ona

ters bir bakış attığımı öne sürebilirdi. Lanet olsun! Bir mazeret belirtmek zorunda bile değildi. Canı ne isterse yapabilirdi.

Diğer taraftan bu onun için tehlikeli bir hamle olurdu. Epikler birini ansızın, beklenmedik bir şekilde öldürdüğünde, insanlar bunun, zayıf taraflarını saklamak için yapılmış olup olmadığını düşünürdü. Nightwielder'ın yanındakiler morötesi tarayıcıyı kurcaladığımı görmüşlerdi. Bir bağlantı kurabilirlerdi. Bu durumda, güvende olmak için, Nightwielder'ın Diamond ve İnfaz Gücü askerlerini de öldürmesi gerekirdi. Muhtemelen kendi asistanlarını da.

Artık terliyordum. Nightwielder beni öldürüp öldürmemeyi düşünürken ona bakmaya bile cesaret edemeden, olduğum yerde dikilmek korkunçtu. Ona dönmek, gözlerinin içine bakmak ve beni öldürürken yüzüne tükürmek istiyordum.

Düz dur, dedim kendime. Yüzümden meydan okuma ifadesini silip önüme döndüm ve Nightwielder'ın bana bakmakta olduğunu -ilk kez- fark etmişim gibi davrandım. Az önce olduğu gibi duruyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuştu; siyah takımı ve ince, siyah boyunbağı çizgi gibi görünmesine neden oluyordu. Kıpırtısız bir şekilde gözlerini üzerime dikmişti; cildi yarı saydamdı. Az önce herhangi bir şey *olduysa bile,* buna dair bir işaret yoktu.

Nightwielder'ın bana baktığını fark etmiş gibi görünerek, şok içinde olduğum yerde sıçradım. Aslında korkuyu taklit etmeme gerek yoktu; tenimin bembeyaz kesildiğini, yüzümden kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Parmak izi tarayıcısını elimden düşürüp, yumuşak bir sesle inledim. Yere düşen tarayıcı kırılmıştı. Küfrederek yere, kırık parçaların üzerine eğildim.

"Ne yaptığını sanıyorsun, seni budala?" diyerek yanıma koştu Diamond. Tarayıcı yüzünden değil de, bir şekilde Nightwielder'ın canını sıkmış olabileceğim için endişelenmiş gibi görünüyordu. "Üzgünüm, Yüce Efendim. Bu sakar bir budala. Ama bulabildiğimin en iyisi bu çocuktu. Ben..."

Yakınındaki gölgelerin önce uzaması, ardından kendi eksenleri etrafında girdap gibi dönmeye başlayıp, kalın siyah şeritlere dönüşmesiyle Diamond sus pus olmuştu. Silah taciri sendeleyerek

gerilerken, ben korkuyla sıçradım. Ama karanlık bana saldırmamış, kırılan parmak izi tarayıcısının parçalarını toplamıştı.

Zemin üzerinde kıvrılıp bükülerek birikiyormuş gibi görünen karanlığın uzuvları tarayıcının parçalarını havaya kaldırarak Nightwielder'ın gözlerinin önüne getirdi. Epik kayıtsız bir bakışla kırılmış cihazı inceledi. Bakışlarını bize çevirdiğinde, karanlık biraz daha artarak tarayıcının etrafını sardı. Birdenbire, yüzlerce ceviz aynı anda kırılmış gibi bir çatırtı duyuldu.

Verilmek istenen mesaj oldukça açıktı. Beni kızdırırsanız, siz de bu tarayıcıyla aynı kaderi paylaşırsınız. Nightwielder tarayıcıya yönelik korkusunu ve cihazı yok etme arzusunu, basit bir tehdidin ardına gizlemesini bilmişti.

"Ben..." dedim yumuşak bir sesle. "Patron, dediğin gibi arkaya gidip envanter üzerinde çalışmaya devam etsem iyi olacak."

"Daha en başında yapman gereken buydu," dedi Diamond. "Gidebilirsin."

Dönüp yürümeye başladım. Morötesi tarayıcıdan aldığım veri çipinin üzerine kapanmış elimi yan tarafıma bastırmıştım. Nasıl bir görüntü verdiğimi umursamaksızın, en sonunda neredeyse koşmaya başlayana dek adımlarımı hızlandırdım. Kutuların ardında, gölgelerin sağladığı nispeten daha güvenli yere ulaştım. Burada, zemine yakın bir noktada, arka duvarın içinde açılmış tüneli gördüm.

Yalpalayarak durdum. Derin bir nefes aldım, ellerimle dizlerimin üzerine çöktüm ve tünelden içeri girdim. İki buçuk metrelik tünelde sürünerek diğer tarafa çıktım.

Diğer tarafa çıkmamla bir şey koluma sarıldı ve içgüdüsel bir şekilde geriye çekildim. Başımı kaldırdığımda aklımı kaybetmiş bir halde, Nightwielder'ın gölgeleri nasıl canlandırdığını düşünürken, tanıdık bir yüz görerek rahatladım.

"Sessiz ol!" dedi Abraham, kolumu tutarak. "Peşindeler mi?"

"Sanmıyorum," dedim, sessizce.

"Silahım nerede?"

"Hımm... onu Nightwielder'a sattım sayılır."

Abraham tek kaşını kaldırarak bana baktıktan sonra, beni, Megan'ın tüfeğimle bizi koruduğu yan tarafa çekti.

Büzülmüş dudaklar, herhangi bir tehlike işaretine karşı tünelleri tarayan gözlerle, Megan, profesyonelliğin vücut bulmuş haliydi. Tek ışık, Meganla Abraham'ın omuzlarına asılı mobillerinden geliyordu.

Abraham'ın Megan'a bakarak başını sallamasıyla, hiçbir şey demeden koridorda kaçmaya başladık. Çelik dehlizlerin bir sonraki kavşağında, Megan, almak için elimi uzatmama rağmen, tüfeğimi Abraham'a fırlattı ve tabancalarından birini kılıfından çıkardı. Ardından Abraham'a başını salladı ve önümüze geçerek çelik tünelde ilerlemeye başladı.

Bir süre hiç konuşmadan tünelde ilerledik. Daha önceki seferlerde umutsuz bir şekilde kaybolmuştum ama artık az çok hangi yönde olduğumuzu çıkarabiliyordum.

"Tamam," dedi Abraham, en sonunda. Elini kaldırıp Megan'a dönmesini işaret etmişti. "Biraz soluklanıp, peşimizde binlerinin olup olmadığını anlamak için bir süre bekleyelim." Abraham, gerimizde kalan yolu izleyebileceği, tüneldeki küçük bir girintiye oturdu. Vurulmuş olduğu omzunu korumaya çalışıyormuş gibiydi.

Yanma çömeldim. Az sonra Megan da bize katıldı.

"Orada hiç beklemediğimiz bir hamle yaptın David," dedi Abraham, yumuşak, sakin bir sesle.

"Bunu düşünecek zaman yoktu," dedim. "Bizi duymuşlardı."

"Orası öyle. Ama daha sonrasında, Diamond geri dönmeni önerdi ama sen kalmayı istedin sanırım, değil mi?"

"Yani... bunu duydun mu?"

"Duymamış olsam bundan bahsetmezdim." Bakışlarını tünele çevirdi.

Bana buz gibi gözlerle bakan Megan'a döndüm. "Profesyonelce değil," diye mırıldandı.

Elimi cebime atıp veri çipini çıkardım. Abraham çipe bakarken kaşlarını çattı. Belli ki, Nightwielder'la ne yaptığımı görecek kadar uzun kalmamıştı duvarın öbür tarafında. Çipi mobilime takıp içindeki bilgiyi indirdim. Birkaç saniye sonra, cihazım morötesi tarayıcının kaydettiği videoyu oynatmaya başladı. Abraham bakışlarını ekrana çevirdi. Hatta Megan bile ne olduğunu anlamak için boynunu uzatmıştı.

Nefesimi tuttum. Nightwielder'ın zayıf tarafı hakkında haklı olup olmadığımdan hâlâ emin değildim. Hem haklı olsam bile, tarayıcıyla yaptığım acele işin sonucunda işe yarar bir görüntü alıp alamadığımı bilmiyordum.

Video zemini gösteriyordu. Elimi lensin önünde sallıyordum. Ardından, görüntü Nightwielder'a döndüğünde kalbim tekledi. Ekrana dokunarak görüntüyü dondurdum.

"Seni akıllı küçük parlak," diye mırıldandı Abraham. Ekranda, Nightwielder vücudunun yarısı tam anlamıyla cisim kazanmış bir halde görünüyordu. Seçmek kolay değildi ama oradaydı. Morötesi ışığın vurduğu yerde yarı saydamlığını kaybetmiş, vücudu belirginlik kazanmıştı.

Ekrana yeniden dokunduğumda, morötesi ışığın başka yöne çevrilmesiyle Nightwielder yeniden cisimsiz halini aldı. Video yalnızca birkaç saniyeydi ama bu kadarı yeterliydi. "Morötesi olay yeri inceleme tarayıcısı," diye açıkladım. "Nightwielder hakkında kesin bir bilgi elde etmek için bunun karşımıza çıkabilecek en iyi fırsat olduğunu…"

"Bu fırsatı değerlendirmeye kalktığına inanamıyorum," dedi Megan. "Kimseye sormadan. Üçümüzün de öldürülmesine neden olabilirdin."

"Ama böyle bir şeye neden olmadı," dedi Abraham, veri çipini elimden çekip alarak. Çipe, tuhaf bir saygı ifadesiyle bakıyordu. Ardından, peşimizde birileri varsa bunu görmek için tünele bakması gerektiğini hatırlamış gibi, bakışlarını ileri çevirdi. "Bu çipi Prof.'a götürmemiz lazım. Hemen." Duraksadı. "Aferin."

Abraham ayağa kalktığında, gülümsüyor olduğumu fark ettim. Ama Megan'a döndüğümde, bana öncesine göre çok daha soğuk, düşmanca bir ifadeyle baktığını gördüm. O da kalkarak Abraham'ın arkasından gitti.

Kahretsin! Bu kızı etkilemek için ne yapmak gerekiyordu? Başımı iki yana sallayıp, koşar adımlarla peşlerine takıldım.

20

Döndüğümüzde, Cody, Tia için bir keşif görevine çıkmıştı. Tia elini sallayarak, ana odadaki arka masada bulunan yemekten payımıza düşeni gösterdi. Mideye indirilmeyi bekleyen yiyecekler. Ya da silinip süpürülmeyi. Doğru tabir her neyse işte.

"Git de Prof'a ne bulduğunu söyle," dedi Abraham, sessizce. Abraham depo odasına giderken, Megan da yemeğin başına geçti.

"Sen nereye gidiyorsun?" diye sordum, Abraham'a.

"Görünüşe göre, yeni bir silaha ihtiyacım var," dedi, gülümseyerek. Silahı yüzünden beni azarlamamıştı. Ekibin hayatını kurtardığımı görmüştü. En azından durumu bu şekilde değerlendirdiğini umut ediyordum. Gene de, sesinde kayıp hissinin verdiği belirgin bir ton vardı. Silahını seviyordu. Bunun nedenini anlamak da zor değildi. Hayatımda *hiçbir zaman* onunkisi gibi kıyak bir silahım olmamıştı.

Abraham, ekibin fazladan malzemelerinin bulunduğu depo odasını araştırmaya koyuldu.

Prof ana odada değildi. Tia, tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Prof'a neyin haberini vereceksin?"

"Ben sana anlatırım," dedi Megan, masada Tia'nın yanma otu-

rarak. Her zamanki gibi, Tia masasını kâğıtlarla ve teneke kola kutularıyla kaplamıştı. Görünüşe göre, Cody'nin bahsettiği sigorta şirketi kayıtlarını bulmuştu. Kayıtlar önündeki ekrandaydı.

Prof burada değilse, görüntüleyicinin bulunduğu düşünme odasında olabileceğini tahmin ettim. Odanın önüne gelerek yumuşak bir şekilde duvara vurdum. Kapı eşiği yalnızca bir örtüyle kapatılmıştı.

"İçeri gel David," diye seslendi içeriden Prof.

Duraksadım. Ekibe planımı anlattığımdan beri bu odaya adım atmamıştım. Diğerleri de buraya nadiren giriyordu. Burası Prof'un kutsal mekânıydı; ekipten binlerinin kendisiyle konuşması gerektiğinde, içeri davet etmektense genellikle Prof dışarı çıkıyordu.

Tia'yla Megan'a baktım. İkisi de şaşırmış görünüyordu ama bir şey demediler.

Örtüyü açıp odaya girdim. Daha önce, Prof'un duvar görüntüleyicisiyle neler yapıyor olabileceğini kafamda kurmuştum. Ekibin izinsiz olarak girdiği casus ağını kullanarak kentte dolanıp, Steelheart'la astları üzerinde çalışıyor olabilirdi. Diğer bir deyişle, çarpıcı bir şeyler yaptığını sanmıyordum.

"Yazı tahtası mı?"

Prof, ayakta durmuş, elindeki küçük bir tebeşirle yazı tahtası üzerine bir şeyler karaladığı karşı duvarda bana döndü. Tavan ve zeminle birlikte dört duvarın tamamı yazı tahtasına dönüştürülmüş ve beyaz tebeşirle yazılmış kargacık burgacık notlarla doldurulmuştu.

"Biliyorum," dedi Prof, eliyle yaklaşmamı işaret ederek. "Çok modern sayılmaz, değil mi? İstediğim neredeyse her şeyi, istediğim her biçimde sunabilecek bir teknolojiye sahibim. Bense kalkmış, yazı tahtalarını tercih ediyorum." Başını iki yana salladı, kendi antikalığına gülermiş gibi. "Ama en iyi bu şekilde düşünebiliyorum. Eski alışkanlıklar, sanırım."

Prof'a yaklaştım. Artık, esasen duvarların üzerine yazmadığını görebiliyordum. Elindeki bu şey yalnızca tebeşir şeklinde minik bir kopya kalemiydi. Görüntüleyici Prof un yazdıklarını çevirerek, duvarda sözcüklerin belirmesini sağlıyordu.

Kapıdaki örtünün geri kapanmasıyla, diğer odalardan gelen ışık kesilmişti. Karanlığın içinde süzülüyor muşum gibi hissettim; Prof'u zar zor seçebiliyordum. İçerideki tek ışık, altı duvarın tamamını kaplamış olan beyaz notların yumuşak ışıltısından geliyordu. Kendimi uzayda gibi hissettim; sözcüklerin oluşturduğu uzaklardaki yıldızlar ve galaksilerin parıltısı içinde kalmıştım.

"Bu da ne?" diye sordum, başımı yukarı kaldırıp, tavanı kaplamış yazıları okumaya çalışırken. Prof notların belli kısımlarını kutular içine almıştı; oklar ve çizgilerle farklı kesimlere bağlantılar çizmişti. Neler yazdığını pek anlayamamıştım. İngilizce'ydi. Yani İngilizce sayılırdı. Ama sözcüklerin çoğu çok küçük yazılmış ve bir tür stenografi kullanılmıştı sanki.

“Plan,” dedi Prof, dalgın bir halde. Üzerinde iş gözlüğü ya da önlüğü yoktu. Bunlar kapı eşiğinin yanındaki yığının içindeydi. Düğmeli siyah gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmıştı.

“Benim planım mı?” diye sordum.

Tebeşir çizgilerinin donuk ışıltısı Prof.’un gülümsemesini aydınlattı. “Artık değil. Ama planının bazı tohumları da burada.”

İçimin cız ettiğini hissettim. “Ama, demek istediğim...”

Prof bir süre bana baktıktan sonra, elini omzuma koydu. “Çok iyi bir iş çıkardın evlat. Her şey göz önüne alındı.”

“Planımdaki sorun neydi?” diye sordum. Yıllarımı... gerçekten de, *hayatımın tamamını* harcadığım bu plana güveniyordum.

“Hiçbir şey, hiçbir şey,” dedi Prof. “Fikirler oldukça sağlam.

Kayda değer ölçüde. Steelheart’ı, kentte yeni bir rakip olduğuna ikna et, onu dışarı çıkar ve vur. Ama onun zayıf tarafının ne olduğunu bilmemen gibi mühim bir gerçek de var.”

“Eh, bu doğru,” diye kabul ettim.

“Tia bunun üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyor. Birisi gerçeği ortaya çıkaracaksa, bu Tia olacak,” dedi Prof. Devam etmeden önce, bir an duraksadı. “Aslında, hayır. Bunun senin planın olmadığını söylememem gerekirdi. Bu senin planın. Burada planının tohumlarından çok daha fazlası var. Defterlerine baktım. Her şeyi çok iyi düşünmüşsün.”

“Teşekkür ederim.”

“Ama vizyonun çok dardı evlat.” Prof, elini omzumdan çekip duvara yürüdü. Duvara elindeki tebeşire benzeyen kopya kalemiyle dokunduğunda, odadaki metinler dönmeye başladı. Prof bunun farkında bile değildi ama duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibi olduğundan sersemlemiştim. Prof’un önüne notlarla dolu yeni bir duvar gelene dek sürdü bu.

“Bununla başlayayım,” dedi. “Steelheart’ın zayıf tarafının ne olduğunu kesin olarak bilmemenin dışında, planındaki en büyük hata ne sence?”

“Ben...” Kaşlarımı çattım. “Nightwielder’ı haklamak olabilir mi? Ama Prof, biz az önce...”

“Aslında,” dedi Prof. “Bu değil.”

Kaşlarımı daha da çattım. Planımda hata olduğunu hiç düşünmemiştim. Her türlü olası hata üzerinde çalışmış, nasıl bir merhem bir yeniyetmenin çenesindeki sivilceleri yok ederse, tek tek bu hataları planımdan söküp atmıştım.

"Hadi planını biraz açalım," dedi Prof, kolunu kaldırıp, bir pencereye bulaşmış çamuru siler gibi duvarda kendine boş bir alan açarken. Açılan alandan çekilen sözcükler yan tarafa kaymıştı. Prof bir makaradan yeni bir kâğıt parçası çekmiş gibiydi. Sözcükler ortadan kaybolmamış ama üst üste çıkmışlardı. "Birinci adım, kente güçlü bir Epik gelmiş gibi bir ortam yarat. İkinci adım, Steelheart'ı endişelendirmek için altındaki güçlü Epikleri öldürmeye başla. Üçüncü adım, Steelheart'ı dışarı çıkar. Dördüncü adım, onu öldür. Böylelikle dünya için umut kaynağı ol ve Epiklere karşı direnmeleri için insanlara cesaret ver." Başımı salladım.

"Ama bir sorunumuz var," dedi Prof, duvarın üzerine bir şeyler yazmaya devam ederken. "*Gerçekten de* Steelheart'ı öldürmeyi başarırsak, bunu sahte bir Epik tezgâhıyla yapmış olacağız. Yani herkes Steelheart'ın mağlubiyetinin arkasında başka bir Epik olduğunu düşünecek. Bu durumda, ne kazanacağız?" "İş bittikten sonra bunu Asilerin yaptığını açıklarız."

Prof başını iki yana salladı. "İşe yaramaz. Steelheart'ın kentte kendisine rakip bir Epik olduğuna inanması için onca şey yaptıktan sonra, kimse bize inanmaz

"Eh, fark eder mi?" diye sordum. "Sonuçta, Stealheart ölmüş olacak." Ardından, daha yumuşak bir sesle ekledim. "Ve ben öcümü almış olacağım."

Prof duraksamış; elindeki tebeşir duvarda donup kalmıştı. "Evet," dedi. "Sanırım sen bunu elde etmiş olursun."

"Siz de onun ölmesini istiyorsunuz," dedim, Prof'un yanma gelerek. "Bunu biliyorum. Bunu görebiliyorum."

"Ben bütün Epiklerin ölmesini istiyorum."

"Bundan daha fazlası söz konusu," dedim. "Bunu sende gördüm."

Bana döndü. Artık çok daha sert bir bakış vardı gözlerinde. "Bu bir şey değiştirmez. İnsanların bu işin arkasında bizim olduğumuzu bilmesi *can alıcı* önem taşıyor. Bunu sen kendin söyledin. Dışarıdaki

bütün Epikleri öldüremeyiz. Asiler daireler çiziyor. Tek umudumuz, insan ırkının sahip olduğu tek umut, insanları *Epiklere karşı koyabileceğimize* ikna edebilmekten geçiyor. Bunun olması için, Steelheart'ın ölümü insanların elinden olmalı."

"Ama Steelheart'ın dışarı çıkması için, bir Epik'in kendisini tehdit ettiğini düşünmesi lazım," dedim.

"Sen de sorunun ne olduğunu gördün mü?"

"Ben..." diye söze girip durdum. "Yani sahte Epik numarasını yapmayacak mıyız?"

"Yapacağız. Bu fikri, bu fikrin parıltısını sevdim. Ben yalnızca üzerinde çalışmamız gereken sorunları işaret ediyorum. Eğer bu... Limelight, Steelheart'ı öldürecekse, iş bittikten sonra insanları bunu yapanın aslında biz olduğumuza ikna etmenin bir yolunu bulmalıyız. İmkânsız değil ama bu yüzden plan üzerinde daha çok çalışmam ve geliştirmem gerekiyor."

"Tamam," dedim, rahatlayarak. Yani hâlâ işin peşindeydik. Sahte bir Epik... planımın ruhu halen oradaydı.

"Maalesef bundan daha büyük bir sorunumuz daha var," dedi Prof, tebeşirini duvara vurarak. "Planın, Steelheart'ı tehdit altında bırakmak ve dışarı çekmek için, emrindeki Epikleri öldürmemizi gerektiriyor. Kente yeni bir Epik'in geldiğine yönelik bir algı yaratmak için bunu yapmamız gerektiğini söylemiştin. Ama bu işe yaramaz."

"Ne? Neden?"

"Çünkü Asilerin yaptığı budur," dedi Prof. "Epikleri sessizce öldürmek, asla açığa çıkmamak? Bu durum Steelheart'ı şüphelendirecektir. *Gerçek* bir rakip nasıl düşünürse, öyle düşünmeliyiz. Newcago'yu ele geçirmek isteyen birisi bundan çok daha büyük düşünür. Dışarıdaki herhangi bir Epik bir kenti eline geçirebilir; bu o kadar da zor değil. Ama Newcago'yu ele geçirmek için hırslı olmak zorundasın. *Kral* olmayı istemek zorundasın. Diğer Epiklerin emrinde olmasını istemelisin. Bu açıdan, Epikleri teker teker öldürmek mantıklı değil. Görebiliyor musun?"

"Emrinde olmaları için Epiklerin hayatta olmasını istersin," dedim, Prof'un ne demeye çalıştığını anlayarak. "Öldürdüğün her

Epik'le, Newcago'yu ele geçirdiğinde sahip olacağın gücü azaltmış olursun."

"Aynen," dedi Prof. "Nightwielder, Firefight, belki Conflux... bunların gitmesi lazım. Ama kimi öldüreceğine ve kimi rüşvetle yollayamaya çalışacağına karar verirken dikkatli olmalısın."

"Ama onları *rüşvetle* uzaklaşmamayız," dedim. "Onları Epik olduğumuza ikna edemeyiz. En azından bunu uzun vadede yapamayız."

"Yani sen de başka bir sorunumuz daha olduğunu görüyorsun," dedi Prof.

Haklıydı. Bir gece önceden kalma bardağın içindeki kolanın gazı nasıl kaçarsa, benim da havam sönmüştü. Planımdaki bu deliği nasıl görememiştim?

"Bu iki sorun üzerinde çalışıyorum," dedi Prof. "Bir Epik gibi davranacaksak -hâlâ bunu yapmamız gerektiğini düşünüyorum- iş bittikten sonra, başından sonuna kadar bunun arkasında bizim olduğumuzu kanıtlayabilmemiz lazım. Böylelikle gerçek, önce Newcago'ya, buradan da Parçalanmış Eyaletler'e yayılabilir. Yalnızca Steelheart'ı öldürmekle yetinemeyiz; bunu yaparken her şeyi kayıt altına almamız gerekiyor. Ve son dakikada, kentteki doğru insanlara planımızla ilgili bilgi vermeliyiz. Böylelikle bu insanlar gerçeği öğrenerek bize kefil olabilir. Diamond gibi tüccarlar, Epik olmayan suç örgütü liderleri, nüfuz sahibi ama Steelheart'ın yönetimiyle doğrudan bağlantısı olmayan insanlar."

"Tamam. Peki ikinci sorun?"

"Steelheart'ı, canını gerçekten yakacak bir yerden vurmalıyız," dedi Prof. "Ama bunu çok fazla zamana yayamayacağımız gibi, Epikler üzerine de odaklananlayız. Steelheart'ı yaralayacak bir ya da iki önemli suikast gerçekleştirip, bizi tehdit olarak görmesini sağlamalıyız. Ve bunu, Steelheart'ın yerini almak isteyen rakip bir Epik gibi yapmalıyız."

"Yani..."

Prof duvara dokunarak zemindeki notları önüne getirdi. Duvarın bir kesitine dokunduğunda, buradaki notlar yeşil bir tonda ışıldamaya başladı.

“Yeşil mi?” dedim, keyiflenmiş bir halde. “Eski moda şeyleri sevme durumu nedir?”

“Yazı tahtasında renkli tebeşirler de kullanabilirsin,” dedi ters bir sesle, iki sözcüğü çember içine alarak: *kanalizasyon sistemi.*

“Kanalizasyon sistemi mi?” dedim. Çok daha görkemli ve daha az... boktan bir şey bekliyordum.

Prof başını salladı. “Asiler asla tesislere saldırmaz; yalnızca Epiklere odaklanırız. Ama kentin temel altyapı sistemlerinden birini vuracak olursak, Steelheart kendisine saldıranların Asiler değil, başka bir güç olduğunu düşünecektir. Özellikle Steelheart’ın kentteki hâkimiyetini bozmaya çalışan birisi. Kentteki isyancılar ya da Steelheart’ın bölgesine giren başka bir Epik.

“Newcago iki ilkeye dayanır: korku ve istikrar. Bu kent, diğer birçok kentin sahip olmadığı temel altyapı sistemlerine sahip. Bu durum, insanları buraya çekiyor. Steelheart’a karşı duydukları korku da herkesin hizaya gelmesini sağlıyor.” Duvardaki notları bir kez daha döndürerek, karşı duvardaki çizimlerin oluşturduğu ağı önüne getirdi. Bu basit bir taslağı andırıyordu. “Kentin altyapı sistemine saldırırsak, Steelheart, Epiklerine saldırdığımız duruma göre çok daha hızlı bir şekilde üzerimize gelecektir. Steelheart, insanların neden Newcago’ya geldiğini biliyor. Kanalizasyon, enerji, iletişim gibi temel altyapı özelliklerini kaybedecek olursa, kenti de kaybeder.”

Yavaşça başımı salladım. “Neden acaba?”

“Neden mi? Daha şimdi açıkladım ya...” Prof geriye çekilerek bana baktı. Kaşlarını çatmıştı. “Sorduğun bu değildi sanırım.” “Steelheart’ın bunu neden umursadığını merak ediyorum. Neden insanların yaşamak isteyeceği bir kent yaratmak için bu kadar uğraşıyor? İnsanların yemeğinin, suyunun ya da elektriğinin olup olmadığını neden umursuyor? Hiç aldırmaksızın insanları öldürebiliyor ama bir yandan da insanların temel ihtiyaçlarının karşılanmasıyla ilgileniyor.”

Prof sessizleşmişti. Neden sonra başını iki yana salladı. “Altında bir tebaan yoksa kral olmanın ne anlamı kalır ki?”

O günü düşündüm. Babamın öldüğü günü. Bu *insanlar benim...* Bunu düşünürken, aklıma Epiklerle ilgili bir şey takıldı. Yıllarca

süren araştırmalarıma rağmen hâlâ anlayamadığım bir şey.

“Yeterli değil,” diye fısıldadı Prof. “Tanrısal güçlere sahip olmak, işlevsel açıdan ölümsüzlük, istediğin şekilde elementlerle oynayabilmek, göklerde hızla uçabilmek yeterli değil. Diğerlerinin peşinden gelmesini sağlayamadığın sürece bu güçler yeterli değil. Bir şekilde, sıradan insanlar olmasaydı Epikler birer hiç olurlardı. Üzerlerinde hâkimiyet kuracakları birilerine ihtiyaçları var. Güçlerini göstermeleri gerekiyor.”

“Ondan nefret ediyorum,” dedim. Aslında bu düşüncemi seslendirmek gibi bir niyetim yoktu. Hatta aklımdan bunun geçtiğinin bile farkında değildim.

Prof bana baktı.

“Ne?” dedim. “Bana öfkemin hiçbir işe yaramayacağını söylemeyeceksin, değil mi?” Geçmişte insanlar bana bunu anlatmaya çalışırdı. En başta da, Martha. İntikam arzumun beni diri diri yiyeceğini söylerdi.

“Duyguların seni ilgilendirir evlat,” dedi Prof, arkasını dönerek. “Savaştığın sürece, *neden* savaştığın umrumda değil. Belki sonunda öfken seni yakıp kül edecek. Ama Steelheart’ın altında aciz kalacağına kendi öfkenle yanıp kül olmak çok daha iyi.” Duraksadı. “Hem, sana durmanı söylemek, bir ocağın fırına soğuması gerektiğini söylemesi gibi olur.”

Başımı salladım. Prof anlıyordu. O da hissediyordu.

“Ne olursa olsun, plan artık değişti,” dedi Prof. “En az korunan tesis olduğundan, atık su arıtma tesisine saldıracağız. İşin püf noktası, Steelheart’ın bu saldırıyı isyancılarla değil, rakip bir Epik’le bağlantılandırmasını sağlamak olacak.”

“İnsanların kentte isyan çıktığını düşünmesi çok mu kötü olur?”

“Öncelikle, bu durum Steelheart’ı dışarı çıkarmaz,” dedi Prof. “Ayrıca, insanların ayaklandığını düşünürse, bunun bedelini onlara ödetir. Bizim yaptığımız şeylere misilleme olarak masumların öldürülmesini istemiyorum.”

“Ama, demek istediğim, olay bu değil mi zaten? İnsanlara, Epiklere karşı gelebileceğimizi göstermek? Aslında, bunu

düşündükçe, belki de Newcago'da daimi olarak yerleşmemiz gerekiyor. Kazanırsak, belki de bu kenti yeniden..."

"Orada dur."

Kaşlarımı çattım.

"Bizim işimiz Epikleri öldürmek evlat," dedi. Sesi birdenbire alçalıp yoğunluk kazanmıştı. "İşimizde de iyiyiz. Ama bizlerin devrimci olduğunu ve tepedekileri indirip yerlerine geçebileceğimizi düşünme hatasına düşme sakın. Bu şekilde düşünmeye başladığımız *anda,* yoldan çıkmış oluruz.

Bizler, diğer insanların direnmesini sağlamanın peşindeyiz. Onları buna teşvik etmek istiyoruz. Ama asla gücü elimize geçirmeyi düşünemeyiz. Bu kadar. Bizler katiliz. Steelheart'ı bulunduğu yerden dışarı çıkararak kalbini göğsünden söküp almanın bir yolunu bulacağız. Bundan sonrasında, kente ne olacağına bırak başkaları karar versin. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Ne denli yumuşak bir tonda söylenmiş olsalar da, sözcüklerin hırçınlığı beni susturmuştu. Nasıl bir yanıt verebileceğimi bilmiyordum. Ama belki de Prof'un haklı olduğu bir nokta vardı. Bu olay Steelheart'ı öldürmekle ilgiliydi. Yalnızca buna odaklanmamız gerekiyordu.

Prof'un intikam arzum yüzümden üzerime gelmemiş olması bende tuhaf bir his bırakmıştı. İntikam üzerine bana basmakalıp laflar etmeye kalkmayan ilk insan oydu sanırım.

"Pekâlâ," dedim. "Ama kanalizasyon sisteminin saldırmak için yanlış yer olduğunu düşünüyorum."

"Sen nereye saldırırdın?"

"Enerji santraline."

"Orası çok iyi korunur." Prof notlarını incelerken, önünde enerji santralinin şemasının da olduğunu gördüm. Şemanın etrafına notlar almıştı. Belli ki bunu daha önceden düşünmüştü.

İkimizin de aynı düzlemde düşünmüş olması beni heyecanlandırmıştı.

"O kadar iyi korunuyorsa, orayı havaya uçurmak daha da etkileyici olacaktır," dedim. "Hem oraya kadar gitmişken Steelheart'ın enerji hücrelerinden birini de çalabiliriz. Diamond'dan

bir silah aldık ama çalıştırmak için güçlü bir enerji kaynağına ihtiyacımız var.” Mobilimi duvara tutup, *gauss* silahının demo videosunu yükledim. Yükleme tamamlandığında, video Prof’un tebeşir notlarının bir kısmını kenara iterek duvarda oynamaya başladı.

Prof videoyu sessizce izledi ve sona erdiğinde başını salladı. “Yani sahte Epikimizin enerji gücü olacak.”

“Enerji santralini yok etmesinin nedeni de bu,” dedim. “Temaya uygun.” Epikler temaları ve motifleri severdi.

“Enerji santralini ortadan kaldırmanın İnfaz Gücü’nü durdurmayacak olması çok kötü,” dedi Prof. “İnfaz Gücü’ne Conflux doğrudan kendi enerjisini veriyor. Kentin bir kısmının enerjisini sağlayan da Conflux. Ama aldığımız istihbarata göre, bunu santraldeki enerji hücrelerini yükleyerek yapıyor.” Santralin şemasını önüne çekti. “Bu hücrelerden biri silahı çalıştırabilir. Bunlar aşırı ölçüde kompakt hücreler ve her birinde, fiziksel açıdan mümkün olandan daha fazla enerji yüklü durumda. Santrali ve hücrelerin geri kalanını havaya uçurursak, kente ciddi bir zarar vermiş oluruz.” Başını salladı. “Bunu sevdim. Tehlikeli. Ama sevdim.” “Ama hâlâ Conflux’u vurmak zorunda olacağız,” dedim. “Rakip bir Epik için bile bu mantıklı bir hamle. Önce enerji santralini ortadan kaldır, ardından polis gücünü devre dışı bırak. Kaos. Özellikle de, Conflux’u bu silahı kullanarak büyük bir ışık şovuyla öldürebilirsek, plan yürüyecektir.”

Prof başını salladı. “Plan üzerinde daha çok çalışmam lazım,” dedi, elini kaldırıp duvardaki videoyu kapatarak. Video, tebeşirle çizilmiş gibi anında duvardan silinmişti. Önündeki bir başka not kümesini kenara itip, çalışmak için kopya kalemini kaldırdı. Ama bir anda durup bana baktı.

“Ne?” dedim.

Masanın üzerindeki Asiler ceketine gidip, altından bir şey aldı. Bu şeyi gelip bana verdi. Bir eldivendi bu. Tensörlerden biri. “Bunlarla alıştırma yapıyordun değil mi?” diye sordu. “Henüz çok iyi değilim.”

“İyileş. Hızlıca iyileş. Yetersiz güçte bir ekip istemiyorum ve Megan da tensörleri çalıştıramıyor gibi.”

Hiçbir şey demeden eldiveni aldım. Gerçi aklımdaki soruyu sormak isterdim. *Peki neden sen değil Prof? Neden kendi icadın olan bir cihazı kullanmayı reddediyorsun?* Ama Tia'nın, diğerlerinin işlerine fazla burnumu sokmamam gerektiğine dair uyarısı dilimi tutmamı sağladı.

"Bu arada Nightwielder'la karşı karşıya geldim," dedim birdenbire. Prof'la konuşmaya gelme nedenimi daha yeni hatırlamıştım.

"Ne?"

"Oradaydı. Diamond'ın yerinde. Dışarı çıkıp tüccarın yardımcılarından biri gibi davrandım. Ben... ben Nightwielder'ın zayıf tarafını kanıtlamak için orada bir morötesi parmak izi tarayıcısı kullandım."

Prof, hiçbir duygusunu ele vermeyen yüz ifadesiyle beni inceledi. "Yoğun bir öğleden sonra geçirmişsin. Sanırım bunu bütün ekip açısından büyük bir riski göze alarak yaptın?"

"Ben... evet." Şüphe yok ki plandan nasıl saptığımı en ince detayına dek raporlayacak olan Megan yerine bunu benden duyması daha iyiydi.

"Umut vadediyorsun," dedi Prof. "Riske girip sonuç alıyorsun. Nightwielder hakkında söylediklerine dair kanıt elde edebildin mi?"

"Elimde bir kayıt var."

"Etkileyici."

"Megan bundan çok memnun kalmadı."

"Megan işlerin eskisi gibi olmasını istiyor. Ekibe yeni birinin eklenmesi her zaman dinamikleri alt üst eder. Hem, onu utandırmandan endişe duyduğunu da düşünüyorum. Tensörleri çalıştıramadığı için halen canı sıkkın."

Megan onu *utandırdığım* için *endişeli mi?* Prof onu iyi tanımıyor olmalıydı.

"Çıkabilirsin, o halde," dedi Prof. "Enerji santraline saldıracağımız zamana dek tensörlerde iyice ilerlemeni istiyorum. Megan'ı da çok fazla kafana takma..."

"Takmam. Teşekkür ederim."

"...kafana takman gereken kişi benim."

Donup kalmıştım.

Prof tahtasına notlar yazıyordu. Yeniden konuşmaya başladığında arkasını dönmemişti. Ama söyledikleri oldukça sertti. “Adamlarımın hayatını riske atarak sonuç alıyorsun. Bugün kimsenin canının yanmadığını sanıyorum; aksi takdirde bundan şu ana dek bahsetmiş olurdun. Dediğim gibi, umut vadediyorsun. Ama düşüncesizce davranarak adamlarımdan birinin ölümüne neden olursan David Charleston, sorun edeceğin kişi Megan olmayacaktır. Böyle bir durumda senden geriye Megan’ın canını sıkmaya yetecek kadar bir şey bile kalmaz.” Yutkundum. Ağzım birdenbire kurumuştu.

“Onların can güvenliği konusunda sana yeniyorum,” dedi, yazmaya devam ederken. “Senin can güvenliğin için de onlara. Bu güvene ihanet etme evlat. Dürtülerini kontrol et. Yalnızca bunu yapabildiğin için harekete geçme; doğru olan şeyi yapmak için harekete geç. Bunu aklında tuttuğun sürece, sorun yok.”

“Evet, efendim,” dedikten sonra, hızlı adımlarla odayı katedip örtüyle kapanmış kapı eşiğinden dışarı çıktım.

21

“Sinyal nasıl?” diye sordu Prof, kulaklıktan.

Elimi kulağıma kaldırdım. “İyi.” Asilerin mobillerine ayarlanarak Steelheart’ın takibine karşı bütünüyle güvenli hale getirilmiş olan mobilimi el bileğime takmıştım. Ceketlerden birini de bana vermişlerdi. Siyah-kırmızı renklerde, ince, spor bir ceket gibi görünmesine rağmen, iç astarının tamamı kablolarla kaplıydı ve arkasına da küçük bir güç kaynağı eklenmişti. Sert bir darbe yediğim takdirde etrafımda şoka karşı bir koruma alanı oluşturacak olan bu güç kaynağıydı.

Prof bunu benim için kendisi yapmıştı. Alçaktan düşüşlerde ya da şiddetli olmayan patlamalarda bunun beni koruyacağını söylese de, bir tepeden kendimi aşağı bırakmamam ya da yüzümden vurulmamam gerekiyordu. Böyle şeyler yapmaya niyetli de değildim zaten.

Ceketi üzerimde gururla taşıyordum. Resmi olarak ekibin bir üyesi olduğum söylenmemişti ama bu iki değişiklik -mobil ve ceket- aslında bu anlama geliyordu. Elbette, bu göreve çıkmak da muhtemelen olumlu bir işaretti.

Mobilime baktım; yalnızca Prof’la aynı hatta olduğumu gösteriyordu. Ekrana dokunarak ekipteki herkesle aynı hattı paylaşabilir, tek bir kişiye bağlanabilir ya da konuşmak için birkaç kişi seçebilirdim.

“Pozisyon aldınız mı?” diye sordu Prof.

“Aldık.” Saf çelikten, karanlık bir tüneldeydim; tek ışık kaynağı, biraz ilerimde yürüyen Megan’la benim mobillerimizdi. Üzerinde koyu renk bir kot pantolonla kahverengi deri ceketi vardı. Önü açık ceketinin altına dar bir tişört giymişti. Tavanı inceliyordu.

“Prof,” dedim sessizce, Megan’a arkamı dönerek. “Bu görevde Cody’yle çift olamayacağıma emin misin?”

“Cody’yle Tia müdahele ekibi,” dedi Prof. “Bu konuyu konuşmuştuk evlat.”

“O halde, belki Abraham’la gidebilirim. Ya da seninle.” Megan’a bir bakış attıktan sonra, daha sessiz bir şekilde ekledim. “Megan benden gerçekten de pek hoşlanmıyor.”

“Ekibimde birbiriyle anlaşamayan iki kişi istemiyorum.” dedi Prof, sert bir sesle. “Birlikte çalışmayı öğreneceksiniz. Megan profesyoneldir. Her şey yolunda gidecektir.”

Evet, *profesyonel,* diye düşündüm. *Biraz fazla profesyonel.* Ama Prof bu düşüncelerimin hiçbirini duymuyordu.

Derin bir nefes aldım. Gerginliğimin bir nedeninin halletmemiz gereken iş olduğunu biliyordum. Prof’la konuşmamızın üzerinden bir hafta geçmişti ve diğer Asiler enerji santralini vurmanın -ve bunu rakip bir Epik’in elinden çıkmış gibi göstermenin- en iyi plan olduğunda fikir birliğine varmışlardı.

Saldırı günü gelmişti. Gizlice içine sızarak Newcago’nun elektrik santralini yok edecektik. Bu benim ilk gerçek Asiler operasyonum olacaktı. En nihayetinde üyesi olduğum bu ekibin zayıf halkası olmak istemiyordum.

“Sen iyi misin evlat?” diye sordu Prof.

“Evet.”

“Harekete geçiyoruz. Zamanlayıcım ayarla.”

Mobilimi on dakikalık geri sayıma ayarladım. İçeri ilk girecek olan, santralin diğer tarafındaki Prof’la Abraham’dı. Patlayıcıları yerleştirerek santralin üst katlarına çıkacaklardı. On dakika geçtikten sonra, Megan’la birlikte içeri girip, *gauss* silahı için gerekli olan enerji hücresini çalacaktık. En son gelecek olan Tia’yla Cody ise, Prof’la Abraham’ın açtığı delikten gireceklerdi. Onlar destek ekibiydi; gerekli olduğu takdirde harekete geçerek içeriden çıkmamıza yardımcı olacaklardı. Ama bir sorun yaşanmazsa, geride kalarak bize bilgi sağlayıp kılavuzluk edeceklerdi.

Derin bir nefes aldım. Bir elimde mobilimi tutuyordum; diğer elime ise, parmak uçlarından avuç kısmına uzanan yeşil renkli ışıltılı şeritleriyle, siyah deriden tensörü geçirmiştim. Abraham’ın bir gün önceki keşif görevinde açtığı tünelin ucuna uzun adımlarla ilerlerken, Megan bana baktı.

Ona mobilimin ekranındaki geri sayımı gösterdim.

“Bunu yapabileceğine emin misin?” diye sordu. Yüzü ifadesiz olmasına rağmen, sesinde şüphenin belli belirsiz bir tonu vardı.

“Tensörlerde çok daha iyiyim artık,” dedim.

“Alıştırma seanslarının çoğunu izlemiş olduğumu unutuyorsun.”

“Cody’nin o ayakkabılara ihtiyacı yoktu,” dedim.

Bir kaşını kaldırarak bana baktı.

“Bunu yapabilirim,” dedim, Abraham’ın, yerden çıkan çelikten bir sütun bıraktığı tünelin ucuna ulaşarak. Sütun, alçakta kalan tavana uzanmak için üzerine çıkabileceğim bir platform sağlamıştı. Geri sayım sürüyordu. Megan’la konuşmuyorduk. Diyalog başlatmak için aklıma birkaç fikir gelse de, bunların her biri ağzımı açtığım anda dilimin ucunda sönüp kaldı. Her seferinde Megan’ın donuk bakışlarıyla karşı karşıya kalmıştım.

Çene çalmak istemiyordu. Yalnızca işini yapmak istiyordu.

Neden kafama takıyorum ki? diye düşündüm, tavana bakarken. *İlk gün haricinde, bana soğuk tavırlar ve arada bir iyice belirginlik kazanan horgörü dolu bakışlar dışında bir şey göstermedi.*

Gene de... onunla ilgili bir şey vardı. Çok güzel bir kadın olmasının, üzerinde minik el bombaları taşımasının dışında bir şey. Bu arada, el bombası taşımasının hâlâ çok kıyak olduğunu düşünüyordum.

Fabrika’da kızlar vardı. Ama, diğer herkes gibi, etraflarındaki dünyaya karşı ilgisizlerdi. Bunu yalnızca kendi hayatlarını yaşamak olarak görseler de, aslında korkuyorlardı. İnfaz Gücü’nden, bir Epik tarafından öldürülmekten.

Oysa Megan hiçbir şeyden korkuyormuş gibi görünüyordu. Erkeklerle oyunlar oynamıyor, gözlerini kırpıştırmıyor, aslında inanmadığı şeyleri söylemiyordu. Yapılması gerekeni yapıyordu ve bunda da çok iyiydi. Bunu *inanılmaz ölçüde* çekici buluyordum. Bu hissimi ona açıklayabilmeyi isterdim. Ama istediğim sözcükleri ağzımdan çıkarmak bir anahtar deliğinden içeri misket sokmaya çalışmak gibiydi.

“Ben...” diye söze girdim.

Aynı anda mobilim bipledi.

“Başla,” dedi Megan, yukarı bakarak.

Kendimi, sözüm kesildiği için aslında rahatlamamış olduğuma ikna etmeye çalıştım ve ellerimi tavana kaldırıp gözlerimi kapadım. Tensörlerde iyileşiyordum. Hâlâ Abraham kadar ustlaşmamıştım belki ama artık bu konuda bir utanç kaynağı da değildim. Hiç değilse çoğu zaman değildim. Tünelin metal tavanına elimi düz bir şekilde dayayıp ittim. Titreşimler başladığında elimi olduğu yerde tutmaya devam ettim.

Cihazın çıkardığı uğultu yeni çalıştırılmış ama rölantide bırakılmış bir yüksek performans otomobilinin ateşli motor sesini andırıyordu. Bu, Cody’nin tensörler için uydurduğu metaforlardan biriydi; bense cihazın verdiği hissin, yüz tane epileptik şempanzenin doluştuğu dengesiz bir çamaşır makinesinin üzerine ellerini koymak gibi olduğunu söylemiştim, bir keresinde. Bu metaforumdan epey gurur duyuyordum.

Elimi sabit tutarak tavanı itmeye devam ettim; aynı esnada, cihazınkine benzer tonda sesler çıkarıyordum. Bunu yapmak yoğunlaşmama yardımcı oluyordu. Diğerleri böyle bir şey yapmadığı gibi, ellerini her zaman çalıştıkları yüzeyde tutmak zorunda da değillerdi. Sonunda onlar gibi yapmayı öğrenmek istesem de, şu an için bu yöntem çalışıyordu.

Artan titreşimleri elimle kontrol altında tutabiliyordum. Tırnaklarım zangırdamaya başlayana dek titreşimleri tuttum. Ardından elimi geri çekip, bir şekilde tavanı *ittim.*

Ağzınızın içinde bir arı sürüsü tuttuğunuzu ve onları dışarı birer birer tükürdüğünüzü düşünün. Ama nefes ve irade gücünüzle, arıları belli bir yöne fırlatmaya çalıştığınızı. Tensörle çalışmak bunun gibi bir şeydi. Elim geriye savruldu ve yarı-müzikal titreşimleri, sessiz bir uğultuyla zangırdayıp sarsılan tavana doğrulttum. Çok geçmeden koluma çelik tozu dökülmeye başladı. Birisi buzdolabına peynir rendesi koymuş gibi, tozlar zemine yağıyordu.

Megan kollarını kavuşturmuş seyrediyordu. Tek kaşını kaldırmıştı. Kendimi ondan gelecek soğuk, umursamaz bir yoruma hazırladım. Başını sallayıp, “İyi iş,” dedi.

“Eh, biliyorsun işte, çok fazla çalışıyorum. Duvar eriten kaslar için spor salonundan çıkmıyorum.”

“Ne?” Yanımızda getirdiğimiz merdiveni kenara çekerken kaşlarını çatmıştı.

“Boş ver,” dedim, merdivene tırmanıp, enerji santralinin -Yedinci Santral- bodrum katının zemininde, başımı içeri uzatırken. Elbette hayatım boyunca kentteki santrallerin hiçbirinin içine girmemiştim. Çelikten yüksek duvarları ve etraflarını saran tel örgülerle, depoyu andıran yapılardı bunlar. Steelheart her şeyi gözetim altında tutmak istiyordu. Bunun gibi bir yer aslında enerji santrali olamazdı ama üst katlarında hükümet ofisleri bulunuyordu. Tamamının etrafı çevrili, korunan ve gözetim altında tutulan yerlerdi.

Neyse ki, bodrum katını izleyen kamera yoktu. Kameraların çoğu koridorlardaydı.

Megan bana tüfeğimi uzattıktan sonra, üstümüzdeki odaya tırmandım. Depolama için kullanılan bir odadaydık. İçerisi, “her zaman açık” olan birkaç ışık dışında karanlıktı. Duvara yaklaşıp, mobilimin ekranına dokundum. “İçerideyiz,” dedim sessizce.

“Güzel.” Yanıt Cody’den gelmişti.

Yüzüm kızardı. “Pardon. Bunu Prof’a söylemek istemiştim.”

“Öyle yaptın zaten. Prof, hepinizi kollamamı istedi. Kulaklığından video kaydını aç.”

Kulaklık, kulağı tamamen kaplayan türdendi ve kulağımın üzerine uzanan minik bir kameraya sahipti. Mobilimin ekranına birkaç kez dokunarak kamerayı çalıştırdım.

“Oldu,” dedi Cody. “Tia’yla birlikte, Prof’un giriş noktasında konumlandık.” Prof beklenmedik durumlara karşı önlem almayı seven bir adamdı ve bu genellikle, geride, gerektiğinde dikkatleri başka yöne çekecek ya da asıl ekip devre dışı kaldığında planı gerçekleştirebilecek bir ya da iki kişi bırakmak demekti.

“Burada yapacak pek bir işim yok,” diye devam etti Cody, Güneyli aksanıyla ağır ağır konuşarak. “Bu yüzden sizin başınıza ekşiyeceğim.”

“Teşekkürler,” dedim, arkamı dönüp, delikten yukarı tırmanan Megan’a bakarken.

“Lafı bile olmaz delikanlı. Megan’ın gömleğinin içine bakmaktan vazgeç.”

“Ama ben...”

“Takılıyorum be! Aksine, umarım dikizlemeye devam edersin. Gözlerini üzerinde yakalayıp da seni topuğundan vurmasını izlemek epey şamatalı olur.”

Bilinçli olarak bakışlarımı Megan’dan başka bir yöne çevirdim. Neyse ki Cody, Megan’ı bu konuşmaya dahil etmiş gibi görünmüyordu. Cody’nin bizi kolladığını öğrendikten sonra biraz daha kolay nefes aldığımı fark etmiştim. Meganda birlikte ekibin en yeni iki üyesiydik; birilerinin koça ihtiyacı varsa o da bizdik.

Santrale sızmak için gereken ekipmanla dolu çanta Megan’ın sırtındaydı. İç mekânlarda tüfeğime göre daha kullanışlı olacak tabancasını çıkardı. “Hazır mısın?” diye sordu.

Başımı salladım.

“Bugün senden ne ölçüde “doğaçlama” görmeye kendimi hazırlamalıyım?” diye sordu.

“Yalnızca gerektiği kadar,” diye homurdandım, elimi duvara kaldırarak. “Bunun ne zaman gerekeceğini biliyor olsaydım, doğaçlama olmazdı, değil mi? Doğaçlama değil, plan olurdu.”

Megan homurtuyla güldü. “Sana yabancı bir kavram.”

“Yabancı mı? Ekibe getirdiğim defterler dolusu planı görmedin mi sen? Hani şu ele geçirmeye çalışırken az kalsın canımızdan olacağımız defterler?”

Megan arkasını dönerek benimle göz temasını kesti. Vücudu gerilmişti.

Lanet olası kadın, diye düşündüm. *Bir kez olsun mantıklı bir şey söylesen.* Başımı iki yana sallayıp, elimi duvara dayadım.

Kentteki santrallerin ele geçirilemez olduğunun düşünülmesinin nedenlerinden biri güvenlikti. Bütün koridorlarla merdivenlere kameralar yerleştirilmişti. Santrale girerken, güvenlik sistemine sızıp kamera kayıtlarını değiştireceğimizi düşünmüştüm. Prof, izlemek için kayıtları kesinlikle ele geçireceğimizi söylemiş ama içeri gizlice girdiğimizi gösteren kanıtları yok etmek için kayıtları değiştirmenin nadiren eski filmlerde görüldüğü kadar işe yaradığını eklemişti. Steelheart budala güvenlik memurları çalıştırmıyordu; bu memurlar

videolarda sahte bir döngü olduğunu anlardı. Hem, koridorlarda da askerler devriye geziyordu.

Diğer taraftan, kimse tarafından görülmememizi sağlamanın çok daha basit bir yolu vardı. Bunun için tek yapmamız gereken koridorlardan uzak durmaktı. Gerçekleştirdikleri deneylerle araştırmaların -binayı izleyen güvenlikten bile- gizli tutulması nedeniyle, odaların çoğunda kamera bulunmuyordu. Ayrıca, mantık çerçevesinde, bütün koridorları gerçekten sıkı bir şekilde takip ettiğiniz takdirde, içeri gizlice giren birilerini yakalardınız. Bu kişiler koridorları kullanmadan bir odadan diğerine nasıl geçecekti ki?

Elimi kaldırıp, biraz yoğunlaşarak, duvarda yaklaşık yüz yirmi santim genişliğinde bir delik açtım. Mobilimin ışığıyla delikten baktığımda, duvardaki bazı bilgisayar donanımlarını eritmiş olduğumu fark ettim. İçeri girmek için deliğin önündeki masayı kenara çekmek zorunda kaldım. Odada kimse yoktu. Gecenin bu saatinde santralin büyük kısmında kimse bulunmazdı. Tia da, güzergâhımızı herhangi biriyle karşılaşma şansımızı asgari düzeye çekecek şekilde, çok dikkatli belirlemişti.

Odaya girdik. Megan çantasından bir şey çıkarıp açtığım deliğin yanındaki duvara yerleştirdi. Aletin üzerinde tedirgin edici bir şekilde yanıp sönen minik kırmızı bir ışık vardı. Açtığımız her deliğin yanma patlayıcı yerleştirmemiz gerekiyordu; böylelikle binayı havaya uçurduğumuzda, enkazın içinde ten-sörlerin çıkardığı işi fark etmeleri imkânsız olacaktı.

“Devam edin,” dedi Cody. “Orada geçirdiğiniz her dakika, birinin odalardan birine girip bütün bu lanet olası deliklerin nasıl açıldığım fark edebileceği zamanı uzatıyor.”

“Tamamdır,” dedim, mobilimin ekranında parmağımı kaydırıp Tia’nın haritasını açarak. Dosdoğru ilerleyerek üç odayı daha aştığımızda, daha az güvenlik kamerasının olduğu bir acil durum merdivenine ulaşacaktık. Bu az sayıdaki kamerayı birkaç duvarı aşıp iki kat çıkarak atlatabileceğimizi umuyorduk. Ardından enerji hücrelerini almak için ana depoya ulaşmamız gerekiyordu. Burada elimizdeki patlayıcıların geri kalanını yerleştirip, bir ya da iki güç hücresi çaldıktan sonra topuklayacaktık.

“Sen kendi kendine mi konuşuyorsun?” diye sordu Megan, kapıyı gözetlerken. Silahını göğüs hizasında tutmuştu ve ateş etmeye hazırdı.

“Ona kulak cinlerini dinlediğini söyle,” diye bir öneride bulundu Cody. “Benim her zaman işime yaramıştır.”

“Hatta Cody var,” dedim, bir sonraki duvar üzerinde çalışırken. “Benim için nefis bir canlı anlatım gerçekleştiriyor. Bir de bana kulak cinlerinden bahsediyor.”

Bunu söylemem neredeyse Megan’ın yüzünde bir gülümsemenin belirmesine yol açacaktı. En azından bir an için, belli belirsiz bir tebessüm gördüğüme yemin edebilirdim.

“Kulak cinleri bütünüyle gerçektir,” dedi Cody. “Bunun gibi mikrofonların çalışmasını sağlayan onlardır. Ayrıca, Tia’nın istediğini bilmene rağmen turtanın son parçasını ağzına atmanı sana söyleyen de bu cinlerdir. Bir saniye dursana. Güvenlik sistemine girmiştim. Koridordan gelen biri var. Bekle.”

Donup kalmıştım. Aceleyle tensörü susturdum.

“Evet, bulunduğunuz odanın yanındaki odaya giriyorlar,” dedi Cody. “Işıklar zaten açıkmış. Odanın içinde de birisi olabilir. Güvenlik kayıtlarından bunu anlayamıyorum. Bir kurşundan son anda kaçıp kurtulmuş olabilirsiniz. Ya da, birkaç kurşundan kaçmak zorunda kalmaktan kurtulmuş olabilirsiniz.”

“Ne yapacağız?” diye sordum, gergince.

“Cody hakkında mı?” diye sordu Megan, kaşlarını çatarak.

“Cody, Megan’ı da hatta alabilir misin?” diye sordum, bezmiş bir halde.

“Onu hatta aldığımda gerçekten de dekoltesi hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu Cody, masum bir tonda. “Hayır! Demek istediğim... bu konuyu kapatsana.”

“Pekâlâ. Megan, yan odada biri var.”

“Seçeneklerimiz neler?” diye sordu Megan, sakince.

“Bekleyebiliriz ama odanın ışıkları açıldı bile. Tahminim, gece mesaisine kalmış bir bilim insanının hâlâ çalıştığı yönünde.”

Megan silahını kaldırdı.

“Ah...” dedim.

“Hayır kızım,” dedi Cody. “Prof’un bu konuda ne düşündüğünü bilirsin. Gerekli olduğu takdirde, korumaları vurabilirsin. Ama başka hiçkimseyi vurmak yok.” Planımızda, patlayıcıları ateşlemeden önce alarmı çalıştırarak binayı boşaltmak da vardı.

“Yandaki insanları vurmak zorunda kalacağımı sanmıyorum,” dedi Megan, aynı sakin tonda.

“Peki ne yaparsın kızım?” dedi Cody. “Onları bayıltıp, binayı havaya uçurduğumuzda içeride kalmalarına mı neden olursun?”

Megan duraksadı.

“Tamam,” dedi Cody. “Tia başka bir yol olduğunu söylüyor. Ama bir asansör boşluğundan yukarı çıkmanız gerekecek.”

“Harikaymış,” dedi Megan.

İçeri girdiğimiz ilk odaya aceleyle geri döndük. Tia aynı esnada benim için tensör noktalarının da olduğu yeni bir harita yüklemişti; artık daha fazla çalışmak zorundaydım. Bu defa biraz daha gergindim. Binanın içinde rastgele dolaşan bilim insanları ve çalışanlarla mı karşılaşacaktık yani? Biri bizi faka bastırdığında *ne* yapacaktık? Onu vuracak mıydık? Ya da bayıltıp, patlamada ölmelerine mi neden olacaktık? Ya bu kişi masum bir bekçi çıkarsa ne olacaktı?

Hayatımda ilk defa, birinin bana ne yapabileceğinden endişelendiğim kadar, benim bir başkasına ne yapabileceğimden de endişelenmiştim. Bu rahatsız edici bir durumdu. Yaptığımız şey temel olarak terördü.

Ama bizler iyi olanlarız, dedim kendime, duvarı delip önce Megan’ın geçmesine müsaade ederek. Elbette, hangi terörist iyi adam olduğunu *düşünmemiştir ki?* Önemli bir şey yapıyorduk ama kazayla öldürdüğümüz temizlikçi kadının ailesi için bunun ne anlamı olabilirdi ki? Bir sonraki karanlık odada - burası deney şişeleriyle diğer cam ekipmanların olduğu bir laboratuvardı- hızla ilerlerken, bu soruları aklımdan uzaklaştırmaya çabalıyordum.

Bu yüzden, Steelheart’a odaklandım. O korkunç, nefret edilesi pisliğe. Babamdan aldığı silahın namlusunu savunmasız bir insana çevirmiş olduğu o ana.

Bu görüntü işe yaramıştı. Bunu düşündüğümde geri kalan her şeyi unutabilmiştim. Bütün cevaplara sahip değildim belki ama en azından bir amacım vardı. İntikam. İntikam arzusu beni için için yiyor olsa bile, bu kimin umrundaydı ki? Beni, diğer herkes için hayatı daha iyi hale getirmeye yönlendirdiği sürece ne fark ederdi? Prof bunu anlıyordu. Ben de anlıyordum.

Bu odanın yanındaki bir depodan geçerek, kazasız belasız asansör boşluğuna ulaştık. Duvarda büyük bir delik açtım. Megan kafasını delikten uzatıp, uzun, karanlık boşluğa baktı. "Cody, yukarı çıkış var mı?"

"Elbette. Yan taraflarda tutamaçlar var. Bütün asansör boşluklarında vardır."

"Birisi bunu Steelheart'a söylemeyi unutmuş gibi," dedim, Megan'ın yanından uzanıp boşluğa bakarak. "Bu duvarlar dümdüz. Ne merdiven, ne tutamaç, hiçbir şey yok. Halat ya da kablo da yok."

Cody bir küfür savurdu.

"Yani şimdi geri dönüp ilk güzergâhı mı deneyeceğiz?" diye sordu Megan.

Bir kez daha duvarları taradım. Aşağıda ve yukarıda karanlık sonsuza dek uzanıyormuş gibiydi. "Asansörün gelmesini bekleyebiliriz."

"Asansörlerde kamera var,"dedi Cody.

"O halde asansörün üzerinde gideriz," dedim.

"Ve üzerine atladığın anda, içindeki insanları teyakkuza geçirirsin, öyle mi?" diye sordu Megan.

"O zaman, içinde kimsenin olmadığı bir asansör bekleriz," dedim. "Asansörler az çok çalıştıkları sürenin yarısında boştur, değil mi? Yani kendilerini çağıran insanlara giderken?"

"Pekâlâ," dedi Cody. "Prof'la Abraham küçük bir engelle karşılaştılar. İlerleyebilmek için bir odanın boşalmasını bekliyorlar. Prof, beklemek için beş dakikanız olduğunu söylüyor. Bu süre sona erdiğinde bir şey olmamışsa, görevi iptal ediyoruz."

"Tamam," dedim, bir parça hayal kırıklığı hissederek.

"Onlar için bazı görseller bulmam lazım," dedi Cody. "Bir süre için hattan ayrılıyorum; ihtiyacınız olursa arayın beni. Asansörü de

takibe aldım. Hareket ederse, sizi haberdar ederim." Cody frekans değiştirince, hat bir *klik* sesiyle kesildi. Beklemeye başladık.

Sessizce oturup, asansörün hareket ettiğine dair herhangi bir ses duyabilmek için kulaklarımızı açtık. Ama Cody bize bunu video kayıtlarına bakarak haber verene dek tek ses duyamayabilirdik.

"Peki... ne sıklıkla olur bu?" diye sordum, Megan'ın yanında çömelmiş olduğum birkaç dakikanın ardından. Asansör boşluğuna çıkmak için delik açtığım odada sıkışıp kalmıştık.

"Ne, ne sıklıkla olur?" diye sordu.

"Beklemek."

"Tahmin edebileceğinden daha sık," dedi. "Yaptığımız işler genellikle zamanlamayla ilgilidir. İyi zamanlama da çok fazla beklemeyi gerektirir." Bakışları elime kaydığında, elimi gergin bir halde duvara vurduğumu fark ettim.

Kendimi durdurdum.

"Oturup beklersin," dedi Megan, yumuşak bir sesle. "Bir planın üzerinden defalarca gider, aklında canlandırırsın. Ve genellikle plan yürümez."

Ona şüpheyle baktım.

"Ne?" dedi.

"Az önce dediğin şey. Ben de tam olarak böyle düşünüyorum."

'Yani?

"Yani genellikle bir şeyler ters gidiyorsa, doğaçlama davrandığım için neden sürekli tepemdesin?"

Dudaklarını büzmüştü.

"Hayır," dedim. "Bana karşı dürüst olmanın zamanı geldi Megan. Sırf bu görev de değil, her şeyle ilgili olarak. Sorunun ne senin? Neden bana benden nefret ediyormuş gibi davranıyorsun? Ekibe katılmak istediğimde bana arka çıkan ilk kişi *şendin!* İlk başta benden etkilenmiş gibiydin. Bana arka çıkmamış olsan Prof planımı hiç dinlemeyebilirdi. Ama bundan sonrasında, bana büfene dalmış bir gorilmişim gibi davrandın."

"Bir... ne?"

"Büfene dalmış goril gibi. Bilirsin işte... bütün yemeklerini silip süpüren bir goril gibi. Seni kızdıran. Böyle bir şey işte."

“Sen çok özel bir insansın David.”

“Öyle, her sabah özellik hapı alıyorum da ondan. Bak Megan. Bunun peşini *bırakacak* değilim. Asilerle olduğum bütün zaman, senin canını sıkan bir şey yapıyormuşum gibi geçti. Peki ama ne bu? Bana karşı tavrını değiştirmene neden olan şey ne?”

Bakışlarını başka bir tarafa çevirmişti.

“Neden yüzüm mü?” diye sordum. “Çünkü aklıma tek gelen bu. Demek istediğim, Fortuity suikastinden sonra bana arka çıkmıştın. Belki de sorun yüzümdür. Bunun çok kötü bir yüz olduğunu sanmıyorum ama bazen biraz aptal bir görünüm...”

“Sorun yüzün değil,” diyerek araya girdi.

“Öyle olduğunu sanmıyordum zaten ama benimle konuşmanı istiyorum. Bir şey söyle.” Çünkü lanet olası ölçüde güzel olduğunu düşünüyorum ve neyin yanlış gittiğini anlayamıyorum. Neyse ki bu kısmı seslendirmeden kendimi durdurabilmiştim. Ayrıca, Cody bizi izliyor olabileceğinden, bakışlarımı da dümdüz yüzünde tutuyordum.

Megan bir şey söylemedi.

“Yani?” diyerek üsteledim.

“Beş dakika doldu,” dedi, mobiline bakarak.

“Bunun peşini bu kadar kolay bırakmayacağım, bu...”

“Beş dakika doldu,” dedi Cody, birdenbire hatta girerek. “Üzgünüm, çocuklar. Görev yalan oldu. Kimse asansörleri çalıştırmıyor.”

“Sen bizim için bir tane yollayamaz mısın?” diye sordum.

Cody homurtuyla güldü. “Güvenlik sistemine sızmış olabiliriz delikanlı. Ama bu binadaki bir şeyleri kontrol etmekten çok farklı bir şey. Hem Tia sisteme bu ölçüde sızmamızı sağlayabilseydi, santrale aşırı güç yüklemesi filan gibi bir yolla binayı dışarıdan patlatırdık.”

“Ah.” Mağarayı andıran asansör boşluğuna baktım. Devasa bir boğaza benziyordu. Yukarı uzanan... yapmamız gereken... bizi...

Kötü analoji. Çok kötü. Her halükârda, içime berbat bir his çökmüştü. Geri adım atmaktan nefret ediyordum. Steelheart’ı yok etmeye uzanan yol yukarıdaydı. Aşağıda ise daha çok beklemekten, daha çok plandan başka bir şey yoktu. Zaten yıllardır plan yapıyordum.

“Ah, hayır,” dedi Me|
“Ne?” dedim, ilgisize
“Gene doğaçlama davranacak
Tensörü taşıyan elimi asansör boşluğuna uzatıp duvara dayadım ve küçük titreşimler başlattım. Abraham bana farklı şiddetlerde titreşim yaratmayı öğretmiş; tensörlerde uzmanlaşan birinin titreşimleri kontrol edebileceğini ve hedefinde örüntüler, hatta şekiller oluşturabileceğini söylemişti.

Elimle sert bir şekilde duvarı ittiğimde, eldivenin sarsıldığını hissettim. Ama sarsılan yalnızca eldiven değil, elimin tamamıydı. İlk başta bu durum kafamın karışmasına neden oldu. Gücü yaratan eldiven değil de, bendim sanki. Eldiven yalnızca bir şekilde aktardığım güce şekil veriyordu.

Bunda başarısız olamazdım. Başarısız olduğum takdirde operasyon sona ererdi. Bundan dolayı üzerimde baskı hissetmem gerekirdi ama öyle değildi. Bir nedenden ötürü, rahatlamaya başlamıştım. İşlerin gerçekten gergin bir hal aldığı zamanlarda, rahatlamak benim için daha kolaylaşıyordu.

Steelheart, babamın tepesinde dikilmişti. Bir el ateş sesi geldi. *Geri çekilmeyecektim.*

Eldiven titreşirken, duvardan çıkan bir parça toz elime döküldü. Parmaklarımı ileri iterek duvarda yaptığım şeyi hissettim.

“Bir tutamaç,” dedi Megan sessizce, mobilinin ışığını duvara tutarak.

“Ne, gerçekten mi?” diye sordu Cody. “Kameranı açsana kızım.” Birkaç saniye sonra Cody’nin ıslığım duydum. “Geldiğin noktayı benden saklamışsın David. Doğrusu, böyle bir şeyi yapabilecek düzeye yaklaşmış olduğunu bile düşünmemiştim. Bunu yapabileceğini bilseydim, ben önerirdim.”

Elimi yana kaydırarak yeni bir tutamaç yaptım ve bunu duvarda açtığım deliğin hemen dibinde, oluşturduğum ilk tutamaçın yanına yerleştirdim. Ayaklarımı basmak için iki tane daha yaptıktan sonra, duvardaki delikten kendimi sarkıtıp asansör boşluğuna çıktım. Ellerimle ayaklarımı tutamaçlara yerleştirmiştim.

Uzanarak, yukarıda yeni bir tutamaç seti yaptım. Tüfeğim omzuma asılıydı; tırmanmaya başladım. Aşağı bakmak yerine, yeni

bir set yaparak yoluma devam ettim. Aynı anda tırmanmak ve duvarda tensörle çalışmak hiç de kolay değildi ama tensörün titreşimlerini kontrol ederek tutamaçların ön tarafında bir çıkıntı yaratarak, en azından tutmayı daha kolay hale getirebiliyordum.

"Prof'la Abraham biraz daha oyalanabilirler mi?" diye sordu Megan, aşağıdan. "David hızlı çalışıyor olsa da yukarı çıkmamız on beş dakika kadar sürebilir."

"Tia hesaplıyor," dedi Cody.

"Pekâlâ, ben de David'in arkasından gidiyorum," dedi Megan. Sesi boğuk geliyordu. Omzumun üzerinden baktığımda, yüzünü bir eşarpla kapadığını gördüm.

Bunu tutamaçlardan düşen tozlan içine çekmemek için yapmış olmalı. Akıllıcaydı. Bense tozdan kaçmakta zorlanıyordum ve çelik tozunu içine çekmek pek akıllıca değil gibiydi. Abraham, tensörün yarattığı tozun göründüğü kadar tehlikeli olmadığını söylemişti ama bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Bu yüzden başımı eğip, yeni bir delik açtığım her seferde nefesimi tuttum.

"*Etkilendim*," dedi, kulağımdaki ses. Bu, Prof'un sesiydi. Beklemediğim bir anda onu duymak neredeyse şoka girip sıçramama neden olacaktı ki bu hiç hayırlı olmazdı. Mobiliyle görsel kaydıma bağlanmış olmalıydı. Kulaklığımdaki kameranın çektiği görüntüleri görebiliyordu.

"Bu delikler oldukça düzenli. Biçimleri de gayet iyi," diye devam etti Prof. "Çalışmaya devam et. Çok kısa sürede Abraham kadar iyi olacaksın. Çoktan Cody'yi geçmiş bile olabilirsin."

"Bir konuda endişeliymişsin gibi geliyor sesin," dedim, iki tutamaç arasında.

"Endişeli değil. Sadece şaşkın."

"Bunun yapılması gerekiyordu," dedim, hırlayarak kendimi bir üst kata çekerken.

Prof bir süre sessiz kaldı. "Evet, gerekiyordu. Bak, sizi bu yoldan geri çıkaramayız. Çok zaman alır. Bu yüzden dışarı başka bir yoldan çıkmanız lazım. Tia bu konuda size bilgi verecek. İlk *patlamayı* bekleyin."

"Olumlu," dedim.

"Ve David," dedi Prof.

“Evet?”

“Aferin.”

Kendimi yukarı çekerken gülümsedim.

Yolumuza devam edip asansör boşluğunda tırmanmayı sürdürdük. Bir noktada asansörün çıkıp gelmesinden endişelensem de, bu olsa bile, bizi birkaç santimle ıskalayacağını sanıyordum. Boşluğun, merdiven bulunması gereken tarafındaydık. Yalnızca merdiven koymamışlardı, o kadar.

Belki de Steelheart bizimle aynı filmleri seyretmiştir, diye düşündüm yüzümü buruşturarak, en sonunda ikinci katı geçerken. Bir kat daha kalmıştı.

Kulağımda mobilimden gelen *klik* sesini duydum. Bileğimdeki cihaza baktım. Birisi kanalımızı sessize almıştı.

“Ekibe yaptığın şeyden hoşlanmıyorum,” dedi Megan, boğuk bir sesle.

Omzumun üzerinden ona baktım. Ekipmanlarımızın olduğu çantayı sırtına takmış; burnuyla ağzını eşarpla örtmüştü. Kolunun ön kısmına takılı mobilinden gelen yumuşak ışıkla aydınlanan gözleri dimdik bana bakıyordu. Yüzünü kapatmış eşarbın üzerinden bakan güzel gözler.

Megan’ın ardında, devasa, kapkara bir delik uzanıyordu. Bir an için sersemleyerek sallandım.

“Parlak,” dedi Megan. “Odaklan.”

“Konuşan şendin!” diye fısıldadım, yeniden önüme dönerek. *“Ekibe yaptığın şeyden hoşlanmıyorum* da ne demek?”

“Sen ortaya çıkmadan önce, Newcago’dan ayrılacaktık,” dedi Megan, aşağıdan. “Fortuity’yi vurduktan sonra çekip gidecektik. Kalmamıza neden oldun.”

Tırmanmaya devam ettim. “Ama...”

“Ah, kapa çeneni de bir kez olsun konuşmama izin ver.”

Çenemi kapadım.

“Asilere, bunu hak etmiş olan Epikleri öldürmek için katıldım,” diye devam etti Megan. “Newcago, Parçalanmış Eyaletler’in tamamında en güvenli ve istikrarlı yerlerden biri. Steelheart’ı öldürmemiz gerektiğini düşünmediğim gibi, Steelheart’a

karşı kendi kişisel savaşma girmek için ekibi gasp etmiş olmandan da hoşlanmıyorum. Steelheart, zalimin teki. Evet. Ama çoğu Epik'ten daha iyi bir iş yapıyor. Ölmeyi hak etmiyor."

Megan'ın söyledikleri beni şaşkına çevirmişti. Steelheart'ı öldürmemiz gerektiğini düşünmüyor muydu? Steelheart ölmeyi *hak etmiyor muydu?* Bu delilikti. Yeniden aşağı bakma isteğime direndim. "Şimdi konuşabilir miyim?" dedim, yeni bir çift tutamaç yaparken.

"Tamam, konuş."

"Sen *deli misin?* Steelheart bir canavar."

"Evet, kabul ediyorum. Ama *etkili* bir canavar. Bugün ne yaptığımıza baksana!"

"Bir enerji santralini yok ediyoruz."

"Peki sence kaç kentte enerji santrali var?" diye sordu. "Bunu biliyor musun?"

Tırmanmaya devam ettim.

"Ben Portland'da büyüdüm," dedi. "Orada ne olduğunu biliyor musun?"

Biliyordum ama bir şey demedim. Orada olanlar iyi değildi. "Epikler arasındaki savaşlar kenti harabeye çevirdi," diye devam etti, daha da yumuşak bir sesle. "Geriye hiçbir şey kalmadı David. *Hiçbir şey.* Oregon'un tamamı çorak topraklara dönüştü. Ağaçlar bile yok oldu. Ve orada hiç enerji santrali, kanalizasyon arıtma tesisi ya da bakkal yok. Steelheart ortaya çıkmasaydı Newcago'nun başına gelecek olan da buydu işte." Tırmanmaya devam ettim. Ensemi kaplayan ter yüzünden gıdıklanıyordum. Megan'daki değişimi düşündüm. Steelheart'ı indirmekten bahsettiğim ilk seferin ardından bana karşı soğuk davranmaya başlamıştı. Bana en kötü davrandığı zamanlarsa, bu doğrultuda önemli adımlar attığımız zamanlardı. Dairemden planlarımı almaya gittiğimiz ve Nightwielder'ı nasıl öldürebileceğimizi çözdüğüm zamanlar.

Megan'ı benimle karşı karşıya getiren "doğaçlamalarım" değildi. Niyetlerimdi. Ekibin Steelheart'ı hedef almasını sağlamaktaki haşarımdı.

"Portland'da olanların aynısının bir başka yerde yeniden yaşanmasına yol açan biri olmak istemiyorum," dedi Megan. "Evet,

Steelheart korkunç. Ama insanların katlanabilecekleri türden korkunç bir Epik."

"O halde neden işi bırakmadın?" diye sordum. "Neden buradasın?"

"Çünkü ben Asiler'in bir üyesiyim," dedi. "Prof'a karşı çıkmak bana düşmez. Ben işimi yaparım, Şüpheli. Ve işimi iyi yaparım. Ama bu sefer, ciddi bir hata yaptığımızı düşünüyorum."

Bana taktığı lakabı bir kez daha kullanmıştı. Bu lakabı yalnızca bana daha az gıcık olduğu zamanlarda kullanıyormuş gibi olduğundan, aslında bu iyiye işaretti. Bu sevecenliğin bir türüydü, değil mi? Sadece bunun böylesine utanç verici bir duruma atıfta bulunmayan bir lakap olmasını isterdim. Mesela... Süper Muazzam Nişancı olamaz mıydı? Hem söylemesi de kolaydı, değil mi?

Yolun geri kalanını sessizce tırmandık. Megan'ın, hattı yeniden ekibin geri kalanına açması, konuşmamızın sona erdiğini gösteriyormuş gibiydi. Belki de öyleydi. Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nasıl olur da Steelheart'ın hâkimiyeti altında yaşamanın *iyi bir şey* olduğunu düşünebilirdi?

Fabrika'daki diğer çocukları, yeraltı sokaklarındaki insanları düşündüm. Sanırım bu insanların çoğu aynı şekilde düşünmüştü. Buraya Steelheart'ın bir canavar olduğunu bilerek gelmişlerdi. Ama gene de Newcago'da hayatın diğer yerlere göre daha iyi olduğunu düşünüyorlardı.

Ama bu insanlar her şeye boş vermişti; Megan ise bunun tam tersiydi. Faal, inanılmaz, yetkin biriydi. Nasıl olur da diğer insanlar gibi *düşünebilirdi?* Az önce söylediklerini duymak dünyaya dair bildiklerimi -en azından bildiğimi sandığım şeyleri-temelinden sarsmıştı. Asilerin farklı olması gerekirdi.

Ya Megan haklıysa?

"Ah, kahretsin!" dedi Cody birdenbire kulağımın içinde.

"Ne?"

"Başınız dertte delikanlı..."

O anda, asansör boşluğunda hemen tepemdeki -santralin üçüncü katındaki- kapılar kayarak açıldı. Üniformalı iki güvenlik görevlisi boşluğun ucuna çıkarak karanlığın içine baktılar.

22

“Sana söylüyorum, bir şey duydum,” dedi görevlilerden biri, kısık gözlerle aşağı bakarak. Doğrudan bana bakıyormuş gibiydi. Ama asansör boşluğu zifiri karanlıktı. Hatta kapılar açıldığında bile, tahmin edebileceğimden daha karanlıktı.

“Ben bir şey görmüyorum,” dedi diğer görevli. Sesi yumuşakça yankılanmıştı.

İlk görevli kemerindeki feneri çıkardı.

Kalbim tekledi. *Ah.*

Elimi duvara dayadım; aklıma gelen yalnızca bu olmuştu. Tensör titreşmeye başladığında yoğunlaşmaya çalışsam da, görevliler tepemdeyken bu hiç kolay değildi. Fenerin *klik* sesi geldi.

“Bak! Duyuyor musun?”

“Kalorifer kazanının sesi gibi,” dedi diğeri, kuru bir sesle.

Duvarda titreşen elimden mekanik bir ses geliyordu. Yüzümü buruşturdum ama devam ettim. Fenerin ışığı boşluğu aydınlatıyordu. Neredeyse titreşimin kontrolünü kaybediyordum.

Bu ışıkla beni gözden kaçırmalarına imkân yoktu. Çok yakındalardı.

“Burada bir şey yok,” diye homurdandı görevli.

Ne? Başımı yukarı kaldırdım. Bir şekilde, aramızda çok kısa bir mesafe olmasına rağmen, beni göremiyorlardı. Kaşlarımı çattım. Kafam karışmıştı.

“Hah,” dedi diğer görevli. “Ama bir ses duyuyorum.”

“Ses şeyden geliyor... kalorifer kazanıdır işte,” dedi ilk görevli.

“Ha,” dedi diğeri. “Doğru.”

Görevli feneri kemerindeki yerine taktı. Beni nasıl görememişti? Oysa feneri tam üzerime tutmuştu.

İki görevli boşluktan geri çekildi ve kapılar kapandı.

Calamity’nin ateşleri adına, neler oluyor? diye düşündüm. Gerçekten de karanlıkta bizi gözden kaçırmış olabilirler miydi?

Tensörüm durdu.

Üzerimize ateş açıldığı takdirde saklanabilmemiz için duvarda kendimize bir cep açmaya hazırlanıyordum. Ama tensöre yoğunlaşamadığım için önümdeki duvardan büyük bir parçayı koparmış bulundum. Aynı esnada, tutunduğum tutamaç bu delikle birlikte koptu. Açtığım deliğin yan tarafına son anda zorlukla tutunabilmiştim.

Duvarın parçalanmasıyla çıkan tozlar Megan'ın üzerine yağdı. Deliğin kenarına sıkıca tutunarak aşağıya baktığımda, Megan'ın tozlar yüzünden kırpıştırdığı gözlerini öfkeyle bana diktiğini gördüm. Öfkesinden, eli silahına gitmiş gibiydi.

Calamity! diye düşündüm şaşkın şaşkın. Eşarbıyla teni gümüş renkli çelik tozuyla kaplanmıştı ve gözleri öfkeyle yanıyordu. Hayatım boyunca birinin gözlerinde böylesine bir bakış görmemiştim. En azından bana kimse gözlerini böyle dikmemişti. Megan'dan yükselen öfkeyi hissedebiliyordum sanki.

Eli tabancasına doğru kayıyordu.

"M-Megan?" dedim.

Eli durdu. Ne gördüğümden emin değildim ama bir anda geçip gitmişti. Megan gözlerini kırpıştırırken, ifadesi yumuşadı. "Yok ettiğin şeylere bakmalısın, Şüpheli," dedi sertçe, eliyle yüzündeki tozun bir kısmım silerek.

"Evet," dedim. Ardından bakışlarımı tutunduğum deliğe geri çevirdim. "Hey, burada bir oda var." Daha iyi görebilmek için mobilimi deliğe kaldırdım.

Küçük bir odaydı. İçeride düzenli bir şekilde yerleştirilmiş birkaç masa olduğunu gördüm. Bir duvar boyunca bilgisayar terminalleri, diğer bir duvar boyunca da dosya dolapları dizilmişti. Odanın iki kapısı vardı. Bunlardan biri, üzerinde minik bir klavyenin olduğu, güçlendirilmiş, metalden bir güvenlik kapısıydı.

"Megan, burada kesinlikle bir oda olduğunu söyleyebilirim. İçeride de kimse yok gibi. Hadi." Kendimi yukarı çekerek delikten odanın içine girdim.

Odaya girer girmez Megan'ın asansör boşluğundan çıkmasına yardım etmek için delikten geri dışarı uzandım. Megan uzattığım

elimi tutmadan önce tereddütte kaldı ve boşluktan çıkıp odaya girdiği anda, hiçbir şey demeden yanımdan geçip gitti. Yeniden bana karşı soğuk haline dönmüş gibi görünüyordu. Hatta artık soğukluğunun bir parça kötü niyet taşıdığını da hissettim.

Asansör boşluğunun yanındaki deliğin dibine çömeldim. Az önce çok tuhaf bir şey yaşandığına dair histen kurtulamamıştım. Önce, güvenlik görevlisi bizi görmemişti. Megan ise yalnızca birkaç saniye içerisinde, bana açılmaktan kendini bütünüyle kapama noktasına geçmişti. Benimle düşüncelerini paylaştığı için pişmanlık duyuyor olabilir miydi? Steelheart'ı öldürme planını desteklemediğini Prof'a söylememden mi endişe ediyordu?

"Burası da neresi?" dedi, küçük odanın tam ortasında durup. Tavan, hafifçe eğilmesini gerektirecek kadar alçaktı. Ayağa kalktığım takdirde benim kesin eğilmem gerekirdi. Megan, eşarbını çıkarıp etrafa çelik tozu saçtığını gördüğünde yüzünü buruşturdu ve kıyafetlerindeki tozları silkelemeye koyuldu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim, mobilimden Tia'nın yüklediği haritaya bakarken. "Bu oda haritada görünmüyor."

"Alçak tavan," dedi Megan. "Şifreli güvenlik kapısı. İlginç." Sırtındaki çantayı çıkarıp bana fırlattı. "Açtığın deliğe patlayıcı yerleştir. Ben de odayı araştırayım."

Ben çantadan patlayıcıyı çıkarırken, Megan da güvenlik kodu gerektirmeyen kapıyı açıp içeri girdi. Küçük patlayıcıyı açtığım deliğe yerleştirirken, duvarın aşağı kısmında açıkta duran bazı kablolar gördüm.

Megan geri döndüğünde, kabloların peşinde zeminin bir kısmını kaldırmaya çalışıyordum.

"Bunun gibi iki oda daha var," dedi. "Odalarda kimse yok. Asansör boşluğuna bitişik durumda küçük odalar. En iyi tahminim, bunların kalorifer kazanının ekipmanlarıyla asansör bakım malzemelerinin tutulduğu odalar olması gerektiği. Ama bazı odaları gizleyip binanın şemalarından çıkarmışlar. Diğer katlarda da böyle gizli odalar olup olmadığını merak ediyorum."

"Şuna bak," dedim, keşfettiğim şeyi Megan'a göstererek.

Yanımda diz çöküp duvarla kablolara baktı.

"Patlayıcılar," dedi.

“Odaya bizden önce birileri patlayıcı döşemiş *zaten,”* dedim. “Ürkütücü, değil mi?”

“Burada her ne tutuluyorsa önemli olmalı,” dedi Megan. “Buranın keşfedilmesindense, santralin tamamının havaya uçurulmasına göz yumacakları kadar önemli.”

İkimiz de başımızı kaldırıp bilgisayar terminallerine baktık.

“Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?” Cody’nin sesi hatta geri dönmüştü.

“Bir oda bulduk,” dedim. “Ve...”

“Durmayın,” diyerek sözümü kesti Cody. “Prof’la Abraham az önce birkaç güvenlik görevlisiyle karşılaştı ve adamları vurmak zorunda kaldılar. Adamlar öldü, cesetleri ortalıktan kaldırıldı ama çok geçmeden yoklukları fark edilecektir. Şanslıysak, bu adamların devriyede olmadığı anlaşılmadan önce birkaç dakikamız var.”

Bir küfür savurup elimi cebime attım.

“O ne?” diye sordu Megan.

“Diamond ’dan aldığım evrensel patlayıcı kapsüllerden biri,” dedim. “İşe yarayıp yaramadıklarını görmek istiyorum.” Gergin bir halde, kapsülü zeminin altında bulduğumuz patlayıcılara yapıştırmak için her zaman yanımda taşıdığım izolasyon bandımı kullandım. Kapsülün, kaleme benzeyen fünyesi de cebimdeydi.

“Tia’nın bize verdiği haritaya göre,” dedi Megan. “Enerji hücrelerinin bulunduğu depoyla aramızda yalnızca iki oda var. Ama deponun biraz aşağısında kalıyoruz.”

Bir an için birbirimize baktıktan sonra, ayrılarak hızlı bir şekilde odayı araştırmaya giriştik. Yeterince zamanımız olmayabilirdi ama en azından bu odanın nasıl bir bilgi sakladığını anlamak için şansımızı denemek durumundaydık. Megan dosya dolaplarından birini açıp içindeki dosyaları çıkardı. Ben de masaların çekmecelerine daldım. Çekmecelerden birinde birkaç tane veri çipi vardı. Çipleri alıp Megan’a sallayarak gösterdikten sonra çantasına attım. Megan dosyaları bir kenara fırlatıp, bir başka masayı araştırmaya koyuldu. Aynı esnada ben de elimi sağımda kalan duvara dayayıp, geçmemiz için bir delik açmaya başladım.

Bulunduğumuz gizli oda, iki katın arasında kaldığından, açtığım deliğin karşı tarafta nereye çıkacağından emin değildim. Deliği,

gitmek istediğimiz yönde, tavana yakın bir noktada açtım.

Bu delik üçüncü kattaki bir başka odada, zemine yakın bir noktaya denk gelmişti. Gizli odamızla üçüncü kat üst üste binmiş gibiydi. Haritaya göz attığımda, bu odayı nasıl gizlemiş olduklarını anladım. Şemalarda, asansör boşluğu gerçekte olduğundan biraz daha büyük gösterilmişti. Ayrıca, haritada gerçekte varolmayan bir bakım bölmesi de yer alıyordu. Bu durum, asansör boşluğunda merdiven ya da tutamaç olmamasını açıklıyordu. Binayı inşa edenler, bu kısma aslında gizli odanın yerleştirileceğini bilmediklerinden, bu bölmenin asansörün bakım hizmetleri için kullanılabileceğini düşünmüş olmalıydı.

Megan'la birlikte tavana yakın deliğe tırmanarak üçüncü kata çıktık. Bir tür konferans salonu olan bu odayı geçerek, gözetleme istasyonu olan bir başka odaya girdik. Bu odanın duvarında çalışarak, alçak tavanlı depo alanının içine girebileceğimiz yeni bir delik açtım. Hedefimize ulaşmıştık. Burası, güç hücrelerinin bulunduğu odaydı.

"İçerideyiz," dedi Megan, Cody'ye, depoya ayak bastığımızda. Odanın dört bir tarafını çevirmiş olan rafların üzerinde, hiçbirine ihtiyaç duymadığımız çeşitli elektrikli aletler vardı.

Megan'la ayrı yönlere giderek hızlı bir araştırmaya koyulduk.

"Harikulade," dedi Cody. "Güç hücreleri orada bir yerde olmalı. Yaklaşık bir karış genişliğinde ve bir çizme boyunda olan silindirlere bakın."

Karşı duvarda bulunan, kapıları kilitli büyük depo dolapları çarptı gözüme. Megan'a, "Şunların içinde olabilir," diyerek, dolaplara yöneldim. Megan yanıma gelirken, tensörle hızlı bir şekilde kilitleri hallederek teker teker kapıları açmaya başlamıştım. Dolaplardan birinin içinde yan bir şekilde üst üste konmuş yeşil silindirler vardı. Silindirler küçük bira fıçısıyla araba aküsü karışımı bir görünüme sahipti.

"Bunlar güç hücreleri," dedi Cody, rahatlamış bir ses tonuyla. "Bunları depoda bulamayacağımızdan endişeleniyordum. İyi ki dört yapraklı yoncamı bu operasyonda yanımda getirmişim."

"Dört yapraklı yonca mı?" dedi Megan homurtuyla, çantasında bir şeyler aranırken.

“Aynen. Memleketten.”

“Onlar İrlanda’da bulunur Cody. İskoçya’da değil.”

“Biliyorum,” dedi Cody, sektirmeden. “Elimdekini almak için İrlandalı bir herifi gebertmek zorunda kaldım zaten.”

Güç hücrelerinden birini çekip çıkardım. “Düşündüğüm kadar ağır değillermiş,” dedim. “Bunların *gauss* silahını ateşleyebilecek kadar enerjiye sahip olduğundan emin miyiz? O silah çok fazla enerji gerektiriyor.”

“Bu hücrelere enerji yükleyen kişi Conflux,” dedi Cody, kulağımın içinde. “Üretebileceğimiz ya da bir yerlerden satın alabileceğimiz herhangi bir enerji hücresine göre katbekat daha güçlüler. Bunlar işe yaramazsa, işimizi görebilecek başka bir şey yok. Taşıyabildiğiniz kadar alın yanınıza.”

Düşündüğüm kadar ağır olmayabilirlerdi ama gene de büyük sayılırlardı. Megan’ın çantasında kalanları dışarı çıkarıp, çantanın dibine sokuşturduğumuz daha küçük çuvalı aldık. Ben güç hücrelerinden dördünü çantaya yerleştirirken, Megan da malzemelerin geri kalanını -birkaç patlayıcı, halat ve biraz cephane- çuvala soktu. Yanımızda kılık değiştirmemiz gerekir diye laboratuvar önlükleri de getirmiştik. Bu önlükleri dışarıda bıraktım. Kaçmak için bunlara ihtiyacımız olabilirdi.

“Prof’la Abraham nasıl?” diye sordum.

“Dışarı çıkıyorlar,” dedi Cody.

“Peki ya bizim çıkışımız?” diye sordum. “Prof, geri dönerken asansör boşluğunu kullanmamamız gerektiğini söylemişti.”

“Laboratuvar önlükleri yanınızda mı?” diye sordu Cody.

“Evet,” dedi Megan. “Ama koridorlardan geçersek, yüzlerimiz kayıt altına alınabilir.”

“Bu, göze almamız gereken bir risk,” dedi Cody. “İlk patlama iki dakika içinde gerçekleşecek.”

Laboratuvar önlüklerini giydikten sonra, Megan’ın, güç hücrelerinin olduğu çantayı sırtıma geçirmesi için eğildim. Çanta ağır olsa da yeterli ölçüde rahat hareket edebiliyordum. Önlük Megan’a yakışmıştı gerçekten de. Ama ne giyse yakışırdı zaten. Daha hafif olan çuvalı omzuna atıp, tüfeğime baktı.

“Parçalarına ayrılabilir,” diye açıkladım, kundağı tüfekten sökerken. Ardından gövdeden şarjörle kovanı çıkardım. Ne olur ne olmaz diye emniyetini kapanıp, parçaları Megan’ın çuvalına soktum.

Yedinci Santral’in logosunu taşıyan önlüklerin yanısıra, sahte güvenlik rozetlerine de sahiptik. Bu sahte kılıkla içeri girmeyi başaramazdık -santralin güvenliği çok sıkıydı- ama kaos anında, önlüklerle rozetler dışarı çıkmamızı sağlayabilirdi.

O anda bina tedirgin edici bir gürültüyle sarsıldı. İlk patlama gerçekleşmişti. Bu patlama santrale gerçek bir zarar vermekten ziyade, insanların binayı boşaltmasını sağlamak içindi.

“Hadi!” diye bağırdı Cody, kulağımızın içinde.

Odanın kapısındaki kilidi buharlaştırdım ve koridora daldık. İnsanlar kendilerini kapılardan dışarı atıyordu. Gece olmasına rağmen, oldukça yoğun bir katta olmalıydık. İnsanlardan bazıları mavi tulumlu temizlik işçileriydi ama diğerleri laboratuvar önlükleri giymiş teknisyenlerdi.

“Patlama!” Paniğe kapılmış gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum. “Birileri binaya saldırıyor!”

Bulunduğumuz kat anında kaosa teslim olmuştu. Çok geçmeden, binadan dışarı çıkmaya çalışan kalabalıkla birlikte sürüklenmeye başladık. Bundan otuz saniye sonra, Cody üst katlardan birinde, ikinci patlamayı gerçekleştirdi. Zemin sarsılırken, koridorda etrafımızı sarmış insanlar tavana bakarak çığlıklar atıyordu. Kalabalığın içinde bir düzine kadar insan küçük bilgisayarlarına ya da evrak çantalarına sarılmıştı.

Aslında korkulacak bir şey yoktu. Bu ilk patlamalar, binanın yıkılmasına neden olmayacak, kimsenin bulunmadığı noktalarda gerçekleşmişti. Bu ilk patlayıcılardan dört tane vardı ve sivilleri binanın dışına sürüklemek için yerleştirilmişlerdi. Gerçek patlamalar bunların ardından başlayacaktı.

Koridorlarda hızla ilerleyip merdivenlerden aşağı koştururken başımızı aşağıda tutmak için dikkat ediyorduk. Santralle ilgili bir şey kafama takılmıştı ve koşarken bunun ne olduğunu en sonunda çıkarabildim. Bina tertemizdi. Yerler, duvarlar, odalar... aşırı ölçüde temizdi. Binanın derinlerinde, karanlıkta kendime yol açarken bunu

fark etmemiştim ama aydınlıkta, durum gözüme çarpmıştı. Yeraltı sokakları asla bu kadar temiz değildi. Her şeyin böylesine temiz ve düzenli olması beni rahatsız etmişti.

Binada ilerlerken, burasının bir çalışanın diğer herkesi tanımasının mümkün olamayacağı kadar büyük olduğu ortaya çıkmıştı. Dahası, edindiğimiz istihbarat, güvenlik görevlilerinin kameralardaki kayıtlarda kontrol edebilmek amacıyla bütün çalışanların fotoğraflarına sahip olduğunu söylemesine rağmen, kimse bizi durdurmaya kalkmamıştı.

Zaten güvenlik görevlilerinin çoğu da kalabalıkla birlikte kaçmaya çalışıyordu. Onlar da patlamalarla birlikte diğer herkes kadar endişeye kapılmıştı. Bu durum korkularımı daha da azalttı.

Kalabalık bir grup olarak son basamakları da inerek lobiye daldık. "Neler oluyor?" diye bağırdı güvenlik görevlilerinden biri. Elindeki silahı insanlara doğrultmuş bir halde çıkışta duruyordu. "Kimse bir şey gördü mü?"

"Bir Epik!" dedi Megan, nefes nefese. "Yeşiller içinde. Onu binanın içinde etrafa enerji dalgaları yollarken gördüm!"

Üçüncü patlama binanın bir kez daha sarsılmasına neden oldu. Bu patlamayı, daha küçük çaplı patlamalar izledi. Diğer merdivenler ve zemin kattaki koridorlardan yeni insan grupları geliyordu.

Güvenlik görevlisi bir küfür savurduktan sonra, akıllıca olan şeyi yaptı. O da kaçmaya karar verdi. Bir Epik'e karşı durması beklenemezdi. Hatta, bu Epik Steelheart'a karşı bir saldırıya kalkışmış olsa bile, bunu yaptığı için başı ciddi bir belaya girebilirdi. Sıradan insanlar Epikleri kendi haline bırakırdı, bu kadar. Parçalanmış Eyaletler'de bu her şeyin üzerinde kalan bir kanundu.

Binadan dışarı döküldük. Omzumun üzerinden baktığımda, devasa yapıdan yükselmeye başlayan dumanı gördüm. Ben bakarken, üst katların birinde gerçekleşen bir dizi küçük çaplı patlama camların yeşil bir ışıkla aydınlanmasına neden oldu. Prof'la Abraham binaya yalnızca bomba yerleştirmemişlerdi. İçeride aynı zamanda bir ışık şovu sürüyordu.

"Bu bir Epik..." dedi, yakınımdaki bir kadın. "Kim bu kadar budala..."

Megan'a bakarak gülümsedim. Santralin arazisini çevreleyen duvardaki kapıya akın eden kalabalığa karıştık. Görevliler insanları içeride tutmaya çalışsa da, bir sonraki patlamayla birlikte bundan vazgeçerek kapıları açtılar. Megan'la birlikte diğerlerinin peşine takılarak karanlık sokaklarda koşmaya başladık. Yer yer yanmakta olan bina artık gerimizde kalmıştı.

"Güvenlik kameraları çalışıyor," diye bildirdi Cody, herkese açık olan kanaldan. "Binadaki insanlar dışarı çıkıyor."

"Son patlamaları bekletin," dedi Prof sakince. "Ama propaganda broşürlerini patlatın."

Arkamdan gelen yumuşak *pop* sesini duyduğumda, kente yeni bir Epik'in geldiğini bildiren broşürlerin üst katlardan fırlatıldığını ve kente süzülmekte olduklarını biliyordum. Bu Epik'e Limelight diyorduk. Sahte Epikimiz benim verdiğim ismi taşıyordu. Limelight'ın Newcago'nun yeni efendisi olduğunu iddia eden broşür, Steelheart'ı dışarı çağıran propaganda metinleriyle doluydu.

Cody tehlikenin sona erdiğini bildirmeden önce, Meganla birlikte arabamıza ulaşmıştık. Ben sürücü koltuğuna geçtikten sonra, Megan da aynı kapıdan araca binerek beni yolcu koltuğuna itti.

"Ben kullanabilirim," dedim.

"Direksiyonuna geçtiğin son arabayı tek bir blokta yok ettin, Şüpheli," dedi Megan, kontağı çevirirken. "Arada iki de tabelayı indirdin, sanırım. Kaçarken devrilmiş çöp konteynerleri gördüğümü de hatırlıyorum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Benim hatam değildi," dedim, başarımızdan dolayı heyecana kapılmış halde. Arkama dönüp karanlık gökyüzüne yükselen Yedinci İstasyon'a baktım. "O çöp konteynerleri devrilmeyi hakediyordu. Yüzsüz parlaklar."

"Büyüğü patlatıyorum," dedi Cody, kulağımın içinde.

Binadan, Megan'la birlikte döşediğimiz patlayıcıların da dahil olduğunu sandığım bir dizi patlamaların sesi geldi. Santral bir kez daha temelinden sarsıldı; pencerelerden dışarı alevler fışkırmıştı.

"Hah," dedi Cody, kafası karışmış bir halde. "Binayı yıkamadı."

"Yeterli," dedi Prof. "Baskınımızın kanıtları yok oldu. Santralin yeniden devreye girmesi de yakın zamanda olmayacaktır." "Evet,"

dedi Cody. Sesindeki hüsranı sezebilmiştim. “Sadece biraz daha çarpıcı olmasını isterdim.”

Cebimden kalem şeklindeki fünyeyi çıkardım. Muhtemelen hiçbir işe yaramayacaktı. Zaten duvarlara yerleştirdiğimiz patlayıcılar, gizli odanın zeminindekileri de patlatmış olmalıydı. Gene de kalemin tepesine bastım.

Fünyeye basmamla birlikte gerçekleşen patlama bir öncekinin on katı şiddetinde gibiydi. Arabamız sarsılırken, her yere enkaz parçalan saçılmıştı. Gökten toz ve taş parçaları yağıyordu. Meganla birlikte koltuklarımızda arkamıza döndüğümüz anda, binanın korkunç bir gürültüyle yıkılmakta olduğunu gördük.

“Oha!” dedi Cody. “Şuna bakın. Sanırım güç hücrelerinden birkaçı patladı.”

Megan önce bana, ardından elimdeki kaleme baktıktan sonra, gözlerini devirdi. Birkaç saniye içinde, itfaiye araçlarıyla kurtarma ekiplerinin aksi istikametinde, Asilerle buluşma noktamıza son sürat ilerliyorduk.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

23

Hırlayarak halatı çektim. İşkence aletine bağladığım talihsiz bir fareyi keyifle geriyormuşum gibi, her çekişimde makara düzeneğinden dokunaklı gıcırtılar geliyordu.

Düzenek, Asilerin sığınağına girip çıkarken kullandığımız tek yol olan tünele kurulmuştu. Elektrik santraline gerçekleştirdiğimiz saldırının üzerinden beş gün geçmişti; bu zamanın büyük kısmında ortalıkta görünmemiştik. İnfaz Gücü'nü çökertmek amacıyla Conflux'u indireceğimiz bir sonraki hamlemizi planlıyorduk.

Abraham erzak tedarik turundan yeni dönmüştü. Ben de ekibin tensör uzmanlarından biri olmaktan çıkarak, ücretsiz çocuk işgücü olmaya geri dönmüştüm.

Ter damlaları alnımdan süzülerek tişörtümü ıslatırken, halatı çekmeye devam ettim. En sonunda deliğin derinliklerinden gelen kasa göründü. Megan kasayı tekerlekli platformdan kaldırıp odanın içine itti. Halatı bırakarak platformu, Abraham'ın erzak dolu yeni bir kasa yükleyeceği tünelin aşağısına geri gönderdim.

"Bir sonrakini sen çekmek ister misin?" diye sordum Megan'a, havluyla alnımı silerken.

"Hayır," dedi, aldırmaksızın. Kasayı iki tekerli çekiciye yükleyip, diğerlerinin yanma götürdü.

"Emin misin?" diye sordum. Kollarım kopuyordu.

"Çok iyi iş çıkarıyorsun," dedi. "Hem de sana egzersiz oluyordur." Kasayı diğerlerinin yanma yerleştirdikten sonra, oturduğu sandalyeye geri döndü, ayaklarını masanın üzerine uzattı ve limonatasını yudumlayarak mobilinden kitap okumaya devam etti.

Başımı iki yana salladım. Bu kız inanılmazdı.

"Bunu kahramanca bir davranış olarak görebilirsin," dedi, dalgın bir halde. Ekrana dokunarak okuduğu metni aşağı kaydırdı. "Savunmasız bir kızı koruyarak acı çekmesini engelliyorsun."

“Savunmasız mı?” Abraham’ın aşağıdan seslenmesiyle içimi çekip, yeniden halata asıldım.

Megan başını salladı. “Soyut anlamda.”

“Biri nasıl *soyut anlamda* savunmasız olur ki?”

“Çok çaba gerektiriyor,” dedikten sonra, limonatasından bir yudum aldı. “Sadece kolay görünüyor. Soyut sanat gibi.”

Homurdandım. “Soyut sanat mı?” diye sordum, halatı çekerken.

“Aynen. Bilirsin işte, adamın biri tuvalin üzerine siyah bir çizgi çizer, bu çizgiye bir metafor yakıştırır ve milyonlarca dolara satar.”

“Böyle bir şey hiç olmamıştır.”

Başını kaldırıp bana baktı. Yüzünde keyifli bir ifade vardı. “Elbette oldu. Okulda soyut sanat üzerine ders görmediniz mi?”

“Ben okulu Fabrika’da okudum. Temel matematik, dilbilgisi, coğrafya, tarih. Başka bir şeye vakit yoktu.”

“Peki ama ondan önce. Yani Calamity’den önce.”

“Sekiz yaşındaydım. Chicago’nun merkezinde yaşıyorduk

Megan. Eğitimim esas olarak sokak çetelerini atlatmak ve okulda başımı nasıl aşağıda tutacağım üzerineydi.”

“*Sekiz yaşındayken* öğrendiğin bu mu? İlkokulda?”

Omuz silkip halatı çekmeye devam ettim. Dediğim şey canını sıkmış gibiydi ama onun dediğinin de benim canımı sıktığını kabul etmem gerekiyordu. İnsanlar gerçekten de böylesine basit şeyler için bu kadar para ödemiş olamazlardı, değil mi? Kafam karışmıştı. Calamity-öncesi dönemin insanları epey tuhaftı doğrusu.

Bir sonraki kasayı yukarı çektiğimde, Megan bunu da diğerlerinin yanma götürmek için sandalyesinden kalktı. Bu iş sürerken çok fazla okuyabildiğini sanmıyordum ama kesintileri kafasına takıyormuş gibi de görünmüyordu. Bardağımdan büyük bir yudum su içerken onu izledim.

Asansör boşluğunda bana açılmasından sonra ilişkimiz değişmişti. Artık etrafımdayken birçok açıdan daha rahattı ki bu hiç mantıklı değildi. Aramızın daha da bozuk olması gerekmez miydi? Planımızı desteklemediğini biliyordum. Bu durum bana epey önemli geliyordu.

Ama Megan *gerçekten* profesyoneldi. Steelheart'ın öldürülmesi gerektiğini kabul etmiyor olmasına rağmen, Asileri terk etmemiş, hatta başka bir Asiler ekibine transfer edilmeyi bile istememişti. Başka kaç ekip olduğunu bilmesem de -görünüşe göre bunu yalnızca Tia'yla Prof biliyordu- en azından bir tane daha olması gerektiğini düşünüyordum.

Her halükârda, bizimle kalmıştı ve duygularını işine karıştırmamayı gayet iyi beceriyordu. Steelheart suikastini kabul etmiyor olabilirdi ama onu gözlemlediğim kadarıyla, ne olursa olsun Epiklerle savaşmaya inanıyordu. Belli bir çarpışmanın taktiksel açıdan doğru olmadığını düşünen ama gene de generallerinin yanında duran genç bir subay gibiydi.

Bu nedenden ötürü ona saygı duyuyordum. Lanet olsun, her geçen gün ondan daha çok hoşlanıyordum. O da son zamanlarda, bana karşı özellikle sevecen bir tavır içine girmemiş olmasına rağmen, artık düşmanca ve soğuk davranmıyordu. Bu durum bana baştan çıkarıcı büyülerden yararlanmak için bir parça alan tanımıştı. Keşke bu büyülerden bazılarını biliyor olsaydım.

Megan kasayı diğerlerinin yanma alırken, Abraham'ın yeniden halatı çekmeye başlamam için seslenmesini bekledim. Ama tünelin ucunda beliren Abraham makara düzeneğini toparlamaya başladı. Yaraların olağanüstü bir hızda iyileşmesini sağlayan Asiler aleti hasarbandı sayesinde kurşun isabet eden omzu eski gücünü çoktan kazanmıştı.

Cody'yle bu konuda konuşmuş olsam da, hasarbandı hakkında pek bir şey bilmiyordum. Cody bu alete "son üçün biri" diyordu. Asilere, Prof'un biliminsanı olarak çalıştığı günlerden kalan inanılmaz teknolojinin üç parçası. Tensörler, ceketler ve hasarbandı. Abraham'dan dinlediğim kadarıyla, bu teknolojiyi Prof geliştirmiş ve Epiklere karşı kendi savaşını başlatmaya karar verdiğinde çalıştığı laboratuvardan çalmıştı.

Abraham makara düzeneğinin son parçalarını da söktü.

"İşimiz bitti mi?" diye sordum.

"Öyle."

"Aşağıda, çektiğimizden daha çok kasa saymıştım."

“Diğerleri tünele sığmayacak kadar büyük,” dedi Abraham. “Cody onları araçla hangara taşıyacak.”

Hangar, Asilerin taşıtlarını tuttukları yere verdikleri isimdi. Daha önce orada bulunmuştum; hangar, içinde birkaç otomobille bir minibüsün bulunduğu genişçe bir garajdı. Burasının güvenlik açısından sığmakla uzaktan yakından alakası yoktu. Hangarın yerüstündeki kente erişimi olması gerektiğinden, yeraltı sokakları kadar gözden uzak değildi.

Abraham, çenesini ovuşturarak sığınağa çektiğimiz bir düzine kasayı inceledi. “Bunları bir an önce boşaltsak iyi olacak,” dedi. “Bir saat kadar daha boşluğum var.”

“Neden önce?” diye sordum, kasaların yanında ona katılarak.

Abraham cevap vermedi.

“Son birkaç gündür çok sık yok oluyorsun ortalıktan,” dedim.

Gene cevap vermedi.

“Sana nereye gittiğini söylemeyecek Şüpheli,” dedi Megan, yayılmış olduğu masadan. “Buna alışsan iyi olur. Prof onu sık sık gizli görevlere gönderir.”

“Ama...” dedim, gücenmiş bir halde. Ekipte yerimi sağlamlaştırdığımı sanıyordum.

“Canını sıkma David,” dedi Abraham, kasalardan birini açmak için eline levye alırken. “Bu güven meselesi değil. Aramızdan birinin esir düşmesi olasılığına karşı, ekip içinde bile bazı şeyleri gizli tutmak durumunda^^SteelheartO bir tutsağın sakladığı sırları çıkarıp almak için kendine ait yöntemleri var. Prof haricinde kimse yaptığımız her şeyi bilmemeli.”

Mantıklı bir gerekçeydi. Muhtemelen diğer Asiler ekipleri hakkında bir şey öğrenemememin nedeni de buydu. Gene de sinir bozucu bir durumdu. Abraham bir başka kasayı açarken, yan tarafımdaki keseye uzanarak tensörümü çıkardım ve birkaç kasanın tahta kapaklarını buharlaştırdım.

Abraham tek kaşını kaldırıp bana baktı.

“Ne?” dedim. “Cody alıştırma yapmaya devam etmemi söylemişti.”

“Gittikçe iyileşiyorsun,” dedi Abraham. Açtığım kasalardan birine uzanarak içinden, az önceki işgüzarlığım yüzünden

tozla kaplanmış olan bir elma çıkardı. Elmayı dışarı çıkardığında etrafa da toz saçılmıştı. “Gayet iyi,” diye devam etti. “Ama bazen levye daha iyidir. Hem kasaları da yeniden kullanmak isteyebiliriz.”

İçimi çekerek başımı salladım. Bu... zordu. Elektrik santraline girdiğimiz gün kendimde hissettiğim gücü unutmak kolay değildi. Maddeyi kendi isteğime göre şekillendirerek duvarlarda delikler açıp yoktan tutamaçlar yaratmıştım. Tensörü kullandıkça, sunduğu fırsatlar konusunda daha çok heyecanlanıyordum.

“Ayrıca yaptığımız şeylerin geride iz bırakmasını da mümkün olduğunca engellemeliyiz,” dedi Abraham. “Herkesin bunlardan haberi olduğunu düşünsene. Bu daha farklı bir dünya olurdu. Bizim için daha zor bir dünya.”

Gönülsüzce tensörü kaldırırken başımı salladım. “Dükkânında Diamond’ın görebileceği bir delik bırakmış olmamız çok kötü.”

Abraham kısa bir an için duraksadı. “Evet,” dedi. “Çok kötü.”

Abraham’ın kasaları boşaltmasına yardımcı oldum. Megan da bize katılarak, o kendine özgü etkinliğiyle çalışmaya koyuldu. Bir süre sonra da işin denetimini üzerine alarak, yiyecekleri nereye koymamız gerektiği konusunda talimatlar vermeye başladı. Megan ekibin çaylağı olmasına rağmen, Abraham şikayet etmeksizin kızın kendisini yönlendirmesine izin veriyordu.

Kasaların boşaltılmasını yarıladığımız esnada Prof plan odasından çıktı. Elindeki dosyada bulunan kâğıtları inceleyerek bize doğru geldi.

“Bir şey öğrenebildin mi Prof?” diye sordu Abraham.

“Söylentiler bizim istediğimiz gibi,” dedi Prof, dosyayı Tia’nın masasına atarak. “Newcago, Steelheart’a meydan okuyan yeni bir Epik’in ortaya çıktığına dair haberlerle çalkalanıyor. Kentin yarısı bundan konuşurken, bodrum katlarına sığınmış olan diğer yarısı savaşın sona ermesini beklemeye koyulmuş durumda.”

“Bu harika!” dedim.

“Evet.” Prof’un kafası bir şeye takılmış gibiydi.

“O halde, sorun ne?” diye sordum.

Prof, masaya attığı dosyaya parmağını bastırdı. “Tia sana santralden getirdiğin veri çiplerinde ne olduğunu söyledi mi?”

Merakımı saklamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Çiplerde ne olduğunu bana söyleyecek miydi? Belki de bu bilgi, bana Abraham'ın son günlerde neyle meşgul olduğuna dair bir ipucu verirdi.

"Propaganda," dedi Prof. "O odada, Steelheart yönetiminin gizli toplum manipülasyon birimini bulduğunuzu tahmin ediyoruz. Dosyalarda basın bültenleri, kente yayılması planlanan söylentilerin ana hatları, Steelheart'ın yaptığı şeylerin hikâyeleri var. Tia'nın çözebildiği kadarıyla, bu hikâyelerle söylentilerin çoğu sahte."

"Kendisi için görkemli bir geçmiş üreten ilk diktatör değil," dedi Abraham, tavuk konservelerini, arka odanın bir duvarının tamamına oyulmuş raflara istiflerken.

"Ama Steelheart'ın neden böyle bir şey yapmaya ihtiyacı olsun ki?" diye sordum, alnımı silerek. "Demek istediğim... o pratik anlamda ölümsüz bir lider. Olduğundan daha güçlü görünmeye ihtiyacı yok ki."

"Kibir," dedi Abraham. "Herkes onun kibirli bir adam olduğunu bilir. Bunu gözlerinde, konuşma şeklinde, yaptıklarında görebilirsin."

"Evet," dedi Prof. "Söylentilerin kafa karıştırıcı olmasının nedeni de bu. Hikâyeler ona destek kazandırmak için kurulmamış. Ya da öylelerse bile, Steelheart'ın bu desteği elde etmek için tuhaf bir yol seçmiş olduğu ortada. Hikâyelerin çoğu Steelheart'ın canavarlıklarıyla ilgili. Katlettiği insanlar, önem taşımayan küçük kentlerde bile acımadan yok ettiği binalar. Ama bunların hiçbiri gerçekte olmamış."

"Sırf zevk için insan dolu yerleşim birimlerini yok ettiğine dair söylentiler mi yayıyor yani?" diye sordu Megan, sıkıntılı bir sesle.

"Anladığımız kadarıyla öyle," diyen Prof, kasaları boşaltmamıza yardım etmeye koyuldu. Artık Prof aramızda olduğundan, Megan'ın talimat vermeyi kestiğini fark ettim. "En azından, birisi Steelheart'ın, olduğundan daha korkunç görünmesini istiyor gibi."

"Belki de bir tür devrimci grup bulduk," dedim, hevesle.

"Kuşkulu," dedi Prof. "Önemli devlet binalarından birinin içinde mi? Bu düzeyde güvenliğin olduğu bir binada mı? Hem, bana anlattıklarından, güvenlik görevlilerinin bu odadan haberinin

olduğunu çıkarıyorum. Her neyse, bu hikâyelerin çoğu, Steelheart'ın kendisi tarafından düzenlendiklerini öne süren ek belgeler içeriyor. Hatta bu belgelerden bazıları hikâyelerin sahte olduğunu ve uydurma bilgilerle desteklenmeleri gerektiğini bile açık açık belirtiyor."

"Steelheart her zaman böbürlenmiş ve bir şeyler uydurmuştur," dedi Abraham. "Şimdi ise, altındaki yönetim bütün bu iddiaları doğruymuş gibi göstermek durumunda. Yoksa Steelheart soytarının teki gibi görünecek."

Prof'un buna başını sallamasıyla, iyice canım sıkıldı. Önemli bir şey bulduğumuzu sanmıştım. Ama aslında keşfettiğimiz yalnızca Steelheart'ın daha iyi görünmesi için çalışan bir departman olmuştu. Ve daha kötü. Ya da başka bir şey.

"Yani Steelheart, düşünmemizi istediği kadar korkunç değil demek ki," dedi Abraham.

"Ah, o epey korkunç," dedi Prof. "Sence de öyle değil mi David?"

"Doğrulanmış cinayetlerinin sayısı on yedi binin üzerinde," dedim, dalgın bir halde. "Gerekli bilgiler notlarımda var. Bu insanların büyük çoğunluğu masum. Bu cinayetlerin tamamı uydurma olamaz."

"Uydurma değiller," dedi Prof. "Steelheart korkunç, berbat biri. Yalnızca bunu hepimizin bilmesini istiyor."

"Ne tuhaf," dedi Abraham.

Peynirlerin olduğu kasaya uzanarak, kâğıda sarılmış peynir kalıplarım odanın karşı tarafındaki soğuk hava çukuruna yerleştirmeye başladım. Asilerin tükettiği yiyeceklerin çoğu hayatım boyunca almaya paramın yetmediği türden şeylerdi. Peynir, taze meyve gibi. Newcago'daki yiyeceklerin büyük kısmı daimi karanlık yüzünden dışarıdan getirilmek zorundaydı. Bu karanlıkta meyve, sebze yetiştirmek imkânsızdı. Steelheart da kentin etrafındaki ekilebilir arazileri sıkı bir şekilde kontrol ediyordu.

Pahalı yiyecekler. Bunları yemeye alışmaya başlamıştım bile. Bunun bu kadar hızlı olması tuhaftı.

“Prof,” dedim, yuvarlak bir peynir kalıbını çukura yerleştirirken. “Newcago’nun Steelheart’sız, Steelheart ile olduğundan daha kötü olabileceğini düşündüm mü hiç?”

Odanın karşı tarafındaki Megan sert bir şekilde bana dönmüştü ama ona bakmadım. *Anlattıklarını ona söyleyecek değilim; o yüzden bana dik dik bakmaktan vazgeç. Sadece Prof’un ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum.*

“Herhalde öyle olacaktır,” dedi Prof. “En azından bir süre için. Muhtemelen kentin altyapısı çöker. Yiyecek sıkıntısı görülür. Güçlü birisi Steelheart’ın yerini alıp İnfaz Gücü’nü yeniden devreye sokana dek, yağma olacaktır.”

“Ama...”

“Sen intikamını almak istemiyor musun evlat? Eh, bunun bedeli bu işte. Bunu makul bir şey gibi göstermeye çalışmayacağım. Masumların zarar görmemesi için çabalıyoruz ama Steelheart’ı öldürdüğümüzde, çok fazla acıya neden olacağız.”

Soğuk hava deliğinin yanma çömeldim.

“Daha önce bunu hiç düşünmedin mi?” diye sordu Abra-ham. Gömleğinin altından çıkardığı kolyesini eliyle ovuşturuyordu. “Bunca yıl suikastini planlarken, nefret ettiğin o adamı öldürmeye hazırlanırken, Newcago’ya neler olacağını hiç düşünmedin mi?”

Yüzüm kızarmıştı. Ama başımı iki yana salladım. Bunu düşünmemiştim. “Yani... ne yapacağız?”

“Aynen devam edeceğiz,” dedi Prof. “Bizim işimiz enfeksiyon kapmış kısmı kesip atmak. Ancak bundan sonra vücut iyileşmeye başlayabilir. Ama ilk başta çok fazla acı olacak.”

“Ama...”

Prof dönüp bana baktığında ifadesinde bir şey gördüm. Bu ağır bir bitkinlikti. Uzun, çok uzun zamandır savaşan bir adamın yorgunluğu. “Bunu düşünmen senin adına güzel bir şey evlat. Düşün. Endişelen. İdeolojinin neden olacağı kayıplar için duyduğun korku yüzünden geceleri gözüne uyku girmesin. Savaşmanın bedelini anlaman senin için iyi olacaktır.

Ama seni bir konuda uyarmam lazım. Bulunacak cevaplar yok. İyi seçenekler yok. Bir tirana itaat ya da kaos ve acı. Bu içimi yakıyor

olsa da, ben ikinci seçenekten yanayım. Savaşmadığımız takdirde insan ırkının sonu gelmiş demektir. Bu olduğunda, yavaş yavaş Epiklerin koyunları haline geliriz. Esirleri ve hizmetçileri. Cansız kalırız.

Bu yalnızca intikam ya da bedel ödetmeyle ilgili değil. Bu, türümüzün devamıyla ilgili. Kendi kaderinin efendisi olan insan türüyle ilgili. Süs köpeği olmaktansa acıyı ve belirsizliği tercih ederim."

"Kendi tercihlerini yapman çok güzel," dedi Megan. "Ama Prof, burada yalnızca *kendi adına* tercih yapmıyorsun. Bu kentteki herkes adına tercih yapıyorsun."

"Öyle." Prof rafa birkaç konserve kutusu yerleştirdi.

"Sonunda," dedi Megan. "İnsanlar kendi kaderlerinin efendisi *olmayacak.* Ya Steelheart'ın altında ezilecekler ya da kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaklar. En azından başka bir Epik ortaya çıkana dek."

"O zaman o Epik'i de öldürürüz," dedi Prof, yumuşak bir sesle.

"Kaçını öldürebilirsin?" diye sordu Megan. "Bütün Epikleri durduramazsın Prof. En sonunda bir başka Epik gelip buraya kurulacak. Bu Epik'in Steelheart'tan *daha iyi* olacağını mı sanıyorsun?"

"Bu kadarı yeter Megan," dedi Prof. "Bunu zaten konuştuk ve ben kararımı verdim."

"Newcago, yaşamak için Parçalanmış Eyaletlerdeki en iyi yerlerden biri," diye devam etti Megan, Prof'un dediğini duymazdan gelerek. "İyi yönetici *olmayan* Epiklere, hayatın çok daha kötü olduğu yerlere odaklanmalıyız."

"Hayır," dedi Prof, daha hırçın bir sesle.

"Neden?"

"Çünkü sorun tam olarak bu!" dedi Prof, sesini yükselterek. "Herkes Newcago'nun ne kadar da iyi olduğundan bahsediyor. Ama burası *o kadar* harika değil Megan. Yalnızca başka yerlerle kıyasladığında öyle! Evet, buradan çok daha kötü kentler olduğu doğru ama bu cehennem çukuru bir ideal olarak

görüldüğü sürece asla hiçbir yere ulaşamayız. *Bunun normal olduğuna inanmamızı sağlamalarına izin veremeyiz!"*

Odaya sessizlik çökmüştü. Megan, Prof'un öfkeli çıkışıyla afallamış gibi görünüyordu. Yere oturdum. Omuzlarım düşmüştü.

Bu hiç de hayal ettiğim duruma benzemiyordu. Ben, Epiklere adalet getiren görkemli Asiler hayal etmiştim. Bir kez olsun onların suçluluk duyabileceğini, tartışabileceklerini, belirsiz-lige düşeceklerini düşünmemiştim. Bunu onlarda görebiliyordum. Elektrik santralinde duyduğum korkunun aynısını onlarda görebiliyordum. Her şeyi olduğundan çok daha kötü bir hale getirebilecek olmamızdan duyduğum endişeyi. Sonunda Epikler kadar kötü olabileceğimizi.

Prof öfkeyle elini sallayarak yürüyüp gitti. Düşünme odasına geri girerken kapıdaki örtünün hışırdadığını duydum. Megan, öfkeden kıpkırmızı kesilmiş bir yüzle Prof'un gidişini izledi.

"O kadar da kötü değil Megan," dedi Abraham, sessizce. Halen sakin görünüyordu. "İşler yoluna girecek."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" dedi Megan.

"Bütün Epikleri mağlup etmemize gerek yok da ondan," dedi Abraham. Koyu tenli elinde, ucunda bir pandantifin sallandığı kolyesini tutuyordu. "Tek yamamız gereken yeterince uzun bir süre boyunca direnmek."

"Senin budalalığını dinleyemeyeceğim Abraham," dedi Megan. "Şu an değil." Bunu söyleyip depo odasından çıktı. Dehlizlere uzanan tünelde emekleyerek aşağı indi ve ortalıktan kayboldu.

Abraham içini çekip bana döndü. "Sen kötü görünüyorsun David."

"Kendimi kötü hissediyorum," dedim, içtenlikle. "Düşünmüştüm ki... cevapları bilen birileri varsa, bunların Asiler olduğunu düşünmüştüm."

"Hakkımızda yanılmışsın," dedi, bana yaklaşarak. "Prof hakkında yanılmışsın. Giyotininin bıçağı neden indi diye düşünürken bakman gereken kişi cellat değildir. Ve Prof bu toplum için çalışan bir *cellattır.* İnsan ırkı için çarpışan bir savaşçı. Her şeyi yeniden inşa edecek olan ise başkalarıdır."

"Ama bu senin kafana takılmıyor mu?" diye sordum.

"Gereğinden daha çok değil," dedi, yalın bir şekilde. Kolyesini geri boynuna taktı. "Öte yandan, diğerlerinin sahip olmadığı bir umut taşıyorum."

Kolyesinin ucundaki pandantifi en sonunda yakından görmüştüm. Üzerinde stilize edilmiş bir *S* harfinin olduğu, minik, gümüş bir pandantifti bu. Sembolü bir yerlerden tanıdığımı düşündüm. Bana babamı hatırlatmıştı.

"Sen İnananlar'dansın," diye tahminde bulundum. Hayatım boyunca bu insanlardan biriyle karşılaşmamış olmama rağmen, İnananlar'ı duymuştum. Fabrika gerçekçi insanlar yetiştirirdi, hayalperest değil. Ve İnananlar'dan biri olmak için hayalperest olmanız gerekirdi.

Abraham başını salladı.

"Bir gün iyi Epiklerin geleceğine nasıl olur da hâlâ inanırsın?" diye sordum. "Demek istediğim, on yıldan fazla zaman geçti."

"On yıl çok uzun bir süre değil. Büyük resme bakarsan, çok uzun değil. Neden? Çünkü büyük resme kıyasla insan çok eski bir tür değil! Kahramanlar *gelecek.* Bir gün öldürmeyen, nefret etmeyen, hükmetmeyen Epiklerimiz olacak. Korunacağız."

Aptal, diye düşündüm. İçimden böyle bir ses geçtiği anda, kendimi kötü hissettim. Abraham aptal değildi. Bilge bir adamdı. Ya da şu ana dek öyle görünmüştü. Ama... hâlâ nasıl iyi Epiklerin olduğunu düşünebilirdi? Babamı ölüme götüren de bu düşünce olmuştu.

Diğer taraftan, en azından beklediği bir şey *var,* diye düşündüm. Kahraman Epiklerden oluşan efsanevi bir grubun olduğunu umut etmek çok mu kötüydü? Onların bir gün gelip insanlığı kurtarmasını beklemek?

Abraham omzumu sıkıp bana gülümsedikten sonra, yürüyüp gitti. Olduğum yerde dikilirken, Prof'un peşinden düşünme odasına girdiğini fark ettim. Diğerlerinin böyle bir şey yaptığını daha önce hiç görmemiştim. Çok geçmeden aralarında alçak sesli bir konuşma başladı.

Başımı iki yana salladım. Kasaları boşaltmaya devam etmeyi düşündüm ama buna halim yoktu. Dehlizlere inen tünele baktım. Birden hevesle atılıp, Megan'ı yakalayabilmeyi umut ederek tünele daldım.

24

Megan uzaklaşmamıştı. Onu tünelin ucunda, sığınağın hemen dışında üst üste konmuş kasaların üzerinde otururken buldum. Tereddüt içinde ona yaklaşırken, başını kaldırıp şüpheli bir bakış attı bana. Bir an sonra ifadesi yumuşadı ve önündeki karanlığa bakmaya devam etti. Işık vermesi için mobilinin ekranını açmıştı.

Kasaların üzerine tırmanıp yanma oturdum ama sesimi çıkarmadım. Söylemek için mükemmel bir şey arıyor ve her zamanki gibi bunun ne olabileceğini çıkaramıyordum. Sorun şu ki, bu durum kendimi suçlu hissetmeme neden olsa da, temelde Prof'la hemfikirdim. Lideri öldürüldüğü takdirde Newcago'ya neler olacağını öngörmemi sağlayacak eğitime sahip değildim. Ama Steelheart'ın şeytanın teki olduğunu *biliyordum.* Hiçbir mahkeme onu mahkum edemeyecek olsa bile, bana yaptığı şeyler ve benim yaptıklarım yüzünden adalet arama hakkına sahiptim.

Orada oturup, Megan'ı gücendirmeyecek ama aynı zamanda kulağa yavan da gelmeyecek bir şey söylemek için düşünmeye başladım. Bu, göründüğünden daha zordu. Muhtemelen çoğu zaman aklıma geleni söylememin nedeni buydu. Düşündüğümde, asla bir şey gelmiyordu aklıma.

"O gerçekten bir canavar," dedi Megan, en sonunda. "Öyle olduğunu biliyorum. Onu savunuyormuş gibi görünmekten nefret ediyorum. Yalnızca, onu öldürmenin, kurtarmaya çalıştığımız insanlar için iyi olup olmayacağını bilmiyorum."

Başımı salladım. Bunu anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Yeniden sessizlik girdi aramıza. Oturduğumuz yerden, çelik dehlizlerin tuhaf yapısı ve akustiğiyle bozulmuş, uzaklardan gelen sesleri duyabiliyordum. Kentin kanalizasyon boruları sığınağın yakınından geçtiğinden, bazen akan suyun sesini duyabilirdiniz. Başka zamanlar, bu kadar derinlerde neyle beslenebileceklerine bir cevabım olmasa da, sıçanların

seslerini duyduğuma yemin edebilirdim. Zeminin hafifçe gıcırdadığım sandığım zamanlar da olmuyor değildi.

"Onlar *ne* Megan?" diye sordum. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Epikleri mi kastediyorsun? Birçok insanın bu konuda teorileri var."

"Biliyorum ama sen ne düşünüyorsun?"

Megan buna hemen cevap vermedi. Gerçekten de birçok insanın bu konuda teorisi vardı ve insanların çoğu size bunu memnuniyetle anlatırdı. Epikler insanlığın evriminde bir sonraki aşamaydı veya şu ya da bu tanrı tarafından bizi cezalandırmak için gönderilmişlerdi veya uzaydan gelmişlerdi. Belki gizli bir devlet projesinin sonucuydular. Belki de her şey sahteydi ve olağanüstü güçleri varmış gibi göstermek için teknolojiden faydalanıyorlardı.

Bu teorilerin çoğu gerçekler karşısında çöküyordu. Normal insanlar güç kazanarak Epik olmuşlardı; uzaylı ya da başka bir şey değillerdi. Ailelerinde birilerinin bir anda sıradışı yetenekler gösterdiği insanların anlattığı ilk ağızdan hikâyeler vardı. Bilim insanları Epiklerin genetik özellikleri karşısında şaşkınlığa düştüklerini öne sürüyor olsalar da, bu konuda pek bir şey bilmiyordum. Hem bilim adamlarının çoğu artık ya ölüydü ya da güçlü Epiklerden biri için çalışıyordu.

Her halükârda, ortalıkta çok fazla saçma söylenti dönüyor olmasına rağmen, bu söylentilerin ardı arkası asla kesilmemişti ve muhtemelen hiçbir zaman da kesilmeyecekti.

"Onların bir tür test olduğunu düşünüyorum," dedi Megan. Kaşlarımı çattım. "Yani, dini olarak mı?"

"Hayır, bir inanç testi ya da öyle bir şeyden bahsetmiyorum," dedi. "Güce ulaştığımız takdirde ne yapacağımıza dair bir test demek istiyorum. İnanılmaz düzeyde güce ulaştığımızda. Bu bize ne yapar? Bununla nasıl başa çıkarız?"

Burnumu çektim. "Epikler elimize güç geçtiğinde bununla neler yapacağımızın bir örneğiyse, asla güce ulaşmamamız daha iyi."

Megan sessizleşmişti. Bir süre sonra başka bir tuhaf ses çalındı kulağıma. Bir ıslık sesi.

Dönüp baktığımda, koridorda bize yaklaşmakta olan Cody'yi görerek şaşırdım. Yalnızdı ve yayandı; demek ki, erzak kasalarını çektiği iş motorunu hangarda bırakmıştı. Silahını omzuna atmış, sözde gelmiş olduğu İskoç klanının armasını taşıyan beyzbol şapkasını takmıştı. Şapkasının siperine dokunarak bize selam verdi.

"Ee... partiliyor muyuz?" diye sordu. Mobiline baktı. "Yoksa çay saati mi geldi?"

"Çay mı?" dedim. "Senin çay içtiğini hiç görmedim." "Genellikle balık kızartmasıyla patates cipsi alırım," dedi Cody. "İngiliz işi. Siz Yankiler anlamazsınız"

Bu iddiasında yanlış bir şeyler varmış gibiydi ama bu konuda Cody'ye yüklenebileceğim kadar çok şey bilmiyordum.

"Peki bu aksi ifadelerin nedeni nedir?" diye sordu Cody, kasaların üzerine sıçrayıp yanımıza gelerek. "Siz ikiniz yağmurlu bir günde ava çıkmış iki marsık avcısına benziyorsunuz."

Vay be! Benim aklıma neden böyle metaforlar gelmez ki?

"Prof'la tartıştık," dedi Megan, içini çekerek.

"Gene mi? İkinizin bunu geride bıraktığınızı sanıyordum. Bu defa konu neydi?"

"Konuşmak istediğim bir şey değil."

"Öyle olsun, öyle olsun." Cody uzun avcı bıçağını çıkarıp tırnaklarını törpülemeye başladı. "Nightwielder kentin altını üstüne getiriyor, bu arada. İnsanlar onunla ilgili haberler verip duruyor. Duvarların içinden geçtiğine, kötü heriflerin ya da daha düşük düzeydeki Epiklerin inlerine girip çıktığına dair haberler."

"Bu iyi," dedim. "Demek Steelheart tehdidi ciddiye alıyor."

"Belki," dedi Cody. "Belki. Steelheart henüz bu meydan okuma karşısında bir şey söylemedi ve Nightwielder da sıradan tipleri kontrol ediyor. Steelheart, birinin kikinin altından duman üflemeye çalıştığından şüpheleniyor olabilir."

"Belki de Nightwielder'ı vurmalıyız," dedim. "Artık zayıf tarafını biliyoruz."

"İyi bir fikir olabilir," dedi Cody. Kalçasındaki çantadan çıkardığı uzun, ince bir cihazı bana attı.

"Bu da ne?"

“Morötesi ışık veren bir fener,” dedi Cody. “Bu fenerlerden satan bir yer bulmayı başardım. Yani morötesi ampullerden. Bu ampulleri takıp kendimize birkaç tane morötesi fener yaptım işte. Nightwielder bizi faka bastırırsa hazır olmakta fayda var.”

“Sence buraya kadar gelir mi?” diye sordum.

“En nihayetinde dehlizlere bakmaya da başlayacaktır,” dedi Cody. “Çoktan başlamış bile olabilir. Nightwielder duvarlardan geçip bizi uykumuzda boğmaya karar verdiği takdirde savunulabilir bir üsse sahip olmanın pek bir anlamı kalmıyor.”

Bu neşe saçan düşüncelerle ürperdim.

“En azından artık onunla savaşabiliriz,” dedi Cody, Megan için başka bir fener çıkararak. “Ama çok da hazır değiliz. Hâlâ Steelheart'ın zayıf tarafını öğrenemedik. Gerçekten Limelight'a karşı koymaya *karar verirse* ne olacak?”

“Tia cevabı bulacak,” dedim. “Banka kasasında neler bulunduğunu keşfetmesini sağlayacak birçok ipucuna ulaştı.”

“Ya Firefight?” dedi Cody. “Onunla nasıl başa çıkacağımızı *planlamaya bile* başlamadık henüz.”

Firefight, Steelheart'ın Yüksek Epik korumalarındandı. Megan bana baktı. Bu konuda ne diyeceğimi merak ettiği belliydi. “Firefight sorun olmayacak,” dedim.

“Bunu daha önce de söylemiştin. Bütün bu planı bize satarken. Ama nedenini henüz açıklamış değilsin.”

“Bunu Tia'yla konuştum,” dedim. “Firefight sandığınız gibi bir Epik değil.” Bu konuda makul surette kendime güveniyordum. “Gelin hadi, size göstereyim.”

Cody tek kaşını kaldırıp şüpheyle baksa da, tünelden yukarı emeklerken peşime takıldı. Bana inanıp inanmadığından emin değildim ama Prof notlarımda yazanları biliyordu zaten. Firefight ve Nightwielder hakkında konuşmak için bir toplantı tasarladığının farkındaydım ama planda çok fazla ilerlemeden önce Tia'yı beklediğini de biliyordum. Tia, Steelheart'ın nasıl öldürülebileceğine dair bir cevaba ulaşamadığı takdirde, başka hiçbir şeyin anlamı kalmıyordu.

Bu olasılığı düşünmek istemiyordum. Steelheart'ın zayıf tarafını bulamadığımız için, buraya kadar gelmişken işin peşini bırakmak...

bu, Fabrika'da tatlıyı bölüştürdükten sonra, bir kişinin payının eksik kaldığını fark etmek gibiydi. Ama aslında bu da önemli değildi çünkü Pete gizlice mutfağa girerek tatlının tamamını aşırmıştı. Yani zaten kimseye tatlı yoktu. Hatta Pete'e bile yoktu çünkü aslında tatlı hiç olmamıştı. Eh, böyle bir şey işte. Bu metafor üretim aşamasında.

Tünelin tepesinde, Cody arkamdan gelirken notlarımı tuttuğumuz kutuya gittim. Notları birkaç dakika karıştırdıktan sonra, Megan'ın da bize katıldığını gördüm. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Firefight hakkındaki dosyayı bulup masaya getirdim ve içinden birkaç fotoğraf çıkardım. "Firefight hakkında ne biliyorsunuz?"

"Ateş Epik'i," dedi Cody, fotoğraflardan birini göstererek. Fotoğrafta alevlerden vücudu olan biri vardı. Öylesine sıcaktı ki etrafındaki hava kırılıyormuş gibi görünüyordu. Alevlerden ötürü, Firefight'ın vücuduyla yüz hatlarını detaylı olarak gösteren fotoğraf yoktu. Aslında, dosyadan çıkardığım bütün fotoğraflarda Firefight öylesine parlak bir ışıkla yanıyordu ki, bu durum fotoğrafların da bozuk çıkmasına neden olmuştu.

"Onda standart ateş Epik'i güçleri var," dedi Megan. "Aleve dönüşebilir. Aslında, hemen her zaman ateş biçiminde kalmayı tercih ediyor. Uçabilir, ellerinden ateş dalgaları fırlatabilir, varolan alevlere hükmedebilir. Kendi etrafında, kurşunları eritebilen yoğun bir sıcaklık alanı oluşturabilir. Gerçi erimeseler bile kurşunların Firefight'a zarar vermesi pek muhtemel değil. Bu temel bir ateş Epik'i portföyü."

"Aşırı ölçüde temel," dedim. "Fier Epik kendine özgü acayiplikler taşır. Hiçbir Epik bir diğeriyle bütünüyle aynı olan güç portföyüne sahip değildir. Bana bu konuda fikir veren ilk durum bu. İşte bu da ikinci ipucu." Bir dizi fotoğrafa parmağımı vurdum. Her biri farklı günlerde çekilmiş bu fotoğraflarda Firefight genelikle Steelheart ve ona eşlik edenlerle beraberdi. Nightwielder sık sık dış görevlere yollanırken, Firefight çoğu zaman birinci koruması olarak Steelheart'ın yanında kalıyordu.

"Görebiliyor musunuz?"

"*Neyi* görebiliyor muyuz?" diye sordu Cody.

“İşte,” dedim, fotoğraflardan birinde Steelheart’ın korumalarıyla birlikte duran adamı işaret ederek. İnce, sinekkaydı tıraşlı adamın üzerinde dar birtakım elbise vardı. Güneş gözlüğü ve yüzünü örten geniş kenarlı bir şapka takmıştı. Diğer fotoğraflarda da yüzünü saptamak kolay değildi. Fotoğraflardan hiçbiri ona odaklanmadığı gibi, şapkayla gözlüğü de yüz hatlarını saklıyordu.

Sonraki fotoğrafı işaret ettim. Aynı adam bunda da vardı. Sonrakinde ve sonrakinde de.

“Firefight’ın ortaya çıktığı her sefer bu adam da orada oluyor,” dedim. “Bu kuşkulu bir durum. Bu adam kim ve ne yapıyor?”

Megan kaşlarını çattı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Şunlara bir bakın,” dedim. Arka arkaya çekilerek kısa bir anı yakalamış olan beş fotoğraflık bir seri çıkardım. Fotoğrafta Steelheart, astlarından oluşan bir kafilenin eşliğinde, yerden birkaç metre yüksekte uçarak ilerliyordu. Bunu arada bir yapardı. Her zaman çok mühim bir toplantıya gidiyormuş gibi görünmesine rağmen, bunların aslında yalnızca insanları etkilemek için düzenlenen geçit törenleri olduğundan şüpheleniyordum.

Steelheart’la birlikte, Nightwielder ve Firefight da yerden birkaç metre yüksekte uçmaktaydı. Onları takip eden araçlar askeri bir konvoyu andırıyordu. Araçlarda bulunanların yüzlerini çıkaramasam da, şüphelendiğim adamın bu araçların birinde olduğunu tahmin ediyordum.

Beş fotoğraftan dördü, Epik üçlüsünü yan yana uçarken gösteriyordu. Fotoğrafların birinde ise -dizinin ortasındaki karede- Firefight’ın şekli belirsizleşerek yarı saydam bir hal almıştı.

“Nightwielder gibi Firefight da cisimsiz olabiliyor mu yani?” diye tahminde bulundu Cody.

“Hayır,” dedim. “Firefight gerçek değil.”

Cody gözlerini kırpıştırdı. “Ne?”

“O gerçek değil. En azından, düşündüğümüz anlamda değil. Firefight, inanılmaz ölçüde girift -ve aynı ölçüde zekice- bir illüzyon. Fotoğraflardaki takım elbiseli, şapkalı adamın asıl Epik olduğundan şüpheleniyorum. Bu Epik, yoktan görüntüler yaratmak için ışığı ustalıkla kullanabilen bir illüzyonist. Birçok açıdan Refractionary

gibi ama çok daha yüksek düzeyde güce sahip bir Epik. Gerçek Firefight ve Steelheart'ın kafa kafaya verip sahte bir Epik fikrini tertiplemiş olmaları, bizim Limelight'ı uydurmamıza benziyor. Firefight'ın yarı saydam bir hal aldığı bu ortadaki karede, gerçek Epik'in dikkatinin dağıldığı bir anı yakaladığımızı sanıyorum. Epik'in illüzyon üzerinde konsantrasyonunu kaybettiği ve illüzyonun belirsizleşerek neredeyse kaybolduğu bir an."

"Sahte bir Epik mi?" dedi Megan, ilgisiz bir tavırla. "Bunun nedeni ne olabilir ki? Steelheart'ın böyle bir şey yapmaya ihtiyacı yok."

"Steelheart tuhaf bir psikolojiye sahip," dedim. "Bu konuda bana güvenin. En yakınındaki Epikler dışında, onu herkesten daha iyi tanıdığıma bahse girebilirim. Steelheart, Abraham'ın dediği gibi kibirli bir adam ama aynı zamanda paranoyağın teki. Yaptığı şeylerin çoğunda amaç, sahip olduğu gücü korumak ve insanları hizaya sokmak. Uyuduğu odayı sürekli değiştiriyor. Neden böyle bir şey yapmaya ihtiyacı olsun ki? Sonuçta kimse ona zarar veremez, değil mi? Steelheart, birinin çıkıp zayıf tarafının ne olduğunu çözebilecek olmasından deliler gibi korkan bir paranoyak. Nasıl yaralanmış olduğuna dair *bir ipucu* ele geçirebileceğimizi düşünerek kocaman bir bankayı yerle bir ettiğini biliyorsunuz."

"Birçok Epik aynı şeyi yapardı," dedi Cody.

"Bunun nedeni birçok Epik'in de aynı ölçüde paranoyak olması. Bakın, suikastçıları, aslında orada olmayan bir Epik'e saldırmaktan daha çok şaşırtacak ne olabilir? Bütün zamanlarını Firefight'ı nasıl öldüreceklerini planlayarak geçirdikten sonra bir illüzyonun peşine düştüklerini anladıklarında, tam anlamıyla gafil avlanacaklar."

"Haklıysan, bizim başımıza gelecek olan da bu," dedi Cody. "İllüzyonistlerle savaşmak zor iş. Kendi gözlerime güvenememekten nefret ediyorum."

"Ama illüzyonist Epik fikri her şeyi açıklamıyor," dedi Megan. "Firefight'ı mermileri eritirken gösteren kaydedilmiş olaylar var."

"Firefight, kurşunları illüzyona ulaştıkları anda yok edip, ardından yere, aslında hiç varolmayan erimiş kurşunların düşmesini sağlıyor. Daha sonra da, Steelheart'ın astlarından birkaçı olay yerine

giderek, kanıt olarak etrafa birkaç gerçek erimiş kurşun fırlatıyor." Yeni bir çift fotoğraf çıkardım. "Hatta bunu yaptıklarına dair kanıtım da var. Bu konu üzerine dağ gibi belgeye sahibim Megan. Bunları ne zaman istersen okuyabilirsin. Tia bu konuda bana katılıyor."

Dosyadan birkaç fotoğraf daha aldım. "Şuna bakın. Burada, Firefight'ı bir binayı 'yakıp kül ederken' gösteren fotoğraflar var. Bu fotoğrafları ben çektim; ateşi nasıl fırlattığını görüyor musunuz? Bir sonraki gün çekilen fotoğraflarda, duvardaki yanık izlerine bakarsanız, bunların Firefight'ın yarattıklarından daha farklı olduğunu görebilirsiniz. Gerçek yanık izleri ise gece bir grup işçi tarafından duvara eklenmiş. Herkesi olay yerinden uzaklaştırdıkları için onların fotoğrafını çekemedim ama ertesi günün kanıtları açıkça ortada."

Megan'ın gerçekten canı sıkılmış gibi görünüyordu.

"Ne?" dedi Cody.

"Az önce söylediğin gibi," dedi Megan. "İllüzyonistler. Sinir bozucular. Umarım onlardan birinin karşısına çıkmak zorunda kalmayız."

"Bunun olacağını sanmam," dedim. "Bunu etraflıca düşündüm ve şöhretine rağmen, Firefight o kadar da tehlikeli görünmüyor. Doğrudan onunla bağlantılandırabileceğim tek bir cinayet bile olmadığı gibi, nadiren savaştığını da biliyoruz. Bunun nedeni, gerçekte kim olduğunun anlaşılmasını engellemek için aşırı ölçüde dikkatli davranması olabilir. Tüm gerçekler bu dosyalarda. Firefight ortaya çıktığı anda tek yapmamız gereken illüzyonu yaratan geri plandaki -fotoğraflarda gördüğümüz-adamı vurmak. Böylelikle illüzyonları da yok olacak. Bu çok da zor olmamalı."

"İllüzyonlar konusunda haklı olabilirsin," dedi Cody, bir başka fotoğraf serisine bakarken. "Ama illüzyonları yarattığını düşündüğün adam konusunda emin değilim. Firefight'ın aklı varsa, illüzyonunu yarattıktan sonra kendisini de görünmez kılardı."

"Bunu yapamıyor olması kuvvetle muhtemel," dedim. "Bütün illüzyonistler görünmezlik yetisine sahip değildir. Hatta en güçlü illüzyonistler bile bunu beceremeyebilir." Duraksadım. "Ama

haklısın. Sahte Firefight'ı kimin yarattığını kesin olarak bilemeyiz. Öte yandan, hâlâ Firefight'ın ciddi bir sorun teşkil etmeyeceğini düşünüyorum. Tek yapmamız gereken onu korkutmak. Yani illüzyonunun sahte olduğunu ortaya çıkaracak bir tuzak kurmak. Sırrının açığa çıkabileceğini anladığında topuklayacağına eminim. Onun hakkında edindiğim bilgilere bakarak konuşacak olursam, Firefight korkağın teki gibi görünüyor."

Cody düşünceli halde başıyla onayladı.

Megan'sa başını hayır anlamında iki yana salladı. "Bence durumu çok hafife alıyorsun." Ses tonu öfkeliydi. "Steelheart gerçekten de bunca zamandır herkesi kandırmayı başardıysa, o halde Firefight düşündüğümüzden çok daha tehlikeli olmalı. Burada aklıma yatmayan bir şey var; buna hazırlıklı olduğumuzu sanmıyorum."

"Bu görevi iptal etmek için bir neden arıyorsun zaten," dedim, Megan'a sinirlenerek.

"Hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim."

"Söylemene gerek yok ki. Sen..."

Sığınağa çıkan tüneldeki hareketlenmeyle lafım yarıda kalmıştı. Dönüp baktığımda, Tia'nın tünelden yukarı tırmandığını gördüm. Üzerinde eski bir kot pantolonla Asiler ceketi vardı. Dizleri toz içindeydi. Gülümseyerek tünelden çıkıp ayağa kalktı. "Bulduk."

Kalbim teklemişti; vücudumdan bir elektrik dalgasının geçtiğini hissettim. "Steelheart'ın zayıf tarafını mı? Ne olduğunu buldun mu?"

"Hayır," dedi Tia. Gözleri heyecanla parıldıyordu. "Ama bu ipucu bizi aradığımız cevaplara ulaştırabilir. *Buldum.*'ʼ

"Ne buldun Tia?" diye sordu Cody.

"Banka kasasını."

25

"Bu olasılığı ilk kez düşünmem hikâyeni anlatmanla oldu David," diye açıkladı Tia. Çelik dehlizlerdeki bir tünelde tam tekmil Tia'nın peşinde ilerliyorduk. "Bankayı inceledikçe, merakım daha da arttı. Bazı tuhaflıklar söz konusuydu."

"Tuhaflıklar mı?" dedim. Gergin bir topluluk olarak hareket ediyorduk. Cody önden giderken, arkamızı gözleyen Abraham ise en geriden geliyordu. Abraham kaybettiği güzel makineli silahının yerine benzer bir tane bulmuştu. Ama yeni oyuncağında eskisindeki kadar ek özellik yoktu.

Abraham'ın gerimizde olması içimi rahatlatıyordu. Bu dar koridorlar, bize yaklaşmaya çalışan birine karşı makineli bir silahı aşırı ölçüde ölümcül bir araca dönüştürürdü. Çelik duvarlar bir bovling şeridindeki tamponlar gibi çalışacağından, ateş açtığında Abraham'ın birilerini vurmakta zorlanmayacağı ortadaydı.

"Kazıcılar," dedi, yan tarafımda yürüyen Prof. "Kazıcılara, bankanın altında kalan alanı kazma izni verilmemişti."

Göreve normal insanlar olarak başlayan Kazıcılar, sahip oldukları tuhaf güçleri Digzone denilen Epik'ten almışlardı. Digzone da Conflux gibi bağışçıydı. Ama... işler Kazıcılar için yolunda gitmemişti. Görünüşe göre bazı Epik güçleri ölümlü eller için uygun değildi.

"Evet," dedi Tia, şevkle konuşarak. "Her şey çok düzensizdi. Steelheart, Kazıcıları nadiren yönlendiriyordu. Zaten derinlerde kalan çelik dehlizlerin kaotik hali de bunu kanıtlıyor. Delilikleri, onları kontrol altında tutmayı çok zorlaştırmıştı. Ama Steelheart, Kazıcılara verdiği tek bir emir konusunda ciddiydi. Bankanın altındaki alana kesinlike dokunulmayacaktı. Sen hikâyende, o öğleden sonra Faultline gelene dek Steelheart'ın bankanın ana salonunun büyük kısmını çeliğe dönüştürmüş olduğunu anlatmamış olsan, bunun üzerine iki kere düşünmezdim. Faultline'ın gücü iki ayrı parçadan oluşuyor; bunlar..." "Evet," dedim. Tia'nın sözünü

kesmemeyi düşünemeyecek kadar heyecanlanmıştım. Faultline, ben kaçtıktan sonra Steelheart'ın bankayı yerin altına gömmesi için getirdiği kadındı. "Biliyorum. Güç ikiliği. İkinci dereceden iki ayrı yeteneğin birleştirilmesi yoluyla birinci dereceden yetenek yaratılması." Tia gülümsedi. "Sınıflandırma sistemi notlarımı okumuşsun." "Bizim de aynı terminolojiyi kullanabileceğimizi düşünmüştüm." Omuz silktim. "Bir şeyden diğerine geçmekte sıkıntı yaşamam."

Megan bana baktı; dudaklarının ucunda bir tebessümün belirtisi vardı.

"Ne?" dedim.

"Nerd."

"Ben nerd..."

"Odaklan evlat," dedi Prof, keyiften gözleri ışıldayan Megan'a sert bir bakış atarak. "Hem nerd dediğin insanları da severim." "Ben de sevmediğimi söylemedim zaten," dedi Megan, dalga geçer gibi bir havada. "Yalnızca birisi aslında olmadığı biri gibi davrandığında, bu durum ilgimi çekiyor."

Her neyse. Tia'nın sınıflandırmasına göre Faultline, ölümsüzlük gücüne sahip olmayan, farklı yeteneklerin birleşmesiyle tek bir yeteneğe ulaşmış bir Epik'ti. Bu onu güçlü ama aynı zamanda kırılgan bir Epik'e dönüştürüyordu. Bunu, birkaç yıl önce Newcago'yu ele geçirmek istediğinde kendisi de fark etmiş olmalıydı. Faultline'ın bunu başarmak gibi bir şansı olmamıştı.

Faultline bir arada çalışarak tek bir etkileyici güç gibi görünen birkaç minör güce sahip bir Epik'ti. Çok sert olmadığı takdirde toprağı hareket ettirebiliyordu. Öte yandan, sıradan taş ve toprağı kuma dönüştürebilme yeteneğine de sahipti.

Faultline'ın depremi tetikliyormuş gibi görünmesi aslında zemini yumuşattıktan sonra toprağı geri çekmesiydi. Deprem yaratabilen gerçek Epikler olsa da, ironik bir şekilde bu Epikler daha az güce sahipti. Ya da en azından güçleri daha az kullanışlıydı. Deprem tetikleyici güçlü Epikler bir kenti yok edebilirdi ama bilinçli olarak, tek bir binayı ya da bir grup

insanı yerin altına gömemezdi. Belli bir amaç doğrultusunda kullanıldığında, levha tektoniği ancak çok büyük ölçekte çalışıyordu.

“Göremiyor musunuz?” dedi Tia. “Steelheart bankanın ana salonunu, yani duvarları, tavanın büyük kısmını ve zemini çeliğe dönüştürdü. Ardından, Faultline altındaki zemini yumuşatarak bankanın toprağa gömülmesini sağladı. Ben de düşünmeye başladım; belki de..,”

“... hâlâ orada olabilir,” dedim yumuşak bir sesle. Dehlizlerde bir köşeyi döndüğümüzde, Tia grubun önüne geçerek birkaç parça hurdayı kenara çekip, ortaya bir tünel çıkardı. Bu tünelin tensörle açılmış olduğunu anlayacak kadar deneyim sahibiydim artık. Tensörlerin açtığı tüneller, çok incelikli bir şekilde kontrol edilmedikleri sürece, her zaman daire şeklinde oluyordu. Kazıcıların açtığı tüneller ise kare ya da dikdörtgen şeklindeydi.

Tünel çeliğin içinde hafif bir eğimle aşağıya ilerliyordu. Cody tünelin ucuna yaklaşarak ışığını içeri tuttu. “Eh, en azından son birkaç haftadır Abraham’la birlikte ne üzerinde çalıştığınızı öğrenmiş olduk Tia.”

“Birkaç farklı yaklaşımı denemek zorunda kaldık,” diye açıkladı Tia. “Banka salonunun ne kadar derine gömüldüğünden ya da yapısal bütünlüğünü koruyup korumadığından emin değildim.”

“Ama korumuş değil mi?” diye sordum, birdenbire tuhaf bir uyuşukluk hissederek.

“Korumuş!” dedi Tia. “Bu inanılmaz. Gelin de kendiniz bakın” Dik bir şekilde yürünebilecek yüksekliğe sahip olan -ama Abraham’ın eğilmesini gerektirecek- tünele girerek yürümeye başladı.

Duraksadım. Diğerleri Tia’nın peşinden gitmek için ilerlememi beklediğinden, kendimi zorlayarak Tia’ya katıldım. Ekibin geri kalanı da arkamızdan tünele girdi. Tek ışık mobillerimizden geliyordu.

Hayır, *bir saniye.* İlerimizden de ışık geliyordu. Tia’nın ince vücudunun etrafındaki gölgelerde bunu görebiliyordum.

Tünelin sonuna ulaştığımızda, bir hatıranın içine adım attım.

Tia köşelere ve masaların üzerine birkaç ışık kurmuştu ama bunlar, geniş, karanlık salona hayaletimsi bir hava kazandırmaktan daha fazlasını yapamıyordu. Belli bir açıda sabitlenmiş olan salon hafifçe aşağı yatmış durumdaydı. Bu eğik perspektif yalnızca mekânın verdiği gerçeküstü hissi güçlendirerek, insana aslında burasının gerçek olmadığını düşündürüyordu.

Tünelin ağzında donup kalmıştım. Tam da hatırladığım gibi olan salon, beni şoka sokacak ölçüde iyi korunmuştu. Çeliğe dönüşmüş olan yüksek sütunlar, etrafa saçılmış masalar, tezgâhlar, molozlar. Yalnızca şekillerini çıkarabiliyor olsam da, zemindeki karo mozaikleri bile görebiliyordum. Darbe ve çıkıntılarla kırılmış salon zemini artık mermer ve taş yerine, tek tip gümüş tonunu taşıyordu.

Neredeyse içeride hiç toz olmamasına rağmen, havada tembelce süzülen birkaç toz zerresi, Tia'nın kurduğu beyaz fenerlerin etrafında belli belirsiz haleler yaratıyordu.

Halen tünelin ucunda dikilmekte olduğumu fark edip, içeri adım attım. Ah *lanet...* diye geçirdim içimden. Göğsüm sıkışmıştı. Tehlikede olmadığımı bilmeme rağmen tüfeğimi kavradığımı fark ettim. O günün bütün hatıraları aklımı istila etmiş gibiydi.

"Şimdi dönüp geçmişe baktığımda," diye açıklamaya başlamıştı Tia. Onu yarım yamalak dinleyebiliyordum. "Aslında burasının bu kadar iyi korunmuş olmasına şaşırmamam gerekirmiş. Faultline'ın güçleri, salon yerin altına gömülürken topraktan bir tür yastık yaratmış ve Steelheart bu toprağın neredeyse tamamını çeliğe dönüştürmüş. Binadaki diğer odalar Steelheart'ın bankaya saldırısında yerle bir olmuş ve binanın gömülmesiyle de bütünüyle yıkılmışlar. Ama bu salon ve içindeki kasa, ironik bir şekilde, Steelheart'ın kendi güçleri sayesinde korunmuş."

Tesadüfen, içeri bankanın ön kapılarının bulunduğu noktadan girmiştik. Burada eskiden geniş, göze hoş gelen cam kapılar vardı. Bu kapılar o gün silah ateşi ve enerji dalgalarıyla paramparça olmuştu. Şimdi ise etrafa çelik moloz parçaları ve Deathpoint'in kurbanlarından geriye kalan birkaç çelik kemik saçılmıştı. Salonda ilerlerken, Steelheart'ın binaya girdiğinde kullandığı hattı izledim.

Bunlar tezgâhlar, diye düşündüm, dümdüz ileri bakarken. *Memurlar burada çalışıyordu.* Tezgâhların bir bölümü paramparça olmuştu; çocukken kasaya ulaşmak için kırılan parçaların arasında açılmış delikten geçebilmiştim. Tavanın, tezgâhların üzerinde kalan kısmı parçalanarak biçimini yitirmişti. Ama kasa, Steelheart'ın müdahelesinden önce de çelikti zaten. Steelheart'ın dönüştürme gücünün işleyiş şeklini düşündüğümde, bu durumun kasanın içindekilerin korunmasını sağlamış olabileceğini düşündüm.

"Molozun büyük kısmı tavanın çöktüğü noktalardan gelmiş," dedi Tia, arkamdan. Sesi, geniş salonda yankılanıyordu. "Abraham'la birlikte içeriyi elimizden geldiğince temizledik. Duvar ve tavandaki parçalanan yerlerden içeri giren toprak, kasanın bulunduğu tarafta salonun bir kısmını doldurmuş. Bu toprak yığını üzerinde tensörleri kullandıktan sonra, zeminin köşesinde, binanın altındaki boş bir alana delik açıp moloz ve toprağı buraya aktardık."

Zeminin alçakta kalan kısmına doğru üç adım attım. Burada, salonun merkezinde, Steelheart, Deathpoint'le karşı karşıya gelmişti. *Bu insanlar benim...* İçgüdüsel bir hamleyle soluma döndüğümde, sütunun dibine sokulmuş olan kadının cesedini gördüm. Bebeği kollarında öldürülmüş olan kadının cesedi aynı yerde artık çelikten bir heykele dönüşmüştü. Ne zaman ölmüştü? Nasıl? Bunu hatırlamıyordum. Belki de bir serseri kurşunun kurbanı olmuştu. Ölmemiş olsaydı vücudu çeliğe dönüşmezdi.

"Bu mekânı *gerçekten* koruyan," diye devam etti Tia. "Steelheart'ın kentteki her şeyi çeliğe dönüştürdüğü Büyük Dönüşüm'ün kendisi olmalı. Steelheart bunu yapmamış olsaydı, toprak salonu bütünüyle doldurmuş olurdu. Dahası, zeminin yeniden yerine oturmasıyla tavan da çökerdi. Fakat dönüşüm, salonda geriye kalan her şeyi, etrafındaki toprakla birlikte çeliğe dönüştürdü. Bunun sonucunda da, Steelheart salonu buraya oturtmuş ve donmuş bir göletin içindeki hava kabarcığı gibi korumaya almış oldu." .

O gün saklandığım ipotek memurunun minik, steril kabinini görene dek yürümeye devam ettim. Kabinin camları artık kesif bir yüzeye dönüşmüş olsa da, açık olan ön taraftan

içeriyi görebiliyordum. Kabine girip parmaklarımı, hatırladığımdan daha küçükmüş gibi görünen masada gezdirdim.

"Sigorta kayıtları sonuç vermedi," dedi Tia. "Ama belgelerin arasında bina için bir sigorta tazminat talebi yer alıyordu. Depreme karşı tazminat talebi. Banka sahiplerinin sigorta şirketinin bunu ödeyeceğini gerçekten düşünüp düşünmediklerini merak ediyorum. Şu anda kulağa çok saçma geliyor olsa da, o zamanlar Epiklerle ilgili olarak fazlasıyla belirsizlik söz konusuydu. Her neyse, bu belge beni bankanın yıkımıyla ilgili kayıtları araştırmaya yönlendirdi."

"Araştırman da seni buraya mı ulaştırdı?" diye sordu Cody. Salonun çevresinde geziniyor olduğundan sesi karanlık gölgelerin içinden gelmişti.

"Değil aslında. Araştırmam tuhaf bir durumu öğrenmemi sağladı. Bir örtbas operasyonunu. Sigorta raporlarında hiçbir şey bulamamamın ve kasa içeriğine dair herhangi bir listeye ulaşamamamın nedeni, Steelheart'ın adamlarının bütün bilgileri çoktan toparlayıp saklamasıydı. Steelheart bilinçli olarak olayı örtbas ettiğinden, kayıtlarda işe yarar hiçbir şey bulamayacağımı anladım. Tek şansımız, Steelheart'ın ulaşılamaz olarak varsaydığı bu mekânı bulmaktı."

"Bu sağlam bir varsayım," dedi Cody, düşünceli bir tonda. "Tensörler ya da Kazıcıların sahip olduğu gibi bir tür Epik gücü olmaksızın buraya ulaşmak neredeyse imkânsız. On beş metrelik çelik içinde delik açmak?"

Halen kabinin içindeydim. Masanın etrafına saçılmış olan ipotek memurunun kemikleri, moloz yığınının içinde görülebiliyordu. Kemikler de moloz da artık çeliktendi.

Bunu istemiyordum ama bakmak zorundaydım. *Bakmak zorundaydım.*

Arkama döndüm. Bir an için geçmişle şu anı birbirinden ayırt edemez hale gelmiştim. Babam şuradaydı. Kararlıydı. Bir canavarı savunmak için eline silah almıştı. Patlamalar, bağırışlar, toz, çığlıklar, alevler.

Korku.

Gözlerimi kırpıştırarak, titreyen elimi kabin duvarının soğuk çeliğine dayadım. İçerisi toz ve geçmişin kokusunu taşıyordu ama

kanın kokusunu da alabildiğimi düşündüm. Dehşetin kokusunu.

Kabinden çıkıp, elinde babama doğrulttuğu basit bir tabancayla, Steelheart'ın durduğu noktaya yürüdüm. *Bang.* Tek atış. Silah sesini hatırladığımı düşünsem de, bunu yıllar içinde zihnimin oluşturup oluşturmadığından emin değildim. Aslında o anda patlamalar yüzünden sağır olmuştum.

Sütunun yanında çömeldim. Önümdeki her şeyi gümüşüm-sü bir ton taşıyan moloz yığını kaplamıştı ama tensörüm yanımdaydı. Konuşmaya devam eden diğerlerine artık dikkatimi vermiyordum; sesleri geri plandaki belli belirsiz bir uğultudan daha fazlası değildi artık. Tensörü elime takıp ileri uzandım ve çok dikkatli bir şekilde moloz yığınını buharlaştırmaya başladım.

Bu iş çok zamanımı almadı. Yığının asıl kısmını tavan panelinin büyük bir parçası oluşturuyordu. Paneli yok ettiğimde, olduğum yerde donup kaldım.

İşte oradaydı.

Babam sütunun dibine yıkılıp kalmıştı. Başı yana düşmüştü. Kurşun yarası gömleğinin çelikten kat yerlerinde donmuştu. Gözleri halen açıktı. İnanılmaz detaylara sahip bir heykel

gibi görünüyordu. Cildinin gözenekleri bile seçilebiliyordu.

Bakakalmıştım. Kıpırdayamıyordum. İleri uzanmış olan kolumu bile indiremiyordum. On yılın ardından, bu yüzü görmek benim için bir yıkım olmuştu. Ne onun ne de annemin tek bir fotoğrafı yoktu bende; hayatta kaldığımda, Steelheart kim olduğumu bilemeyecek olsa da, bir daha eve gitmeye cesaret edememiştim. Paranoyaklaşmıştım, travma geçiriyordum.

Babamın yüzünü görmek her şeyi bir anda geri getirmişti. Babam çok... normal görünüyordu. Yıllardır varolmayan bir şekilde normal. Dünyanın artık hak etmediği bir şekilde normal.

Kollarımla kendimi sarmaladım. Ama babamın yüzüne bakmaya devam ettim. Başımı başka bir tarafa çeviremiyordum.

"David?" Prof'un sesiydi bu. Yanımda diz çökmüştü.

"Babam..." diye fısıldadım. "Olanlara karşı çıkarken öldü. Ama aynı zamanda Steelheart'ı korumaya çalışırken de. Bense şimdi burada, kurtardığı şeyi öldürmenin peşindeyim. Komik, değil mi?"

Prof bir şey söylemedi.

"Bir açıdan," dedim. "Bütün bunlar onun suçu. Babam müdahele etmemiş olsaydı, Deathpoint arkadan sokularak Steelheart'ı öldürecekti."

"İşe yaramazdı," dedi Prof. "Deathpoint, Steelheart'ın ne kadar güçlü olduğundan habersizdi. O zamanlar bunu kimse bilmiyordu."

"Sanırım bu doğru. Ama babam bir budalaydı. Steelheart'ın şeytanın teki olduğuna bir türlü inanamıyordu."

"Baban insanlarda iyiliğe inanıyordu," dedi Prof. "Buna budalalık diyebilirsin belki. Ama ben bunu asla bir hata olarak değerlendirmezdim. O bir kahramandı evlat. Karşı koyarak, insanları amaçsızca, gelişigüzel katleden bir Epik'i, Deatpoint'i öldürdü. Bunu yaptığı için Steelheart'ın hayatta kalmasına neden olduysa bile... Steelheart o güne dek henüz korkunç şeyler yapmamıştı. Baban geleceği bilemezdi. *Neler olacağından* çok fazla korkarsan, asla harekete geçemezsin."

Babamın ölü gözlerinin içine bakarken, başımı salladığımı fark ettim. "Cevap bu," diye fısıldadım. "Megan'la tartıştığınız konunun cevabı bu."

"Bu Megan'ın cevabı değil," dedi Prof. "Ama benim için cevap bu. Belki senin için de." Omzumu sıktı ve banka kasasının önündeki Asilerin yanma gitmek için kalktı.

Babamın yüzünü bir kez daha görmeyi beklemiyordum. O gün bankayı bir korkak gibi hissederek terk etmiştim. Kaçıp kendimi kurtarmam için ses çıkarmadan, dudaklarını nasıl oynattığını hatırlıyordum. On yılımı tek bir duygunun hâkimiyetinde yaşamıştım: intikam ihtiyacı. Korkak olmadığımı kanıtlama ihtiyacı.

Şimdi, babam karşımdaydı. Çelikten gözlerine bakarken, onun intikam almayı umursamayacağını biliyordum. Ama bugün olsa, cinayetleri durdurmak için o da benim gibi Steelheart'ı öldürmenin peşine düşerdi. Çünkü bazen kahramanlara yardımcı olman gerekir.

Ayağa kalktım. O anda, banka kasasının ve içindekilerin bize doğru bir ipucu sağlamayacağını bir şekilde anlamıştım. Steelheart'ın zayıf tarafının kaynağı kasa ya da içindekiler değildi. Onu zayıf düşüren babam ya da onunla ilgili bir şeydi.

Babamın cesedini o an için terk ederek diğerlerinin yanına gittim. "... kasa kutularını açarken çok dikkatli olmalıyız," diyordu Tia. "Kutuların içindekilere zarar vermek istemeyiz." "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedim, herkesin bakışlarını üzerime çekerek. "Cevabın kasanın içindekiler olduğunu sanmıyorum."

"Roketin kasa kapısını parçalamasından sonra, Steelheart'ın kasaya baktığını söylemiştin," dedi Tia. "Steelheart'ın ajanları da kasada tutulan şeylerin listesini ele geçirip saklamak için ellerinden geleni yapmış gibi görünüyor."

"Steelheart'ın, nasıl yaralandığını kendisinin de bildiğini sanmıyorum," dedim. "Birçok Epik zayıf tarafının ne olduğunu ilk başta bilmez. Adamlarının gizlice bu kayıtları ele geçirip analiz etmesinin nedeni, Steelheart'ın bu sayede kendi zayıf tarafının ne olduğunu bulmak istemesi."

"O halde belki de aradığı cevabı burada bulmuş olabilir," dedi Cody, omuz silkerek.

Bir kaşımı kaldırdım. "Kasanın, kendisini zayıf düşüren bir şey içerdiğini anlamış olsaydı, sence bu mekân hâlâ burada olur muydu?"

Asiler sessizleşmişti. Hayır, bu salon hâlâ burada olamazdı. Steelheart gerçekten de zayıf tarafının kaynağının burada bulunduğunu anlamış olsaydı, bunu yapmak ne denli meşakkatli olursa olsun, buraya kadar inip mekânı yok ederdi. Onu zayıf düşürenin bir nesne olmadığına gittikçe daha çok emin oluyordum. Buna neden olan, buradaki durumla ilgili bir şeydi.

Tia'nın yüzü düşmüştü; muhtemelen bunları, bankaya ulaşmak için günlerini harcamak zorunda kalmasından daha önce söylemiş olmamı tercih ederdi. Ama kimse bana onun neyle uğraştığını söylemediğinden, bu konuda bir şey de yapamazdım.

"Kasayı araştıracağız," dedi Prof. "David'in teorisinin ciddiye alınacak bir tarafı olabilir ama burada, Steelheart'ı zayıf düşüren bir şey bulunabileceğine dair teori de gözardı edilemez."

"Tamam da içeride bir şey bulabilecek miyiz ki?" diye sordu Cody. "Buradaki her şey çelikten. Her şey çeliğe dönüşerek iç içe geçmişken herhangi bir nesneyi tanımlayabileceğimi sanmıyorum."

“Bazı şeyler orijinal biçimlerini korumuş olabilir,” dedi Megan. “Aslında, bunun olması kuvvetle muhtemel. Steelheart’ın dönüştürme güçleri metale karşı etkisiz.”

“Ne?” dedi Cody.

“Metale karşı etkisiz,” diye araya girerek, Megan’ın sözünü tekrarladım. “Steelheart, sesin havada ya da dalgaların havuzda ilerlemesi gibi, her yere yayılarak ametal maddeleri değiştiren bir tür... dönüşüm dalgalanması yaratıyor. Bu dalga metale -özellikle de demir ya da çeliğe- çarptığında duruyor. Diğer metal türlerini etkileyebilir ama bu durumda dalga daha yavaş ilerler. Çelik ise dalgayı bütünüyle durdurur.”

“Yani bu kasa dairesindeki çelik kutular...” dedi Cody, kasanın içine adım atarken.

“...içerdikleri şeyleri korumuş olabilir,” diyerek cümleyi tamamlayan Megan, Cody’nin peşinden içeri girdi. “Kasadaki bazı şeyler çeliğe dönüşmüştür elbette. Dönüşümü yaratan dalga aşırı ölçüde güçlüydü. Gene de bir şeyler bulabileceğimizi sanıyorum. Özellikle de, kendisi metal olan kasa birinci dereceden bir koruyucu olarak iş görmüş olabileceğinden.” Omzunun üzerinden arkasına baktığında, beni kendisini izlerken yakaladı. “Ne?” dedi.

“Nerd,” dedim.

Hiç de Megan’da görülmeyecek bir şekilde, yüzü kızarmıştı. “Steelheart’a dikkat gösteririm. Onun kentine geldiğimiz için, sahip olduğu güçleri etraflıca öğrenmek istemiştim.”

“Bunun kötü bir şey olduğunu söylemedim,” dedim, dalga geçerek. Kasanın içine girip tensörümü kaldırdım. “Sadece bu noktaya dikkat çekmek istemiştim.”

Hayatımda birinin bana dik dik bakması hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Prof homurtuyla güldü. “Pekâlâ,” dedi. “Cody, Abraham,

David, kasa bölmelerinin ön yüzeylerini buharlaştırmaya başlayın ama içindekilere zarar gelmemesine çok dikkat edin. Tia, Megan ve ben de sizin ardınızdan, ilginç bir şeyler bulabilmek için kasa kutularını tek tek incelemeye başlayacağız. Hadi işe koyulalım; bu biraz zamanımızı alacak...”

26

"Pekâlâ," dedi Cody, değerli taşlarla mücevherlerin oluşturduğu yığının üzerinden. "Bu işten bir şey elde edemesek bile, en azından zengin oldum. Bu, sineye çekebileceğim bir başarısızlık." Tia buna homurtuyla gülerek elini mücevherlerin içine daldırdı. Prof'la birlikte dördümüz kabinlerden birindeki büyükçe bir masaya oturmuştuk. Nöbette olan Meganda Abraham ise bankaya uzanan tüneli gözlüyordu.

Salonda, saygı göstermem gerektiğini düşündüğüm kutsal bir hava vardı; sanırım diğerleri de bunu fark etmişti. Herkes alçak sesle konuşuyordu. Cody dışında herkes. Cody elindeki kocaman yakut taşını gözlerinin önünde tutup, arkasına yaslanarak sandalyesinin ön bacaklarını havaya kaldırmaya çalıştı. Ama elbette çelik sandalyenin bacakları çelikten zeminle birleşmiş durumdaydı.

"*Eskiden* bunlar seni zengin edebilirdi Cody," dedi Tia. "Ama bugün bunları satmakta sıkıntı çekebilirsin."

Bu doğruydu. Bugünlerde mücevherler pratik anlamda değersizdi. Dahası, değerli taşlar yaratabilen birkaç Epik de vardı.

"Belki öyle," dedi Cody. "Ama altın hâlâ geçerli bir standart." Başını kaşıdı. "Gerçi bunun nedenini bilmiyorum. Sonuçta altını yiyemezsin. Bugünlerde çoğu insanın yegane derdi bu."

"Çünkü altın tanıdık bir şey," dedi Prof. "Paslanmaz, biçim vermesi kolaydır, sahtesini yapmak ise zordur. Altın yaratabilen çok Epik yok. İnsanların hâlâ ticaret yapmak için bir yola ihtiyacı var. Özellikle de krallık ya da kent sınırlarının dışında." Parmağını altın bir kolyeye vurdu. "Cody haklı."

"Öyle miyim?" Cody şaşırmış görünüyordu.

Prof başını salladı. "Steelheart'ı indirelim ya da indirmeyelim, burada bulduğumuz altın Asileri en azından birkaç yıl finanse edebilir."

Tia, dalgın bir halde, kalemiyle masanın üzerinde açmış olduğu defterine vuruyordu. Kasadan çıkanları ayırıp, ipotek memurlarının

diğer kabinlerindeki masalara yerleştirmiştik. Kasa içeriğinin yaklaşık dörtte üçünü çıkarabilmiştik.

"Burada en çok olan şey vasiyet belgeleri," dedi Tia, kutu kolasını açarken. "Hisse senetleri, pasaportlar, ehliyet kopyaları..."

"İstediğimiz takdirde bir kenti tamamen sahte insanlarla doldurabiliriz," dedi Cody. "Şamatayı düşünsenize."

"İkinci en büyük grup," diye devam etti Tia. "Az önce bahsi geçen, hem değerli hem değersiz mücevher yığını. Bu kasadaki herhangi bir şey Steelheart'ı etkilediyse, bu yığının içinden çıkması kuvvetle muhtemel."

"Ama öyle değil," dedim.

Prof içini çekti. "David, senin ne düşün..."

"Demek istediğim," diyerek araya girdim. "Mücevherin bu açıdan hiçbir anlam taşımadığı. Steelheart ne başka bankalara saldırdı ne de huzurunda insanların mücevher takmasını engellemek için -dolaylı ya da dolaysız olarak- herhangi bir girişimde bulundu. Mücevher Epiklerin arasında, Steelheart'ın ciddi önlemler almasını gerektirecek kadar yaygın."

"Katılıyorum," dedi Tia. "Ama yalnızca kısmen. Bir şeyi gözden kaçırıyor olabiliriz. Steelheart'ın geçmişte gizli kapaklı işler yaptığı biliniyor; belki de belli tipte bir değerli taşa dair kimsenin bilmediği bir ambargo söz konusudur. Bunu araştıracağım. Ama David'in haklı olduğunu düşünüyorum. Bir şey Steelheart'ı *etkilediyse,* kasadan çıkan ne idüğü belirsiz şeylerden biri olması muhtemel."

"Bu şeylerden kaç tane var?" diye sordu Prof.

"Üç yüzün üzerinde," dedi Tia, yüzünü buruşturarak. "Çoğu asli değeri olmayan andaçlar ya da hatıralar. Teorik olarak, bunların içindeki herhangi bir şey aradığımız ipucu olabilir. Ama elbette, salondaki insanlardan birinin üzerinde taşıdığı bir şey de olabilir. Veya David'in düşündüğü gibi, o gün yaşanan durumla ilgili bir şey."

"Bir Epik'in zayıf tarafının yalnızca sıradan bir şeye yakın olmasıyla tetiklenmesi nadiren görülür," dedim, omuz silkerek. "Kasadaki nesnelerden biri bir tür radyasyon, ışık ya da ses -yani gerçekten Steelheart'a ulaşan bir şey- yaymadığı sürece, aradığımız şeyin burada çıkması çok düşük bir şans."

“Gene de her şeye bakın Tia,” dedi Prof. “Belki de Steelheart’ın kentte gerçekleştirdiği bir şeyle bağlantılı bir nesne bulabiliriz.” “Peki ya karanlık?” diye sordu Cody.

“Nightwielder’ın karanlığı mı?”

“Aynen,” dedi Cody. “Nightwielder’ın bu kenti daimi bir karanlığa hapsetmiş olmasının her zaman tuhaf bir durum olduğunu düşünmüşümdür.”

“Bunun nedeni büyük ihtimalle Nightwielder’ın kendisi,” dedim. “Nightwielder güneş ışığına maruz kalarak cisim kazanmak istemiyor. Steelheart’la aralarındaki anlaşmanın maddelerinden birinin bu olmasına hiç şaşırmam. Yani Nightwielder’ın Steelheart’a hizmet etmesinin nedenlerinden biri olmasına. Steelheart yönetimi, kentin sürekli karanlıkta olmasına karşılık altyapı hizmeti -yemek, elektrik, suç engelleme- sunuyor.”

“Sanırım bu mantıklı,” dedi Cody. “Nightwielder karanlığa ihtiyaç duyuyor ama altında sağlam bir kent olmadığı müddetçe bunu gerçekleştiremez. Tıpkı kendisine arka çıkması için sağlam bir kente ihtiyacı olan bir gaydacı gibi. Böylelikle gaydacımız tepelere çıkarak gaydasını çalabilir.”

“Gaydacı mı?” diye sordum.

“Ah, lütfen. Şunu konuşturma,” dedi Tia, elini başına kaldırarak.

“Bildiğin gaydacı işte,” dedi Cody.

Boş gözlerle Cody’ye baktım.

“Hayatında *gayda*[14] nedir duymadın mı?” diye sordu Cody, dehşete düşmüş gibi. “Gayda, kilt ve kızıl koltuk altı kılı kadar

“Bu kadarı yeter,” dedi Cody. “Çocukları yeniden adam gibi eğitebilmemiz için Steelheart’ın tahtından indirilmesi gerekiyor. Bu, memleketimin itibarına karşı bir saldırıdır.”

“Harika,” dedi Prof. “Artık doğru düzgün bir motivasyonumuz olduğuna sevindim.” Dalgın bir havada parmaklarını masada tıklatıyordu.

“Endişelisin,” dedi Tia. Prof’un nasıl bir halde olduğunu her zaman çok iyi anlıyormuş gibiydi.

“Onunla karşılaşmaya her geçen gün daha çok yaklaşıyoruz. Bu yolda ilerlediğimiz sürece sonunda Steelheart’ı dışarı çıkaracağız

ama onunla savaşabilecek durumda olmayacağız.”

Masadaki herkes sessizleşti. Başımı kaldırıp yüksek tavana baktım; salonun çevresine yerleştirilmiş olan steril beyaz ışıklar en uzakta kalan köşelere ulaşabilecek kadar aydınlık sağlamıyordu. İçerisi soğuk ve sessizdi. “Plandan vazgeçebileceğimiz son zaman ne?”

“Steelheart’ı Limelight ile karşılaşmak için dışarı çıkarabilir ve ardından karşısında duramayabiliriz,” dedi Prof.

“Bu kendi başına çok eğlenceli olabilir,” dedi Cody. “Steelheart’ın bir şeylere karşı koymak için çok sık dışarı çıktığını sanmıyorum."

“Utanca karşı tepkilerini kontrol edemeyebilir,” dedi Prof. “Şu an için Asiler yalnızca bir baş belası. Kentinde bugüne dek üç kişiyi indirdik ve Steelheart’ın organizasyonu açısından can alıcı önem taşıyan kimseyi öldürmüş değiliz. Kaçacak olursak, yaptıklarımız ortaya çıkacaktır. Abraham’la birlikte bu işin arkasında bizim olduğumuzu gösteren kanıtları yerleştirdik bile. Bir zafer elde edebileceksek, bu zaferin bir Epik değil de sıradan insanlara ait olduğunu herkese göstermenin tek yolu bu.” “Yani kaçacak olursak...” dedi Cody.

“Steelheart, Limelight’ın sahte bir Epik olduğunu ve Asilerin kendisini öldürmek için çalıştığını öğrenmiş olacak,” dedi Tia.

“Ama zaten ölümüzü görmek isteyen çok fazla Epik var,” dedi Cody. “Belki de bu durum hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Daha kötü olacaktır,” dedim, tavana bakmayı sürdürürken. “Steelheart o gün *kurtarma görevlilerini* öldürdü Cody. O paranoyak. Ne üzerinde çalıştığımızı anladığında peşimize düşecektir. Onu indirmeye çalıştığımızı... zayıf tarafı üzerinde araştırmalar yaptığımızı anladığında, buna göz yummaz.” Gölgelerin titreşmesiyle başımı aşağı indirdim ve Abraham’ın oturduğumuz kabine gelmekte olduğunu gördüm. “Prof, bir saat olduğunda size haber vermemi söylemiştin.” Prof mobilini kontrol edip başını salladı. “Sığınağa dönmemiz lazım. Herkes bir çuval alıp bulduğumuz şeyleri içine doldursun. Bunların üzerinde daha güvenli bir yerde çalışacağız.” Sandalyelerimizden kalktık. Cody, kabin duvarının dibine yığılmış olan banka patronunun çelikten

kafasına yumuşakça vurdu. Herkes dışarı çıkarken, Abraham masanın üzerine bir şey koydu. "Bu senin için."

Bu bir tabancaydı. "Ben bunlarda iyi değilim..." Geriye çekildim. Silah tanıdık geliyordu. *Bu... babamın eline aldığı silah.*

"Babanın yanındaki moloz yığınının içinde buldum," dedi Abraham. "Dönüşüm kabzanın çeliğe dönüşmesini sağlamış ama silahın geri kalanı zaten kaliteli çelikten. Horozu çekilebiliyor. Hâlâ çalışıyor sanki."

Tabancayı elime aldım. Bu, babamı öldüren silahtı. Bu silahı elimde tutmam, yanlış bir şey yaptığımı hissetmeme neden olmuştu.

Ama aynı zamanda bu bildiğim kadarıyla, Steelheart'ı yaralamış olan tek silahtı.

"Steelheart'ın yaralanmasının bu silahla ilgili olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Abraham. "Ama silahın incelemeye değer olduğunu düşünüyorum. Üsse geri döndüğümüzde, parçalarına ayırıp senin için temizleyeceğim. Kurşunlarını da kontrol edeceğim. Halen kullanılabilir durumda olmalılar ama kovanlar dönüşüme karşı kurşunları koruyamamış olabileceğinden, barutlarını değiştirmem gerekebilir. Her şey sorunsuz çalıştığı takdirde, üzerinde taşıyabilirsin. Ve karşına fırsat çıkarsa, onu bu silahla vurmayı deneyebilirsin."

Teşekkür ettiğimi göstermek için başımı salladıktan sonra, elime bir çuval alıp kasadan çıkardığımız şeyleri içine doldurmaya koyuldum.

"Gayda hayatında duyup duyabileceğin en ihtişamlı sesi çıkarır," diye açıkladı Cody, tünele doğru yürürken elini sallayarak. "Güç, narinlik ve mucizenin etkileyici bir birleşimidir."

"Biri miksere bir sürü kedi sokuşturmuş gibi bir ses çıkarır," dedi Tia, bana dönerek.

Cody'nin gözleri ışıldamıştı. "Öyle. Ve bu nasıl da güzel bir melodidir kızım."

"Bir dakika," dedim, parmağımı kaldırarak. "Bu gaydaları yapmak için... ne demiştin? Bütünüyle gerçek ve hiç de mitolojik olmayan minik ejderhalar öldürmemiz mi gerekiyordu? Kuzey İskoçya'da yaşayanlardan?"

“Öyle,” dedi Cody. *“Minik* bir ejderha seçmek önemlidir. Büyük olanlar çok tehlikelidir ve idrar torbalarından güzel gayda çıkmaz. Ama ejderhayı kendin öldürmen gerekiyor. Bir gaydacı kendi ejderhasını öldürmeli. İşin sırrı burada.”

“Sonra da,” dedim. “İdrar torbasını çıkarıp... ne eklemek gerekiyordu?”

“Gaydaya son halini vermek için idrar torbasına oyma tek boynuzlu at boynuzu takmaksın,” dedi Cody. “Yani, fildişi gibi *o kadar da nadir olmayan* bir şey kullanabilirsin. Ama işin aslı için, tek boynuzlu at boynuzu olmalı.”

“Enfes[13],” dedi Tia.

“Muazzam bir sözcük seçimi,” dedi Cody. “Bu da, elbette ki, orijinal bir İskoç terimi. *Del,* mitolojideki antik ve görkemli İskoç krallığı Dal Riata’dan gelir. Bence en iyi gayda parçalarından biri de bu dönemdendir. *Abharsair e d’ a chois e na Dun Eideann.”*

“Ab... ha... ne?” dedim.

“Abharsair e d’ a chois e na Dun Eideann,” dedi Cody, bir kez daha. “Bu, İngilizceye tam olarak çevrilemeyen şiirsel bir isimdir...”

“İskoç dilinde ‘Şeytan Edinburgh’a İndi’ anlamına gelir,” [15] dedi Tia, bana doğru eğilerek ama aynı zamanda Cody’nin de duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Cody bir an için şaşkınlığa düşmüştü. “Sen İskoççа bilir misin kızım?”

“Hayır,” dedi Tia. “Ama bu hikâyeyi *son* anlatışında, anlamına bakmıştım.”

“Ah... öyle mi?”

“Evet. Ama senin çevirin tartışmalı.”

“Eh, her zaman senin akıllı olduğunu söylemişimdir kızım. Evet, gerçekten de öyle.” Elini ağzına kapatarak öksürdü. “Ah, bakın. Üsse geldik. Hikâyeme sonra devam ederim.” Önümüzdekiler sığınağa girmişlerdi bile. Cody de onlara yetişmek için hızlandı ve Megan’ın arkasından tünele girdi.

Tia başını iki yana sallayıp, benimle birlikte tünele yürüdü. Arkada kalıp Tia’yı yolladım ve tünelin girişini gizleyen kabloların yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim. Birisi tünele girdiği

takdirde bizi uyaracak olan gizli hareket sensörlerini devreye soktuktan sonra, yukarı tırmanmaya koyuldum.

“... bilmiyorum Prof,” diyordu Abraham, her zamanki yumuşak sesiyle. “Bilemiyorum.” İkisi dönüş yolunda kendi aralarında alçak sesle konuşup durmuşlardı. Onları duymak için yanlarına sokulmaya kalktığımda, Tia elini omzuma koyarak beni geri çekmişti.

“Yani?” dedi Megan, kollarını kavuşturarak. Hepimiz masanın etrafında toplanmıştık. “Neler oluyor?”

“Abraham kente yayılan söylentilerden memnun değil,” dedi Prof.

“İnsanlar Limelight hikâyesini kabul etmiş gibi görünüyor,” dedi Abraham. “Korkuyorlar. Santrale gerçekleştirdiğimiz saldırı da ciddi bir etkiye neden olmuş durumda. Kentin dört bir tarafında elektrik kesintileri yaşanıyor. Diğer taraftan,

Steelheart’ın bu hikâyeye inanmış olduğuna dair hiçbir işaret görebilmiş değilim. İnfaz Gücü yeraltı sokaklarına baskınlar düzenliyor. Nightwielder kentte araştırmalar yapıyor. Ama muhbirlerden elde ettiğim istihbaratların tamamı, Steelheart’ın rakip bir Epik değil, bir grup isyancıyı aradığı yönünde.”

“O halde şiddetli bir saldırı gerçekleştirelim,” dedi Cody, kollarını kavuşturup tünelin yanındaki duvara yaslanarak. “Birkaç Epik daha öldürelim.”

“Hayır,” dedim, Prof’la konuşmamızı hatırlayarak. “Odaklanmamız lazım. Rastgele Epik öldüremeyiz; kenti ele geçirmeye çalışan bir Epik gibi düşünmeliyiz.”

Prof başını salladı. “Limelight açığa çıkmamışken gerçekleştireceğimiz bütün saldırılar Steelheart’ın daha fazla kuşkulanmasına neden olacaktır.”

“Bu işin peşini bırakıyor muyuz yani?” dedi Megan. Bunu gizlemeye çalıştığı açıkça belli olsa da, sesinde heyecanlı bir ton vardı.

“Hiç de değil,” dedi Prof. “Belki de geri çekilme kararını vermem gerekebilir. Steelheart’ın zayıf tarafı hakkında çok emin değilsek, bunu yapabilirim. Ama henüz bu noktada değiliz. Planı

uygulamaya devam edeceğiz ama büyük bir şey yapmamız lazım. Tercihen de Limelight'ın ortaya çıkacağı bir şey. Steelheart'ı elimizden geldiğince köşeye sıkıştırmak ve öfkesini tetiklemeliyiz. Onu dışarı çıkmaya *zorlamalıyız*"

"Peki bunu nasıl yapacağız?" diye sordu Tia.

"Conflux'u öldürmenin zamanı geldi," dedi Prof. "Ve İnfaz Gücü'nü devre dışı bırakmanın."

27

Birçok açıdan Steelheart'ın hâkimiyetinin belkemiği olan Conflux, Firefight ve Nightwielder gibi Epiklerle kıyaslandığında bile esrarengiz bir sima olarak kalıyordu.

Elimde Conflux'a ait net fotoğraflar yoktu. Ele geçirmek için yüklü meblağlar ödediğim birkaç fotoğraf da bulanık ve belirsizdi. Aslında Conflux'un gerçek olup olmadığından bile emin değildim.

Newcago'nun karanlık sokaklarında ilerleyen ağzına dek dolu minibüsten gümbür gümbür sesler geliyordu. Aracı kullanan Megan'ın yanında, yolcu koltuğundaydım; Abraham'la Cody ise arkadaydı. Prof, buluşma noktamıza bir başka araçla gidiyor ve bize destek sağlamak için sığmakta kalmış olan Tia da, kent sokaklarının güvenlik kayıtlarını takip ediyordu. Serin bir gündü; minibüsümüzdeki ısıtıcı çalışmıyordu. Abraham'ın bunu tamir edecek vakti olmamıştı.

Aklımda Prof'un dedikleri dönüyordu. *Daha önceden Conflux'u vurma fikrini değerlendirdik ama bunun çok tehlikeli olduğunu düşünerek vazgeçtik. O zaman yaptığımız planlar hâlâ elimizde. Bugün de tehlikeli bir fikir ama artık bu işin çok fazla içine girdik. Bu hamleyi yapmamamız için bir neden göremiyorum.*

Conflux gerçek miydi? İçgüdülerim gerçek olduğunu söylüyordu. Nasıl Firefight'la ilgili ipuçlarının çoğu bu Epik'in sahteliğine işaret ediyorsa, Conflux'la ilgili tüm ipuçları da orada bir şey olduğunu gösteriyordu. Güçlü ama narin bir Epik.

Steelheart, Conflux'u sürekli hareket halinde tutuyor, demişti Prof. *Bir yerde uzun süre kalmasına asla izin vermiyor. Ama Conflux'un kent içindeki hareketlerinde bir benzerlik söz konusu. Genellikle zırhlı bir limuzinde, altı koruması ve iki motorsiklet eşliğinde hareket ediyor. Bunu takip edersek, kentte bu konvoyun ortaya çıkmasını bekleyip, hareket halindeyken onu sokakta vurabiliriz.*

İpuçları. Enerji santralleriyle bile kenti ayakta tutmak için yeterli düzeyde elektrik gücü olmamasına rağmen, Steelheart bir şekilde şu

enerji hücrelerini üretmeyi başarmıştı. Mekanize zırhlı İnfaz Gücü birimleri üzerlerinde güç kaynağı taşımadıkları gibi, helikopterlerin çoğunda da güç kaynağı yoktu. Bu birimlerle helikopterlerin enerjisinin İnfaz Gücü'nün yüksek rütbeli üyeleri tarafından doğrudan sağlandığı sır değildi. Bunu herkes biliyordu.

Conflux dışarıda bir yerdeydi. O, araçlara güç verebilen, enerji hücrelerini doldurabilen, hatta kentin büyük kısmını aydınlatabilen biçimde enerji üreten bir bağışçıydı. Bu düzeyde bir güç dehşet verici olmasına rağmen, Nightwielder ya da Steelheart'ın sahip olduğu güçten daha çok da değildi. Kentteki en güçlü Epikler, kendi aralarında dengelerin bozulmayacağı şekilde bir güç ölçeği oluşturmuşlardı.

Minibüsün bir kez daha sarsılmasıyla tüfeğimi kavradım. Aşağıda tuttuğum, emniyeti açık olan tüfeğin namlusu kapıya dönüktü. Dışarıdan görünmüyordu ama her an kullanılabilir durumdaydı. Ne olur ne olmaz diye.

Tia bugün aradığımız türden bir limuzin konvoyunu saptadığı anda, yola koyulmuştuk. Megan bizi, yolumuzun Conflux'un limuziniyle kesişeceği bir noktaya götürüyordu. Megan'ın gözleri her zamanki gibi işine odaklanmış olsa da, bugün özellikle üzerinde başka türden bir hava vardı. Korku değildi bu. Yalnızca... endişe miydi?

"Bunu yapmamız gerektiğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Bunu yeterince açık bir şekilde ortaya koyduğumu sanıyorum," dedi, düz bir tonda. Gözleri yoldaydı. "Steelheart'ın tahtından indirilmesi gerekmiyor."

"Özellikle Conflux'tan bahsediyorum," dedim. "Sen gerginsin. Normalde gergin değilsindir."

"Onunla ilgili yeterince bilgiye sahip olduğumuzu düşünmüyorum," dedi. "Elimizde fotoğrafı bile olmayan bir Epik'e saldırmamamız gerekir."

"Ama *gerginsin.*"

Gözleri ileride, elleri sımsıkı direksiyonda, yola devam etti.

"Gergin olman normal," dedim. "Ben de kendimi lapadan yapılmış bir tuğla gibi hissediyorum."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. Minibüsün ön tarafına sessizlik çökmüştü. Ve birden kahkahalarla gülmeye başladı.

“Hayır, hayır,” dedim. “Bu anlamlı! Dinle. Bir tuğlanın sağlam olması gerekir, değil mi? Ama bir tuğla gizlice lapadan yapılmışsa ve diğer tuğlaların bundan haberi yoksa, diğerleri güçlüyken kendisinin zayıf kalacağını düşünerek endişelenir. Bir duvara konduğunda ezilip kalacağını bilir. Belki de lapasına, tuğlaların arasına konan o maddeden eklenmesi gerekir.” Artık daha sesli gülüyordu. Hatta soluksuz kalmıştı. Açıklamalarıma devam etmeye çalışırken, ben de güldüğümü fark ettim. Asla Megan’ın kahkahalarla güldüğünü duyacağımı düşünmezdim. *Gerçekten* kahkaha atacağını. Kendini toparladığında neredeyse gözlerinden yaşlar gelmişti. Bu esnada minibüsü bir sokak lambasına filan çarpmadığı için şanslıydık sanırım.

“David,” dedi, soluklanmaya çalışırken. “Bu, birinden duyduğum en saçma şey olabilir. En tuhaf, en arsızca saçma şey.”

“Hımm...”

“Kahretsin,” dedi, nefesini verirken. “Buna ihtiyacım vardı.”

“Öyle mi?”

Başını salladı.

“O halde... bu lafı bu yüzden etmişim gibi davranabilir miyiz?”

Gülümseyerek bana baktı. Gözleri ışıldıyordu. Hâlâ gergindi gergin olmasına ama bir şekilde sakinlemişti sanki. “Elbette,” dedi. “Demek istediğim, kötü sözcük oyunları bir sanat türü sayılır, değil mi? Neden kötü metaforlar da öyle olmasın?”

“Aynen.”

“Ve bu bir sanatsa, sen bunun ustasısın”

“Eh, aslına bakacak olursan,” dedim “Öyle değil çünkü gördüğün gibi, metaforum aşırı ölçüde anlamlı. Bu durumda flaş bir pilot ya da öyle bir şey olmalıyım.” Başımı yana eğdim. “Aslında, bu da anlamlı.” Lanet olsun, bunu bilerek kötü yapmaya çalışmak da zordu. Bunun kesinlikle adil olmadığına karar verdim.

“Siz orada iyi misiniz?” diye sordu Cody, kulağımızın içinde. Minibüsün arkası ön taraftan metal bir paravanla ayrılmıştı. Tıpkı

servis minibüsleri gibi. Paravanın ortasında minik bir pencere vardı ama Cody iletişim kurmak için mobili kullanmayı tercih etmişti.

"İyiyiz," dedi Megan. "Yalnızca dilbilimsel paralellik üzerine soyut bir konuşma yapıyoruz."

"Senin ilgini çekmez," dedim. "Konu İskoçları içermiyor." "Eh, aslında," dedi Cody. "Memleketimin orijinal dili..."

Megan'la birbirimize bakıp, aynı anda mobillerimize uzanarak Cody'yi sessize aldık.

"Konuşmasını tamamladığında bana haber verirsin Abra-ham," dedim, kendi mobilimden.

Hattın diğer ucunda Abraham içini çekti. "Yer değiştirmek ister misin? Doğrusu şu anda ben de Cody'yi sessize alabilecek bir durumda olmak isterdim. Bu herifin yanımda oturuyor olması gerçekten zor."

Buna homurtuyla gülüp, Megan'a baktım. Halen sırıtıyordu. Onu gülerken görmek çok muazzam bir şey yapmışım gibi hissetmeme neden olmuştu.

"Megan," dedi Tia, kulağımızın içinde. "Düz gitmeye devam et. Konvoy herhangi bir yöne sapmadan ilerlemeye devam ediyor. On beş dakika kadar sonra onlarla karşılaşmanız lazım."

"Olumlu."

Dışarıda sokak lambaları, önünden geçmekte olduğumuz bir apartmanın içindeki ışıklarla birlikte titreşti. Belli ki bir elektrik kesintisi daha yaşanmak üzereydi.

Şu ana dek herhangi bir yağma olayı görülmemişti. İnfaz Gücü sokaklarda devriye geziyor, insanlar korku içinde bekliyordu. Hatta birkaç dakika önce bir kavşağı geçerken, ağır ağır yan sokaklardan birine giren büyük, mekanize zırhlı bir birim görmüştüm. Dört metre boyunda, makineli silah namlusundan biraz daha fazlası olan kollarıyla, bu mekanize birime beş adamlık İnfaz Gücü Çekirdek ekiplerinden biri eşlik ediyordu. Askerlerden birinin elinde, uyarı mahiyetinde parlak kırmızıya boyanmış, dikkat çeken bir enerji silahı vardı. Bu silahla yapılacak birkaç atış bir binayı yerle bir edebilirdi.

"Her zaman şu zırhlı birimlerden birini kullanmak istemişimdir," dedim, yola devam ederken.

“Çok eğlenceli olduğunu sanmıyorum,” dedi Megan.

“Sen kullandın mı?” diye sordum, şok olmuş halde.

“Evet. İçerisi boğucu ve çok hantal bir alet.” Bir an için duraksadı. “Ama her iki elindeki makineli silahları vahşice ateşlemenin ilkel bir açıdan tatmin edici olduğunu kabul etmem gerekir.”

“En sonunda üzerinizdeki şu tabancalardan kurtaracağız sizi.”

“Hiç şansın yok,” dedi Megan, uzanıp koltuk altındaki kılıfa vurarak. “Ya kapalı bir yerde sıkışıp kalırsam?”

“O halde karşındakilere silahının kundağıyla vurursun,” dedim. “Bunu yapamayacağın kadar uzağındalarsa da, gerçekten isabetli atış yapabileceğin bir silahının olması her zaman daha iyidir.”

Minibüsü sürmeye devam ederken bana boş gözlerle baktı. “Tüfekler çok zaman alıyor. Yeterince... spontan değiller.”

“Bunu, insanların doğaçlama davranmasından yakınan biri söylüyor.”

“Ben, *sen* doğaçlama davrandığında yakmıyorum,” dedi. “Bu benim doğaçlama davranmamdan farklı bir durum. Hem, bütün tabancalar isabetsiz atış yapmaz. Hiç MT 318 kullandın mı sen?”

“Güzel silah,” diyerek kabul ettim. “Tabanca taşımak durumunda *olsaydım,* MT’yi düşünebilirdim. Ama sorun şu ki, tabanca çok zayıf bir silah. Kurşunları kendin fırlatsan da olur. Karşındakine en azından tetiği çekmiş kadar zarar verebilirsin.”

“İyi nişancıysan, elindeki silahın durdurma gücünün ne olduğunun pek bir önemi kalmaz.”

“İyi nişancıysan,” dedim, ağırbaşlı bir şekilde, elimi göğsüme kaldırarak. “Zaten büyük ihtimalle tüfek kullanıyorsundur.”

Megan buna homurtuyla güldü. “Peki tercih şansın olsa, hangi tabancayı *seçerdin?”*

“Kırk dörtlük Jennings.”

“Bir *spitfire mı?”* diye sordu, kulaklarına inanamamış gibi. “Bir avuç dolusu kurşunu ateşe atsan isabet oranın daha yüksek olur.” “Orası öyle. Ama tabanca kullanmak durumunda kalmışsam, biri burnumun dibine kadar girmiş demektir. İkinci bir atış için şansım olmayabileceğinden, karşımdakini anında indirmek isterim.

Bu noktada hasmın zaten çok yakında olduğundan isabet oranının önemi kalmaz."

Megan gözlerini devirip başını iki yana salladı. "Sen umutsuz vakasın. Varsayımlara göre hareket ediyorsun. Tabancayla da, tüfekle olduğu kadar isabetli atış yapabilirsin. Ayrıca bir tabanca daha kullanışlı menzillerde kullanıma da imkân tanır. Bir açıdan, bu zor olduğundan, *gerçekten* yetenekli olanlar tabanca kullanır. Herhangi bir parlak elindeki tüfekle bir şeyleri vurabilir."

"Böyle bir laf edemezsin."

"Ettim bile. Direksiyon da bende. Yani tartışmanın zaman kapanacağına karar verecek olan benim."

"Ama... ama bunun hiç anlamı yok!"

"Olmasına gerek de yok," dedi. "Bu lapadan yapılmış bir tuğla."

"Biliyor musunuz," dedi Tia, kulağımızın içinde. "İkiniz de üzerinizde *hem* tabanca *hem* tüfek taşıyabilirsiniz."

"Sorun bu değil," dedim, tam da Megan, "Sen anlamazsın," derken.

"Her neyse," dedi Tia. Kolasını yudumladığını duyabiliyordum. "On dakika." Ses tonu, Meganla sürdürdüğümüz tartışmadan sıkılmış olduğunu gösteriyordu. Ama o esnada ikimizin de sırıttığını göremiyordu, tabii.

Lanet olsun, bu kıza hastayım, diye düşündüm, tartışmadan galip ayrıldığını düşünüyormuş gibi görünen Megan! keserken.

Mobilimdeki bütün hatları sessize alan tuşa bastım. "Üzgünüm.

Megan tek kaşını kaldırıp bana bakmıştı.

"Asilere yaptığım şey yüzünden," dedim. "Her şeyin senin istediğinden farklı bir yöne kaymasına neden olduğum için. Seni bu işin içine sürüklediğim için."

Önce omuz silkti. Ardından, o da kendi mobilindeki sessize alma tuşuna bastı. "Bu konu kapandı benim için."

"Ne değişti ki?"

"Görünen o ki, seni, senden nefret edemeyecek kadar çok seviyormuşum, Şüpheli." Bana yandan bir bakış attı. "Çok sevinip bunun başını döndürmesine izin verme sakın."

Başım için endişeleniyor değildim. Ama kalbim başka bir meseleydi. İçimden bir şok dalgası geçmişti. Gerçekten de bunu söylemiş miydi? •

Ama olduğum yerde daha fazla erimeye fırsat bulamadan, mobilimin ekranı aydınlandı. Prof bizimle temas kurmaya çalışıyordu. Hızlı bir el hareketiyle ekrana dokundum.

"Siz ikiniz, tetikte olun," dedi. Sesinde şüpheli bir ton vardı. "Gözünüz açık olsun."

"Evet efendim," dedim sektirmeden.

"Sekiz dakika," dedi Tia. "Konvoy Frewantor'da sola döndü. Önlerine çıkabileceğiniz bir güzergâhta kalmak için bir sonraki kavşaktan sağa dönün."

Megan dikkatini yeniden yola verince, ben de aklımı ondan uzaklaştırmak için, planımızın üzerinden geçmeye karar verdim.

Bunu çok basit bir şekilde halledeceğiz, demişti Prof. *Hiç de alengirli işlere girmeyeceğiz. Conflux narin bir Epik. O bir düzenbaz, organizatör, kukla oynatıcısı olabilir ama kendisini koruyabilecek güçlere sahip değil.*

Konvoya yaklaştığımızda, Abraham limuzinin içinde gerçekten güçlü bir Epik olup olmadığını anlamak için çubuğu kullanacak. Minibüs konvoyun yolunu kesecek, arka kapılar açılacak ve kostüm içindeki Cody ortaya çıkacak.

Cody ellerini kaldıracak. Abraham da aynı anda arkadan gauss *silahını ateşleyecek. O karmaşa anında, durumun, Cody'nin ellerinden bir enerji dalgası çıkarmış gibi görünmesini umut edeceğiz Limuzini vuracağız, geride aracın erimiş enkazı dışında bir şey kalmayacak ve kaçacağız. Hayatta kalan motorsikletli korumalar hikâyeyi yayabilir.*

Bu plan yürüyebilirdi. Umudumuz buydu. Ortalıkta, yüksek rütbeli İnfaz Gücü askerlerine kendi yeteneklerini aktarabilen bir Conflux olmadığında, mekanize zırhlı birimler, enerji silahları ve helikopterler artık çalışmayacaktı. Enerji hücreleri kuruyacak, kent elektriksiz kalacaktı.

"Yaklaşıyoruz," dedi Tia, yumuşak bir sesle. "Limuzin Beagle'dan sağa dönüyor. Prof, beta bilgisini kullan; kentin üst kesimine gittiklerine emin olduğumu söyleyebilirim. Bu, Finger

sokağına dönecekleri anlamına gelir. Megan, hâlâ hedef üzerindesin."

"Tamamdır," dedi Prof. "O yöne gidiyorum."

Eski günlerden kalma terk edilmiş bir parkı geçtik. Bunu çeliğe dönüşmüş olan donmuş otlarla yere düşmüş dallardan anlayabiliyordunuz. Parktaki yalnızca ölü şeyler dönüşüme uğramıştı; Steelheart'ın gücü canlı olan hiçbir şey üzerinde etki göstermiyordu. Esasen, Steelheart için, canlı bir bedene çok yakın olan herhangi bir şey üzerinde de aynı sıkıntı geçerliydi. Steelheart'ın dönüştürme gücüyle, bir kişinin etrafındaki alan çeliğe dönüşürken, genellikle bu kişinin üzerindeki kıyafetler bile etkilenmiyordu.

Epik güçlerinin etkileri açısından bu türden tuhaflıklar epey yaygındı aslında; bilimsel açıdan anlamlı olmayan durumlardan biriydi bu da. Bilimsel olarak ölü ve canlı bedenler çok fazla benzerlik gösterse de, biri tuhaf Epik güçlerinin çoğu tarafından etkilenebilirken, diğerinde bu etki görülmüyordu.

Artık oyun oynamak için hiç de güvenli olmayan oyun parkını geçerken, nefesim camın buğulanmasına neden olmuştu. Dönüşüme uğramış otlar metalden keskin dikenleri andırıyordu. Steelheart'ın çeliği paslanmıyordu belki ama zaman içinde kırılarak keskin parçaların ortaya çıkmasına neden olabiliyordu.

"Tamam," dedi Prof, birkaç dakika sonra. "Geldim. Binanın dışına tırmanıyorum. Megan, bana beklenmedik durumlara yönelik aldığımız önlemleri tekrarlamanı istiyorum."

"Ters giden bir şey olmayacak," dedi Megan. Sesi hem yanımdan hem de kulağımın içinden gelmişti.

"Her zaman ters giden bir şey olur," dedi Prof. Üzerinde kendisine destek verecek gravatonik bir kemer olmasına rağmen, tırmanırken çıkardığı hırıltıları duyabiliyordum. "Beklenmedik durum önlemleri."

"Sen ya da Tia'dan bu doğrultuda bir komut geldiği takdirde," dedi Megan. "Kaçarak ikiye ayrılacağız. Siz o anda dikkatlerini dağıtacaksınız. Minibüste bulunan dördümüz iki ayrı gruba ayrılıp zıt yönlerde kaçarak, gama noktasında buluşacağız."

“Anlamadığım kısım bu,” dedim. “Nasıl ayrı yönlerde kaçacağız? Altımızda yalnızca tek bir minibüs var.”

“Ah, burada küçük bir sürprizimiz var delikanlı,” dedi Cody. Prof’la diğerlerinin sesini açtığımda, Cody de kulağımın içine geri dönmüştü. “Hatta sırf bu nedenden bir şeylerin ters gitmesini umuyorum. Bunu gerçekten de kullanmak istiyorum.” “Asla bir şeylerin ters gitmesini umma,” dedi Tia.

“Ama her zaman böyle bir şeyin olabileceğini de aklında çıkarma,” diye ekledi Prof.

“Sen paranoyağın tekisin, ihtiyar,” dedi Tia.

“Lanet olsun ki öyleyim,” dedi Prof, boğuk bir sesle. Sesinin boğuk çıkmasının nedeni muhtemelen sırtındaki roketatarla binanın tepesinde pozisyon almış olmasıydı. Buraya bir keskin nişancı tüfeğiyle Cody’yi yerleştireceklerini sanmıştım ama Prof, İnfaz Gücü işe bulaştığı takdirde ellerinde daha ağır bir silah olmasını tercih ettiğini söylemişti. Diamond bunu duysa gurur duyardı.

“Yaklaşıyorsun Megan,” dedi Tia. “Birkaç dakika sonra onlarla karşılaşman gerek. Hızını koru; limuzin genelde olduğundan daha hızlı ilerliyor.”

“Bir şeyden mi kuşkulandılar acaba?” diye sordu Cody.

“Kuşkulanmamaları budalalık olurdu,” dedi Abraham, yumuşak bir sesle. “Conflux’un bugünlerde fazladan önlem alacağını sanıyorum.” #

“Riske girmeye değer/’ dedi Prof. “Siz yalnızca dikkatli olun.”

Başımı salladım. Geniş çaplı elektrik kesintileri yaşanırken İnfaz Gücü’nü devre dışı bırakmak kentin kaosa sürüklenmesine neden olacaktı. Bu durum Steelheart’ı, muhtemel yağmaları ya da isyanları engellemek için inisiyatif kullanmak zorunda bırakabilirdi. Bu da, öyle ya da böyle, Steelheart’ın ortaya çıkması anlamına geliyordu.

“Başka Epiklerle savaşmaktan asla korkmaz,” dedim.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Prof.

“Steelheart. Gerektiğinde Epiklerin karşısına dikilir, burada bir sorun yok. Ama kendisi isyan bastırmak zorunda kalmaktan hoşlanmaz. Bu türden durumlarda her zaman İnfaz Gücü’nü kullanır. Bunun nedeninin, Steelheart’ın bu işlerle uğraşmak

istememesi olduğunu tahmin ediyoruz ama ya bundan daha fazlası geçerliyse? Ya çapraz ateşten korkuyorsa?"

"O da kim?" diye sordu Abraham.

"Hayır, hayır. Çapraz ateş derken bir Epik'ten bahsetmiyorum. Ya Steelheart kazayla vurulmaktan korkuyorsa? Zayıf tarafı aslında buysa? Onu yaralayan babamın sıktığı kurşundu ama aslında babam ona nişan almamıştı. Onu yaralayabilecek tek şey aslında kendisine sıkılmamış bir kurşunsa?"

"Olabilir," dedi Tia.

"Önümüzdeki işe odaklanmamız lazım," dedi Prof. "David, fikrini şu an için kendine sakla. Daha sonra buna döneriz."

Haklıydı. Etrafta tilki olup olmadığına bakmak yerine matematik problemleri çözmeye çalışan bir tavşan gibi, kendi dikkatimi dağıtıyordum.

Gene de... *Eğer haklıysam, Steelheart teke tek bir karşılaşmada asla tehlikede olmaz. Başka Epiklerle çarpıştığı seferlerin hiçbirinde sıyrık bile almadı. Ama asıl korktuğu şey, serseri kurşunların ortalıkta uçuştuğu büyük bir çatışma olabilir.* Bu teorinin akla yatan bir tarafı vardı. Basit bir teoriydi ama zaten çoğu Epik'in zayıf tarafı da basitti.

"Biraz yavaşla," dedi Tia, yumuşakça.

Megan denileni yaptı.

"İşte geliyor..."

Siyah bir araç önümüzdeki karanlık sokağa çıkarak, bizimle aynı yönde ilerlemeye başladı. Aracın yanında iki motorsikletli koruma vardı. Makul bir güvenlik önlemiydi ama harika da değildi. Asilerin Conflux'u vurmak için yaptığı orijinal plandan, bu konvoyun büyük ihtimalle Conflux'a ait olduğunu biliyorduk. Ama gene de emin olmak için çubuğu kullanacaktık.

Limuzinin peşine takıldık. Doğrusu etkilenmiştim; limuzinin nereye gitmekte olduğunu bilmemelerine rağmen, Tia'yla Megan öylesine iyi bir zamanlamayla plan yapmışlardı ki, biz limuzinin olduğu sokağa değil, limuzin bizim olduğumuz sokağa çıkmıştı. Böylelikle daha az kuşkulandırmış olacaktık.

Görevim gözlerimi açık tutmak ve bir şeyler ters gittiği takdirde, Megan'ın rahat bir şekilde minibüsü kullanmasına imkân tanımak

için açılan ateşe karşılık vermekti. Cebimden küçük bir dürbün çıkarıp, eğilerek önümüzdeki limuzini incelemeye koyuldum.

"Ee?" diye sordu Prof, kulağımın içinde.

"Sorun yok gibi görünüyor," dedim.

"Bir sonraki ışıkta minibüsü yanlarına çekeceğim," dedi Megan. "Durumun doğal görünmesi için. Hazırlan Abraham."

Dürbünü cebime geri koyup, heyecanlı değilmişim gibi görünmeye çalıştım. Bir sonraki trafik ışığına ulaştığımızda yeşil yandığından, Megan güvenli bir mesafede limuzini takip etmeye devam etti. Ama sonra limuzin ulaşamadan kırmızı yandı.

Sol tarafından, limuzine yavaşça yaklaştık.

"Yakınımızda bir Epik olduğu kesin,"dedi. Abraham, minibüsün arkasından. Yumuşak bir sesle ıslık çaldı. "Hem de güçlü bir Epik. Çok güçlü. Çubuk odaklanıyor. Birkaç saniye içinde daha fazla bilgi verebilirim."

Motorsikletlilerden biri başını kaldırıp bize baktı. İnfaz Gücü kaskı vardı; sırtında ise bir hafif makineli tüfek asılıydı. Limuzinin camlarına bakarak Conflux'u görmeye çalıştım. Her zaman onun nasıl bir tip olduğunu merak etmiştim.

Karartılmış arka cam yüzünden bir şey seçemedim. Ama Megan minibüsü limuzinin tam yanında durdurduğunda, yolcu koltuğunda oturan kişiyi bir an için görmeyi başardım. Belli belirsiz de olsa siması bana tanıdık gelen bir kadındı bu. Gözleri benimkilerle kesişen kadın, bir an sonra başını çevirdi.

İş elbisesi, kulaklarının üzerinde kalacak şekilde kısa kesilmiş siyah saçlar. Bu kadın Nightwielder'la birlikte, Daimond'un dükkânına gelen asistandı. Görevi gereği muhtemelen İnfaz

Gücü'yle de çalışıyordu. Limuzinde olması mantıklıydı.

Ama gene de bana şüpheli gelen bir durum vardı. Bakışlarımız kısa bir an için bile olsa kenetlenmişti; beni tanımış olmalıydı. Belki de... gerçekten *tanımıştı* ama beni gördüğüne şaşırmamıştı.

Işığın yeşile dönmesiyle, içimden bir panik dalgasının geçtiğini hissettim. "Prof, bence bu bir tuzak."

O anda, limuzinin üzerinde Nightwielder belirdi. Kollarını iki yana açmış; parmaklarının ucundan çıkan karanlığın uzuvları

gecenin içine uzanmıştı.

28

Çoğu insan bir Yüksek Epik'in yükselme anını hiç görmemiştir. Yükselme anı, bu Epiklerin güçlerini tam anlamıyla ortaya koymasıdır. Sahip oldukları kudretle yükseldiklerinde, duyguları alevlenerek gazap ve saf öfkeye dönüşür.

Bu Epiklerde *farklı bir* şey vardır. Hava elektrikle yüklenmiş gibi olur. Kalp atışları durur. Rüzgâr nefesini tutar. Nightwielder'ın gözlerimin önünde yükselmesiyle, hayatımda böyle bir şeye üçüncü kez tanık olmuştum.

Geceyle sarmalanmıştı; üzerini kaplamış olan karanlık kıvrılıyor, bükülüyordu. Yüzü yarı saydamdı ama gözleri ışıldıyordu. Dudakları nefretle bükülmüştü. Kendi denklerine bile zorlukla katlanabilen bir tanrının dudak büküşüydü bu. Yok etmeye gelmişti.

Ona bakarken, dehşetle donakalmış olduğumu fark ettim.

"Calamity!" Megan küfürler savurarak gaz pedalına yüklendi. Nightwielder'ın etrafını sarmış olan gölgeler bize doğru sıçrarken minibüs ileri atıldı. Gölgeler hayaletimsi parmaklar gibi üzerimize uzanmıştı.

"Görev iptal!" diye seslendi Tia. "Oradan kurtulun!"

Zaman yoktu. Nightwielder havada, rüzgâr ya da yerçekimi gibi gerçekleri yok sayarak hareket ediyordu. Limuzinin üzerinden bir hayalet gibi fırladı. Ama asıl tehlike Nightwielder'ın kendisi değil; kontrol ettiği karanlığın uzuvlarıydı. Minibüs düzinelerce uzuvdan kendini kurtaramıyordu.

Korkumu bastırıp tüfeğimi kaldırdım. Minibüs zangırdayarak şiddetli bir şekilde sarsıldı. Karanlığın kıvrılan uzuvları aracın etrafını sarıyordu.

Budala, dedim kendi kendime. Tüfeğimi yere bırakıp elimi ceketimin cebine soktum. Fener! Panik içinde, feneri açıp camımın dibinde süzülen Nightwielder'ın yüzüne tuttum. Havada yüzüyormuş gibi, yüzü öne düşecek şekilde uçuyordu.

Anında tepki göstermişti. Görebildiğim kadarıyla elimdeki fener çok fazla ışık vermemesine rağmen, Nightwielder'ın yüzü anında cisimsizliğini kaybetti. Gözleri artık ışıldamıyordu; kafasının etrafındaki gölgeler yok olmuştu. Fenerin görünmez ışığı, Nightwielder'ın karanlık uzuvlarını lazer ışını gibi kesip atmıştı.

Morötesi ışıkta, yüzü tanrısal görünümünü yitirdi. Artık kırılgan, insansı ve çok, çok şaşkın bir ifade taşıyordu. Ona ateş etmek için tüfeğimi elime almaya çalıştığımda, silahı bulunduğum konumda çok kullanışsız olduğunu fark ettim. Babamın tabancası da, bir elimde feneri tutarken çekip alamayacağım şekilde, diğer kolumun altına bağlıydı.

Nightwielder dehşet dolu gözlerle, tek bir kalp atışı boyunca dümdüz bana baktı. Ardından, kaçmaya karar verip minibüsün yan tarafından süzülerek uzaklaştı. Bundan emin değildi ama morötesi ışığı üzerinde tuttuğum esnada irtifa kaybediyormuş gibiydi. Sahip olduğu bütün güçler zayıflamıştı sanki.

Nightwielder bir yan sokakta kaybolurken, minibüsün etrafını sarmış olan gölgeler de onunla birlikte geri çekildi. Onu böylesine korkuttuktan sonra, yakın zamanda geri döneceğini sanmıyordum.

O anda, etrafımızda hafif makinelilerin sesi patladı. Kurşunlar metalik seslerle minibüsün yan tarafını kalbura çeviriyordu. Benim tarafımdaki cam paramparça olurken lanet okuyarak yere eğildim. Ateşi açan motorsikletli korumalardı. Öne eğilmiş olduğum halde, korkunç manzarayı görebilmiştim. İlerimizdeki ofis binalarının arkasından simsiyah bir İnfaz Gücü helikopteri yükselmişti.

"Calamity! Tia!" Megan çığlık atarak direksiyonu kırdı. *"Bunu* nasıl gözden kaçırdın?"

"Bilmiyorum," dedi Tia. "Ben..."

Tia cümlesini tamamlayamadan, ardında duman izi bırakan bir ışık topu havada yılan gibi kıvrılarak helikoptere yan tarafından isabet etti. Alevler içinde yana yatan helikopterden fırlayan parçalar havada süzülüyordu.

Pervaneleri yavaşlayan helikopter düşmeye başladı.

Roketatar, diye düşündüm. *Prof.*

“Panik yapmayın.” Prof’un sesi sakindi. “Bundan kurtulabiliriz. Cody, Abraham, ayrılmak için hazırlanın.”

“Prof!” dedi Abraham. “Bence sen...”

“Dört helikopter daha geliyor!” diyerek araya girdi Tia. “Görünüşe göre bu helikopterleri limuzinin güzergâhı üzerinde bulunan depolarda saklamışlar. Onlara nerede saldıracağımızı bilmiyorlardı; az önceki helikopter olay yerine en yakın konuşlanmış olandı herhalde. Ben... Megan, sen *ne yapıyorsun?”*

Helikopter kontrolden çıkmıştı. Bir yanından dumanlar yükselirken, havada çarpık bir daire çizerek, tam önümüzde yola doğru düşmekteydi. Bunu gören Megan herhangi bir yöne manevra yapmak yerine, direksiyonun üzerine eğilip gazı köklemişti. Minibüsü helikopterin çakılmak üzere olduğu noktaya doğru çılgıncasına bir süratle sürüyordu.

Gerilmiş bir halde, koltuğuma yaslanıp panik içinde kapı kolunu kavradım. Bu kız delirmişti!

Megan’a itiraz edecek kadar bile vakit yoktu. Üzerimize kurşunlar yağarken yanımızdan hızla akan sokağın görüntüsü bulanıklaşmıştı. Helikopter altımızdaki çelikten zeminin sarsılmasına neden olacak kadar şiddetle yere çakılırken, Megan minibüsü son anda altında kalmaktan kurtardı.

Metalin metali yırtmasının neden olduğu korkunç bir sesle, minibüsün tavanına bir şey çarpmıştı. Yana savrulan minibüs bir tuğla binanın duvarına çarparak sürüklenmeye başladı. Aracın benim bulunduğum tarafı içeri göçmüştü. Gürültü, kaos, kıvılcımlar. Kapım sökülmüştü. Çeliğe giren tuğlalarla aramda yalnızca birkaç santim vardı. Bana sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir an boyunca, donakalıp ne olacağını bekledim.

Birkaç saniye sonra duvardan kurtulan minibüs savrularak sert bir şekilde durdu. Titriyordum. Derin bir nefes aldım. Aracın ön camı parçalanmış olduğundan, üzerim güvenlik camının parçalarıyla kaplanmıştı.

Sürücü koltuğundaki Megan zorlukla nefes almaya çalışıyordu. Yüzünde delice bir gülümseme vardı. Gözleri kocaman açılmıştı. Dönüp bana baktı.

"Calamity!" Arkama dönerek, biz altından geçtikten belki de birkaç salise sonra yere çakılan, alevler içindeki helikoptere baktım. Yanmakta olan enkaz yolu olduğu gibi kapatıp, motorsikletlilerin peşimizden gelmesini engellemişti. "Calamity, Megan! *Bu* çok kıyaktı!"

Megan'ın yüzündeki gülümseme genişledi. "Siz arkadakiler! İyi misiniz?" diye seslendi, paravandaki minik pencereden minibüsün arkasına bakarak.

"Merkezkaç kuvvetine kapılmışım gibi hissediyorum," diye yakındı Cody, inleyerek. "Sanırım içimdeki İskoç ayaklarıma çökerken, Amerikalı kulaklarıma yükseldi."

"Prof," dedi Abraham. "Nightwielder bize saldırdığında arama çubuğu hâlâ çalışıyordu ve Epiklerin bulunduğu noktalara odaklanmıştı. Karmakarışık veriler aldım ama limuzinde *bir Epik daha* vardı sanırım. Yani Conflux ve Nightwielder dışında üçüncü bir Epik. Bu hiç de anlamlı değil ama..."

"Hayır, anlamlı," dedi Megan, hızla kapısını açıp dışarı sıçrarken. "Gerçekten de Conflux limuzindeydi. Saldırıp saldırmayacağımızı bilmiyorlardı. Yalnızca saldırma ihtimalimize karşı hazır olmak istemişlerdi. Conflux araçtaydı. Senin aletle aldığın veri buydu Abraham. Muhtemelen güvenlik önlemi için düşük mertebeli üçüncü bir Epik de yanlarındaydı."

Telaşlı bir halde emniyet kemerimi açmak için uzandığımda, duvara girdiğimiz esnada kemerin zaten sağ uçtaki yuvasından çıkmış olduğunu fark ettim. Ürpererek, minibüsten dışarı çıkıp Megan'ın durduğu tarafa geçtim.

"Siz dördünüz, acele edin," dedi Prof. Hattın onun olduğu ucunda bir motorun çalıştırıldığını duydum. "Şu helikopterler tepenizde bitmek üzere. Motorsikletliler de enkazın etrafında dolanıyorlar."

"Onları izliyorum," dedi Tia. "Belki bir dakika kadar zamanınız var."

"Nightwielder nerede?" dedi Prof.

"David onu feneriyle korkutup kaçırdı," dedi Megan, minibüsün arka kapılarını açarken.

“Aferin,” dedi Prof.

Minibüsün arka tarafına geçerken tatmin olmuş bir halde sırıtıyordum. Açık kapıların önünde durduğumda, Abraham’la Cody’nin kocaman bir kasayı dışarı ittiklerini gördüm. Minibüse böyle bir kasa yüklediklerini görmemiştim. Bunu hangarda yapmış olmalıydılar.

Cody’nin üzerinde Limelight için tertiplediğimiz üniforma, yani koyu yeşil bir ceket vardı. Gözlük de takmıştı. Gözlerim kasanın içine kaydığında, gövdeleri parıldayan üç yeşil motor-siklet gördüm.

“Diamond’ın dükkânındaki motorlar!” dedim heyecanla, parmağımla kasayı göstererek. “Onları *almışsınız!”*

“Elbette aldık,” dedi Abraham, elini motorlardan birinin koyu yeşil yüzeyinde kaydırarak. “*Böyle* makineleri asla elimizden kaçırmayız.”

“Ama... bana olmaz demiştiniz!”

Abraham kahkaha attı. “Senin nasıl araba kullandığını duydum, David.” Minibüsün arkasından yere bir rampa uzatıp, motorlardan birini Megan’a doğru itti. Megan’ın hemen binip çalıştırdığı motorun yan taraflarındaki diskler yeşil bir ışıkla parladı. Bu diskleri Diamond’ın dükkânındayken de fark etmiştim.

Gravatonikler, diye düşündüm. *Bunlar motorların daha hafif olması için yerleştirilmiş olabilir mi?* Gravatonikler bir aletin uçmasını sağlayamazdı; yalnızca geri tepme şiddetini azaltmak ya da ağır nesnelerin kolay taşınması için kullanılırlardı. Abraham ikinci motoru da aşağı yolladı.

“Bunlardan birini sen *kullanacaktın* David,” dedi Cody, hızlı bir şekilde minibüsün arkasındaki eşyaları toparlarken. “Ama birisi minibüsün haşatını çıkardı.”

“Zaten bununla helikopterlerden kaçamazdık,” dedi Megan. “Aramızdan iki kişi aynı motorda olmak durumunda.”

“David’i ben alırım,” dedi Cody. “Şu çantayı kapsana delikanlı. Kasklar nerede?”

“Acele edin!” dedi Tia, telaşlı bir sesle.

Cody’nin gösterdiği çantayı almak için minibüsün içine sıçradım. Çanta ağırdı. “Ben kullanabilirim!” dedim.

Megan tam kaskını takmak üzereyken bana bir bakış attı. "Sen bir köşeyi dönerken iki sokak levhasını birden indirdin."

"Küçük levhalardı!" dedim, çantayı sırtıma alıp Cody'nin motoruna yaklaşarak. "Hem çok fazla baskı altındaydım!"

"Gerçekten mi?" dedi Megan. "Yani şu anda olduğu gibi mi?"

Duraksadım. *Vay! Bu tuzağa kendim düştüm, değil mi?*

Abraham'la Cody motorlarını çalıştırdılar. Yalnızca üç tane olduğundan, kendim için kask istemedim. Asiler ceketimin yeterli olacağını umuyordum.

Cody'nin motoruna binemeden, yaklaşan helikopterlerin sesini duydum. Aynı anda yan sokakların birinden zırhlı bir İnfaz Gücü minibüsü çıktı. Minibüsün tepesindeki döner taretin içinde bulunan asker, bizi görür görmez elindeki makineliyle üzerimize ateş açtı.

"Calamity!" Kurşunlar ayağının birkaç metre ötesine saplanırken, Cody motoruyla hızla ileri fırladı. Bense enkaza dönüşmüş minibüsümüzün yanında sırtüstü yere düşmüştüm.

"Atla!" diye seslendi Megan. Bana en yakın olan oydu. "Hadi!"

Eğilerek Megan'a doğru koştum, arkasına geçtim ve o motoru çalıştırırken belini kavradım. Başka bir sokaktan İnfaz Gücü'nün motorlu askerleri çıkarken, hızla bir ara sokağa daldık.

Abraham'la Cody'yi anında kaybetmiştik. Megan'a sımsıkı tutundum. İtiraf etmem gerekir ki bunu daha az delice bir durumda yapabilmeyi isterdim. Cody'nin çantası sırtımda sekip duruyordu.

Tüfeğimi minibüsün arkasında unuttum! Bunu anladığım anda içime bir şey çöktü. Paniğe kapılmış bir halde Cody'nin çantasını alıp motorlardan birine ulaşmaya çalışırken, bunu fark edememiştim.

Bir arkadaşımı ölüme terk etmişim gibi, kendimi berbat hissediyordum.

Yıldırım gibi daldığımız ara sokaktan çıktığımızda, Megan başka bir karanlık sokağa döndü. Hızımız artık bana saçma gelen bir düzeydeydi. Rüzgâr çok sert bir şekilde yüzüme vuruyordu. Megan'ın sırtına kapanıp mümkün olduğunca eğilmek zorunda kaldım.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdım.

Neyse ki, mobillerimizle kulaklıklarımız hâlâ üzerimiz-deydi. Megan'ı doğal yollardan duyamasam da, sesi kulağımın içindeydi. "Bir planımız var! Farklı yollardan gidip bir yerde buluşacağız!"

"Doğru ama sen yanlış yöne gidiyorsun," dedi Tia, bitkin bir sesle. "Abraham da öyle!"

"Limuzin nerede?" diye sordu Abraham. Rüzgâr yüzünden, kulağımın içinde konuşuyor olmasına rağmen onu zorlukla duyabilmiştim.

"Limuzini unutun," dedi Prof.

"Conflux'u indirebilirim" dedi Abraham.

"Fark etmez," dedi Prof.

"Ama..."

"Konu kapanmıştır," dedi Prof, sert bir sesle. "Kaçıyoruz."

Kaçtık.

Megan'ın bir tümsekten geçmesiyle birlikte motorun arkasında yerimden sıçrayınca, ona daha da sıkı sarıldım. Aklım hızla çalışıyordu; Prof'un ne demek istediğini anlamıştım. Gerçekten Steelheart'ı mağlup etmeyi kafasına koymuş bir Epik'in İnfaz Gücü'nden kaçmaması gerekirdi. Böyle bir Epik bir değil, birkaç İnfaz Gücü ekibini tek başına halledebilmeliydi.

Kaçarak, gerçekte ne olduğumuzu alenen gözler önüne sermiştik. Artık Steelheart asla bizim karşımıza çıkmaya zahmet etmezdi.

"O halde, yapmak istediğim bir şey var," dedi Abraham. "Kenti terk etmeden önce onun canını yakmak istiyorum. İnfaz

Gücü'nün yarısı şu anda peşimize düşmüş olmalı. Yani limuzin korumasız durumda ve üzerimde birkaç el bombası var."

"Jon, bırak da şansını denesin," dedi Tia. "Bu iş zaten bir felakete dönüştü bile. Hiç değilse Steelheart'a biraz zarar verelim."

Her iki tarafımızdaki sokak lambaları bulanık bir şekilde akıp gidiyordu. Arkamızdan gelen motorsikletlerin sesini duyduğumda, omzumun üzerinden bakma riskine girdim. *Calamity!* Çok yakınımızdalardı. Farları sokağı aydınlatıyordu.

"Asla bunu başaramazsın," dedi Prof, Abraham'a. "İnfaz Gücü peşinizde."

"Onları Conflux'tan uzaklaştırırız," dedim.

“Ne?” dedi Megan. *“Ne yaparmışız?"*

“Teşekkürler,” dedi Abraham. “Sizinle Dördüncü Cadde ile Nodell’in köşesinde buluşuruz. Beni İnfaz Gücü’nden kurtarıp kurtaramayacağınıza orada bakarız.”

Megan kask vizörünün ardındaki öfkeli gözlerini bana dikmek için arkasına dönmeye çalıştı.

“Sürmeye devam et!” dedim, sektirmeden.

“Parlak,” diyerek, bir sonraki sokaktan döndü. *Hiç de yavaşlamadan.*

Çığlığı basmıştım. İşimizin bittiğine şüphem yoktu. Neredeyse yere paralel gidecek kadar eğilen motor sokağa savrulurken, devrilmemizi engelleyen aracın yan taraflarında parıldayan gravatoniklerdi. Sokağın köşesine bir halatla bağlıymışız gibi, yarı kayarak yarı ayakta dönmeyi başardık.

Megan motoru yeniden düzeltirken, çığlıklarım kesildi.

Arkamızdan gelen bir patlamayla çelikten sokak sarsıldı. Bir kez daha omzumun üzerinden baktım; saçlarım rüzgârda yüzüme vuruyordu. Sokağa yüksek süratle giren ve belli ki dönmeyi başaramamış olan İnfaz Gücü’nün siyah motorsikletlerinden biri artık çelikten bir binanın dibinde dumanların tüttüğü bir enkaza dönüşmüştü. Üzerlerinde böyle bir teknoloji varsa bile, gravatonikleri bizim motorumuzdakiler kadar iyi olmamalıydı.

“Kaç taneler?” diye sordu Megan.

“Şu anda üç. Bekle. İki daha var. *Beş tane!* Kahretsin!” “Harika,” diye homurdandı Megan. “Bunların Abraham’ın kuyruğundan düşmesini tam olarak nasıl sağlayacağız?” “Bilmem. Doğaçlama davranacağız!”

“Yakınınızdaki bazı sokaklarda barikat kuruyorlar,” diye uyarıda bulundu Tia. “Jon, On Yedinci Sokak üzerinde bir helikopter dolanıyor.”

“Yoldayım.”

“Sen ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Siz çocukları hayatta tutmaya çalışıyorum,” dedi Prof. “Lanet olsun!” dedi Cody[4] “Sekizinci Sokak üzerinde barikat. Bir ara sokaktan Marston’a geçiyorum.”

"Hayır," dedi Tia. "Seni o yöne bilerek çekiyorlar. Etrafından dolan. Moulton'daki yeraltı sokaklarından kaçabilirsin." "Tamamdır," dedi Cody.

Megan'la geniş bir caddeye girmemizden bir saniye sonra, Abraham'ın motoru bir yan sokaktan önümüze çıktı. O da köşeyi neredeyse zemine paralel bir şekilde dönmüş; takla atmasını gravatonikler engellemişti. Bu gerçekten etkileyiciydi; motor caddeye neredeyse yere yatık girmişti. Tekerler dönüyor, motorun altından kıvılcımlar çıkıyordu. Gravatonik mekanizmasının momentumun etkisini azaltmasıyla tekerler yola yapışık kalıyor ve motor böylelikle imkânsız görünen bir şekilde -ve uzun bir kayışın ardından- virajları alabiliyordu.

Bunlardan birini ben de kullanabilirim, dedim kendi kendime. *O kadar da zor görünmüyor.* Bir köşeyi muz kabuğu üzerinde saatte yüz otuz kilometre hızla dönmek gibi. Çocuk oyuncağı.

Omzumun üzerinden arkama baktım. Onlara göre, bize ateş etmeye kalkamayacakları kadar hızlı gidiyor olsak da, artık peşimizde en azından bir düzine siyah motor vardı. Herkesin altındaki motoru sürmeye odaklanması gerekiyordu. Zaten Megan'ın bu kadar hızlı gitmesinin nedeni de bu olmalıydı.

"Zırhlı birim!" dedi Tia, heyecanla. "Hemen ilerinizde!"

İki ayağı üzerinde dört metre yüksekliğe ulaşan devasa zırhlı birim hantal adımlarla sokakta bize doğru geliyordu. Kollarındaki döner makineli silahlarla üzerimize ateş açmadan, son anda tepki verebildik. Kurşunlar yanımızdaki çelik binaya isabet ederek kıvılcımların çıkmasına neden oldu. Çenemi sıkarak başımı eğdim. Megan, kurşunların altından kaçmamız için neredeyse yere paralelel gidecek şekilde uzun bir gravatonik kayışa geçti.

Şiddetli rüzgâr ceketimi parçalayacakmış gibiydi; kıvılcımlar görüşümü bulanıklaştırıyordu. Zırhlı birimin bacaklarının arasından geçerken her iki tarafımızdaki çelikten devasa ayakları zorlukla seçebilmiştim. Megan motoru kaldırarak geniş bir manevrayla köşeyi döndü. Önümüzdeki Abraham zırhlı birimin etrafından kaçmayı tercih etmişti. Ama motorundan duman yükseliyordu.

"Vuruldum," dedi Abraham.

“Sen iyi misin?” diye sordu Tia, telaşla.

“Ceket sayesinde tek parça kalabildim,” dedi Abraham, inleyerek.

“Megan,” dedim, yumuşak bir sesle. “Abraham iyi görünmüyor.” Bir eli yanında sallanmakta olan Abraham yavaşlıyordu.

Megan, Abraham’a bir bakış attıktan sonra başını yeniden yola çevirdi. “Abraham, bir sonraki köşeyi döndüğümüzde, karşına çıkan ilk ara sokağa girmeni istiyorum. Bunu göremeyecek kadar gerimizdeler. Ben devam edip peşimden gelmelerini sağlayacağım.”

“Nereye kaybolduğumu merak edeceklerdir,” dedi Abra-ham. “Bu...”

“Dediğimi yap!” dedi Megan, sert bir sesle.

Abraham daha fazla itiraz etmeye kalkmadı. Köşeyi döndüğümüzde onun önüne geçmemek için yavaşlamak zorunda kaldık. Üzerinden kan aktığını görebiliyordum; isabet eden kurşunlarla delik deşik olmuş motorun hâlâ çalışıyor olması inanılmazdı.

Köşeyi döndükten sonra Abraham sağdaki sokağa girdi ve Megan’ın karanlık sokakta hızlanmasıyla rüzgârın sesi yeniden uğultuya dönüştü. Arkama bakmaya kalktığımda az kalsın Cody’nin çantası omzumdan kayıp düşecekti. Bir an için bir elimi Megan’ın belinden çekip çantayı yakaladım. Bu sırada dengemi kaybettiğimden neredeyse yere düşecektim.

“Dikkatli ol,” dedi Megan, küfürler savurarak.

“Peki,” dedim, kafam karışmış bir halde. Az önceki karmaşa anında, bizimkisine benzeyen bir başka yeşil motor gördüğümü *sandım.* Bizi yakından takip eden bir motor.

Bir kez daha arkama dönüp baktım. Yemi yutmuş gibi görünen İnfaz Gücü motorlarının tamamı bizim peşimizden geliyordu. Abraham’ı unutmuşlardı. Farları sokakta iç içe geçen ışık dalgaları yaratıyor; kaskları sokak lambalarının ışığını yansıtıyordu. Ama birkaç saniye önce gördüğümü sandığım hayalet motor diğerlerinin arasında yoktu.

“Kahretsin,” dedi Tia. “Megan, etrafınızdaki sokaklar barikatlarla kapatılmış durumda. Özellikle de yeraltı sokaklarına

girilebilecek noktalara barikat kuruyorlar. Yeraltına kaçmaya çalıştığımızı düşünüyor olmalılar."

Uzaklarda bir patlamalarının gökyüzünü aydınlattığını ve bir helikopterin dumanlar çıkararak düştüğünü gördüm. Ama karanlık gökyüzünün bir başka tarafında ışıkları yanıp sönen siyah bir şekle gözüm takıldığında, diğer bir helikopterin bize doğru yaklaştığını anladım. Megan daha da hızlandı.

"Megan?" dedi Tia. Sesi endişeliydi. *"Dümdüz barikata doğru gidiyorsun."*

Megan cevap vermedi. Belinden kavradığım vücudunun gittikçe gerildiğini hissedebiliyordum. Öne eğildiğinde yoğunluk üzerinden akıyormuş gibiydi.

"Megan!" dedim, yolun ilerisindeki, ışıkların yanıp söndüğü İnfaz Gücü barikatını fark ettiğimde. Barikatta bir düzine kadar askerle mekanize bir birim bekliyordu.

"MEGAN!" diye haykırdım.

Megan bir anda kendine gelerek küfrü bastı ve üzerimize ateş açılırken motoru yana çevirdi. Duvarla dirseğimin arasında ancak birkaç santimin olduğu dar bir ara sokağa daldık. Bir sonraki paralel sokağa çıktıktan sonra, etrafa kıvılcımlar saçarak uzun bir viraj

"Benden buraya kadar," dedi. Abraham, homurdanarak. "Motoru bırakıyorum. Sığınaklardan birine kadar ulaşabilirim. Beni fark etmediler ama ben uzaklaştıktan sonra birkaç asker gelerek buradaki merdivenin girişini kapattı"

"Lanet olsun," diye mırıldandı Cody. "İnfaz Gücü'nün konuşmalarını takip ediyor musun Tia?"

"Evet," dedi Tia. "Kafaları karışmış durumda. Bunun kente yönelik geniş ölçekli bir saldırı olduğunu düşünüyorlar. Sonuçta, Prof havadaki helikopterleri vurmaya devam ediyor ve biz de farklı yönlere dağıldık. İnfaz Gücü, düzinelerce, hatta yüzlerce isyancıyla çatışmaya girdiğini düşünüyormuş gibi."

"Güzel," dedi Prof. "Cody, sen yakanı kurtarabildin mi?" "Hâlâ peşimde birkaç motor var," dedi Cody. "Büyük bir çember çizmek zorunda kaldım." Duraksadı. "Tia, limuzin nerede? Hâlâ sokaklarda mı?"

“Steelheart’ın sarayına doğru ilerliyor.”

“Ben de o tarafa gidiyorum,” dedi Cody. “Limuzin hangi sokakta?”

“Cody...” dedi Prof.

Arkamızdan gelen silah sesleri yüzünden dikkatim dağılmış olduğundan konuşmanın gerisini dinleyemedim. Omzumun üzerinden baktığımda motorluların ellerindeki hafif makinelilerle ateş etmeye başladığını gördüm. Artık daha yavaştık; Megan bizi sokakların çok daha dar olduğu kenar mahallelerden birine sokmuştu ve sürekli manevra yapmak zorunda kalıyordu.

“Megan, bu tehlikeli,” dedi Tia. “Bu bölgede çok fazla çıkmaz sokak var.”

“Diğer tarafta artık her yer çıkmaz sokak gibi,” dedi Megan. Az önce motoru barikatın tam ortasına sürerken içine girdiği ruh hali her neyse bundan kurtulmuş gibi görünüyordu.

“Buralarda size yön vermek konusunda sorun yaşayabilirim,” dedi Tia. “Bir sonraki sağdan girin.”

Megan motoru bu yöne çevirirken, yaklaşan motorlardan biri önümüzü kesmek için manevra yaptı. Asker tek eliyle motoru kullanırken, diğer elindeki hafif makineliyle bize kurşun yağdırmaya başlamıştı. Megan küfürler ederek frene asıldı. Bunu yapmasıyla İnfaz Gücü motoru önümüze geçmişti; Megan aynı anda sola kırarak bir başka ara sokağa girdi. Sokağa girdiğimizde neredeyse büyük bir çöp kutusuna çarpacaktık ama Megan bir şekilde çarpmadan yanından sıyrılmayı becerdi. Sanırım ancak otuzla gidiyorduk.

Ancak otuzla, diye düşündüm. Üzerimize ateş açılmışken, daracık ara sokaklarda otuzla gitmek. Bu hâlâ deliceydi. Sadece farklı türden bir delilikti.

Bu süratte, Megan’ın beline tek kolumla sarılmışken,

Cody’nin çantası sırtımda zıplayıp dursa da, gayet rahat idare edebiliyordum. Muhtemelen şu ana dek çantayı düşürmüş olmam gerekirdi. Daha çantanın içinde ne olduğunu bile...

Bir şeyi fark ederek, boştaki elimle tersten sırtımdaki çantaya uzandım. Dikkatli bir şekilde çantayı omzumdan çıkarıp önüme,

Megan'la aramıza aldım. Motoru bacaklarımın arasına sıkıştırıp, Megan'ın belini tutan diğer elimi de bıraktım ve çantanın fermuarını açtım.

İçinde *gauss* silahı vardı. Sıradan bir saldırı silahının şeklini taşıyordu. Belki biraz daha uzundu. Santralden çaldığımız enerji hücrelerinden biri yan tarafına takılıydı. Silahı çantadan çıkardım. Enerji hücresiyle birlikte ağırdı ama gene de elimde tutup çevirebiliyordum.

"Megan!" dedi Tia. "İleride barikat var."

Aniden bir başka ara sokağa girdiğimizde, tek elimle Megan'a tutunmak zorunda kaldığımdan neredeyse silahı düşürüyordum.

"Hayır!" dedi Tia. "Sağa değil. Orası..."

Ara sokağa peşimizden bir İnfaz Gücü motoru girmişti. Başımın hemen üstünde, duvara kurşunlar saplandı. Ve önümüzde, sokak bir duvarla sona eriyordu. Megan fren yapmaya çalıştı.

Düşünmedim. İki elimle silahı kavradım, geriye yaslandım, namluyu Megan'ın omzuna dayadım.

Ve duvara ateş ettim.

29

Önümüzdeki duvar yeşil tonlarda bir enerji dalgasıyla buharlaşmıştı. Etrafa dağılan yeşil renkli dumanın içine girdik. Tekerlerimizin altında ezilen çakılların sesleri geliyordu. Dumanın içinden çıktığımızda sokağın diğer tarafındaydık. Motoru en sonunda durdurmayı başaran Megan sersemlemiş görünüyordu.

Peşimizdeki İnfaz Gücü askerinin dumanın içinden çıktığını gördüğüm anda *gauss* silahını altındaki motora doğrultup ateşledim. Yeşil eneji dalgası motoru ve üzerindeki askerin bir kısmını buharlaştırmıştı. Asker yuvarlanarak bir köşeye savruldu.

Silah inanılmazdı. Geri tepme hiç yaşanmadığı gibi, kurşunların isabet ettiği şey *patlamak* yerine *buharlaşıyordu.* Geride çok az enkaz kalıyordu ama etkileyici bir ışık şovunun yanısıra epey duman da çıkıyordu.

Megan dönüp bana baktığında sırıtıyordu. "Arkada oturup dururken yararlı bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti."

"Gidelim," dedim. Geride bıraktığımız ara sokaktan motorların sesi geliyordu.

Megan motoru yeniden çalıştırarak, insanın midesini ağzına getiren bir şekilde, sıkışıp kaldığımız kenar mahallenin ara sokaklarında ardı ardına manevralarla kaçmaya başladı. Megan böylesine hızlı manevra yaparken arkama dönüp ateş edemediğimden, tek elimle beline tutunup, diğer elimdeki silahı sabitlemek için omzuna yerleştirdim. Namlunun nişan tertibatını kullandığımdan, dürbünü yana indirmiştim.

Ara sokakların birinden çıkıp, caddedeki barikata doğru kaydık. Nereye gittiğimizi gördüğüm anda, *gauss* silahıyla, barikatı oluşturan kamyonlardan birinin içinde geçebileceğimiz kadar bir delik açtıktan sonra, kendimizi garantiye almak için, barikatta bekleyen zırhlı birimi bacağından vurdum. Bağıra çağıra etrafa dağılan askerlerden bazıları, açtığım delikten geçerken bize ateş etmeye çalıştı. Bacağından vurulan zırhlı birimin dengesini

kaybederek üzerimize doğru devrildiğini gören Megan son anda motoru yana kaçırarak bir başka karanlık ara sokağa daldı. Bizi takip eden motorlulardan bazıları geride bıraktığımız kaosa takılmıştı. Arkamızdan bağırışlar, küfürler geliyordu.

“Aferin,” dedi Tia, kulağımızın içine. Sesi yeniden sakindi. “Sizi yeraltı sokaklarına çıkarabileceğimi sanıyorum. İlerinizde, bir sel yatağının dibinde eski bir tünel var. Ama birkaç duvarı havaya uçurmanız gerekebilir.”

“Sanırım birkaç duvar vurabilirim,” dedim. “Yani, kurşunlarımdan kaçmaya çalışmadıkları sürece.”

“Dikkat et,” dedi Prof. “Elindeki silah, Tia’nın altılık kola paketini mideye indirişi gibi bir hızla enerji içiyor. Kullandığın enerji hücresi küçük bir kente yetebilir ama gene de, en iyi ihtimalle bir düzineden fazla atış yapamazsın. Abraham, hâlâ bizimle misin?”

“Buradayım.”

“Sığınaklardan birinde misin?”

“Evet. Yaramı sarıyorum. Çok kötü görünmüyor.”

“Buna karar verecek olan benim. Yanına gelmek üzereyim. Cody, durumun ne?”

“Limuzini görebiliyorum,” dedi Cody, Megan bir başka köşeyi dönerken. “Peşimdekilerin tamamından kurtuldum sayılır. Tensörüm yanımda; aracı el bombasıyla vurduktan sonra, yeraltı sokaklarına kaçmak için bir yerlerde kendime tensörle yol açacağım.”

“Bunu yapamazsın,” dedi Prof. “Bu kadar derine uzanacak bir delik açmak çok fazla zaman alır.”

“Duvar!” dedi Tia.

“Tamamdır,” dedim. İlerlediğimiz ara sokağın sonundaki duvarda bir delik açarak bir arka bahçeye daldık. Ve bir başka duvarda açtığımız deliğin içinden ikinci bir bahçeye girdik. Megan motoru sağa döndürüp bizi iki ev arasında kalan çok dar bir geçitten geçirdi.

“Sola dön,” dedi Tia, geçidin sonundaki sokağa ulaştığımızda.

“Prof,” dedi Cody. “Limuzini görebiliyorum. Onu vurabilirim.”

“Cody, bunu yap...”

“Şansımı deneyeceğim Prof,” dedi Cody. “Abraham haklı. Bu işin ardından Steelheart öyle ya da böyle peşimize düşecek. Fırsatımız varken ona mümkün olduğunca zarar vermeliyiz.”

“Pekâlâ.”

“Sağa dön,” dedi Tia.

Sağa döndük.

“Sizi büyük bir binaya yönlendireceğim,” dedi Tia. “İçinden geçmeyi başarabilir misiniz?”

Arkamızdaki duvarda patlayan kurşunlarla birlikte Megan küfürler savurarak motorun üzerine daha da kapandı. *Gauss* silahını kavramış olan elim terlerken, sırtımı düşman ateşine açık bıraktığım için dehşete düşmüş bir haldeydim. Peşimizdeki motorların sesini duyabiliyordum.

“Gerçekten sizi yakalamayı kafaya koymuş bunlar,” dedi Tia, yumuşak bir sesle. “Sizi ele geçirmek için çok fazla destek kullanıyorlar... Calamity!”

“Ne?” dedim.

“Video görüntüm kesildi,” dedi Tia. “Yanlış olan bir şeyler var. Cody?”

“Biraz meşgulüm,” diye homurdandı, hattın diğer ucundaki Cody.

Arkamızdan silah sesleri gelmeye devam ediyordu. O esnada motora isabet eden bir şeyle sarsıldık. Megan küfrü basmıştı.

“Tia, şu binayı nasıl bulacağız?” diye sordum. “Binanın içinde peşimizdekilerden kurtulabiliriz.”

“İkinci sağdan girin,” dedi Tia. “Ardından, yolun sonuna dek ilerleyin. Burası eski bir alışveriş merkezi; kanal da buranın tam arkasında ka^bil^3 güzergâhlar bulmak için çalışıyorum ama...”

“Bu yol işimizi görür,” dedi Megan, sertçe. “David, bize geçebileceğimiz bir delik açmak için hazır ol.”

“Tamamdır,” dedim, silahı mümkün olduğunca sabitleyerek. Megan iyice hızlandığından bunu yapmak artık daha zordu. Bir köşeyi dönüp yolun sonundaki büyük, düz bir binaya doğru yöneldik. Calamity’den önceki günlerde alışveriş merkezlerini hayal

meyal hatırlıyordum. Alışveriş merkezleri etrafı tamamen kapalı pazar yerleriydi.

Megan hızla binaya yaklaşıyordu. Dikkatli bir şekilde nişan alıp, ön cephedeki çelik kapılara ateş ettim. Dumanın içinden geçerek terk edilmiş binanın ağır karanlığına daldık. Motorun far ışığında, her iki tarafımızdaki dükkânlar gözüme çarptı.

Alışveriş merkezi çok uzun zaman önce yağmalanmış olsa da, görebildiğim kadarıyla dükkânlarda çok fazla eşya vardı. Yağmacılara göre çeliğe dönüşmüş kıyafetler pek işe yaramıyordu belli ki.

Megan alışveriş merkezinin açık koridorlarında kolayca ilerleyerek, bizi donup kalmış bir yürüyen merdivenden ikinci kata çıkardı. İnfaz Gücü'nün peşimizden dalmasıyla, binanın içi motor sesleriyle yankılandı.

Görünüşe göre Tia artık bize yol gösteremiyordu ama Megan'ın ne yaptığını biliyormuş gibi bir hali vardı. Tepelerinde kaldığımız ikinci kat balkonundan, peşimizdeki motorlara ateş edebileceğim bir konuma geçmiştim. Zeminin, motorların birkaç metre önünde kalan kısmına ateş ederek, yüzeyin bir kısmını ortadan kaldırıp birkaç motorun boşluğa düşmesini sağladım. Diğerleri korunmak için etrafa kaçışmıştı. İnfaz Gücü askerlerinden hiçbiri motor kullanmakta Megan kadar becerikli değilmiş gibiydi. # —

"İleride duvar var," dedi Megan.

Megan'ın gösterdiği duvara ateş ettikten sonra, *gauss* silahının yan tarafındaki enerji göstergesine baktım. Prof haklıydı; silahın enerjisini hızlı bir şekilde tüketmiştim. Geriye yalnızca bir ya da iki el atışımız kalmış gibiydi.

Duvarda açılan delikten dışarı çıktığımızda havada olduğumuzu fark ettim. Motorun üzerindeki gravatonikler devreye girerek, bir kat aşağıdaki sokağa inişimizi mümkün olduğunca yumuşatmış olmasına rağmen, gene de sert bir iniş gerçekleştirmiştik. Altımızdaki motor bu kadar yüksekten düşüşlere uygun değildi. Çarpmanın etkisiyle sırtım ve bacaklarımdaki keskin acı inlememe neden oldu. Megan yere iner inmez motoru, alışveriş merkezinin arkasındaki dar bir ara sokağa yönlendirdi.

Yolun ilerisindeki boşluğu görebiliyordum. Kanala ulaşmak üzereydik. Tek yapmamız gereken...

O anda, kanalın içinden siyah bir helikopter yükseldi. Her iki tarafındaki döner makineli silahlar ateşe başlamıştı bile.

Hiç şansımız yok, diye düşündüm, iki elimle birden tuttuğum *gauss* silahını kaldırıp nişan alırken. Megan gidonun üzerine eğilirken, motor kanalın ucuna ulaşmıştı. Kokpit camından, ateş açmış olan pilotun kaskını görebiliyordum.

Atışımı yaptım.

Hayatım boyunca inanılmaz şeyler yapmanın hayalini kurmuştum. Asilerle birlikte çalışmanın, Epiklere karşı savaşmanın, oturup kara kara düşünmektense gerçekten *bir şeyler yapmanın* nasıl olacağını hayal etmiştim. Bu atışla, en sonunda hayalini kurduğum fırsata kavuştuğumu hissettim.

Motorun üzerinde ayağa kalkarak, gözlerimi yüz tonluk ölüm makinesine dikip tetiği çektim. Enerji dalgasının helikoptere isabet etmesiyle kokpit ve içindeki pilot anında buharlaştı. Bir an için Epiklerin hissettiğini sandığım gibi bir hisse kapıldım. Kendimi tanrı gibi hissetmiştim.

Ve motordan yere düştüm.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Altı metrelik kanalın zeminine doğru serbest düşüşle yaklaşırken, iki elimle birden silahı kavramam, yani ne Megan'a ne motora tutunuyor olmam bunu kaçınılmaz kılmıştı. Bacaklarımı kıracak, belki de daha ağır yaralanmama neden olacak şekilde düşüp yuvarlanmaktan memnun olduğumu söyleyemezdim.

Ama o atış... o atış her şeye değerdi.

Düşüşün etkisini çok fazla hissetmedim. Her şey çok hızlı olmuştu. Motordan uçtuğumu fark etmemden kısacık bir an sonra yere çarpmamla birlikte, bir çatırtı duydum. Bu sesi, kulaklarımı sağır eden bir patlama izledi. Patlamaların ardından da, felaket bir sıcaklık dalgası geldi.

Yattığım yerde kalakaldım. Sersemlemiştim; görüşüm bulanıklaşmıştı. Çok yakınımdaki helikopter enkazını kaplamış

alevlerin sıcaklığını hissediyordum yüzümde. Bütün vücudum uyuşmuştu.

Neden sonra, Megan'ın beni sarstığını fark ettim. Öksürerek sırtüstü döndüm ve ona baktım. Kaskını çıkarmış olduğundan yüzünü görebiliyordum. O güzel yüzünü. Gerçekten benim için endişelenmiş gibi görünüyordu. Bunu görmek gülümsememe neden olmuştu.

Megan bir şey söylüyordu. Kulaklarım çınlarken, gözlerimi kısıp dudaklarını okumaya çalıştım. Zorlukla da olsa, birkaç sözcük duyabilmiştim: "...kalk, seni parlak! Kalk!"

"Sert bir şekilde düşen birini sarsmaman gerekir," diye homurdandım. "Adamın sırtı kırılmış olabilir."

"Bir an önce kıpırdamazsan *kafan da kırılacak."*

"Ama..."

"Budala. Ceketin, düşüşün darbesini emdi. Unuttun mu? Canından olmamak için giydiğin ceketten bahsediyorum. Havadayken beni bırakmak gibi salakça şeyler yaptığında seni korumak için yapıldı bu ceketler."

"Seni bırakmaya niyetim yoktu," diye mırıldandım. "Asla böyle bir şey düşünmem."

Megan donup kalmıştı.

Bir dakika! Bunu sesli mi söylemiştim.

Ceket, diye düşündüm, yattığım yerde parmaklarımı oynatıp iki kolumu birden kaldırarak. *Ceketin darbe kalkanı beni korudu. Ve... hâlâ peşimizdeler.*

Calamity! Gerçekten parlağın tekiydim. Doğrularak, Megan'ın ayağa kalkmama yardım etmesine izin verdim. Birkaç kez öksürdükten sonra, kendimi biraz toparlanmış hissediyordum. Megan'ı bıraktım. Devrilmeden durdurmayı başardığı motorun yanına geldiğimizde artık kendimdeydim.

"Dur," dedim, etrafıma bakınarak. "Nerede..."

Elimden kurtularak, çeliğe dönüşmüş büyükçe bir taşa çarpan *gauss* silahı birkaç parçaya ayrılmıştı. Artık silahın bizim için faydalı olmayacağını bilmeme rağmen, içime bir şey çöktü. Kendimizi bir Epik gibi göstermek için bu silahı kullanamazdık. İnfaz Gücü'nün

beni bu silahı kullanırken görmesinin ardından bunun bir anlamı yoktu.

Gene de, böylesine sağlam bir silahı kaybetmiş olmak üzücüydü. Özellikle de tüfeğimi minibüste unutmuşken. Silah kaybetmeyi alışkanlık haline getiriyormuş gibiydim.

Motorda, kaskını başına geri geçiren Meganın arkasına geçtim. Zavallı motor artık epey hırpalanmıştı. Gövdesinde çizikler, vuruklar vardı. Ön cam da kırılmıştı. Gravatoniklerden biri -sağ taraftaki, yumruk büyüklüğünde, oval şekilli olanlardan biri- diğerleri gibi ışık vermiyordu artık. Ama motor gene de çalışmıştı. Megan bizi kanalın içinden ilerideki büyük tünele doğru götürdü. Tünel kanalizasyon sisteminin içine gidiyormuş gibi görünse de, Büyük Dönüşüm'ün ardından ve yeraltı sokaklarının ortaya çıkmasıyla birlikte, Newcago'da birçok şey bu tünel gibi yanıltıcı bir hal almıştı.

"Hey, millet?" dedi Cody, yumuşak bir sesle kulağımızın içinde. Mucize eseri, düştüğümde mobilimle kulaklığımı kaybetmediğimi o anda anladım. "Tuhaf bir şey oluyor. Çok ama çok tuhaf bir şey oluyor."

"Cody," dedi Tia. "Sen neredesin?"

"Limuzinin işi tamam," dedi Cody. "Tekerlerinden birini vurduğum limuzin bir duvara tosladı. Araca yaklaşmaya kalkmadan önce altı askeri indirmem gerekti."

O anda Megan'la tünele girmiştik. Karanlık çökerken, zemin aşağı doğru eğim kazanıyordu. Bu bölgeyi az çok tanıdığımdan, tünelin bizi, nüfus yoğunluğunun nispeten düşük olduğu Gibbons taraflarındaki yeraltı sokaklarına çıkaracağını anladım.

"Peki Conflux?" diye sordu Prof, Cody'ye.

"Limuzinde değildi."

"Belki öldürdüğün askerlerden biri aslında Conflux'tu," dedi Tia.

"Hayır," dedi Cody. "Onu buldum. Bagajın içinde."

Hatta bir an için sessizlik çöktü.

"O olduğundan emin misin?" diye sordu Prof.

“Eh, hayır,” dedi Cody. “Belki de bagajda bağlanmış durumdaki *başka bir Epik’tir.* Her halükârda, çubuğa göre bu delikanlı *epey güçlü* bir Epik. Ama bilinci yerinde değil.”

“Vur onu,” dedi Prof.

“Hayır,” dedi Megan. “Getir onu.”

“Bence Megan haklı Prof,” dedi Cody. “Onu bağlayabildiklerine göre, çok güçlü olamaz. Ya da onu etkisiz hale getirmek için zayıf tarafından yararlandılar

“Zayıf tarafını bilmiyoruz,” dedi Prof. “Onu acısından kurtar.”

“Bilinci yerinde olmayan birini vuracak değilim Prof,” dedi Cody. “Bir Epik bile olsa, bunu yapmam.”

“O halde onu orada bırak.”

Aklım başımdan gitmişti. Epikler ölümü hakediyordu. Hem de her biri. Ama neden bilinci yerinde değildi? Onunla ne yapıyorlardı? O gerçekten Conflux muydu?

“Jon,” dedi Tia. “Buna ihtiyacımız olabilir. Bagajdaki Conflux’sa, bize bir şeyler anlatabilir. Hatta onu Steelheart’a karşı bile kullanabiliriz. Ya da kentten kaçabilmemiz için elimizde bir koz olur.”

“Conflux’un çok tehlikeli bir Epik olmaması gerekir,” dedim, hattaki konuşmaya dahil olarak. Dudağım kanıyordu. Düştüğümde dudağımı ısırmış olmalıydım. Ayrıca bacağımdaki ağrının ve sırtımdaki *zonklamanın da* artık daha çok farkındaydım. Ceketler işe yarıyordu ama mükemmel de değillerdi.

“Pekâlâ,” dedi Prof. “Yedi numaralı sığmak, Cody. Onu üsse getirmeye kalkma sakın. Onu bağlı tut; gözleriyle ağzını da kapa. Onunla sakın konuşma. Bu Epik’le hep birlikte ilgilenmemiz gerekecek.”

“Tamamdır,” dedi Cody. “İş başına.”

“Megan ve David,” dedi Prof. “Sizin de...”

Silah sesleri yüzünden Prof’un ne dediğini duyamamıştım. O anda iyice hırpalanmış olan motor kontrolden çıkarak yana yattı.

Gravatoniklerin çalışmadığı sağ tarafının üzerine devriliyordu.

30

Gravatonikler olmadan, altımızdaki motor çok yüksek süratte yana devrilen normal bir araçtan farksız kalıyordu.

Bu hiç de iyi bir şey değildi.

Zemine temas ettiğimiz anda yerimden fırlamıştım; motor altımdan kayarken, bacağımın yere çarpmasıyla birlikte sürtünmenin etkisi beni geriye çekti. Motorun altında kalan Megan benim kadar şanslı değildi; kendisini yere yapıştıran makinenin ağırlığı altında ezilmişti. Sürüklenen motor en sonunda çelik koridorun duvarına çarparak durdu.

Tünelin görüntüsü titreşirken, bacağım korkunç bir acıyla yanıyordu. Yuvarlanarak bir köşede durdum. Sarsılan dünyamın biraz sabitlenmesiyle, halen hayatta olduğumu anladım. Buna gerçekten de şaşırmıştım.

Gerimizde, önünden geçtiğimiz bir girintinin gölgelerinin içinden, İnfaz Gücü'nün zırhlı üniformalarını taşıyan iki askerin çıktığını gördüm. Girintinin ucundaki zayıf ışıkta, askerlerin rahatlamış bir ifade taşıdıklarını fark ettim. Hatta askerlerden birinin, yanındakine telsiz bağlantısı üzerinden bir şey söylerken, kaskının içinde gülümsediğine yemin edebilirdim. Böylesine bir çarpışmayla, Meganla benim ölmüş -veya en azından çatışamayacak kadar yaralanmış- olmamız gerektiğini düşünüyorlarmış gibiydi.

Calamity'ye kadar yolunuz var! Hissettiğim öfkeyle yanaklarım yanıyordu adeta. Düşünmek için zamanım yoktu; kolumun altındaki -babamı öldürmüş olan- tabancayı kılıfından çekip çıkardım ve yakın mesafeden adamlara dört kurşun sıktım. Üzerlerinde zırh olduğundan göğüslerine nişan almamıştım. Zayıf noktaları boyunlarıydı.

Adamların ikisini de indirmiştim. Derin, hırıltılı bir nefes aldım; elim ve elimde tuttuğum silah gözlerimin önünde titriyordu. Onları vurmayı başardığım için şaşkınlığa düşmüş bir halde, birkaç kez

gözlerimi kırpıştırdım. Belki de Megan tabancalar konusunda haklıydı.

İnleyerek, olduğum yerde doğruldum. Asiler ceketim paramparçaydı; iç astardaki -ceketin koruyucu alanını oluşturan- diyotların çoğu ya duman çıkaracak kadar haşat olmuş ya da tamamen kopmuştu. Bacağımın bir tarafı çok kötü bir şekilde sıyrılmıştı. Felaket acı duymama rağmen, çok derin bir kesik yok gibiydi. Zorlukla da olsa ayaklarımın üzerine kalkıp sendeleyerek yürümeyi başarmıştım. Az çok yani.

Acı... fenaydı.

Megan! Sersem halimde bu düşünceyi tekrarlayarak, ne kadar aptalca olursa olsun, iki askerin ölüp ölmediğini kontrol etmeden, topallayarak devrilen motorun yanma gittim. Buradaki tek ışık kaynağı mobilimdi. Motordan geriye kalan enkazı kenara ittiğimde, altında yatan Megan'ı gördüm. Ceketi benimkinden çok daha kötü haldeydi.

Durumu hiç iyi görünmüyordu. Yerde kıpırtısız yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Kaskı da çatlamıştı. Yanağından kan süzülüyordu. Akan kan dudaklarının rengini taşıyordu. Kollarından biri çok yanlış bir açıyla bükülmüştü ve vücudunun bir tarafı -bacağından gövdesine dek- kan içindeydi. Dehşete düşmüş bir halde dizlerimin üzerine çöktüm. Mobilimin ışığım ne tarafa çevirsem Megan'ın vücudunun bir yerlerindeki korkunç yaraları görüyordum.

"David?" Bir şekilde, paramparça olmuş ceketimde taktığım yerden çıkmamış olan mobilimden, Tia'nın yumuşak sesi gelmişti. Kulaklığı kaybetmiştim ama mobilin halen çalışıyor olması bir mucizeydi. "David? Megan'a ulaşamıyorum. Neler oluyor?"

"Megan düştü," dedim, sersem bir halde. "Mobili ortalıkta değil. Herhalde paramparça olmuştur." Mobili, büyük ölçüde parçalanmış olan ceketine takılıydı.

Nefes almalı. Nefes alıp almadığını görmeliyim. Üzerine eğilip, mobilimin ışığında nefes alıp almadığını anlamaya çalıştım. Ardından, nabzını kontrol etmeyi düşündüm. Şoka

girdim. Doğru düşünemiyorum. İnsan doğru düşünemiyorken, bunu düşünebilir miydi?

Parmaklarımı Megan'ın boynuna bastırdım. Teni ıslaktı.

"David!" dedi Tia, telaşla. "İnfaz Gücü kanallarında mesajlar uçuşuyor. Nerede olduğunuzu biliyorlar. Şu anda farklı yönlerden bulunduğunuz yere gelmekte olan birkaç birim var. Hem askeri ekipler hem de zırhlı birimler. Kaçmalısın!"

Nabzı hissedebilmiştim. Belli belirsiz de olsa, bunu hissetmiştim.

"Oradan çıkman *gerekiyor* David!"

Kıpırdatmak Megan'ın durumunu daha da kötüye götürebilirdi ama onu burada bıraktığım takdirde, akıbetinin çok daha kötü olacağı ortadaydı. Esir düşerse işkenceden geçirilip infaz edilirdi. Parçalanmış ceketimi çıkarıp, ceketten geriye kalan deri parçalarla bacağımı sardım. Bu işle uğraşırken ceketin cebinde bir şey hissettim. Elimi cebe soktuğumda, bunların kalem şeklindeki fünyeyle patlayıcı kapsüller olduğunu anladım.

Zihnimin berraklık kazandığı kısa bir anda, patlayıcı kapsüllerden birini motorun yakıt hücresine yapıştırdım. Ne yaptığınızı biliyorsanız (kaldı ki bilmiyordum), bu yakıt hücrelerini destabilize edip patlatabileceğinizi duymuştum. Bundan emin olmasam da, iyi bir fikir gibi gelmişti. Aslında, aklıma gelen *tek* fikirdi bu. Mobilimi bileğime taktım. Ardından, derin bir nefes alıp, motorun enkazını iterek -ön tekerlek çıkıp gitmişti-Megan'ı yerden kaldırdım.

Megan'ı kaldırmamla birlikte, kırılmış kaskı başından çıkarak yere düştü ve saçları omuzlarıma döküldü. Göründüğünden daha ağırdı. İnsanlar göründüğünden hep daha ağır olur. Minyon bir tip olmasına rağmen, sıkı, yoğun bir vücudu vardı. Kendisini bu şekilde tanımladığımı duysa bundan hiç de hoşlanmayacağını düşündüm.

Megan'ı sırtıma alıp tünelin içinde ritimsiz, savruk bir yürüyüşe başladım. Tavana belli aralıklarla asılmış, kirli sarı tonlarda ışık veren minik lambalar, benim gibi yeraltı sokaklarında yaşamaya alışkın biri için bile, önümü ancak görebileceğim kadar bir aydınlık sağlıyordu.

Çok geçmeden, sırtımla omuzlarım şikayete başlamıştı bile. Devam ettim. Bir adım, ardından bir adım daha. Çok hızlı

ilerlemiyordum. Zaten çok iyi düşünemiyordum da.

"David." Prof'un sesiydi bu. Alçak, yoğun bir ses.

"Onu bırakmayacağım," dedim, sıktığım dişlerimin arasından.

"Zaten biraz sonra senden böyle bir şey yapmanı istemek zorunda kalmayacağım," dedi Prof. "Muhtemelen biraz sonra sıkıştığın yerde senden geri adım atmamanı isteyeceğim ve böylelikle İnfaz Gücü gelip ikinizi de vuracak."

Çok da teskin edici değildi bu.

"Tamam. Bu olmayacak evlat," dedi Prof. "Yardım yolda."

"Sanırım onları duyabiliyorum," dedim. En nihayetinde, yeraltı sokaklarındaki dar bir kavşağa çıkan tünelin sonuna ulaşmıştım. Burada bina yoktu; yalnızca çelikten koridorlar görüyordum. Kentin bu kısmını çok tanımıyordum.

Tavan kapalıydı; büyüdüğüm bölgede olduğu gibi, aşağı hava ulaşması için delikler açılmamıştı. Sağ tarafımdan yankılanarak gelen seslerin bağırıp çağıran İnfaz Gücü askerlerine ait olduğundan şüphem yoktu. Arkamdan gelen zangırdamayı da duyabiliyordum; muhtemelen bir zırhlı birimin çelikten ayakları çelikten zemini dövüyordu. Daha fazla bağırış çağırış. Motoru bulmuşlardı.

Duvara yaslanıp Megan'ın ağırlığını bir omzumdan diğerine aktardım ve kalem şeklindeki fünyenin tepesine bastım. Motorun yakıt hücresinin patlamasıyla birlikte gelen sesi duyduğumda rahatladım. Bağırtılar yükselmişti. Belki de patlamada askerlerden birkaçını haklamayı başarmıştım. Gerçekten şanslıysam, enkazın yakınında bir yerlerde saklandığımı ve üzerlerine el bombası gibi bir şey attığımı sanıyor olmalıydılar.

Megan'ın vücudunu sırtımda düzeltip, kavşaktan sola döndüm. Kanı kıyafetlerimi ıslatıyordu. Muhtemelen ölmüş...

Hayır. Böyle bir şeyi aklıma bile getiremezdim. Bir ayağını diğerinin önüne at. Yardım geliyor. Prof, yardımın yolda olduğuna dair *söz verdi.* Yardım gelecekti. Prof yalan söylemezdi. Jonathan Phaedrus, Asilerin kurucusu. Bir şekilde anladığım bir adam. Bu dünyada güvenebileceğim birisi varsa, bu adamdı.

Şaşkınlık içinde durmak zorunda kalmadan önce, beş dakika kadar ilerledim. Yürüdüğüm tünel çelikten, düz bir duvarla sona eriyordu. Çıkmaz sokağa girmiştim. Omzumun üzerinden arkama

baktım. Geldiğim yönde, fenerlerin ışığıyla iç içe geçmiş gölgeler titreşiyordu. Bu yönde kaçamazdım.

Bulunduğum koridor belki on beş metre genişliğindeydi ve tavanı da yüksekti. Zeminde bazı eski inşaat malzemeleri gözüme çarptı ama bunların çoğu fırsatçılar tarafından ayıklanmış gibi görünüyordu. Birkaç kırık tuğla ve briket yığını vardı. Birileri yakın zamanda buralarda bir şeyler inşa etmiş olmalıydı. Bunlar bir parça koruma sağlayabilirdi.

Sendeleyerek, Meganı yığınlardan en büyüğünün arkasına yatırdıktan sonra, mobilimi manuel moda aldım. Ekrana dokunmadığım sürece Prof'la diğerleri beni duyamayacaktı belki ama aynı zamanda, benimle temas kurmaya çalışarak, İnfaz Gücü'nün yerimi anlamasına neden olacakları bir durum da ortadan kalkmış oluyordu.

Tuğlaların arkasına çömeldim. Tuğla yığını beni tam anlamıyla gizleyemiyordu ama hiç yoktan iyiydi. Köşeye sıkışmış, silahsız, gidecek yerim yokken...

Birdenbire, kendimi aptalın teki gibi hissettim. Elimi pantolonumdaki ceplerden birine daldırdım ve zafer dolu bir ifadeyle tensörümü çıkardım. Belki çelik dehlizlere ulaşacak bir delik açabilirdim. Hatta yan duvarlardan birini delerek daha güvenli bir koridora da geçebilirdim.

Tensörün parçalandığını anlamam, eldiveni elime geçirmemle oldu. Çaresizlik içinde alete baktım. Tensör, üzerine düştüğüm bacağımdaki ceplerden birindeydi ve aletin kesesi dibinden delinmişti. Eldivenin iki parmağı kopmuş; elektronik aksam ciddi düzeyde zarar görmüştü. Aletin kırık parçaları eski korku filmlerinde zombilerin göz çukurlarından fırlamış gözler gibi sallanıyordu.

Yere çöküp sırtımı duvara yaslarken neredeyse kahkahalarla gülmek üzereydim. İnfaz Gücü askerleri koridorları arıyordu. Bağırtılar. Ayak sesleri. Fenerler. Yaklaşıyorlardı.

Mobilimin ekranı yumuşak bir ışıkla yanıp sönmeye başladı. Sesi neredeyse sonuna dek kısıp, ekrana dokunarak öne eğildim. “David?” dedi Tia, çok alçak bir sesle. “David, neredesin?”

“Tünelin sonuna ulaştım,” diye fısıldadım, ekranı ağzıma tutarak. “Sola döndüm.”

“Sola mı? Orası çıkmaz yön. Şimdi senin...”

“Biliyorum,” dedim. “Diğer yönlerde askerler vardı” Yerde yatan Megan’a bir bakış attıktan sonra, bir kez daha nabzını yokladım.

Halen nabız vardı. Rahatlayarak gözlerimi kapadım. Şu anda *rahatlamamın hiçbir önemi olmasa da.*

“Calamity,” diyerek küfürler savurdu Tia. Duyduğum silah sesleriyle, üzerimize ateş açıldığını düşünerek yerimden sıçradım. Ama sesler hattın diğer ucundan gelmişti.

“Tia?” diye fısıldadım.

“Buradalar,” dedi Tia. “Benim için endişelenme. Burayı elimde tutabilirim. David, senin yapman gereken...”

“Hey, sen!” Kavşaktan biri seslenmişti.

Eğildim ama dümdüz yere uzanmadığım sürece, tuğla yığını beni bütünüyle gizleyecek kadar geniş ve yüksek değildi.

“Orada biri var!” diye bağırdı asker. İnfaz Gücü’nün özel, güçlü fenerleri bulunduğum tarafa tutuldu. Bu fenerlerin çoğu saldırı tüfeklerinin namlularına takılı olmalıydı.

Mobilimin ekranı bir kez daha yanıp sönmeye başladı. Ekrana dokundum. “David.” Prof’un sesi. Soluksuz kalmış gibiydi. “Tensörü kullan.”

“Tensör parçalandı,” diye fısıldadım. “Çarpışmada kırılmış.”

Sessizlik.

“Sen gene de kullanmayı dene,” dedi Prof.

“Prof, alet bitik durumda.” Tuğlaların üzerinden başımı uzattığımda, tünelin diğer ucunda kalabalık bir asker grubunun olduğunu gördüm. Aralarından bazıları çömelerek tüfeklerini benim olduğum yöne doğrultmuş, gözlerini dürbünlerine dayamıştı. Başımı geri eğdim.

“Dediğimi yap,” diye emretti Prof.

İçimi çekip, elimi zemine bastırdım. Gözlerimi kapasam da, odaklanmak kolay değildi.

“Ellerini kaldır ve yavaşça bu yöne yürü!” diye seslendi, askerlerden biri. “Ortaya çıkmazsan ateş açmak zorunda kalacağız”

Onları yok saymak için elimden geleni yapıyordum. Ten-söre, titreşimlere odaklandım. Bir an için bir şey hissettiğimi sandım. Düşük bir vınlama sesiydi bu. Derin ve güçlü.

Ama ses birkaç saniye içinde kesilmişti. Bu aptalcaydı. Gazoz şişesi kullanarak duvarda delik açmaya çalışmak gibiydi.

“Üzgünüm Prof,” dedim. “Bu alet ölmüş.” Babamın tabancasındaki şarjörü kontrol ettim; beş kurşun kalmıştı. Steelheart’ı yaralayabilecek çok değerli beş kurşun. Bunu öğrenme fırsatına asla sahip olamayacaktım.

“Zamanın doluyor arkadaşım!” diye seslendi asker.

“Dayanmalısın,” dedi Prof, endişeyle. Mobilimin sesi bu kadar kısıkken Prof’un sesi çok zayıf geliyordu.

“Tia’ya gitmelisin,” dedim, kendimi olacaklara hazırlarken.

“Tia başının çaresine bakar,” dedi Prof. “Abraham, ona yardıma gidiyor şu anda. Üssümüz herhangi bir saldırı olasılığına karşı tasarlandı. Girişi kapatıp onları dışarıda tutabilir. David, ben oraya yetişene kadar *dayanmalısın*.”

“Bizi canlı ele geçiremeyecekler Prof, bu kadarını söyleyebilirim. Asilerin güvenliği benden çok daha önemli.” Megan’ın üzerinde elimi gezdirerek, tabancasını çekip aldım. Emniyetini açtım. SIG Sauer P226, 40 kalibre. Güzel silahtı.

“Geliyorum evlat,” dedi Prof, yumuşak bir sesle. *“Dayan.”*

Bir kez daha başımı uzattım. Tüfeklerini kaldırmış olan askerler yavaş yavaş yaklaşıyordu. Muhtemelen beni canlı ele geçirmek istiyorlardı. Belki de bu sayede, ölmeden önce bunlardan birkaçını haklayabilirdim.

Megan’ın silahını yığının üzerinden çıkarıp, seri atışta bir şarjörü boşalttım. Bunu yapmam istediğim etkiyi sağlamıştı; askerler gizlenmek için etrafa kaçıştı. Aynı esnada bazıları karşı ateş açmıştı. Otomatik silah ateşinde kalbura dönen tuğlalardan kopan parçalar üzerime yağdı.

Artık beni canlı ele geçirmek istediklerini ummaktan vazgeçsem iyi olacak.

Terliyordum. "Ölmek için ne pis bir yol," dediğimi fark ettim, Megan'a bakarken. Çömelerek tuğla yığınının ucundan çıkıp çok fazla yaklaşmış olan askerlerden birine ateş ettim. Sanırım kurşunlardan biri gerçekten de zırhını delmişti. Birkaç paslı varilin arkasına sığınmaya çalışırken topallıyordu.

Yeniden eğildim. Saldırı tüfeklerinin ateşi, teneke kutuda patlayan maytaplar gibi ses çıkarıyordu. Biraz daha düşündüğümde, durumun zaten az çok böyle olduğunu düşündüm. *Metafor konusunda iyileşiyorum.* Yüzümde çarpık bir gülümsemeyle, Megan'ın silahındaki şarjörü çıkarıp yerine yeni bir tane taktım.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedim, Megan'ın kıpırtısız vücuduna dönerek. Nefes alışı artık çok daha zayıflamıştı. "Ben değilsem bile, sen bundan canlı çıkmayı hak etmiştin."

Birkaç kurşun daha sıkmaya çalışsam da, askerlerin yaylım ateşi beni tek bir el ateş edemeden tuğlaların arkasına sığınmak zorunda bıraktı. Zorlukla nefes alıyordum. Yanağımdan süzülen kanı sildim. Etrafa saçılan moloz parçalarından biri yüzümü kesmiş olmalıydı.

"Biliyor musun?" dedim. "İlk görüşte sana âşık oldum. Aptalca, ha? İlk görüşte aşk. Ne klişe ama." Üç el ateş ettim ama askerler artık o kadar da çekiniyormuş gibi görünmüyordu. Karşılarında yalnızca tek bir kişi ve elimde de tek bir tabanca olduğunu anlamışlardı herhalde. Şu ana dek hayatta kalmamın sebebi muhtemelen motoru havaya uçurmuş olmamdı. Askerler elimde daha fazla patlayıcı olmasından endişe ediyor olabilirdi.

"Buna aşk deyip diyemeceğimi bile bilmiyorum aslında," diye fısıldadım, silaha yeni bir şarjör takarken. "Âşık mıyım? Bu yalnızca bir kafa karışıklığı mı? Birbirimizi tanıyalı daha bir ay bile olmadı ve bu zamanın yarısında da bana pislik gibi davrandın. Ama Fortuity'yle savaştığımız gün, bir de enerji santralindeki gün, aramızda bir şey vardı sanki... ne olduğunu bilmiyorum. Bizi birbirimize bağlayan bir şey. İstediğim bir şey."

Megan'ın solgun, kıpırtısız yüzüne baktım.

"Sanırım bir ay öncesinde olsak, seni motorun yanında bırakıp giderdim. Çünkü *ondan* intikamımı almayı o kadar istiyorum ki."

Bam, bam, bam!

Arkasında saklandığım tuğla yığını sarsıldı. Askerler beni ele geçirmek için kurşunlarıyla tuğlaları parçalamayı düşünüyordu herhalde.

“Bu yüzden kendimden korkuyorum,” dedim, yumuşak bir sesle, Megan’a bakmadan. “Ne olursa olsun, Steelheart dışında bir şeyi önemsememi sağladığın için teşekkür ederim. Sana âşık olup olmadığımı bilmiyorum belki. Ama bu her neyse, yıllardır hissettiğim en güçlü duygu. Bunun için sana teşekkür ederim.” Bakmadan, gelişigüzel ateş ettim ama bir kurşunun kolumu sıyırmasıyla geri yere düştüm.

Şarjörüm boşalmıştı. İçimi çekerek, Megan’ın silahını atıp elime babamın tabancasını aldım. Ve Megan’a doğrulttum.

Parmağım tetiğin üzerinde duraksadı. Bu, Megan’a merhamet göstermek demekti. İşkence ve infazdansa, hızlı bir ölüm çok daha iyiydi. Tetiği çekmek için kendimi zorladım.

Lanet olsun, ne kadar güzel! diye düşündüm. Vücudunun kana bulanmamış tarafı bana dönüktü. Altın sarısı saçları yere saçılmıştı. Teni solgundu. Gözleri kapalı. Yalnızca uyuyormuş gibiydi.

Bunu gerçekten yapabilir miydim?

Silah sesleri kesilmişti. Paramparça olmuş tuğlalarımın üzerinden bakma riskine girdiğimde, koridorda mekanik hareketlerle ilerleyen iki devasa karartı gördüm. *Demek* zırhlı birimleri getirmişlerdi. İnfaz Gücü’nün başına böylesine dert olduğum için bir parça gurur duymuştum. Asilerin bugün neden olduğu kaos, Steelheart’ın astlarını karşı karşıya bıraktığımız yıkım, İnfaz Gücü’nü aşırı güç kullanmaya yöneltmişti. Tabancalı tek bir kişi için yirmi askerlik bir mangayla iki mekanize zırhlı birim gönderilmişti.

“Ölüm vakti geldi,” diye fısıldadım, tanırım tabancayla dört metrelik bir zırhlı birime ateş ederken öleceğim. Hiç değilse şaşaalı bir ölüm olacak.”

Karanlık koridorda İnfaz Gücü santim santim üzerime gelirken, derin bir nefes aldım. Yavaşça ayağa kalkarken, silahımı Megan’a daha kararlı bir şekilde doğrultmuştum. Önce onu vuracak, ardından kendimi askerlerin ateşine bırakacaktım.

O anda mobilimin ekranının yanıp söndüğünü fark ettim.

“Ateş!” diye haykırdı askerlerden biri.

Tavan eriyordu.

Bunu net bir şekilde görebilmiştim. Ona ateş ederken Megan’a bakmak istemediğimden, gözlerim tünelin ilerisine dönüktü. Önce tavanda bir dairenin dış hatlarının belirmesini, ardından aşağı dökülmeye başlayan çelik tozlarının kapkara bir sütuna dönüşmesini izledim. Devasa bir musluktan fışkıran kum taneleri gibi, partiküller zemine çarptıktan sonra koyu bir duman oluşturacak şekilde etrafa yayılmıştı.

Duman dağılırken, parmağım kıpırdamasına rağmen tetiği çekmedim. Tozun içinde çömelmiş bir figür ayağa kalktı. Yukarıdan gelmişti. Üzerinde laboratuvar önlüğüne benzeyen, ince, siyah bir önlük, koyu renk pantolon, siyah botlar vardı. Gözlerini küçük bir iş gözlüğüyle kapatmıştı.

Prof gelmişti. Her iki elinde de tensör vardı. Tensörlerin üzerindeki yeşil ışık hayaletimsi bir tonda parıldıyordu.

Davetsiz misafirin belirmesiyle askerlerin ateş açması bir oldu; koridor kurşun yağmuruna tutulmuştu. Prof sakince elini kaldırıp parıldayan tensörü ileri doğru tuttu. Aletin vınlamasını neredeyse *hissedebildiğimi* sandım.

Kurşunlar havada infilak ederek ufacık parçalara ayrılırken; havaya saçılan çelik parçacıkları, Prof için yüzüne bir avuç toprağın çarpmasından daha fazla tehlike yaratmamıştı. Kurşunlardan ayrılan yüzlerce parça Prof’un üzerine ve etrafındaki alana yağmış, bazıları da havada ufalanıp gitmişti. Birdenbire neden iş gözlüğü taktığını anladım.

Ağzım bir karış açık kalmış halde ayağa kalktım. Elimdeki silahı unutmuştum. Tensör kullanmakta ustalaştığımı sanıyordum ama havadaki kurşunları yok etmek... bu, idrak edebildiğim her şeyin ötesinde kalıyordu.

Prof, serseme dönmüş askerlere toparlanabilecekleri kadar zaman tanımadı. Görebildiğim kadarıyla üzerinde silah yoktu ama buna rağmen, üzerine yağan çelik tozundan çıkarak askerlere doğru koşmaya başladı. Mekanize birimler ateş etmeye başlamıştı ama bu defa döner silahlarını kullanıyorlardı. Az önce tanık oldukları

manzaraya inanamamış ve cevabın daha yüksek kalibreli bir silah olduğuna karar vermiş gibiydiler.

Tensörler mekanize birimlerin sıktığı kurşunları da parçalamıştı. Prof, çelik tozuyla kaplanmış zeminde kayarak İnfaz Gücü askerlerinin arasına daldı.

Baştan aşağı zırhlı adamlara yumruklarıyla saldırmıştı. Prof'un, yüzüne geçirdiği yumrukla askerlerden birini yere yıktığım gördüğümde gözlerim kocaman açıldı. Daha Prof darbesini indirmeden, askerin kaskı toza dönüşmüştü. *Saldırırken zırhı buharlaştırıyor.* Prof iki askerin arasına girip, zarif hareketlerle, birinin midesine yumruğunu geçirdikten sonra, kendi etrafında dönüp diğerinin bacağına bir darbe indirdi. Prof vurmadan hemen önce askerlerin zırhları buharlaşırken etrafa çelik tozlan saçılmıştı. '

Dönüşünü tamamlayarak iki askerin arasından çıkan Prof, koridorun çelikten duvarına sert bir şekilde elini geçirdi. Toza dönüşen metal yüzey etrafa saçılırken, duvardan Prof'un eline uzun, ince bir şey düşmüştü, Bu, inanılmaz ölçüde net bir darbeyle çelikten oyulmuş bir kılıçtı, "i

Prof'un, düzeni bozulmuş askerlere hücumunu, ancak karanlık tünelde parıltılar saçan kılıcının hareketleriyle takip edebilmiştim. Askerlerden bazıları ateş etmeye çalışırken, diğerleri çaresizlik içinde coplarım kullanmaya kalkmıştı. Prof askerlerin ellerindeki silahları, kurşunları yok ettiği kadar kolay bir şekilde yok ediyor; bir eliyle kılıcı kullanırken, diğeriyle metali ve kevları[16] hiçe çeviren neredeyse görünmez enerji dalgaları fırlatıyordu. Prof'a aşırı yaklaşan askerler buharlaşıyor; kafalarının etrafındaki kasklar eriyip, vücutlarını sarmış zırhlar düşerken, birdenbire dengelerini kaybettiklerinden sendeliyorlardı.

Yüksek güçlü fenerlerin ışığında etrafa kan fışkırıyor, askerler birer birer devriliyordu. Prof'un tavanda açtığı delikten tünele dalmasının üzerinden çok kısa bir süre geçmesine rağmen, bir düzine kadar askerin işi bitmişti.

Zırhlı birimler, omuzlarına monte edilmiş enerji toplarını devreye sokarken, Prof çoktan onlara ulaşmıştı bile. Hızla koşarak çelik tozundan oluşan bir yığma ayağıyla vurduktan sonra,

kontrolüne aldığı tozların içinde çömelerek yerde kaymaya başladı. Ve bir anda yan tarafına dönüp kolunu öne çıkararak zırhlı birimin bacağına bir darbe indirdi. Prof'un kolu mekanize aletin bacağının içinden geçerken, etrafa çelik tozları saçılmıştı.

Prof kayarak tek dizinin üzerinde durdu. Bacağına darbe yiyen zırhlı birim gürültüyle devrilirken, Prof ileri atılarak yumruğunu diğer zırhlı birimin bacağına geçirdi. Elini geri çektiğinde, çelikten bacak önce büküldü, ardından kırıldı. Zırhlı birim yan tarafına doğru devrilirken, zeminin bir kısmını eriten sarı-mavi renklerde bir enerji dalgası yolladı.

İnfaz Gücü'nün gözü kara askerlerinden birinin, yıkılmış zırhlı birimlerin üzerinde dikilen Prof'a saldırdığını fark ettim. Prof, askere karşı kılıcını kullanma zahmetine girmedi. Tek yaptığı yana çekilmek ve ardından yumruğunu çıkarmak oldu. Yumruğun askerin yüzüne inişini görmüştüm. Prof'un darbesinden önce askerin kask vizörü buharlaşmıştı.

Askerin yere devrilmesiyle koridora sessizlik çöktü. Havadaki çelik tozları fenerlerin ışığında, gece yarısı yağan kar tanelerini andırıyordu.

"Bana Limelight derler," dedi Prof, güçlü, güven dolu bir sesle. "Efendiniz bilsin ki, sizin gibi solucanlarla uğraşmak zorunda kaldığım için çok ama çok kızmış durumdayım. Ne yazık ki, adamlarım dünyanın en basit emirlerini yerine getirmeyi beceremeyen bir avuç budalaymış.

"Efendinize söyleyin, dans edip oyunlar oynamanın sonuna geldik. Benim karşıma bizzat çıkmadığı takdirde, onu bulana dek bu kenti parça parça sökeceğim." Prof, ayakta kalan birkaç askerin yanından, onlara bakmadan geçip gitti.

Askerlere sırtını dönüp bana doğru yürürken, gerilmiş bir halde, İnfaz Gücü'nün bir şey yapmasını bekliyordum. Oysa askerler hiçbir şey yapmaya kalkışmadı. Korkuyla sinip kalmışlardı. İnsanlar Epiklerle savaşmazdı. Bu her birine öğretilmiş, adeta kafalarına kazınmıştı.

Prof yanıma geldiğinde, ışık arkasından vurduğu için yüzü gölgeler içindeydi.

"Bu *dahiyaneydi,"* dedim, sessizce.

“Kızı al.”

“Senin bunu yaptığına inana...”

Prof bana baktığında, yüz hatlarını yakından gördüm. Çenesi gerilmişti; gözleri yoğunluktan alev almak üzere gibiydi. Bu gözlerde *horgörü* vardı. Bu görüntü karşısında sersemleyerek geriye sendeledim.

Prof’un vücudu titriyordu. Korkunç bir şeyi zaptetmeye çalışıyormuş gibi, ellerini yumruk yapmıştı. “Kızı. Al.”

Hiçbir şey demeden başımı salladım. Tabancamı cebime sokup Megan’ı yerden kaldırdım.

“Jon?” Tia’nın sesi Prof’un mobilinden geliyordu; benimki halen sessizdeydi. “Jon, askerler benim bulunduğum yerden geri çekiliyor. Neler oluyor?”

Prof cevap vermedi. Tensörlü ellerinden birini sallamasıyla, önümüzdeki zemin erimeye başladı. Çelik tozlarının bir kum saatinde akan kum gibi aşağı dökülmeye başlamasıyla, alt katlara inen spontane bir tünel açılmıştı.

Prof’un peşinden tünele girdim. Ve oradan uzaklaştık.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

31

“Abraham, daha fazla kan lazım,” dedi Tia, çılgınca bir hızla çalışırken. Kendi kanıyla ıslanmış askıdaki koluyla, Abraham soğutucuya koşturdu.

Megan, sığınağımızın ana odasındaki çelikten konferans masasının üzerine yatırılmıştı. Masanın üzerinden fırlattığım kâğıtlarla Abraham’ın aletleri yere saçılmıştı. Artık yan tarafta durmuş; kendimi çaresiz, bitkin, dehşete düşmüş hissediyordum. Prof, sığınağa arka tarafından ulaştığımız bir kaçış yolu açmıştı; sığınağın ön girişi Tia tarafından metal tapalar ve yangın çıkaran türden özel bombalarla kapatılmıştı.

Megan’ın üzerinde çalışan Tia’nın yaptıklarının çoğunu anlamıyordum. Kanı durdurmak için bandajlar sararken, bir yandan da yaraları dikmeye çabalıyordu. Görünüşe göre Megan’ın iç kanaması vardı ve Tia bu durumu, kızın halihazırda aşırı miktarda kan kaybetmiş olmasından daha tedirgin edici buluyordu.

Megan’ın yüzünü görebiliyordum. Bana dönük olan yüzünde, meleksi gözleri yumuşakça kapanmıştı. Tia, üzerindeki kıyafetlerin çoğunu kesip çıkardığından, yaraları açıkça görülebiliyordu. Bunlar, korkunç yaralardı.

Megan’ın yüzünde aşırı ölçüde dingin, huzurlu bir ifade olması tuhaftı. Ama bunun nedenini anlayabildiğimi hissettim. Ben de kendimi uyuşmuş gibi hissediyordum.

Bir adım, ardından bir adım daha... Megan’ı sığınağa ben taşımıştım. Bu, bulanık bir zaman dilimiydi benim için. Acının ve korkunun neden olduğu bir bulanıklık. Ağrıların ve sersemliğin bulanıklığı.

Megan’ı taşırken Prof bir kez olsun bana yardım eli uzatmamış; hatta birkaç kere beni geride bırakmıştı.

“İşte,” dedi Abraham, Tia’ya, bir başka kan torbasıyla masanın başında biterek.

“Kanı bağla,” dedi, dikkatini Megan’ın bana dönük tarafına vermiş olan Tia. Kanlı ameliyat eldivenlerinden yansıyan ışığı görebiliyordum. Üzerini değiştirecek vakti olmadığından, her zamanki kıyafetleri -kot pantolon ve bluz üzerine hırka-kana bulanmıştı. Yoğun bir konsantrasyonla çalışmasına rağmen, sesi hissettiği paniği ele veriyordu.

Tia’nın mobili yumuşak bir sesle bipledi. Medikal bir uygulamanın yüklenmiş olduğu mobilini, kalp atışlarını izlemek için Megan’ın göğsüne yerleştirmişti. Tia çalışırken arada bir mobili Megan’ın karnına koyup hızlı ultrasonlar alıyordu. Beynimin hâlâ düşünebilen bir parçası, Asilerin her türlü duruma karşı ne denli hazırlıklı olduğunu görmekten etkilenmişti. Sığmakta kan ve cerrahi operasyon aletleri olduğunu bir kenara bırakalım, Tia’nın medikal eğitim aldığından bile haberim yoktu.

Bu şekilde görünmemeli, diye düşündüm, o ana dek yaşlarla dolmuş olduğunu fark etmediğim gözlerimi kırpıştırarak. *Çok savunmasız. Masada çıplak halde uzanmış. Megan bundan çok daha güçlüdür. Çalışırken vücudunu bir çarşaf ya da öyle bir şeyle kapatamazlar mıydı?*

Megan’ın üzerine kapamak için çarşaf -bu savunmasız görüntüyü ortadan kaldıracak herhangi bir şey- bulmak amacıyla etrafıma bakındığımı fark ettiğimde, ne denli aptalca davrandığımı anladım. Her saniyenin hayati önemi vardı; araya girip Tia’nın dikkatini dağıtacak hiçbir şey yapmamalıydım.

Yere çöktüm. Üstüm başım Megan’ın kanıyla kaplıydı. Artık kanın kokusunu alamıyordum; sanırım burnum bu kokuya çoktan alışmıştı.

İyileşmek zorunda, diye düşündüm, sersem bir halde. *Hayatım kurtardım. Onu buraya geri getirdim. Artık iyileşmeli. Olması gereken bu.*

“Bunun olmaması gerekiyordu,” dedi Abraham, yumuşak bir sesle. “Hasarbandı...”

“Hasarbandı herkes üzerinde aynı şekilde çalışmaz,” dedi Tia. “Nedenini bilmiyorum. Lanet olsun, bunu bilmek isterdim. Ama hasarbandı hiçbir zaman Megan üzerinde etkili bir şekilde çalışmadı. Her zaman tensörlerle sıkıntı yaşadığı gibi...”

Onun zayıf tarafları üzerine konuşmayı kesin! diye haykırdım kafamın içinde.

Megan'ın kalbi daha da zayıflıyordu. Tia'nın mobilinden *gelen* kalp atışı seslerini duyabiliyordum. *Bip. Bip. Bip.* Ne yaptığımı anlamadan, ayağa kalktım. Prof'un düşünme odasına doğru döndüm. Cody henüz sığınağa gelmemişti; kendisine emredildiği üzere, başka bir yerde, kaçırdığı Epik'in başında bekliyordu. Ama Prof buradaydı. Diğer odada. Sığınağa ulaştığımızda, Megan'a ya da bana bir kez olsun bakmadan, doğrudan oraya girmişti.

"David!" dedi Tia, sertçe. "Sen ne yapıyorsun?"

"Ben... ben..." Kekeleyerek bir şeyler demeye çalıştım. "Prof'u çağırmaya gidiyordum. O bir şeyler yapar. Megan'ı kurtarır. Ne yapılması gerektiğini bilir."

"Burada Jon'un elinden hiçbir şey gelmez," dedi Tia. "Otur yerine."

Tia'nın sert emri sersemlemiş halimi dağıtmıştı. Yere geri çöküp, Tia kendi kendine alçak sesle küfürler ederek çalışırken Megan'ın kapalı gözlerini izledim. Mırıldandığı küfürler neredeyse Megan'ın kalp atışlarıyla eşgüdümlüydü. Tia'nın yanında dikilen Abraham çok çaresiz görünüyordu.

Megan'ın gözlerini; *bip* sesleri gittikçe yavaşlarken dingin, sakin yüzünü izledim. Sesler bir anda kesildi. Artık mobilden düz ritimli sesler gelmiyordu. Yalnızca anlam dolu bir ağırlık taşıyan sessizlik vardı. Veriyle yüklü bir hiçlik.

"Bu..." dedim, dolmuş gözlerimi kırpıştırırken. "Demek istediğim, onu buraya kadar sırtımda taşıdım Tia..."

"Üzgünüm," dedi Tia. Elini Megan'ın yüzüne doğru kaldırıp, kızın alnında kanlı bir iz bıraktı. Ardından içini çekerek, duvarda arkasına yaslandı. Tükenmiş görünüyordu.

"Bir şey yap," dedim. Bu bir emir değil, yakarıştı.

"Elimden gelen her şeyi yaptım," dedi Tia. "O öldü David."

Sessizlik.

"Yaraları çok kötüydü," diye devam etti Tia. "Sen ne yapabileceksen yaptın. Bu senin suçun değil. Dürüst olmak

gerekirse, onu buraya daha erken getirmiş olsaydın bile, kurtulabileceğinden emin değilim."

"Ben..." Hiçbir şey düşünemiyordum.

Örtünün hışırtısını duyunca yan tarafıma dönüp baktım. Prof, odasının kapı eşiğinde duruyordu. Kıyafetlerini tozdan arındırmıştı; bizimle tam zıt düşecek bir şekilde, temiz, asil bir görünüm taşıyordu. Gözleri Megan'a döndü. "Öldü mü?" diye sordu. Ses tonu ondan beklediğim gibi olmasa da, az öncesine göre daha yumuşaktı.

Tia başını salladı.

"Toparlayabildiğiniz her şeyi toparlayın," dedi Prof, omzuna bir çanta asarken. "Konumumuzu terk ediyoruz. Bu sığmak açığa çıktı." Bu emri bekliyorlarmış gibi, Tia'yla Abraham başlarını salladılar. Abraham duraksayarak, elini Megan'ın omzuna koyup başını eğdi. Ardından kendi boynundaki kolyenin ucundaki pandantife dokundu. Ve aletlerini toplamak için masanın başından ayrıldı.

Megan'ın yatağından bir battaniye kapıp -yatakta çarşaf yoktu- üzerine örtmek için yaklaştım. Prof bana bakıyordu. Yaptığım bu beyhude işten dolayı bana karşı çıkacakmış gibi görünmesine rağmen, dilini tuttu. Battaniyeyle Megan'ın vücudunu omuzlarına dek örttüm; başını açtıkta bırakmıştım. İnsanların ölen birinin yüzünü neden kapattığını bilmiyordum. Yüz, birinden geriye kalan tek *doğru* şeydi. Parmaklarımla Megan'ın yüzüne dokundum. Cildi hâlâ sıcaktı.

Bu gerçek değil, diye düşündüm uyuşmuş bir halde. *Asiler bu şekilde mağlup olamaz.*

Ne yazık ki, bir anda aklım gerçeklerin -kendi gerçeklerimin- akımına uğradı. Asiler mağlup olabilirdi; Asilerin üyeleri ölebilirdi. Bunu araştırmıştım. Bunun üzerinde çalışmıştım. Bu oluyordu.

Ama bu Megan'a olmamalıydı.

Vücuduyla ilgilenmeliyim, diye düşündüm, Megan'ı masadan kaldırmak için eğilirken.

"Cesedi orada bırak," dedi Prof.

Prof'u duymazdan geldim. Bir an sonra, elini omzumda hissettim. Kızarmış gözlerle ona baktığımda, yüzünde sert bir ifade

olduğunu gördüm. Kocaman açılmış, öfke dolu gözlerindeki bakış, gittikçe yumuşadı.

“Olan oldu,” dedi Prof. “Deliği havaya uçuracağız ve bu, onun için uygun bir cenaze olacak. Ne olursa olsun, vücudu yanımıza almak yavaşlamamıza, hatta öldürülmemize neden olacaktır. Muhtemelen askerler hâlâ ön girişi izliyor. Buraya girmek için yeni bir delik bulmaları ne kadar sürer, bilemeyiz.” Duraksadı. “O öldü evlat.”

“Daha hızlı koşmalıydım,” diye fısıldadım, Tia’nın söylediğinin aksine. “Onu kurtarabilmeliydim.”

“Öfkeli misin?” diye sordu Prof.

“Ben...”

“Suçlu hissetmekten vazgeç,” dedi Prof. “İnkâr etmekten vazgeç. Bunu ona yapan Steelheart. Amacımız, Steelheart’a ulaşmak. Kendini vermen gereken bu. Kedere ayıracak zaman yok. Yalnızca öcümüzü alacak kadar zamanımız var.”

Başımı salladığımı fark ettim. Birçok insan, böyle bir anda bunların yanlış sözcükler olduğunu düşünebilirdi ama benim üzerimde işe yaramıştı. Prof haklıydı. Megan’ın yasını tutmam, ölmem demekti. Bu duyguların yerine başka bir şey koymalıydım. Daha güçlü bir şey. #

Steelheart’a duyduğum yakıcı öfke. Bu işe yarardı. Önce benden babamı almıştı. Şimdi de Megan’ı. O yaşadıkça, sevdiğim herkesi elimden çekip alacağını hissettim.

Steelheart’tan nefret et. Devam etmek için bu duyguya yüklen. Evet... bunu yapabilirdim. Başımı salladım.

“Notlarını topla,” dedi Prof. “Sonra da görüntüleyiciyi paketle. On dakika içinde buradan ayrılıyoruz; geride bıraktığımız her şey sığmakla birlikte havaya uçacak.”

Dışarıdan, sığınağa girmek için Prof’un açtığı yeni tünele baktım. Tünelin diğer ucunda canlı, kırmızı bir yansıma vardı. Megan için yakılan cenaze ateşiydi bu aslında. Abraham’ın sığınağı havaya uçurmak için kurduğu bomba düzeneği çeliği eritecek kadar ısı yaratmıştı. Tünelin ucunda, çok uzakta, alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordum.

İnfaz Gücü sığınağa girmeyi başarsa bile, bulacakları yalnızca cüruf ve toz olacaktı. Yanımıza alabileceğimiz her şeyi dışarı taşımıştık. Tia da bir kısım malzemeyi, Abraham'ın yakınlardaki başka bir koridorda açtığı gizli cebe aktarmıştı. Bir ay içinde ikinci kez, ev olarak bildiğim bir yerin yanışını izliyordum.

Ama yanan bu ev, kendisiyle birlikte çok değerli bir şeyi de alıp götürmüştü. Veda etmek, bunu fısıldamak ya da en azından düşünmek istedim. Ama aklımda uygun sözcükleri bir araya getiremedim. Ben... sanırım buna hazır değildim.

Dönüp, karanlığın içinde yürüyen diğerlerinin peşine takıldım.

Bir saat kadar sonra, halen, sırtımda kocaman bir çantayla başımı yere eğmiş bir halde karanlık koridorda yürüyordum. Öylesine yorgundum ki, zorlukla düşünebiliyordum.

Tuhaf bir durumdu bu. Kısa bir süre için hissettiğim nefret çok güçlüyken, bir saat içinde yumuşamıştı. Megan'ı kaybetmenin verdiği hissin yerine nefreti koymak kötü bir alışveriş gibiydi artık.

Önümde bir hareketlenme sezmemle, Tia'nın yanıma gelmesi bir oldu. Sığınaktan çıkmadan, üzerindeki kanla kaplı kıyafetleri hızlıca değiştirmişti. Çıkmadan, beni de üstümü değiştirmeye zorlamıştı. Ellerimi de yıkamıştım. Ama hâlâ tırnaklarımdaki kan izleri duruyordu.

"Hey," dedi Tia. "Epey yorgun görünüyorsun."

Omuzlarımı silktim.

"Konuşmak ister misin?"

"Onun hakkında değil. Şimdi... şimdi değil."

"Tamam. O halde, başka bir şeylerden konuşabiliriz belki?" Ses tonundan, beni düşüncelerimden uzaklaştıracak bir şeyleri kastettiğini anlamıştım.

Belki bu işe yarayabilirdi biraz olsun. Ama konuşmak istediğim Megan dışındaki tek konu da neredeyse aynı ölçüde sıkıntılıydı. "Prof bana neden bu kadar öfkeli?" diye sordum, yumuşak bir sesle. "O... beni kurtarmaya geldiği için çok kızgın görünüyordu."

Bu durum çok canımı sıkmıştı. Mobil üzerinden benimle konuşurken, yardım etmeye kararlı bir havadaydı ve cesaret verici şeyler söylüyordu. Ama sonra... başka bir insana dönüşmüştü sanki. Grubun en önünde yürürken, bu hali üzerindeydi.

Tia, bakışlarımı takip etti. “Prof... Prof’un tensörlerle ilgili bazı kötü hatıraları var David. Onları kullanmak zorunda kalmaktan nefret ediyor.”

“Ama...”

“Öfkeli olduğu sen değilsin. Nasıl görünmüş olursa olsun, seni kurtarmaya geldiği için kızmış da değil. O, kendisine kızgın. Tek ihtiyacı olan biraz kendi başına kalmak.”

“Ama tensörlerde çok iyiydi Tia.”

“Biliyorum,” dedi Tia, yumuşakça. “Bunu daha önce gördüm. Burada, anlayamayacağın başka sıkıntılar var David. Bazen eskiden yaptığımız bazı şeyleri yeniden yapmak, eskiden olduğumuz kişiyi hatırlamak zorunda bırakır bizi. Ve bu her zaman iyi açıdan olmaz.”

Tia’nın dedikleri benim için pek bir şey ifade etmemişti. Ama diğer yandan, aklım da her zamanki gibi keskin değildi.

En sonunda, üssümüzden çok daha küçük olan -yalnızca iki dar odadan oluşan- yeni sığınağımıza ulaştık. Cody bizi girişte karşılasa da, sesi oldukça durgundu. Belli ki olanlardan haberdar edilmişti. Ekipmanlarımızı yeni sığınağın ana odasına taşımamıza yardımcı oldu.

İnfaz Gücü’nün lideri Conflux, burada bir yerde tutsaktı. Onu elimizde tutabileceğimizi düşünerek kendimizi tehlikeye mi atıyorduk? Bütün bunlar başka bir tuzağın parçası mıydı? Prof la Tia’nın ne yaptıklarını bildiklerini düşündüm.

Abraham malzemeleri taşırken kurşun saplanan kolunu esnettiğinde, hasarbandının minik diyotları pazularında parıldamıştı. Kurşun deliklerinin çoktan kapandığını fark ettim. Üzerinde bu diyotlarla bir gece uyuduktan sonra, ertesi sabah kolunu sıkıntısız bir şekilde kullanmaya başlamıştı. Birkaç gün sonra yaralar birer ize dönüşecekti.

Ama, diye düşündüm, çantamı Cody’ye verip, üstte kalan odaya çıkmak için aradaki tünelden yukarı tırmanırken. *Megan’a faydası olmadı. Yaptığımız hiçbir şeyin Megan’a faydası dokunmadı.*

Son on yılda birçok insan kaybetmiştim. Newcago’da hayat hiç kolay değildi. Özellikle de yetimler için. Ama babamı kaybettikten sonra, yaşadığım ölümlerin hiçbiri beni bunun kadar derinden

etkilememişti. Sanırım bu iyi bir şeydi. Demek ki yeniden bir şeyler hissedebilmeyi öğreniyordum. Gene de, şu an için kendimi berbat hissediyordum.

Tünelden çıkıp yeni sığınağımıza adımımı attığımda, Prof diğerlerine yatmaları gerektiğini söylüyordu. Tutsak Epik'le ilgilenmeden önce biraz uyuyup dinlenmemizi istiyordu. Yatağımı yaparken, Prof'un Cody ve Tia'yla konuştuğunu duydum. Baygın durumda kalması için Epik'e uyuşturucu iğne yapılmasıyla ilgili bir şeyler konuşuyorlardı.

"David?" diye seslendi Tia. "Sen yaralısın. Hasarbandım sana takıp..."

"Ölmem," dedim. Beni yarın da iyileştirebilirlerdi. O an için umrumda değildi. Yatağıma uzanıp yüzümü duvardan yana çevirdim ve sonunda, zorlukla tuttuğum gözyaşlarının boşalmasına izin verdim.

32

On altı saat kadar sonra, yeni sığmakta yerde oturmuş, bacağımda ve vücudumun yan tarafında parıldayan hasarbandının diyotlarıyla, bir kase dolusu kuru üzümlü yulaf ezmesi yiyordum. Üssümüzdeki kaliteli giyeceklerin büyük kısmını geride bırakmak zorunda kaldığımızdan, sığınakların birinde paketlenmiş yedek erzağa bel bağlamak durumundaydık.

Diğer Asiler bana müsamaha gösteriyordu. Megan'ı benden çok daha uzun süredir tanıdıklarından, bunu tuhaf bulmuştum. Son zamanlarda bana daha sıcak davranmaya başlamış olsa da, Megan'la özel bir şey paylaşmış değildik.

Aslında, şimdi dönüp baktığımda, Megan'ın ölümüne verdiğim tepki saçma görünüyordu. Sadece bir kıza çarpılmış oğlanın tekiydim. Gene de canım yanıyordu. Hem de çok.

"Hey Prof," dedi, bir dizüstü bilgisayarın önüne kurulmuş olan Cody. "Buna bakman lazım ahbap."

"Ahbap mı?" dedi Prof.

"İçimde bir parça Avustralyalı var," dedi Cody. "Babamın büyükbabası çeyrek Avustralyalıymış. Köklerimi unutmamak için kullanıyorum bunu."

"Sen tuhaf minik bir adamsın Cody," dedi Prof. Genel olarak, Prof normal haline dönmüştü. Bugün belki bir parça ağırbaşlı bir hali vardı, o kadar. Grubun geri kalanı da az çok bu haldeydi. Hatta Cody bile. Bunu daha önce de yaşamış olduklarını hissetmeme rağmen, ekip arkadaşını kaybetmek hoş bir deneyim değildi.

Prof bir süre ekrana baktıktan sonra, bir kaşını kaldırdı. Cody ekrana ardı ardına iki kere dokundu.

"Nedir o?" diye sordu Tia.

Cody bilgisayarı çevirdi. Kimsede sandalye yoktu; yataklarımızın üzerine oturmuştuk. Bu sığmak bir öncekinden küçük olmasına rağmen, gene de bana içerisi boşmuş gibi geliyordu. Sayımız azalmıştı.

Bilgisayarın mavi ekranında, siyah renkli basit, büyük harflerle şu yazılıydı: ZAMANI VE YERİ SEÇİN. GELECEĞİM.

"Steelheart'ın eğlence ağındaki yüz küsür kanalın her birinde yalnızca bu yazıyor," dedi Cody. "Ağa bağlanan bütün mobillerde ve kentteki bütün bilgi ekranlarında yazan da bu. Bence ona ulaştık."

Prof gülümsedi. "Bu iyi. Karşılaşma için yeri bizim seçmemizi istiyor."

"Genellikle böyle yapar," dedim, yulaf ezmesiyle dolu kasemin içine bakarak. "Faultline'dan da yeri seçmesini istemişti. Steelheart bununla açık bir mesaj verdiğini düşünüyor. Ona göre bu kent kendisine ait ve avantaj sağlayabileceğin bir yer bulmaya çalışman umrunda bile değil. Her halükârda seni öldüreceğini biliyor."

"Keşke kendimi kör gibi hissetmeseydim," dedi Tia. Kucağında veripediyle, odanın uzak köşesinde oturmuştu. Mobilini veripedinin arkasına bağlamış olduğundan, mobilinin ekranında ne varsa pedin büyük ekranında görülebiliyordu. "Bu sinir bozucu. Kamera sistemlerine girmiş olduğumu nasıl anlamış olabilirler? Her taraftan dışarıda kalmış durumdayım. Her deliği kapatmışlar. Kentte ne olup bittiğine dair hiçbir şey göremiyorum."

"Kendi kameralarımızı kurabileceğimiz bir yer seçeceğiz," dedi Prof. "Onun karşısına çıktığımızda kör olmayacaksın Tia. Bir şek..."

Mobilinden gelen sinyalle Abraham aleti eline aldı. "Mesafe alarmları tutsağımızın uyandığını söylüyor Prof."

"Güzel," dedi Prof. Ayağa kalkıp, tutsağımızın bulunduğu küçük odanın girişine bakarak. "Bu gizemli durum bütün gündür aklımı kurcalıyordu." Prof dönerken gözlerimiz kenetlendi. Anlık bir suçluluk hissi yakalamıştım onda.

Önümden hızla geçip emirler yağdırmaya başladı. Üzerine ışık tutarak, tutsağımızı sorgulayacaktık; Cody arkasında durup, Epik'in kafasına bir silah dayayacaktı. Sorguda herkes ceketini giyecekti. Bir gün önce parçalanmış olan benimkini, boşta duran bir başkasıyla değiştirmişlerdi. Siyah deriden bu ceket bana bir-iki beden büyüktü.

Asiler sorgu düzeneğini kurmak için harekete geçti. Cody'yle Tia tutsağın odasına girdikten bir süre sonra, peşlerinden Prof gitti. Bir

kaşık dolusu yulaf ezmesini ağzıma atarken, dibimde oyalanmakta olan Abraham'ı fark ettim.

Bana yaklaşarak, tek dizinin üzerine çöktü. "Yaşa David," dedi, her zamanki yumuşak sesiyle. "Hayatını yaşa."

"Zaten bunu yapıyorum," diye homurdandım.

"Hayır. Steelheart'ın senin hayatını yaşamasına izin veriyorsun. Hayatını, adımı adımına kontrol ediyor. Kendi hayatını yaşa." Bu her şeyi yoluna sokacakmış gibi omzuma hafifçe vurduktan sonra, onunla birlikte diğer odaya geçmem için elini salladı.

İçimi çekerek ayağa kalktım ve peşinden gittim.

Tutsak, çırpı gibi ince, uzun boylu, altmışlarında görünen yaşlı bir adamdı. Saçları seyreliyordu; teni koyu renkliydi. Gözleri ve ağzı kapalı olsa da, kafasını bir o yana bir bu yana çevirerek nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bağlanmış olduğu sandalyede, tehdit ifade etmediği ortadaydı. Elbette "tehdit ifade etmeyen" birçok Epik parmağını kıpırdatmadan sizi gebertebilirdi.

Ama Conflux'un böyle güçleri olmaması gerekiyordu. Diğer taraftan, Fortuity'nin de gelişmiş fiziksel özellikleri olmaması gerekiyordu. Hem, bu adamın Conflux olup olmadığını bile bilmiyorduk henüz. Kendimi, karşı karşıya olduğumuz bu durumu etraflıca düşünürken buldum. Bu iyiydi. En azından aklımı Megan'dan uzaklaştırmıştı.

Abraham odanın ortasına, ışığı tutsağın doğrudan yüzüne gelecek şekilde, büyükçe bir projektör yerleştirdi. Birçok Epik'in, birinin üzerinde güçlerini kullanabilmek için görüş hattına ihtiyacı olduğundan, yaşlı adamın gözlerini bu şekilde kör etmenin gerçek ve faydalı bir amacı vardı. Prof'un başını sallamasıyla, Cody tutsağın gözbağını ve ağız tıkacını çıkardı. Ardından bir adım geri atarak, şeytani bir silah olan 357'sini adamın kafasına dayadı.

Adam yoğun ışık altında bir süre gözlerini kırpıştırdıktan sonra, etrafına bakındı. Sandalyenin üzerinde iki büklüm olmuştu.

"Kimsin sen?" diye sordu Prof, tutsağın, yüz hatlarını çıkaramayacağı bir şekilde ışığın önünde durarak.

"Edmund Sense," dedi tutsak. Duraksadı. "Ya siz kimsiniz?"

"Bu seni ilgilendirmez."

“Beni nasıl tutsak aldığınızı düşünecek olursak, bunun beni en çok ilgilendiren şey olduğunu sanıyorum.” Edmund’ın, hafif Hint aksam taşıyan, hoş bir ses tonu vardı. Gergindi. Gözleri bir o yana bir bu yana dönüyordu.

“Sen bir Epik’sin,” dedi Prof.

“Evet,” dedi Edmund. “Bana Conflux derler.”

“Steelheart’ın İnfaz Gücü’nün başı,” dedi Prof. Odada kaç kişi olduğunu belli etmemek için, verdiği talimat gereği Prof dışındaki herkes sessizdi.

Edmund homurtuyla güldü. “Başı mı? Evet, sanırım bana öyle diyebilirsiniz.” Arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. “Ama, daha doğru bir tabirle, onların kalbi olabilirim. Veya yalnızca pili.”

“Neden o aracın bagajına kapatılmıştın?” diye sordu Prof.

“Çünkü taşınıyordum.”

“Sen de, limuzinine saldırılabileceğinden şüphelenerek, bagaja mı saklandın yani?”

“Genç adam,” dedi Edmund, hoş bir sesle. “Saklanmak istemiş olsaydım, bağlanıp gözlerimle ağzımın kapatılmasına müsaade etmiş olur muydum?”

Prof sessizdi.

“Dediğim kişi olduğumu anlamanızı sağlayacak kanıt istiyorsunuz,” dedi Edmund, iç çekerek. “Bu bilgiyi benden canımı çıkararak almanızı tercih etmem elbette. Gücü tükenmiş mekanik bir aletiniz var mı? Pil gücü tümüyle tükenmiş bir alet?”

Prof yan tarafına baktı. Tia cebinden çıkardığı feneri Prof’a uzattı. Feneri açmaya çalıştığında, alet ışık vermedi. Prof duraksadı. Ardından, eliyle odadan çıkmamızı işaret etti. Edmund’ın kafasına silahını dayamış olan Cody dışında, Prof’la birlikte ana odaya çıktık.

“Feneri aşırı enerji yüklemesiyle patlatabilir,” dedi Prof, alçak sesle.

“Ama kim olduğuna dair kanıt görmemiz lazım,” dedi Tia. “Fenere sadece dokunarak güç verebiliyorsa, ya Conflux’tur ya da çok benzer güçlere sahip bir başka Epik.”

“Ya da Conflux’un yeteneklerini aktardığı birisi,” dedim.

“Çubuğa göre güçlü bir Epik olarak görünüyor,” dedi Abra-ham.

“Daha önce, Conflux’un güç verdiği İnfaz Gücü subayları üzerinde çubuğu kullandığımızda, bu subaylar Epik olarak görünmemişti.”

“Ya farklı türden bir Epik’se?” dedi Tia. “Onun Conflux olduğunu düşünmemiz için, aletlere enerji verebildiğini gösterebilsin diye asıl Conflux tarafından güç aktarılmış bir başka Epik? Bu Epik zararsız görünebilir ve hiç beklemediğimiz bir anda gücünü açığa çıkarabilir.”

Prof yavaşça başını iki yana salladı. “Sanmam. Bu çok karmaşık, tehlikeli bir tezgâh olurdu. Neden Conflux’u kaçırmaya karar verebileceğimizi düşünsünler ki? Onu bulduğumuz yerde öldürebilirdik. Bence bu adam, söylediği kişi.”

“Tamam da neden bagajdaydı?” diye sordu Abraham. “Soracak olursak muhtemelen bunun cevabını kendisinden alabiliriz,” dedim. “Demek istediğim, şu ana dek pek zorluk çıkarmış sayılmaz.”

“Beni endişelendiren de bu ya,” dedi Tia. “Her şey çok kolay.” “Kolay mı?” dedim. “Bu adamı ele geçirirken Megan’ı kaybettik. Söyleyeceği her neyse dinlemek istiyorum.”

Feneri avcuna vurarak bir süre bana bakan Prof, başını salladı. Abraham’ın getirdiği uzun bir çıtaya feneri bağladıktan sonra odaya geri girdik. Prof, feneri Edmund’ın yanağına dokundurmak için çıtayı adama doğru uzattı.

Edmund’ın yanağına değdiği anda fenerin ampulü güçlü bir ışık vermeye başlamıştı. Edmund esneyerek, bağlanmış olduğu iplerin içinde pozisyonunu düzeltmeye çalıştı.

Prof’un geri çektiği fener yanmaya devam ediyordu.

“Sizin için pile enerji yükledim,” dedi Edmund. “Bana içecek bir şeyler vermeniz için sizi ikna etmeme yeter mi bu?”

“İki yıl önce,” dedim, Prof’un emrine rağmen öne çıkarak. “Temmuz ayında Steelheart adına, büyük ölçekli bir projenin içindeydin. Neydi bu proje?”

“Zaman algım o kadar da iyi sayılmaz...” dedi adam.

“Hatırlaması çok zor olmamalı,” dedim. “Kent halkının bu projeden haberi yok ama bu projede Conflux’a tuhaf bir şey olmuştu.”

“Yaz ayı? Hımm... Kentin dışına çıkarıldığım zaman olabilir mi bu?” Edmund gülümsedi. “Evet, güneş ışığını hatırlıyorum. Bir

nedenden, savaş tanklarından bazılarına enerji yüklemem için bana ihtiyacı olmuştu.”

Bu, Newcago’nun yiyecek tedariğinin bir kısmını engelleyerek Steelheart’ı öfkelendiren, Detroitli bir Epik olan Dialas’a karşı düzenlenmiş saldırının parçasıydı. Bu projede Conflux’un rolü çok gizlice gerçekleştirilmişti. Çok az kişinin bundan haberi vardı.

Prof. Bana bakıyordu. Dudakları incecik bir çizgi oluşturacak şekilde büzülmüştü. Onu görmezden geldim. “Edmund,” dedim. “Bu kente geldiğin tarih nedir?”

“CS, 04’ün baharı,” dedi.

Calamity’den dört yıl sonra. Bu bilgi bana istediğimi vermişti. Çoğu kişi, Conflux’un Steelheart’a, İnfaz Gücü’nün ilk mekanize birimlerine kavuştuğu ve CS 04’teki elektrik kesintilerinin en sonunda önüne geçilmeye başlandığı CS 05’te katıldığını düşünüyordu. Ama dikkatlice bir araya getirdiğim içeriden alınmış bilgiler, Steelheart’ın ilk başta Conflux’a güvenmediğini ve neredeyse bir yıl boyunca onu önemli projelerde kullanmadığını gösteriyordu.

Bu adama bakarken, Conflux hakkındaki notlarımda bulunan birçok bilgi anlam kazanmaya başlamıştı. Neden asla ortalıkta görünmediği. Bir yerden bir yere neden bu şekilde taşındığı. Neden böylesine gizliliğe, gizeme gerek olduğu. Bunun nedeni yalnızca Conflux’un kırılganlığı değildi.

“Sen bir tutsaksın,” dedim.

“Elbette öyle,” dedi Prof. Ama Conflux da dediğime başını sallamıştı.

“Hayır,” dedim, Prof’a dönerek. “O her zaman tutsaktı. Steelheart onu yüksek mertebeli bir sağ kol değil, yalnızca enerji kaynağı olarak kullanıyor. Conflux, İnfaz Gücü’nün başında değil; o yalnızca...”

“...bir pil,” dedi Edmund. “Bir esir. Dert değil, bunu söyleyebilirsiniz. Buna alıştım sayılır. Ben değerli bir esirim. Aslında gıpta edilecek bir konum bu. Bizi bulması ve beni elinden aldığınız için canınızı alması çok sürmez.” Yüzünü buruşturdu. “Bu konuda üzgünüm. İnsanların benim için savaşmasından nefret ediyorum.”

“Bunca zamandır...” dedim. “Lanet olsun!”

Steelheart, Conflux'a ne yaptığının öğrenilmesine müsaade edemezdi. Newcago'da Epikler kutsal varlıklardı. Ne denli güçlülerse, aynı ölçüde hak kazanırlardı. Yönetimin temeli buydu. Epiklerin hiyerarşik bir düzende yaşamayı kabul etmesinin nedeni, bu hiyerarşinin en dibinde olsalar bile gene de sıradan insanlardan çok daha önemli olacaklarını bilmeleriydi.

Ama işte, karşımızda esir bir Epik vardı... bir enerji santralinden daha fazlası olmayan bir varlık. Bu durumun Newcago'daki herkes için çok mühim çıkarımları vardı. Steelheart bir yalancıydı.

Bu *kadar şaşırmamam gerekir,* diye düşündüm. *Yani, yaptığı her şeyin ardından, bu önemsiz bir durum.* Ama gene de, ortaya çıkan bu gerçek önemli görünüyordu. Belki de düşüncelerimi Megan'dan gerçekten uzaklaştırmamı sağlayan ilk şeye tutunmuştum.

"Durdur," dedi Prof.

"Affedersiniz?" dedi Edmund. "Neyi durdurayım?"

"Sen bağışçısın. Bir aktarım Epik'i. İnsanlara aktardığın gücü geri çek. Gücünü, mekanize zırhlı birimlerden, helikopterlerden, enerji santrallerinden çek. Gücünü, aktardığın herkesten ve her şeyden geri çekmeni istiyorum."

"Bunu yapacak olursam," dedi Edmund, tereddütle. "Steelheart beni ele geçirdiğinde bana çok iyi gözle bakmaz."

"Gerçeği söyleyebilirsin," dedi Prof, elindeki tabancayı projektör ışığının önünde kaldırarak. "Seni öldürürsem, gücün zaten kesilecek. Bunu yapmaktan çekinmem. Gücünü çek, Edmund. Sonrasında konuşmamıza devam ederiz."

"Pekâlâ," dedi Edmund.

Bunu söyledikten sonra, Newcago'nun enerjisini kesti.

33

“Kendimi esasen Epik olarak görmüyorum,” dedi Edmund, eğreti masaya doğru eğilerek. Bir kutunun üzerine yerleştirdiğimiz tahta plakayla kotardığımız bu masayı yemeklerde kullanıyorduk. “Yakalandım ve dönüşümümden yalnızca bir ay sonra beni enerji kaynağı olarak kullanmaya başladılar. İlk sahibimin adı Bastion’dı. Size söyleyeyim; gücümü ona aktaramadığım ortaya çıktığında bundan hiç de memnun kalmadı.”

“Sence bunun nedeni neydi?” diye sordum, ağzıma attığım bir parça kuru eti çiğnerken.

“Bilmiyorum,” dedi Edmund, elini önünde kaldırarak. Konuşurken çok fazla el-kol hareketi yaptığından, lezzetli bir Hint yemeği hakkında heyecanlı bir konuşma esnasında kazayla omzunuza bir ninja darbesi yememek için kendinizi kollamak zorundaydınız.

Diğer taraftan, Edmund’ın ifade ettiği tehlike bundan ibaretti. Cody tüfeğiyle her zaman yakınında bekliyor olsa da, Edmund tahrik edici herhangi bir harekette bulunmamıştı. Aslına bakılacak olursa, oldukça hoş bir adama benziyordu. En azından, Steelheart tarafından kaçınılmaz bir şekilde korkunç ölümlere mahkum edileceğimizden bahsetmediği zamanlarda.

“Yeteneklerimi aktarabilmem benim için her zaman aynı şekilde çalıştı,” diye devam etti Edmund, kaşığını bana doğrultarak. “Yeteneklerimi yalnızca sıradan insanlara aktarabiliyorum ve bunu yapmak için de onlara dokunmam lazım. Asla bir Epik’e güçlerimi aktaramadım. Bunu denedim.”

Erzak malzemeleri taşımakta olan Prof, bunu duyduğunda olduğu yerde durup Edmund’a döndü. “Ne dedin sen?”

“Diğer Epiklere güç aktaramam,” dedi Edmund, omuzlarını silkerek. “Bu şekilde çalışmıyor.”

“Diğer bağışçılar için de aynı durum mu geçerli?” diye sordu Prof.

“Hiç başka bir bağışçıyla karşılaşmadım,” dedi Edmund. “Bağışçılar ender bulunan bir türdür. Kentte başka bağışçılar varsa bile, Steelheart asla onlarla tanışmama müsaade etmedi. Sahip olduğum güçleri kendine aktaramamasnıı dert etmiş değildi; zaten beni pil olarak kullanmaktan epey memnundu.” Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirmiş olan Prof başka bir şey demeden yoluna devam ederken, Edmund kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Bu da neydi?”

“Bilmiyorum,” dedim, aynı ölçüde kafam karışmış bir halde. “Her neyse, hikâyeme devam edeyim ben. Bastion, kendisine güçlerimi aktaramadığım için canı sıkıldığından, beni Insulation denilen bir tanıdığına sattı. Her zaman bunun çok aptalca bir Epik adı olduğunu düşünmüşümdür.”

“El Brass Bullish Dude kadar kötü değil,” dedim.

“Şaka yapıyorsun. Gerçekten de bu adı taşıyan bir Epik mi var?”

Başımı salladım. “LA*in iç kesimlerinden. Şu anda bir taş kadar ölü. Epiklerin kendilerine taktıkları aptalca adları duysan şaşıp kalırsın. İnanılmaz kozmik güçlere sahip olmak, yüksek IQ sahibi olmak anlamına gelmiyor... ya da çarpıcı ölçüde münasip olanın ne olabileceğine dair bir algıya sahip olmak anlamına. Hatırlat da sana bir ara Pink Pinkness’tan bahsedeyim.”

“O kadar da kötü bir ad değilmiş yahu,” dedi Edmund, sırıtarak. “Hatta az da olsa kendine yönelik bilinç taşıyor. İnsanı güldürüyor. Gülümsemekten hoşlanan bir Epik’le tanışmak isterdim.”

Şu anda böyle bir Epik’le konuşuyorum, diye düşündüm. Hâlâ bu durumu tam anlamıyla kabullenebilmiş değildim. “Çok uzun süre gülebilmiş değil,” dedim. “Bu kadın adının çok zekice olduğunu düşünüyordu ve sonra...”

“Sonra ne oldu?”

“Bu adı birkaç kez arka arkaya hızlıca söylemeye çalış,” dedim.

Bunu denediği birkaç saniyenin ardından, Edmund’ın yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. “Vay, vay, vay...”

Kuru etimi yemeye devam ederken başımı iki yana salladım. Edmund hakkında ne düşünmek gerekirdi? Abraham veya babam gibi insanların beklediği türden bir kahraman değildi. Hem de hiç. Steelheart’ın karşısına çıkacağımızı duyduğunda beti benzi atmıştı.

Çok çekingendi. Herhangi bir konuda fikrini söylemeden önce, çoğu zaman konuşmak için izin istiyordu.

Hayır, insanların haklarını savunmak için doğmuş olan kahraman bir Epik değildi. Ama neredeyse aynı ölçüde önemliydi. Böylesine belirgin şekilde şablonun dışına çıkan bir Epik'i hayatım boyunca ne görmüş, ne duymuş, ne de hakkında bir şey okumuştum. Edmund'da kibir, nefret ya da saygısızlıktan eser yoktu.

Bu gerçekten kafa karıştırıcıydı. İçimden bir ses şöyle diyordu: *Elimize geçen bu mu yani? En sonunda beni öldürmek ya da köleleştirmek istemeyen bir Epik'le karşılaşıyorum ve bu Epik de yaşlı, yumuşak bir konuşması olan, sütüne şeker katmaktan hoşlanan bir Hintli adam mı?*

"Birini kaybettin, değil mi?" diye sordu Edmund.

Başımı sertçe kaldırdım. "Bunu sormana neden olan nedir?"

"Aslına bakarsan, bu şekilde verdiğin tepkiler. Bir de, ekibindeki herkesin buruşmuş folyo kâğıtlarının üzerinde yürürken hiç ses çıkarmamaya çalışıyor gibi."

Lanet olsun. Sağlam metafor. Buruşmuş folyo kâğıtlarının üzerinde yürümek. Bunu aklımda tutsam iyi olur.

"Kimdi o kız?" diye sordu Edmund.

"Kız olduğunu nereden çıkardın?"

"Yüzündeki ifadeden evlat," dedi Edmund, gülümseyerek.

Cevap vermedim. Bunun nedeni, kısmen, bir anda aklıma sel gibi akan hatıraları durdurmaya çalışmamdı. Megan, öfkeyle bana bakıyordu. Megan, gülümsüyordu. Megan, ölmeden yalnızca birkaç saat önce kahkahalarla gülüyordu. *Budala. Kızı sadece birkaç haftadır tanıyordun.*

"Ben karımı öldürdüm," dedi Edmund, dalgın bir halde. Arkasına yaslanıp, bakışlarını tavana çevirmişti. "Kazayla oldu bu. Mikrodalga firma enerji vermeye çalışırken tezgâhı elektrikle yüklemişim. Aptalca, ha? Donmuş bir *burrito* yiyeceğim diye. Sara bu yüzden öldü." Parmaklarını masada tıkırdattı. "Umarım senin sevdiğin kişi daha yüce bir nedenle ölmüştür."

Bu, bir sonraki hamlemizin ne olacağına göre değişir, diye geçirdim aklımdan.

Edmund'ı masada bırakarak, duvarın önünde dikilmiş, muhafız rolü oynamıyormuş gibi görünmekte oldukça başarılı olan Cody'ye başımı salladım. Prof, Tia ve Abraham'ın, Tia'nın veripedinin etrafında oturmakta olduğu diğer odaya geçtim.

İçeri girer girmez, gözlerim neredeyse Megan'ı aradı; içgüdülerim, diğer herkes odada bulunduğundan, onun sığınağın dışında nöbette olduğunu düşünmeme yol açmıştı bir an için. Aptal. Ekibe katılarak, Tia'nın omzunun üzerinden, mobilinin ekranındaki görüntülerin aktarılmış olduğu veripedine baktım. Tia, bu veripedini elektrik santralinden çaldığımız hücrelerden biriyle çalıştırmıştı. Edmund'ın aktardığı gücü geri çekmesiyle, kentin elektriğiyle birlikte dehlizlerin içinden geçen kabloların taşıdığı enerji de kesilmişti.

Tia'nın veripedi, metruk bir çelik apartman bloğunu gösteriyordu. "Olmaz," dedi Prof, ekranın yan tarafındaki bazı rakamları göstererek. "Yanındaki binada hâlâ yaşayanlar var. Bu kadar yakında birileri varken bir Yüksek Epik'le karşı karşıya gelecek değilim."

"Sarayının önüne ne dersiniz?" diye sordu Abraham. "Böyle bir şeyi beklemez."

"Herhangi bir şey beklediğini sanmıyorum," dedi Tia. "Hem, Cody biraz keşif yaptı. Kentte yağmalama olayları başlamış olduğundan, Steelheart, İnfaz Gücü'nü sarayına daha yakın konumlanacakları şekilde geri çekmiş. Artık elinde esasen yalnızca düz askerleri kalmış olsa da, bu yeterli. İnfaz Gücü sarayın bu kadar yakınındayken hazırlık yapmak için içeri sızanlayız. Ve Steelheart'ın karşısına çıkacaksak, bunu yapacağımız alanı önceden hazırlamamız *gerekiyor."*

"Soldier Field[17]," dedim, yumuşakça.

Bana döndüler.

"Bakın," dedim, uzanıp Tia'nın kent haritasında parmaklarımı kaydırarak. Daha önceden kullandığımız gerçek-zamanlı kamera görüntülerine kıyasla bu harita düpedüz ilkel kalıyordu.

Ekrandaki görüntüyü, terk edilmiş olan, kentin eski bir kesimine kaydırdım. "Eski futbol stadyumu," dedim. "Yakınlarında kimse

yaşamadığı gibi, bu alanda yağmalanacak bir şey de yok. Yani etrafta kimsecikler olmaz. Yeraltı sokaklarının, stadyuma yakın olan bir noktasından içeri tünel açmak için tensörleri kullanabiliriz. Böylelikle, birilerinin bizi izlediğinden endişe duymadan, sessizlik içinde hazırlıklarımızı sürdürebiliriz." "Burası çok açık bir alan," dedi Prof, çenesini ovuşturarak. "Steelheart'la, kafasını karıştırabileceğimiz ve her taraftan saldırabileceğimiz metruk bir binada karşılaşmayı tercih ederim." "Dediklerin burada da mümkün olabilir," dedim. "Zaten uçarak gelip stadın ortasına ineceğinden emin gibiyiz. Stadın tepelerinde kalan koltukların arasına keskin nişancı yerleştirebilir ve kendimiz için, tribünlerden stadyumun derinlerine uzanan, Steelheart'ın tahmin edemeyeceği birkaç tünel açabiliriz. Beklenmedik yerlere tüneller kazarak Steelheart'la astlarının kafalarını karıştırabiliriz. Böylelikle bu alan, Steelheart'ın astları için basit bir apartman bloğuna göre, çok daha karmaşık bir hale gelecektir."

Prof yavaşça başını salladı.

"Hâlâ esas sorunun cevabını vermiş değiliz," dedi Tia. "Hepimizin bunu düşündüğünü biliyorum ama artık bu konudan da konuşsak iyi olacak."

"Steelheart'ın zayıf tarafı," dedi Abraham, yumuşak bir sesle. "Kendi canımızın derdine düşemeyecek kadar etkin bir durumdayız," dedi Tia. "Onu istediğimiz noktaya getirdik ve artık bizimle çarpışması için onu dışarı çıkarabiliriz. Onu mükemmel bir şekilde tuzağa düşürebiliriz. Ama bu neyi değiştirir ki?" "Yani bu noktaya geldik," dedi Prof. "Beni iyi dinleyin, millet. Durum şu. Şu anda geri çekilebiliriz. Bu kararı vermemiz tam bir felaket olacaktır. Herkes, Steelheart'ı öldürmeye çalışıp bunu başaramadığımızı öğrenir. Steelheart'ı öldürmek ne kadar yararlı olacaksa, bu durum da insanlığın direnişine aynı ölçüde zarar verir. Bu durumda insanlar Epiklerin gerçekten de yenilmez olduğunu, Asilerin bile Steelheart gibi bir Epik'in karşısına çıkamadığını düşünecektir.

"Bunun ötesinde, Steelheart bizi yakalama işiyle bizzat ilgilenmeye de karar verebilir. O, bir işin peşini kolayca bırakacak bir tip değil. Nereye gidersek gidelim, her zaman

kendimizi kollamak ve onun yüzünden endişe duymak zorunda kalırız. Ama öyle ya da böyle, buradan gidebiliriz. Onun zayıf tarafının ne olduğunu kesin olarak bilmiyoruz. Bunu yapabiliyorken, bu işten vazgeçmemiz verilecek en iyi karar olabilir.”

“Peki bunu yapmazsak?” dedi Cody.

“Planımıza devam ederiz,” dedi Prof. “Onu öldürebilmek için elimizden ne geliyorsa yaparız. David’in hatırladığı kadarıyla, her türlü olası ipucunu kullanırız. Stadyuma olasılıkların tamamın içeren bir tuzak kurup şansımızı deneriz. Bu, hayatım boyunca içinde olduğum kesinlikten en uzak saldırı planı olacaktır. Steelheart’ın zayıf tarafına yönelik olasılıklardan biri işe yarayabilir ama bu olasılıkların hiçbirinin sonuç vermemesi çok daha yüksek bir ihtimal. Ve bu durumdayken, dünyadaki en güçlü Epiklerden biriyle savaşa girmiş oluruz. Muhtemelen sonunda hepimizi öldürür.”

Herkes sessizdi. Hayır. Burada bitemezdi. Bu olabilir miydi?

“Şansımızı denemek istiyorum,” dedi Cody. “David haklı. Başından beri haklıydı. Gizlice takılıp, küçük Epikleri öldürmek... bu, dünyayı değiştirmez. Steelheart’a karşı bir şansımız var. En azından bunu *denemek* zorundayız.”

İçimin rahatladığım hissettim.

Abraham başını salladı. “Kaçmaktansa, bu yaratığı mağlup etme şansına sahipken, başaramasak bile burada ölmek çok daha iyi.”

Tia ve Prof birbirlerine baktılar.

“Sen de bunu yapmak istiyorsun, değil mi Jon?” diye sordu Tia.

“Steelheart’la ya burada karşılaşırız ya da Asilerin sonu gelir,” dedi Prof. “Hayatımızın geri kalanını kaçarak geçiririz. Hem, burada yaşadığımız her şeyin ardından, şimdi kaçarsam bununla yaşayıp yaşayamayacağımdan emin değilim.”

Başımı salladım. “En azından denemek zorundayız. Megan için.”

“Megan duysa, bunu çok ironik bulacağımdan şüphem yok,” dedi Abraham. Hepimiz ona baktığımızda, omuzlarını silkti. “Bu plana en başından beri karşı çıkan Megan’dı. Planın son aşamasını ona ithaf etmemiz hakkında ne düşünürdü, bilemiyorum.”

“Gerçekten de moral bozucu olabiliyorsun Abe,” dedi Prof.

“Gerçekler moral bozmaz,” dedi Abraham, hafif aksanlı sesiyle. “Asıl moral bozucu olan, sizin kabul etmiş gibi yaptığınız yalanlar.”

“Bunu, hâlâ Epiklerin bizi kurtaracağına inanan bir adam söylüyor,” dedi Prof.

“Beyler,” diyerek araya girdi Tia. “Bu kadarı yeter. Hepimizin bu konuda anlaştığını sanıyorum. Ne denli saçma görünürse görünsün, bunu deneyeceğiz. Zayıf tarafının ne olduğuna dair hiçbir gerçek fikrimiz olmasa da, Steelheart'ı öldürmeyi deneyeceğiz.”

Hepimiz teker teker başımızı salladık. Bunu denemek zorundaydık.

“Bunu Megan için yapmıyorum,” dedim, en sonunda. “Ama, kısmen, bunu *onun yüzünden* yapıyorum. İnsanların, hâlâ binlerinin direndiğini görmesi için öne çıkıp ölmemiz gerekiyorsa, varsın olsun. Prof, mağlubiyetimizin insanların son umutlarını da yıkacağını söyledin az önce. Ben buna inanmıyorum. Hikâyemizi duyacak ve Epiklerin emirlerinin dışında, başka bir şey yapmak gibi bir seçenekleri olduğunu görecekler. Steelheart'ı belki biz öldüremeyeceğiz. Ama başarısız olsak bile, onun ölümünün nedeni biz olacağız. Bir gün.”

“Kaybedeceğimizden o kadar da emin olma,” dedi Prof. “Bunun kesinlikle bir intihar saldırısı olduğunu düşünseydim, plana devam etmemize göz yummazdım. Dediğim gibi, onu öldürme hayallerimizi yalnızca tek bir tahmine bağlamaya niyetim yok. Her şeyi deneyeceğiz. Tia, içgüdülerine göre sence işe yarayacak olan ne?”

“Banka kasasında bulunan şeylerden biri,” dedi Tia. “Kasadaki şeylerden birinin bir özelliği var. Keşke bunun hangisi olduğunu bilebilseydim.”

“Eski sığınağı terk ederken kasadan çıkardığımız şeyleri yanma aldın mı?”

“Yalnızca en sıradışı olanları getirdim,” dedi Tia. “Gerisini, sığınağın yakınında açtığımız gizli cebin içine sakladım. Gidip onları alabiliriz. Bildiğim kadarıyla, İnfaz Gücü onları bulamadı.”

“Her şeyi alıp buraya yayacağız,” dedi. Prof. Stadyum bir zamanlar toprak olan, çelikten zeminini göstererek. “David haklı;

Steelheart'ın uçarak gelip konacağı yer muhtemelen burası olacak. Onu neyin zayıf düşürdüğünü kesin olarak bilmiyoruz. Tek yapabileceğimiz, her şeyi yanımızda götürüp etrafa yaymak."

Abraham başını salladı. "İyi bir plan."

"Sence onu zayıf düşüren neydi?" diye sordu Prof, Abraham'a. "Yani, bunun ne olduğunu tahmin edeceksem mi? Bunun, David'in babasının kullandığı tabanca ya da tabancanın ateşlediği kurşunlar olduğunu söylerdim. Her silah, fark etmesi çok zor da olsa bir açıdan kendine özgü bir yapıdadır. Belki de silahın yapımında kullanılan metal bileşimiydi, buna neden olan." "Bunu test etmek kolay," dedim. "O gün tabancayı yanıma alırım ve böyle bir şans yakaladığım anda, Steelheart'a bu tabancayla ateş ederim. Bunun işe yarayacağını sanmıyorum ama deneyeceğimden şüpheniz olmasın."

"Güzel," dedi Prof.

"Ya sen Prof?" diye sordu Tia.

"Ben, bunun nedenini David'in babasının İnananlar'dan biri olmasına bağlıyorum," dedi Prof, yumuşak bir sesle. Bunu söylerken Abraham'a bakmamıştı. "Budala insanlar olsalar da, bunlar samimi budalalar. Abraham gibi insanlar, bize göre dünyayı daha farklı bir gözle görür. Bu yüzden, belki de David'in babasının Steelheart'ı yaralamasına neden olan şey, Epikleri değerlendiriş şekliydi."

Arkama yaslanıp bunu düşündüm.

"Eh, benim için de onu vurmayı denemek çok zor olmasa gerek," dedi Abraham. "Aslında, bence hepimiz bunu denemeliyiz. Aklımıza gelen diğer her şeyi de."

Herkes dönüp bana baktı.

"Ben hâlâ bunun nedeninin çapraz ateş olduğunu düşünüyorum," dedim. "Bence Steelheart yalnızca, buna niyeti olmayan biri tarafından yaralanabilir."

"Bunu ayarlamak zor," dedi Tia. "Haklıysan, hepimiz onu gebertmek istediğimizden, aramızdan herhangi biri ona ateş ettiğinde bunun bir etkisi olmayacaktır."

"Kabul," dedi Prof. "Ama bu iyi bir teori. Belki de askerlerinin onu kazayla vuracağı bir yol bulmalıyız."

"Bunun için askerlerini *yanında getirmesi* gerekiyor," dedi Tia. "Fakat kente rakip bir Epik'in geldiğine ikna olduğundan, yanında

yalnızca Nightwielder ve Firefight'ı getirebilir."

"Hayır," dedim. "Askerleriyle birlikte gelecek. Limelight astlarını kullandığından, Steelheart da buna karşı hazırlıklı olmak isteyecektir. Limelight'ın askerleri gibi dikkatini dağıtabilecek unsurlarla ilgilenmeleri için kendi askerlerinin yanında olmasını tercih eder. Hem, bizzat Limelight'ın karşısına çıktığında, bunu görecek tanıklar da isteyecektir."

"Buna da kabul," dedi Prof. "Steelheart'ın askerleri muhtemelen üzerlerine ateş açılmadığı sürece işe karışmamaları yönünde emir almış olacaklardır. Bu askerlerin işe bulaşmaları gerektiğini hissetmelerini sağlayabiliriz."

"O zaman, etkili olacak bir çapraz ateş durumunu yaratacak kadar uzun süre Steelheart'ı oyalamamız gerekir," dedi Abraham. Duraksadı. "Aslında, onu çapraz ateş *esnasında da* olduğu yerde tutmamız gerekecektir. Bunun yalnızca bir tuzak olduğunu düşünecek olursa, uçup gider ve işi halletmeyi İnfaz Gücü'ne bırakır." Abraham, Prof'a baktı. "Yani Limelight'ın ortaya çıkması gerekecek."

Prof başını salladı. "Biliyorum."

"Prof..." dedi Tia, Jon'un koluna dokunarak.

"Yapılması gereken bu," dedi Prof. "Nightwielder ve Firefight ile başa çıkmak için de bir yol bulmamız gerek."

"Size söylüyorum," dedim. "Firefight sorun değil. O..." "Onun göründüğü gibi biri olmadığım ben de biliyorum evlat," dedi Prof. "Bunu kabul ediyorum. Ama hiçbir illüzyonistle çarpıştın mı?"

"Elbette," dedim. "Cody ve Megan'la birlikte."

"O zayıf bir illüzyonistti. Ama bunun, ne beklemen gerektiğine dair sana fikir verdiğini sanıyorum. Firefight daha güçlü olacaktır. Çok daha güçlü. Bunu düşündükçe, neredeyse onun başka bir ateş Epik'i olmasını dileyecek hale geliyorum."

Tia başını salladı. "Firefight önceliklerimizden biri olmalı. Kafamızı karıştırmak için ekip üyelerinin illüzyonlarını karşımıza çıkarabilecek olması ihtimaline karşı, aramızda belli kodlar geliştirmeliyiz. Sahte duvarlar, sahte İnfaz Gücü askerleri gibi şeylere karşı da uyanık olmamız gerekiyor."

"Nightwielder'ın o gün ortaya çıkacağını sanıyor musunuz?" diye sordu Abraham. "Duyduğum kadarıyla, David'in üzerinde denediği küçük ışık oyunu bile peşine şahin düşmüş tavşan gibi kaçmasına neden olmuş."

Prof, bana ve Tia'ya baktı.

Omuz silktim. "Ortaya çıkmayabilir."

Tia başını salladı. "Nightwielder, ne yapacağını tahmin etmenin zor olduğu bir Epik."

"Her halükârda ona karşı da hazırlıklı olmalıyız," dedim. "Ama gelmezse de buna üzülmem doğrusu."

"Abraham," dedi Prof. "Fazlalık enerji hücrelerini kullanarak morötesi ışık verecek bir ya da iki projektörden oluşan bir düzenek kurabilir misin? Ayrıca herkese de bu morötesi fenerlerden vermemiz lazım."

Herkes sessizleştiğinde, hepimizin de aynı şeyi düşündüğüne dair bir hisse kapıldım. Asiler aşırı ölçüde iyi planlanmış, haftalar, hatta aylar süren hazırlıklardan sonra uygulamaya konan operasyonlardan yanaydı. Şimdi ise, dünyanın en güçlü Epiklerinden birini birkaç zamazingo ve fenerden daha fazlası olmayan bir hazırlık süreciyle indirmeyi deneyecektik.

Ama yapmamız gereken buydu.

"Sanırım," dedi Tia. "Konuştuklarımızdan hiçbirinin işe yaramaması ihtimaline karşı, geri çekilme için de sağlam bir plan geliştirmeliyiz."

Prof, bunu kabul ediyormuş gibi görünmüyordu. Yüz ifadesi asılmıştı. Bu fikirlerden hiçbiri Steelheart'ı öldürmemizi sağlamadığı takdirde, hayatta kalma şansımızın çok zayıf olduğunu biliyordu.

"En iyisi bir helikopter olur," dedi Abraham. "Conflux olmadan, İnfaz Gücü ancak zeminde etkili olacaktır. Bir enerji hücresi kullanabilirsek, hatta Conflux'un bizim için helikopterlerden birine enerji yüklemesini sağlayabilirsek..."

"Bu iyi olur," dedi Tia. "Ama bu durumda bile çarpışma alanından güvenli bir şekilde geri çekilebilmemiz gerekecek."

"Eh, Diamond halen elimizde," dedi Abraham. "Onun patlayıcılarından bir kısmını alıp..."

“Bir dakika,” dedim, kafam karışmış bir halde. *“Elimizde mi?”* “Silah tezgâhında Conflux’la kısa karşılaşmanızın yaşandığı günün akşamında, Abraham’la Cody’nin Diamond’ı yakalamasını istedim,” dedi Prof, dalgın bir halde.

“Bildiklerini anlatması gibi bir riske giremezdik.”

“Ama... onun asla...”

“Diamond, tensörlerle açılmış bir delik gördü,” dedi Prof. “Sen de, Nightwielder’ın aklında Diamond’la bağlantılı birisin. Operasyonlarımızdan birinde seni gördükleri anda, Diamond’ı yakalamaya yöneleceklerdi. Bunu, kendi güvenliğimiz kadar onun güvenliğini sağlamak içinde yaptık.

“Yani... onunla ne yapıyorsunuz?”

“Ona bir sürü yalan söyleyip, ortalıkta görünmemesi için rüşvet veriyoruz. Bu olaylar yüzünden epey ger ildiğinden, onu himayemize aldığımıza memnun olduğunu sanıyorum.” Prof duraksadı. “Her şey sona erene dek sığınaklarımızın birinde kalmasına karşılık, ona tensörlerin nasıl çalıştığını göstermek için söz verdim.”

Rahatsız olmuş bir halde, sırtımı odanın duvarına dayadım. Prof bunu söylememiş olsa da, ses tonundan gerçeği çıkarabiliyordum. Tensörlere dair bilginin dışarı çıkması, Asilerin çalışma şeklini değiştirecekti. Steelheart’ı mağlup etsek bile, Asiler çok önemli bir şeyi kaybetmişti. Artık tensörleri kullanarak beklenmedik şekilde bir yerlere sızamayacaklardı. Bu bilginin Diamond’a geçmesiyle birlikte, Asilerin düşmanları tensörlere karşı hazırlıklı olacaktı.

Bir dönemin sonunu getirmiştim. Bu yüzden beni suçluyormuş gibi görünmüyorlardı ama kendimi suçluluk hissetmekten alıkoyamadım. Partiye bozuk karides kokteyli getirip herkesin bir hafta boyunca kusmasına neden olan biri gibiydim.

“Her neyse,” dedi Abraham, Tia’nın veripedinin ekranına dokunarak. “Tensörlerle sahanın altında bir delik oyabiliriz. Çelikten zeminin birkaç santim altına. Deliği patlayıcılarla doldururuz. Geri çekilmemiz gerektiği takdirde, bunları patlatırız ve belki arada birkaç askeri de havaya uçurarak, oluşan karmaşayla dumandan yararlanıp kaçabiliriz.”

“Steelheart’ın peşimize düşüp helikopteri havada vurmayacağını düşünüyorsan,” dedi Prof.

Sessizleştik.

“Az önce *benim* moral bozduğumu söyleyen sen miydin?” dedi Abraham. #

“Pardon,” dedi Prof. “Gerçekleri söylemek yerine kendini beğenmiş biri gibi konuştuğumu farzet."

Abraham gülümsedi.

“Bu yürüyebilecek bir plan,” dedi Prof. “Ama Steelheart’ın geri çekilmesini sağlamak için, belki de sarayının etrafında bazı sahte patlayıcı düzenekleri kurmamız gerekebilir. Abraham, bu iş senin. Tia, takip edilmeden bu ağlar üzerinden Steelheart’a bir mesaj gönderebilir misin?”

“Bunu yapabiliyor olmam lazım,” dedi Tia.

“Tamam. Ona, Limelight’tan bir mesaj gönder. Ona şunu söyle: ‘Üçüncü günün gecesinde hazır ol. Zamanı geldiğinde yeri öğreneceksin.’”

Tia başını salladı.

“Üç gün mü?” dedi Abraham. “Çok uzun bir süre değil.”

“Çok hazırlanmamızı gerektirecek bir şey yok,” dedi Prof. “Hem, daha uzun zaman alacak herhangi bir durum şüpheli görünecektir. Hatta Steelheart muhtemelen bu gece karşısına çıkmamızı bekliyordur. Ama üç gün makul.”

Asilerin buna başını sallamasıyla, son savaşımız için hazırlık süreci başlamış oldu. Olduğum yerde oturup kalmıştım; içimdeki endişeler yükseliyordu. Sonunda onun karşısına çıkma şansına sahip olacaktım. Bu planla onu öldürmek, her zamanki kadar zor görünüyordu.

Ama en sonunda bu şansı elde edecektim.

34

Titreşimler ruhumu sarsacak kadar içime işliyordu. Ruhum da bu duruma kendi titreşimleriyle cevap veriyormuş gibiydi. Nefes alıp, tensörün derinden gelen sesine düşünce gücüyle şekil verdikten sonra, elimi ileri uzatarak müziği dışarı gönderdim. Yalnızca benim duyabildiğim, yalnızca benim kontrol edebildiğim bir müzikti bu.

Gözlerimi açtım. Önümdeki tünelin bir kısmı buharlaşarak toza dönüşmüştü. Prof, bu tozu yutmanın sandığım kadar kötü bir şey olmadığı yönünde beni sürekli teskin etmeye çalışsa da, yüzümü maskeyle kapatmıştım.

Bir kayışla alnıma bağlamış olduğum mobilimin ekranı parlak bir ışık saçıyordu. Çeliğin içindeki küçük tünel çok dar olmasına rağmen, bir başıma olduğumdan gerektiği kadar hareket edebiliyordum.

Her zaman olduğu gibi, tensör kullanmak bana Megan'ı ve enerji santraline girdiğimiz günü hatırlatmıştı. Megan'm, çok fazla insanla paylaşmadığı belli olan şeyleri benimle konuştuğu asansör boşluğunu. Megan'ın Portland'dan geldiğini bilip bilmediğini sorduğumda, Abraham bunu duyduğuna şaşırmış, onun asla geçmişinden bahsetmediğini söylemişti.

Çelik tozunu doldurduğum kovayı tünelin aşağısına taşıyıp boşalttım. Bunu birkaç kez daha yapmış ve ardından tensörle kazıma devam etmiştim. Diğerleri tünelin aşağısına boşalttığım tozu alıp ortalıktan kaldırıyorlardı.

Tünelde birkaç metre daha kazıp, nasıl ilerlediğimi görmek için mobilime baktım. Tüneli tam doğrulukta kazabilmem amacıyla, Abraham bir tür nirengi sistemi[18] oluşturabilmek için tepemde kalacak şekilde üç nokta belirlemişti. Biraz sağa ilerledikten sonra, yukarı açı vermem gerekiyordu.

Bir Yüksek Epik'e pusu kurmak için yer seçeceğim bir sonraki sefer, diye düşündüm. *Bilindik yeraltı sokakları tünellerine yakın bir nokta*

seçeceğim.

Ekibin geri kalanı, sahanın altına patlayıcı döşenmesini öneren Abraham'ın fikrini kabul etmişti. Ayrıca, alanın çevresine uzanan birkaç gizli tünel olmasını da istemişlerdi. Steelheart'ın karşısına çıktığımızda bunu yaptığımıza memnun olacağımızdan emindim ama tünellerin tamamını açmak *epey* yorucu bir iş halini almaya başlamıştı.

Tensörde bu kadar yetenekli olduğum için neredeyse pişmanlık duyacak noktaya gelmiştim. Yani, neredeyse. Yalnızca ellerimi kullanarak çeliğin içine girebilmek halen harika bir his veriyordu. Tia gibi dijital sistemlere sızamıyor, Cody gibi keşif yapamıyor ya da Abraham gibi makineleri tamir edemiyordum. En azından bu şekilde ekipte bir yerim vardı.

Elbette, diye düşündüm, duvarın bir başka kesitini buharlaştırırken. *Prof'un tensörleri kullanışı, benim yaptıklarımı çocuk oyuncağı gibi gösteriyor. Hem de bozuk bir çocuk oyuncağı.* Bu rolde faydalı olmamın yegane nedeni, Prof'un bunu yapmayı reddetmesiydi, o kadar. Bu gerçek hissettiğim tatmini baltalıyordu.

EKSİK SAYFA(400)

miştim. Bunun saygısızlık olacağını düşünmüştüm.

Bir süre boyunca sessizlik içinde çalıştık; ben duvardan çelik öbekleri sökerken, Prof da biriken tozu tünelin aşağısına taşıyordu. Havuçtan kılıcımı gördüğünde, bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Zayıf ışıkta yüzümün kızardığını fark etmediğini ummaktan başka çarem yoktu.

Sonunda mobilim bipleyerek, doğru derinliğe yaklaştığımı bildirdi. Dikkatli bir şekilde, omuz hizasında kalan uzun bir delik açtıktan sonra, içine uzanıp patlayıcıları yerleştireceğimiz küçük bir "oda" yaratmaya başladım.

Prof elinde kovasıyla geri dönüp, neyle meşgul olduğumu gördüğünde, önce mobilinin ekranına, ardından tavana baktıktan sonra, küçük bir çekiçle tavanın metal yüzeyine yumuşakça birkaç

kez vurdu. Benim için, yüzeye olan mesafeye göre tavandan çıkan seste herhangi bir farklılık olmasa da, başını salladı.

“Biliyor musun?” dedim. Bu tensörlerin fizik kurallarına karşı geldiğinden eminim.”

“Ne? Parmaklarınla katı metali buharlaştırmak normal bir şey değil mi yani?”

“Bundan fazlası geçerli,” dedim. “Bence normalde olması gerekenden daha az toz çıkarıyoruz. Çıkan toz her zaman bir şekilde çöküyor ve kesinlikle çeliğin içinde açılan oyuğu dolduramıyor. Oysa, toz çelikten daha yoğun olmadığı sürece bu olamaz ve çelikten daha yoğun olması da imkânsız.”

Prof homurdanarak, yeniden kovayı doldurmaya koyuldu.

“Epikler hakkındaki hiçbir şey akla mantığa sığmıyor,” dedim, açtığım deliğin içinden tozları çıkarırken. “Güçleri bile.” Duraksadım. “Hatta, özellikle güçleri.”

“Orası öyle,” dedi Prof. Kovasını doldurmaya devam etti. “Sana bir özür borçluyum evlat. Sana karşı davranışımla ilgili.”

“Tia bunu açıkladı,” dedim, sektirmeden. “Geçmişinde bazı şeyler olduğunu söyledi. Tensörlerle ilgili bir şeyler. Bunu anlıyorum. Sorun yok.”

“Hayır, değil. Sorun, tensörleri kullandığımda ne olduğu. Ben... eh, Tia’nın dediği gibi. Geçmişim. Özür dilerim. Davranışlarımı haklı çıkarmanın bir yolu yok. Özellikle de yaşadığın şeyi düşününce.”

“Çok kötü değildi,” dedim. “Demek istediğim, yaptığın şey.” *Gerisi korkunçtu.* Kollarımda ölmekte olan bir kızla yaptığım uzun yürüyüşü düşünmemeye çalıştım. Sonunda kurtaramadığım bir kızı. Elimi deliğin içine ittim. “Orada harikaydın Prof. Bence tensörleri yalnızca Steelheart’ın karşısına çıktığımızda değil, her zaman kullanmalısın. Orada yaptıklarını düşün...

“SUS.”

Donup kalmıştım. Prof’un ses tonu, sırtımdan aşağı bir şok dalgasının inmesine yol açmıştı.

Prof derin nefesler alıp veriyordu; elleri çelik tozunun içine gömülüydü. Gözlerini kapadı. “Bu şekilde konuşma evlat. Bu bana iyi gelmiyor. Lütfen.”

“Peki,” dedim, dikkatli bir şekilde.

“Sadece... özrümü kabul et, bunu yapmak istiyorsan.”

“Elbette.”

Prof başını sallayıp yeniden işine döndü.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim. “Merak etme, ondan bahsetmeyeceğim... anladın işte. En azından doğrudan bahsetmeyeceğim.”

“O zaman sorabilirsin.”

“Pekâlâ. Bu şeyleri sen icat ettin. Bu inanılmaz şeyleri. Hasarbantlarını, ceketleri. Abraham’ın bana açıkladığı kadarıyla, Asileri kurduğun sıralarda bu aletlere sahipmişsin zaten.”

“Öyle.”

“O halde... neden bizim için başka bir şey yapmıyorsun? Epik güçlerini temel alan yeni bir tür silah, belki? Demek istediğim, Diamond gibilerine bilgi satıyorsun ve o da, senden aldığı bilgiyi bunun gibi teknolojiler üzerinde çalışan bilim insanlarına satıyor. Bence sen, bu bilim insanları kadar iyi olmalısın. Bu bilgiyi kullanmak yerine, neden satıyorsun?”

Prof birkaç dakika sessizlik içinde çalıştıktan sonra, açtığım deliğin içinden tozları çıkarmama yardımcı olmak için yanıma geldi. “Bu iyi bir soru. Bunu Abraham ya da Cody’ye sordun mu?”

Yüzümü buruşturdum. “Cody her zaman cinlerden, perilerden filan konuşuyor. İrlandalıların atalarından çaldığını iddia ettiği cinler, periler. Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum.” “Ciddi değil. Sadece, bu türden şeyler söylediğinde insanların verdiği tepkileri görmekten hoşlanıyor.”

“Abraham ise bunun nedenini, eskiden olduğu gibi bir laboratuvarımın olmamasına bağlıyor. Elinin altında doğru ekipman olmadan, yeni teknolojiler tasarlayamayacağım söylüyor.” “Abraham çok düşünceli bir adamdır. Peki sen ne düşünüyorsun?”

“Ben, ihtiyacın olduğunda patlayıcı, motor, hatta helikopter satın alacak kaynakları bulabiliyorsan ya da bunları çalabiliyorsan, kendine bir laboratuvar da edinebileceğini düşünüyorum. Bu yüzden başka bir neden olmalı.”

Prof ellerindeki tozu silkeledikten sonra, dönüp bana baktı. “Pekâlâ. Bu konunun nereye gittiğini görebiliyorum.

Geçmişim hakkında tek bir soru sorabilirsin." Bunu sanki bir lütuf gibi söylemişti; bir tür... kefaret gibi. Kısmen geçmişinde olanlar yüzünden bana kötü davranmış ve bunun karşılığında, bana geçmişiyle ilgili tek bir soru sorma hakkını tanımıştı.

Bu durum karşısında tam anlamıyla hazırlıksız yakalanmıştım. Ne bilmek istiyordum? Tensörleri nasıl icat ettiğini mi sormalıydım? Ya da tensörleri kullanmak istememesine neden olan şeyi mi? Soracağım soru için kendini hazırlıyormuş gibi görünüyordu.

Onu *geçmişinin derinliklerine sürüklemek istemiyorum,* diye düşündüm. Onu *bu kadar ciddi bir şekilde etkilediği belliyken, bunu yapamam.* Nasıl birinin beni Megan'la ilgili hatıralarımın içine sürüklemesini istemiyorsam, ben de aynısını Prof'a yapmak istemezdim.

Bu yüzden daha yumuşak bir konu seçmeye çalıştım. *"Kimdin* sen?" diye sordum. "Calamity'den önce. Mesleğin neydi?"

Prof şaşırmış gibiydi. "Sorun bu mu yani?"

"Evet."

"Bunu bilmek istediğine emin misin?"

Başımı salladım.

"Beşinci sınıflara ders veren bir fen öğretmeniydim." dedi.

Şakasına gülmek için ağzımı açtım ama ses tonu kararsızlığa düşmeme neden olmuştu.

"Gerçekten mi?" dedim en sonunda.

"Gerçekten. Bir Epik okulumu yıktı. Bu olduğunda... bu olduğunda dersler sürüyordu." Yüzünden karmakarışık duygular geçerken, duvara baktı. Yeniden bir maske takmaya çalışıyormuş gibiydi.

Ben de masum bir soru sorduğumu sanıyordum. "Ama tensörler," dedim. "Hasarbandı. Bir noktada, laboratuvarlarda çalışmış olman lazım, öyle değil mi?"

"Hayır," dedi. "Tensörlerle hasarbandı bana ait icatlar değil. Diğerleri yalnızca bunları benim icat ettiğimi sanıyor. Ama ben değilim."

Açık ettiği bu bilgiyle donakalmıştım.

Prof kovalarım toparlamak için arkasına döndü. "Okuldaki çocuklar da bana Prof derdi. Profesör olmasam da, bu isim üzerime yapışıp kaldı. Aslında üniversiteye bile gitmedim. Fen öğretmeni olmam da tesadüf eseri gerçekleşti. Sevdiğim şey öğretmekti. En azından, çocuklara bir şeyler öğretmenin işleri değiştirebileceğini düşündüğüm zamanlar, bunu severdim." Beni sorular içinde bırakarak, tünelin aşağısına yürüyüp gitti.

"Bu kadar. Artık önüne dönebilirsin."

Sırtımı yasladığım merdivenden çekilerek, omuzlarımdaki çantayı düzelttim. Tepemdeki merdivende dengede duran Cody, boştaki eliyle kaynak maskesini çıkarıp alnındaki teri sildi. Sahanın altındaki cebi açmamın üzerinden yalnızca birkaç saat geçmişti. Cody'le birlikte bu zamanı, stadyumun orasında burasında daha küçük tünellerle delikler açarak geçirmiştik. Desteğin gerekli olduğu yerlerde, Cody kaynak aletiyle işe girişiyordu.

Elimizdeki en son iş, çarpışmanın başlangıcında benim duracağım keskin nişancı yuvasını yapmaktı. Burası, stadyumun batı tarafında, kırk beş metre çizgisi hizasında, tribünlerin ikinci katında kalıyordu. Buranın yukarıdan görülebilir olmasını istemediğimizden, zeminin altında bir boşluk açmak için tensörü kullanmış; koltukların önünde kalan alçak duvar üzerinden nişan alınabilecek şekilde başımı ve kollarımı çıkarabileceğim yetmiş santimlik kısım haricinde, boşluğun üzerini iki buçuk santimlik çelik yüzeyle kapalı tutmuştuk.

Cody, merdivende tünediği yerden uzanıp, tribünün altında açtığım boşluğun zeminine kaynak yaparak kapattığı metal çerçeveyi eliyle oynattı. Keskin nişancı yuvasına girip beklerken bu çerçevenin beni taşıyabileceğinden emin olmuş halde başını salladı. Tribünün bu kısmında zemin, içine saklanılacak kadar derin bir boşluğun açılamayacağı ölçüde ince olduğundan, bu soruna metal çerçeveyle çözüm getirmiştik.

"Şimdi sırada ne var?" diye sordum, Cody merdivenden inerken. "Bu kısmın daha ilerisindeki kaçış deliğini yapmaya ne dersin?"

Cody, kaynak aletlerini omzuna asıp, kramp girmiş sırtını esnetti. "Abraham arayıp, morötesi projektörlerle

ilgileneceğini söyledi. Az önce sahanın altındaki boşluğa patlayıcıları döşemeyi bitirmiş. O yüzden gidip şu projektörler için biraz kaynak yapmam lazım. Bir sonraki deliği kendi başına halledebilirsin. Ama merdiveni oraya taşırken sana yardım edeceğim. Şu ana dek açılan deliklerde gayet iş çıkardın delikanlı."

"Yani *delikanlı* lafına geri mi döndün? *Ahbap* ne oldu?"

"Bir şeyi fark ettim," dedi Cody, aşağı indirdiği merdiveni tepesinden katlarken. "Avustralyalı atalarımdan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

"Yani?" Katlanmış merdiveni arkasından tutup, stadyumun içlerine yürüyen Cody'yi takip ettim.

"Esasen İskoçya'dan gelmiş onlar. Yani gerçekten özüme döneceksem, İskoç aksanıyla Avustralyaca konuşabilmem lazım." Tribünlerin altında kalan, büyük, kavisli bir salonu andıran zifiri karanlık alanda yürüdük. Sanırım buraya geçiş alanı deniyordu. Planlanmış bir sonraki kaçış deliğinin alt ucu, bu alanın ilerisindeki tuvaletlerden birinin içindeydi. "Avustralya-İskoç-Tennesse aksam, ha? Bunun üzerinde çalışıyor musun bari?" "Elbette hayır," dedi Cody. "Ben deh değilim delikanlı. Yalnızca biraz eksantrik biriyim, o kadar."

Cody'ye gülerken, kafamı çevirip sahaya baktım. "Bunu gerçekten deneyeceğiz, değil mi?"

"Denesek iyi olur. Kazanacağımız üzerine Abraham'la yirmi papel bahse girdim."

"Ben sadece... buna inanması çok zor. Hayatımın on yılını bugünü planlayarak geçirdim Cody. Hayatımın yarısından fazlasını. Artık zamanı geldi. Hiçbir şeyin kafamda kurduklarımla alakası yok ama işte, o gün geldi çattı."

"Gurur duymalısın," dedi Cody. "Asiler, yaptıkları şeyi sadece beş yıldan biraz daha uzun süredir yapıyor. Değişiklik yok, gerçek sürprizler yok, büyük riskler yok." Elini kaldırıp sol kulağını kaşıdı. "Çoğu zaman, atıl konuma geçip geçmediğimizi düşünürdüm. Hiçbir zaman da herhangi bir değişiklik önermek için yeterli argümanı toparlayamamışımdır. Belli ki biraz silkelenip kendimize gelmemiz için, dışarıdan birinin aramıza katılması gerekiyormuş."

"Steelheart'a saldırmak, senin için 'biraz silkelenmek' demek mi yani?"

"Eh, sonuçta bizleri Tia'nın kolalarını çalmaya çalışmak gibi *gerçekten* delice bir şeye sürüklemiş değilsin."

Tuvaletin önüne geldiğimizde merdiveni yere bıraktık ve Cody birkaç patlayıcı yerleştirmeyi düşündüğü karşı duvara yürüdü. Bu patlayıcıları dikkatleri dağıtmak için kullanmayı planlıyorduk; gerekli olduğunda bunları Abraham patlatacaktı. Anlık bir duraksamanın ardından, silgiye benzeyen minik patlayıcı kapsüllerimden birini çıkardım. "Belki de bunlardan birini patlayıcıların üzerine koysam iyi olur," dedim. "Patlatmak için ikinci bir kişiye gerek olursa diye."

Cody, çenesini ovuşturarak elimdeki kapsüle baktı. Ne demek istediğimi anlamıştı. Ancak Abraham öldürüldüğü takdirde düzeneği patlatmak için ikinci birine ihtiyacımız olurdu. Bu şekilde düşünmekten memnun değildim ama Megan'dan sonra... eh, eskiden olduğuna göre, artık herkes çok daha kırılgan görünüyordu gözüme.

"Biliyor musun?" dedi Cody, kapsülü elimden alarak. "Patlayıcılar için yedek sistem kuracaksak, bunun sahanın altındakiler için olmasını isterim. Kaçışımızı sağlayacaklarından, en önemli patlayıcılar onlar."

"Sanırım öyle," dedim.

"Bunu alıp, deliği kaynakla kapatmadan önce patlayıcıların üzerine taksam, senin için dert olur mu?" diye sordu Cody.

"Prof'un bunu onaylayacağını düşünerek, hayır elbette."

"Prof fazladan önlem alınmasından hoşlanır," dedi Cody, kapsülü cebine atarak. "Sen sadece şu kalemsi fünye zamazingonu el altında tut ve sakın kazayla *tepesine basayım* deme."

Cody avare adımlarla sahanın altında kalan tünele doğru giderken, ben de işe koyulmak için merdiveni alıp tuvalete girdim.

İçeri girer girmez, sıktığım yumruğumu havada savurup, çelik tozları üzerime yağarken yere eğildim. *Demek böyle yaptı,* diye düşündüm, parmaklarımı esnetirken. Prof'un kılıç numarasını nasıl yaptığını çözememiştim ama yumruğumu kullanarak önümdeki şeyleri buharlaştırmakta ustalaşıyordum. Bu, elimin hareketlerini

takip etmeleri için tensörün yaydığı ses dalgalarını kontrol edebilmekle ilgili olmalıydı... dalgaları elimin etrafını saran bir kabuğa dönüştürmek gibi bir şeydi.

Doğru yapıldığında, tensörün yaydığı dalga yumruğumun hareketlerini izliyordu. Bu, dumanın elinizin hareketlerini takip etmesine benzer bir durumdu. Gülümseyerek, elimi silkeledim. Sonunda bunu çözmüştüm. Daha fazla çalışmak zorunda kalmadan çözmem iyi olmuştu çünkü artık eklemlerim ağrımaya başlamıştı.

Merdivene çıkıp, daha sıradan tensör hareketleriyle deliğe şeklini vererek işimi bitirdim. Açtığım delikten dışarı baktığımda, kapkaranlık gökyüzünü görebiliyordum. *Bir gün, yeniden güneşi görmek isterdim,* diye düşündüm. Yalnızca karanlık vardı. Karanlık ve tepemizde, uzaklarda bir yerde yanmakta olan Calamity.

Merdivenin tepesine tırmanarak üst tribünlerin ikinci katına çıktığım anda, birdenbire, aklıma gelen gerçeküstü bir hatırayla donakaldım. Burası, stadyuma geldiğim tek sefer oturduğum yere çok yakındı. Babam, ikimize bilet alabilmek için bir süre aşırı tutumlu davranmıştı. Hangi takıma karşı oynadığımızı hatırlayamıyordum ama babamın aldığı sosislinin tadı hâlâ aklımdaydı. Ve babamın coşkusu, heyecanı.

Koltukların arasına çömeldim; göze çarpmak istemiyordum. Kentin enerjisi kesilmiş olduğundan Steelheart'ın casus dronları[19] muhtemelen artık devre dışı kalmıştı ama gene de Steelheart, Limelight için kente gözcüler yollamış olabilirdi. Mümkün olduğu kadar gözden uzak kalmakta fayda vardı.

Çantamdan çıkardığım halatı çelik koltuklardan birinin ayağına bağladıktan sonra, merdivene göre çok daha hızlı bir kaçışa imkân tanıyacak şekilde ucunu aşağı sarkıtıp, yeniden deliğe girerek tuvalete indim. Merdiveni ve artık boşalmış olan çantamı tuvalet kabinlerinden birine saklayıp, tribüne doğru yürüdüm.

Abraham beni bekliyordu. Kaslı kollarını kavuşturmuş; düşünceli bir ifadeyle aşağı kat tribünlerine inen geçidin duvarına yaslanmıştı.

"Morötesi projektörlerinin hepsinin takılmış olduğunu anlıyorum, öyle mi?" dedim.

Abraham başını salladı. “Stadyumun kendi projektörlerini kullanabilmek çok güzel olurdu.”

Güldüm. “Bunu görmek isterdim. Ampulleri çeliğe dönüşmüş ve soketlerine dek erimiş olan ışıkların yandığını görmek güzel olurdu gerçekten.”

Bir süre orada durup savaş alanına baktık. Mobilimi kontrol ettim. Sabahın çok erken saatleriydi; Steelheart’ı saat 5’te çağırmayı planlamıştık. Bu saatte, artık araçları ve güçlendirilmiş zırhları olmayan Steelheart’ın askerlerinin, gece boyunca yağmaları engellemeye çalışmaktan yorgun düşmüş olacağını umuyorduk. Asiler ise zaten genellikle gece mesaisi yapardı.

“Planlanan zamana on beş dakika kaldı,” dedim. “Cody kaynak işlerini bitirdi mi? Prof’la Tia daha dönmedi mi?” “Cody kaynağı tamamladı; şu anda çarpışmadaki konumuna geçiyor olmalı. Prof çok geçmeden gelir. Bir helikopter bulmayı başardılar ve Edmund da, Tia’ya, helikoptere enerji verebilmesi için kendi güçlerini aktardı. Tia, yerimizi kimseye belli etmemek için, helikopteri kent dışında bir noktaya indirdi.” İşler ters gittiği takdirde, Tia helikopterle gelip, sahanın altındaki bomba düzeneği patlarken bizi buradan kaçıracaktı. Kaçışımızı gizlemek için tribünlere döşediğimiz patlayıcılarla ikinci bir duman perdesi oluşturacaktık.

Gene de, Prof’la hemfikirdim. Bir helikopterle Steelheart’tan daha hızlı uçmak ya da daha yüksek ateş gücüne sahip olmak mümkün değildi. Son hesaplaşmamız burada olacaktı. Ya Steelheart’ı mağlup edecek ya ölecektik.

Mobil ekranımın yanıp sönmesiyle, kulağımın içinde Prof’un sesini duydum. “Döndüm. Tia da hazır.” Duraksadı. “Hadi bitirelim şu işi.”

35

Görev yerim tribünlerin ikinci katının ön kısmı olduğundan, bu noktada ayakta durduğum takdirde en aşağıdaki koltukları bile görebilirdim. Ama açtığımız eğreti deliğin içinde tıkılı durumda olduğumdan, bu koltuklar görüş alanımın dışında kalıyordu. Diğer taraftan, sahayı rahat bir şekilde görebiliyordum.

Bu konum stadyumun çevresinde olan biteni takip etmeme yetecek kadar yüksekte kalmamı sağlarken, aynı zamanda babamın tabancasıyla Steelheart'a ateş etme şansına sahip olduğum takdirde, sahaya hızla inebileceğim bir güzergâh da tanıyordu. Tribünün üst kısmında kalan delik ve delikten aşağı sarkıttığım halat sayesinde hızlı bir şekilde sahaya ulaşabilirdim.

İş bu noktaya gelirse, aşağı inerek gizlice ona saldırmayı deneyecektim. Gerçi bunun, yalnızca su tabancasıyla bir aslana gizlice yaklaşmaktan pek bir farkı yoktu.

Görev yerim olan deliğe girip beklemeye başladım. Ten-sörümü sol elime takmıştım; sağ elim tabancamın kabzasını kavramıştı. Cody'nin verdiği yedek tüfeklerden biri şu an için arkamda, yerde duruyordu.

Ve gökyüzünde havai fişekler patladı. Stadyumun çevresindeki dört noktadan atılan fişekler inanılmaz kıvılcımlar çıkararak karanlık gökyüzünü aydınlatmıştı. Abraham'ın, saf yeşil tonlarda ışık veren havai fişekleri nereden bulduğunu bilmiyordum ama bu işaretin görüldüğüne ve anlaşıldığına şüphe yoktu.

Zaman gelmiş olmalıydı. Steelheart gerçekten de gelecek miydi?

Havai fişeklerin aydınlığı zayıflamaya başladı. "Elimde bir şey var," dedi Abraham, kulaklarımızın içinde. Her zamanki gibi, hafif Fransız aksanıyla bilerek yanlış hecelerin üzerine vurgu yapıyordu. Abraham yüksek, Cody ise alçak keskin nişancı noktalarını tutmuşlardı. Cody daha iyi bir nişancı olmasına rağmen, Abaraham'ın dövüşün dışında kalması için uzakta olması gerekiyordu. Abraham'ın görevi, gerektiğinde uzaktan morötesi

projektörleri açmak ya da stratejik açıdan önem taşıyan patlayıcıları patlatmaktı. "Evet, gerçekten de geliyorlar. İnfaz Gücü kamyonlarından oluşan bir konvoy. Ama henüz Steelheart'a dair bir işaret yok."

Babamın tabancasını kılıfına sokup, tüfeği almak için uzandım. Elime aldığım anda tüfek çok yeni olduğunu hissettirmişti. Tüfekler sürekli kullanılan, sevilen silahlar olmalıydı. Tüfeğinize aşina olmalıydınız. Ancak bundan sonra, elinizdeki tüfeğin güvenilirliğinden emin olabilir; nasıl ateş edeceğini, ne zaman sıkışacağını, nişangâhın ne derece doğru olduğunu ancak bu şekilde bilebilirdiniz. Silahların en kötü hali, tıpkı ayakkabılar gibi, yepyeni oldukları zamanlardı.

Gene de, tabancaya bel bağlayamazdım. Tabancalarla yük treninden daha küçük olan şeyleri vurmakta ciddi sıkıntı yaşıyordum. Tabancayı deneyeceksem, öncelikle Steelheart'ın dibine sokulmam gerekiyordu. Ama beni Steelheart'ın yakınma gönderme riskine girmeden önce, Abraham'la Cody'nin diğer teorileri denemesine karar verilmişti.

"Stada yaklaşıyorlar," dedi Abraham. "Onları kaybettim." "Ben görebiliyorum Abraham," dedi Tia. "Kamera altı." Tia kentin dışında bekleyen helikopterde olsa da, Edmund'ın kendisine aktardığı güçler sayesinde, etrafı gözlemek için kurduğumuz bir dizi kamerayı takip ediyordu.

"Tamamdır," dedi Abraham. "Evet, etrafa yayılıyorlar. Doğrudan stadın içine gireceklerini sanmıştım ama bunu yapmıyorlar"

"Güzel," dedi Cody. "Bu durum, çapraz ateş hattı kurmayı kolaylaştırır."

Tabii, Steelheart gelirse, diye düşündüm. Bu benim hem korkum hem umudumdu. Steelheart gelmezse, Limelight'ın bir tehdit olduğuna inanmadığı anlamına gelirdi bu. Bu durum, Asilerin kentten kaçmasını kolaylaştırırdı. Operasyon başarısızlıkla sonuçlanır ama biz elimizden geleni denemiş olurduk. Neredeyse bunun gerçekleşmesini isteyecek haldeydim.

Ama Steelheart gelip hepimizi öldürürse, onları bu yola soktuğum için dökülen kanın sorumlusu ben olurdum. Bu gerçek daha önceden kafama takılmıyordu ama artık içim içimi yiyordu. Futbol sahasına bir bakış attım ama bir şey göremedim. Arkama dönüp, yukarıda kalan tribünlere baktım.

Arkada, karanlığın içinde bir hareketlenme çarptı gözüme. Altın parıldaması gibi bir şey gördüğümü sandım.

"Çocuklar," diye fısıldadım. "Sanırım tepede birini gördüm." "İmkânsız," dedi Tia. "Bütün girişleri izliyorum."

"Size söylüyorum; bir şey *gördüm.*"

"Kamera on dört... on beş... David, orada kimse yok." "Sakin ol evlat," dedi Prof. Sahanın altında açtığımız tünelde saklanmıştı ve yalnızca Steelheart geldiği takdirde ortaya çıkacaktı. Steelheart'ı öldürmek için bütün yolları denemeden sahanın altındaki patlayıcıları patlatmamaya karar vermiştik.

Prof'un ellerinde tensörler vardı. Onları kullanmak durumunda kalmak istemediğini tahmin ediyordum.

Bekledik. Tia'yla Abraham, İnfaz Gücü'nün hareketlerine dair canlı anlatımlar yapıyorlardı. Zemindeki askerler stadyumun etrafını sarıp bildikleri bütün çıkışları kapattıktan sonra, yavaşça içeri sızmaya başlamışlardı. Tribünlerdeki birkaç noktaya keskin nişancılarını yerleştirirken aramızdan kimseyi bulamadılar. Stadyum çok büyüktü ve biz de çok iyi saklanmıştık. Tünel-açılamaz sanılan yerlerde tünel açabildiğiniz takdirde, kendinize gizlenecek çok ilginç yerler yaratabiliyordunuz.

"Beni hoparlörlere bağla," dedi Prof, yumuşak bir sesle.

"Tamamdır," dedi Abraham.

Prof'un, "Buraya solucanlarla çarpışmak için gelmedim!" diye kükremesiyle, kurduğumuz büyük hoparlörlerde patlayan sesi bütün stadyumda yankılanmıştı. "Yüce Steelheart'ın cesareti bu kadar mı? Canımı sıkmak için mantar tabancalarıyla minik adamlar yollamak mı? Neredesin, Newcago'nun İmparatoru? Benden bu kadar mı korkuyorsun?"

Stadyuma sessizlik çöktü.

"Askerlerin tribünlerde konuşlanma şeklini fark ettiniz mi?" diye sordu Abraham. "Oldukça bilinçli kurulmuş bir düzen

bu. Birbirlerini vurmamak için bunu özellikle düşünmüşler gibi. Steelheart'ı çapraz ateşte sıkıştırmakta zorlanacağız."

Omzumun üzerinden arkama bakmaya devam ediyordum. Ama arkamdaki koltuklarda başka bir hareket göremedim.

"Ah," dedi Abraham, yumuşak bir sesle. "İşe yaradı. Geliyor. Onu gökyüzünde görebiliyorum."

Tüfeğimi kaldırıp dürbünümle gökyüzünü tarayarak bekledim. Çok geçmeden, karanlıkta yaklaşmakta olan bir ışık noktası çarptı gözüme. Bu ışık yavaş yavaş, stadyumun merkezine doğru uçmakta olan üç figüre dönüştü. Sahaya inen Nightwielder cisim-siz bir halde havada süzülüyormuş gibi görünüyordu. Hemen yanma inen Firefight'ın alevler içindeki insansı biçimi öylesine parlaktı ki, gözlerimde ardışık görüntülerin kalmasına neden olmuştu.

Steelheart ikisinin arasına indiğinde, nefesim boğazımda takılıp kaldı. Tam anlamıyla donmuştum.

Bankayı yok etmesinin üzerinden geçen on senede çok az değişmişti. Yüzünde aynı küstah ifade vardı; mükemmel bir şekilde biçim verilmiş saçları da aynıydı. İnsanüstü bir şekle sahip kaslı vücudu gene siyah-gümüş renklerde bir pelerinle örtülüydü. Yumuşak sarı bir ışığın yayıldığı yumruklarından duman yükseliyordu. Saçlarında yer yer gümüş renkli teller göze çarpıyordu. Epikler sıradan insanlara kıyasla çok daha yavaş yaşlanıyor olmalarına rağmen, gene de yaşlanıyorlardı.

Steelheart'ın etrafında dönen rüzgâr gümüşümsü zeminde birikmiş olan tozları savururken, gözlerimi ondan alamadığımı fark ettim. Babamın katili. Buradaydı. *En sonunda.* Banka kasasından çıkardığımız ıvır zıvırı fark etmemiş gibi görünüyordu. Kasadan çıkanları, amacımızı maskelemek için getirdiğimiz çöplerin içine karıştırarak sahaya yaymıştık.

Kasanın içindekiler, bankada olduğu kadar yakın duruyordu Steelheart'a. Parmağım tüfeğin tetiğinde kıpırdandı. Parmağımı tetiğin üzerine getirmiş olduğumun bile farkında değildim aslında.

Dikkatli bir şekilde geri çektim. Steelheart'ın geberdiğini görmek istiyordum ama bu ölümün illa benim elimden olması gerekmiyordu. Olduğum yerde gizlenmeye devam

etmeliydim; görevim onu tabancayla vurmaktı ve çok uzaktaydı. Şu anda ateş etsem, ıskalayıp yerimi açık etmiş olurdum.

"Sanırım partiyi başlatıyorum," dedi Cody, yumuşakça. Bulunduğu konum geri çekilmek açısından en kolayı olduğundan, kasanın içindekilerle ilgili teoriyi test etmek için ilk Cody ateş edecekti.

"Olumlu," dedi Prof. "Atışım yap Cody."

"Pekâlâ seni Calamity'nin parlağı," dedi Cody, aynı yumuşak sesle. "Bakalım bu çerçöpü buraya taşımamıza değmiş mi?" Havada bir el silah sesi patladı.

36

Tüfeğin dürbünüyle Steelheart'ın yüzüne odaklanmıştım. Epey belirgin bir şekilde, kafasına yandan isabet ederek saçını bozan kurşunu gördüğüme yemin edebilirdim. Cody isabetli bir atış yapmıştı ama kurşun Steelheart'ın cildinde çiziğe bile neden olmamıştı.

Steelheart yerinden kıpırdamadı.

İnfaz Gücü ise anında tepki verdi; bağırıp çağıran askerler nereden ateş edildiğini anlamaya çalışıyordu. İnfaz Gücü'nü görmezden gelerek Steelheart'a odaklandım. Önemli olan sadece oydu.

Birkaç el silah sesi daha geldi; Cody hedefini vurduğundan emin olmak istiyordu. "Kahretsin! Atışlarımın hiçbirinin nereye isabet ettiğini göremedim. Ama bunlardan biri isabet etmiş olmalı."

"Bunu teyit edebilecek biri var mı?" diye sordu Prof, derhal.

"İsabet etti," dedim, halen gözüm dürbündeyken. "İşe yaramadı."

Tia'nın mırıldandığı küfürleri duydum.

"Cody, uzaklaş," dedi Abraham. "Yerini saptadılar."

"İkinci aşamaya geçiyoruz," dedi Prof, sertçe. Sesinde huzursuzluk olsa da, kontrollüydü.

Steelheart gayet sakin bir havada etrafında dönerek, elleri parıltılar saçmaya devam ederken, stadyuma baktı. Topraklarını inceleyen bir kral gibiydi. İkinci aşamada yapılması gerekenler, Abraham'ın dikkatleri dağıtmak için birkaç patlayıcı patlatması ve bir çapraz ateş durumu oluşturmaktı. Benim rolümse tabancayla sahaya sızıp atış yapabileceğim bir konuma geçmekti. Abraham'ın konumunu mümkün olduğunca gizli tutmak istiyorduk; böylelikle, İnfaz Gücü askerlerini etrafta koşturmak için patlayıcıları istediği gibi kullanabilirdi.

"Abraham," dedi Prof. "Şunları..."

"Nightwielder harekete geçti!" diye araya girdi Tia. "Firefight da!"

Kendimi zorlayarak dürbünden geri çekildim. Alevler içinde hızla ilerleyen Firefight tribünlerin altındaki geçitlerden birinin girişine yönelmişti. Nightwielder ise havada süzülüyordu.

Tam benim saklandığım yere doğru geliyordu.

İmkânsız, diye düşündüm. *Bunu...*

O anda İnfaz Gücü askerleri konumlandıkları noktalardan ateşe başladı. Ama Cody'nin bulunduğu yere değil, tribünlerdeki başka alanlara ateş ediyorlardı. Gizli durumdaki ilk morötesi projektör patlayana dek kafam karışmış bir halde bakakalmıştım.

"Tepemize binecekler," diye haykırdım, geriye çekilirken. "Projektörleri vuruyorlar!"

"Lanet olsun!" dedi Tia, İnfaz Gücü askerlerinin vurduğu diğer projektörler de sırayla patlarken. "Bütün bu projektörlerin yerlerini saptamış olmalarına imkân yok!"

"Burada fena halde yanlış giden bir şey var," dedi Abraham. "Dikkatleri dağıtacak ilk patlama geliyor." Tüfeğimi omzuma asıp saklandığım delikten dışarı tırmanırken, stadyum şiddetli bir patlamayla sarsıldı. Koltukların arasında kalan basamakları yıldırım hızıyla çıkmaya başladım.

Birkaç gün önce İnfaz Gücü peşime takıldığında çelik dehlizlerde edindiğim deneyime kıyasla, buradaki silah sesleri daha yumuşak kalıyordu.

"Nightwielder senin peşinde David!" dedi Tia. "Nerede saklandığını *biliyordu.* Stadyumdaki hazırlıklarımızı izlemiş olmalılar."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Prof. "Hazırlıklarımızı izledi-lerse, bizi daha önceden durdurmaya çalışırlardı."

"Steelheart ne yapıyor?" diye sordu Cody, koşmakta olduğu için nefes nefese kalmış bir halde.

Asilerin konuşmalarını zorlukla takip edebiliyordum. Bir kez olsun omzumun üzerinden dönüp arkama bakmadan, tepedeki kaçış deliğine koştum. Etrafımdaki koltukların gölgeleri uzamaya başlamıştı. Karanlığın uzuvları üzerime uzanan parmakları andırıyordu. Bu gölgelerin ortasında, bir anda, önümdeki basamaklarda kıvılcımlar çıktı.

“İnfaz Gücü’nün keskin nişancısı!” dedi Tia. “Hedefinde sen varsın David!”

“Nişancının yerini saptadım,” dedi Abraham. Silah seslerinin arasında Abraham’ın yaptığı nokta atışın sesini duyamamıştım ama üzerime açılan ateş kesilmişti. Ama Abraham da bu atışı yaparak kendi yerini açık etmiş olabilirdi.

Kahretsin! Her şey çok hızlı bir şekilde Calamity’nin dibine doğru ilerliyordu. Koltuklardan birine bağladığım halatı elime alıp, fenerimi kullanarak el yordamıyla kaçış deliğini aradım. Etrafımı sarmış olan gölgeler canlanmış gibiydi; geçen her saniyeyle daha da yaklaşıyorlardı. Deliğin etrafındaki gölgeleri yok etmek için feneri açık tutup, tek elimle halatı kavrayarak kendimi aşağı bıraktım. Neyse ki fenerin morötesi ışığı Nightwielder’ın kendisi gibi, gölgelerini de etkisiz hale getiriyordu.

“Hâlâ peşinde,” dedi Tia. “Night...”

“Ne?” dedim, telaşla. Halatı tensörlü elimle tutmuş, düşüşümü yumuşatmak için ayaklarımı halata sarmıştım. İkinci kat koltuklarının altında kalan açık alanı geçip, stadyumun içlerine girdim. Halattan kayarken oluşan sürtünme nedeniyle elim ısınmıştı ama tensörün bu işi yırtılmadan halledeceği yönünde beni temin eden Prof haklı çıkmıştı.

Tuvaletin tavanından iç kesimlerin zifiri karanlığına düşmüştüm. Koltukların altında kalan açık alandan VIP bölmelerinin bulunduğu yere geçtim. Bir zamanlar bu bölmelerin sahaya bakan yüzü bütünüyle camdı ama elbette cam yüzey çeliğe dönüşmüş olduğundan, stadyum artık görünmüyordu. Bu nedenle depo gibi bir yere girmiş oldum.

Belli belirsiz gelen silah seslerini hâlâ duyabiliyordum; sesler stadyumun derinlerinde yankılanıyordu. Fenerimin filtresinden geçen ışık esas olarak morötesi olsa da, mavi tonda zayıf bir ışık da veriyordu.

“Nightwielder tribünlere daldı,” diye fısıldadı Tia. “Onu kaybettim. Sanırım bunu kameralara görünmemek için yaptı.”

Yani bu numarayı çeken bir tek biz değilmişiz, diye düşündüm, kalbim göğsümü yırtacakmış gibi atarken. Nightwielder

beni haklamak için gelmişti. Bu onun için kan davası gibiydi. Zayıf tarafını ortaya çıkaranın ben olduğumu biliyordu.

Gerginlik içinde feneri etrafa tuttum. Nightwielder her an üzerime atlayabilirdi ama elimde morötesi ışık veren bir fener olduğunu tahmin ediyor olması gerekirdi. Bunun onu daha temkinli hareket etmeye yönelteceğini umuyordum. Babamın tabancasını kılıfından çıkardım. Bir elimde feneri, diğerinde tabancayı tutuyordum. Yeni tüfeğim omzuma asılıydı.

Hareket etmeye devam etmeliyim, diye düşündüm. *Onun önünde kalabilirsem, ondan kurtulabilirim.* Tuvaletler, ofisler, soyunma odaları, VIP bölmeleri gibi yerlerin içinde ve dışında birçok tünel açmıştık.

Morötesi fener çok zayıf bir aydınlık sağlasa da, ben yeraltı sokaklarında yaşayan biriydim. Bu kadar ışık bana yeter de artardı. Fenerin ışığı beyaz renkli nesnelerin hayaletimsi bir tonda parıldamasına neden oluyordu; bunun yerimi elevereceğinden endişe ediyordum. Acaba feneri kapatıp el yordamıyla mı ilerlemeliydim?

Hayır. Fener Nightwielder'a karşı tek silahımdı. Beni gölgeleriyle boğabilecek bir Epik'e karşı elim boş duramazdım. Gömütü andıran bir koridorda yavaşça ilerledim. İhtiyacım olan...

Donup kaldım. İlerideki gölgelerin içinde ne vardı? Fenerimi o tarafa çevirdim. Işık, Büyük Dönüşüm'de zemine sabitlenmiş olan, zamanında ıskartaya çıkarılmış ıvır zıvırı aydınlattı. Eskiden bilet sıralarında filan kullanılan türden mekanizmalı şerit bariyerler ve duvarlarda donmuş birkaç posterin yanı sıra, daha yakın bir geçmişten kalma gibi görünen çerçöp de beyaz tonlarda, hayaletimsi bir havada ışıldıyordu. Burada ne...

Fenerimin ışığı, önümde sessizce duran bir kadını aydınlattı. Normal ışıkta görsem altın sarısı diyebileceğim güzel saçlar. Morötesi ışıkta mavimsi bir ton kazanmış, usta bir sanatçı tarafından buzdan oyulmuş gibi görünen mükemmel bir yüz. Kıvrımlar, dolgun dudaklar, kocaman gözler. Bildiğim, tanıdığım gözler.

Megan.

37

Ağzım açık kalmış bir halde bakakalmaktan daha fazlasını yapamadan, etrafımdaki gölgeler kıvrılıp bükülmeye başladı. Gölgelerin uzuvlarından birkaçının ayakta dikildiğim noktaya doğru savrulduğunu gördüğüm anda, kendimi yana attım. Nightwielder gölgeleri hareket ettirebiliyormuş gibi görünse de, esasen yaptığı karanlığın içinde biriken kapkara pus öbeklerini etrafa yaymaktı. Nightwielder'ın kontrol edebildiği şey buydu.

Bu karanlığın birkaç uzvu üzerinde sağlam bir kontrolü olabilirdi ama muhtemelen daha korkutucu olduğundan, genellikle aynı anda çok fazla sayıda uzvu hareket ettirmeyi tercih ediyordu. Ama bu kadar uzvu kontrol etmek de zor olduğundan, esasen yalnızca bu uzuvlardan biriyle peşine düştüğü kişiyi yakalayabilir, sıkıştırabilir ya da uzvu mızrak gibi kullanmaya kalkabilirdi. Etrafımı saran karanlığın her parçası kanımın çekilmesine neden olacak şekilde ince uzuvlara dönüşüyordu.

Uzuvların arasında kendimi bir o yana bir bu yana attığım birkaç saniyenin ardından, en sonunda aynı anda saldıran birkaç uzuvdan kaçmak için yere atlayıp yuvarlanmak zorunda kaldım. Çelikten zemine bu şekilde atlayıp yuvarlanmak hoşbir deneyim değildi. Geri ayağa kalktığımda, kıçım ağrıyordu.

Tere batmış halde, fenerimi şüpheli gölgelere tutarak, çeliğe dönüşmüş mekanizmalı şerit bariyerlerden birkaçının üzerinden atladım. Ama aynı anda feneri her yöne çeviremeyeceğim-den, sırtımdan saldıran uzuvlara karşı sürekli zikzak çizmek zorundaydım. Asilerin kulağımın içinde süren konuşmalarına ilgi göstermeye çalışsam da, ölmemek için aşırı çaba gösterdiğimden konuşulanların çoğunu yakalayamıyordum. Ama işler iyice kaotik bir hal almış gibiydi. Prof, Steelheart'ın ilgisini üzerine çekmek için kendini açık etmiş; Abraham ise hayatımı kurtarmak için vurduğu keskin nişancı yüzünden

konumunu terk etmek zorunda kalmıştı. Abraham da Cody de, hareket halindelerdi ve İnfaz Gücü askerleriyle çarpışıyorlardı.

O anda stadyum şiddetli bir patlamayla sarsıldı; ses pipetten geçen bayat kola gibi koridorları aşarak üzerime akmıştı. Sonuncu şerit bariyerin üzerinden atladım ve kendimi, üzerime saldıran karanlığın uzuvlarından korunmak için fenerimi çılgıncasına etrafa tutarken buldum.

Megan, az önce olduğu yerde değildi. Neredeyse, bunun aklımın bana oynadığı bir oyun olduğuna inanacaktım. Neredeyse.

Bu şekilde devam edemem, diye düşündüm, uzuvlardan biri ceketimin kalkanına çarpıp geri sekerken. Koluma gelen darbeyi hissedebilmiştim; ceketin üzerindeki diyotlar yanıp sönmeye başlamıştı. Bu ceket, daha öncekine kıyasla çok daha zayıf gibiydi. Belki de bir prototipti.

Beklediğim gibi, üzerime savrulan bir sonraki uzuv ceketin kalkanını aşarak cildime bir kesik attı. Küfürler ederek fenerimi karanlığın, mürekkep lekesini andıran, kaygan parçalarından bir diğerine tuttum. Taktik değişikliğine gitmediğim takdirde, Nightwielder'ın beni haklaması çok uzun sürmeyecekti.

Daha akıllıca dövüşmem gerekiyordu. *Karanlığın uzuvlarını üzerime salmak için Nightwielder'ın beni görebiliyor olması gerekir,* diye düşündüm. Yani yakınlarımda bir yerde olmalıydı. Ama koridorda kimse yokmuş gibiydi.

Sendeledim ve bu sayede, az kalsın kafamı koparacak bir uzuvdan kurtulmuş oldum. *Aptal.* Nightwielder duvarların içinden geçebilirdi. Açık alanda durmasına gerek yoktu; duvarların arkasından nerede olduğuma bakıyor olabilirdi. Tek yapmam gereken...

İşte! Karşımdaki duvarın içinden bakan bir alınla iki gözün anlık görüntüsünü yakalamıştım. Aslında Nightwielder bu haliyle oldukça aptal görünüyordu. Suyun içinde olduğu için görünmediğini sanan bir çocuk gibiydi.

Feneri Nightwielder'ın üzerine tutup, aynı anda ateş etmeye çalıştım. Maalesef birkaç dakika önce feneri diğer elime almış olduğumdan, sol elimle ateş etmek zorunda kalmıştım.

Tabancalar ve tabancalarla ne denli isabetli atış yapılabileceği üzerine düşüncelerimden bahsetmiş miydim?

Elbette ıskaladım. Hemde *felaket* ıskaladım. Hatta öylesine ıskaladım ki, stadyumun üzerinden geçen bir kuşa ateş etsem hedefe daha yakın bir atış yapmış olurdum. Neyse ki fener işe yaramıştı. Nightwielder katı nesnelerin içinden geçtiği esnada güçleri etkisini yitirirse ona ne olacağından emin değildim. Ama bu durum onu öldürmüyormuş gibiydi. Fenerin morötesi ışığında cisim kazandığı anda, yüzü duvarın içinden geriye çekildi.

Duvarın öbür tarafında ne olduğunu bilmiyordum. Burası sahanın karşı tarafında kalıyordu. O halde, Nightwielder aslında dışarıda mıydı? Mobilimdeki haritaya bakacak kadar duramazdım. Bunun yerine, yakınımdaki VIP bölmesine koştum. Bu bölmenin içinde, zeminden aşağı inen bir tünel açmıştık.

Nightwielder dışarıdayken ilerlemeye devam edebilirsem, yeniden duvarın içinden bakmaya kalktığında beni yakalamakta zorlanacağını umuyordum.

VIP bölmesine girip tünele daldım. "Çocuklar," diye fısıldadım mobilime, bir yandan tünelin içinde sürünerek ilerlerken. "Megan'ı gördüm."

"Ne yaptın?" diye sordu Tia.

"*Megan'ı* gördüm. O hayatta." ,

"David," dedi Abraham. "O öldü. Bunu hepimizi biliyoruz."

"Size onu gördüğümü söylüyorum."

"Firefight," dedi Tia. "Seni bu şekilde haklamaya çalışıyor."

Sürünmeye devam ederken aklıma bir şey takıldı. Elbette. Firefight bir illüzyonistti. Ama... burada yanlış olan bir şey vardı.

"Bilmiyorum," dedim. "Gözler *onun* gözleri gibiydi. Bir illüzyonistin bu kadar detaylı çalışabileceğini sanmıyorum. Gerçeği bu kadar taklit edemez."

"İllüzyonistler, gerçekçi kuklalar yaratamıyor olsalardı bu kadar değerli olmazlardı," dedi Tia. "Onlara gereken... Abraham, sola değil! Diğer yönden. Aslında, yapabiliyorsan o tarafa bir de el bombası at."

"Teşekkürler," dedi Abraham, hafifçe püfleyerek. Aynı anda, biri Abraham'ın mikrofonundan gelmek üzere, bir patlamayı ardı

ardına iki kere duydum. Stadyumun bulunduğum yere göre uzakta kalan bir kısmı şiddetli bir şekilde sarsılmıştı. "Bu arada, üçüncü aşama fiyaskoyla sonuçlandı," diye ekledi Abraham. "Konumum açığa çıktıktan hemen sonra Steelheart'a ateş ettim. Hiçbir işe yaramadı."

Üçüncü aşama Prof'un teorisiydi. Yani, İnananlar'dan birinin Steelheart'ı yaralayabileceği. Abraham'ın kurşunları Steelheart'tan sektiyse, bu teori çökmüş oluyordu. Geriye yalnızca iki fikir kalmıştı. Bunlardan ilki benim çapraz ateş teorim, diğeri ise babamın silahının ya da bu silahın kurşunlarının bir şekilde özel olmasıydı.

"Prof ne durumda?" diye sordu Abraham.

"Dayanıyor," dedi Tia.

"Steelheart'la *savaşıyor*," dedi Cody. "Bunu yalnızca çok kısa bir süre görebildim ama... lanet olsun! Bir süre hattan düşüyorum. Neredeyse tepemdeler."

Dar tünelde çömelip, olan biteni düşünmeye çalıştım. Hâlâ ardı arkası kesilmeyen silah seslerini ve arada bir gerçekleşen patlamaları duyabiliyordum.

"Prof, Steelheart'ın dikkatini dağıtıyor," dedi Tia. "Ama isabet ettiği teyit edilmiş bir çapraz ateş kurşunu yok."

"Deniyoruz," dedi Abraham. "Şu asker grubunun koridorda peşime takılmasını sağladıktan sonra, Cody onları kışkırtıp sahaya doğru ateş etmelerine neden olacak. Bu işe yarayabilir. David, sen neredesin? Senin bulunduğun tarafta gizlenen askerleri ortalığa dökmek için dikkatleri dağıtacak birkaç patlama gerçekleştirmem gerekebilir."

"VIP bölmelerindeki ikinci tüneldeyim. Zemin katta, ayının yakınlarında kalan bir noktadan dışarı çıkacağım. Çıktıktan sonra batıya yöneleceğim." Ayı, zamanında, futbol sezonundaki bir promosyon kampanyasının parçası olan ama artık, diğer her şey gibi donup kalmış, içi doldurulmuş devasa ayıydı.

"Tamamdır," dedi Abraham.

"David," dedi Tia. "Bir illüzyon gördüysen, bunun anlamı hem Nightwielder hem de Firefight'ın senin peşine düşmüş olduğudur. Bir açıdan bu iyi. Firefight'ın nereye kaybolduğunu merak

ediyorduk. Ama elbette senin adına kötü haber. Artık uğraşman gereken iki güçlü Epik var."

"Size söylüyorum, gördüğüm bir illüzyon değildi," dedim, küfürler eşliğinde, ellerimin arasında fenerle tabancanın yerlerini değiştirmeye çalışırken. Bunu hallettikten sonra, elimi pantolonumun cebine atıp izolasyon bandımı çıkardım. Babam her zaman el altında bu bantlardan bulundurmamı söylerdi; yaşım ilerledikçe bunun ne denli iyi bir tavsiye olduğunu görüp şaşkınlığa düşüyordum. "O gerçekti Tia."

"David, bir an için bu dediğini düşünsene. Megan nasıl orada olabilir?"

"Bilmiyorum," dedim. "Belki de... belki de onu yeniden hayata döndürmek için bir şey yapmışlardır."

"Sığınağı havaya uçurduk. Megan'ın cesedi orada yanıp kül oldu."

"Belki de geride DNA'sı kalmıştır. Belki de ölen insanları geri hayata döndürebilen bir Epik vardır."

"Durkon Paradoksu, David. Çok düşünüyorsun."

Bantla, feneri tüfeğiminT namlusunun -nişangâhı kullanabilmek için tepesine değil yan tarafına yapıştırdım. Bunu yapmam silahın dengesiz ve kullanışsız bir hal almasına neden olmuştu ama tabancaya kıyasla tüfekle daha çok şansımın olacağını hissediyordum. Tabancayı kolumun altındaki kılıfına geri soktum.

Durkon Paradoksu, ilk zamanlarda Epikler üzerinde çalışmalar yapan bir biliminsanına atıfta bulunan durumdu. Bu biliminsanı, Epiklerin bilindik fizik kurallarını alt üst eden şeyler yapabilmesi nedeniyle, somut anlamda artık her şeyin *mümkün* olduğunu öne sürmüş ama aynı zamanda, Epiklerin güçleriyle ilintili en önemsiz ya da istisnai sıradışılığı bile teorileştirmek gibi bir hataya düşülmemesi gerektiğini belirtmişti. Özellikle bu türden bir düşünme biçimiyle herhangi bir cevaba ulaşılamazdı.

"Birini hayata döndürebilen bir Epik duydun mu *hiç?"* diye sordu Tia.

"Hayır," diyerek kabul ettim. Bazı Epiklerin iyileştirici güçleri olsa da, ölmüş birini hayata döndürebilen bir Epik görülmemişti.

“Hem Firefight hakkında konuşurken, muhtemelen karşımızda bir illüzyonist olduğunu söyleyen sen değil miydin?” “Evet. Ama Megan’ın neye benzediğini nereden bilecekler? Dikkatimi dağıtmak için neden burada bulunduğunu bildikleri birini, Cody ya da Abraham’ı kullanmadılar?”

“Conflux saldırısında Megan’ın kamera kayıtlarına sahip olmuş olabilirler,” dedi Tia. “Kafanı karıştırmak, sinirlerini bozmak için Megan’ı kullanıyorlar.”

Boş gözlerle hayalet Megan’a bakarken Nightwielder *neredeyse* beni öldürecekti.

“Firefight konusunda haklıydın,” dedi Tia. “Bu ateş Epik’i İnfaz Gücü askerlerinin görüş alanından çıktığı anda, video kayıtlarımda da kayboldu. Bu, yalnızca dikkat dağıtmak için kullanılan bir illüzyon. Gerçek Firefight başka biri. David, Nightwielder’ın seni öldürebilmesi için sana oyun oynamaya çalışıyorlar. Bunu kabul etmen *lazım.* Umutlarının muhakemeni etkilemesine izin veriyorsun.”

Tia haklıydı. Kahretsin, Tia dediklerinde haklıydı. Tünelde durup, kendimi toparlamak için bilinçli olarak birkaç kere derin nefes alıp verdim. Megan ölmüştü. Ve Steelheart’ın adamları bunu kullanarak beni oyuna getirmeye çalışıyorlardı. Bu beni çok öfkelendirdi. Hayır, öfkeden *kudurmuş gibiydim.*

Bu durum aynı zamanda başka bir sorunu da beraberinde getiriyordu. Neden Firefight’ın kendisini bu şekilde açık etmesi gibi bir riske giriyorlardı? Stadın gözetimimiz altında olduğunu tahmin edebileceklerini düşünerek, bu şekilde ortadan kaybolmasına nasıl göz yumuyorlardı? Ya da Megan’ın illüzyonunu kullanmak gibi numaralara neden başvuruyorlardı? Bu türden hamleler Firefight’ın aslında ne olduğunu ortaya çıkarıyordu.

Bunu düşünmek ürpermeme neden olmuştu. Biliyorlardı. Onlarla ilgili halihazırda fazlasıyla şey bildiğimizi *biliyorlar* ve bu nedenle her zamanki numaralarını denemeye kalkışmıyorlardı. Aynı *zamanda, morötesi projektörleri yerleştirdiğimiz yerleri* ve *bazılarımızın nerede saklandığını da biliyorlardı.*

Tuhaf bir şeyler dönüyordu. “Tia, sanırım...”

“Siz budalalar saçmalamayı kesecek misiniz?” dedi Prof, sert bir sesle. “Burada konsantre olmaya çalışıyorum.”

“Sorun yok Jon,” dedi Tia, teskin edici bir sesle. “İyi gidiyorsun.”

“Of! Budalalar! Hepiniz budalasınız.”

Tensörleri kullanıyor, diye düşündüm. *Tensörleri kullanmak onu bambaşka birine dönüştürüyor.*

Bu konuda düşünecek vakit yoktu. Prof’un bu konuda bizden özür dilediğini duyacak kadar uzun yaşayacağımızı umut etmekten başka çare de. Tünelden dışarı, birkaç yüksek, çelikten ekipman kasasının arkasına çıktım ve namlusuna taktığım fenerle tüfeğimi koridora çevirdim.

Ve uzuvların saldırısından şans eseri kurtuldum. Uzakta bir şey gördüğümü sanmış ve bu her neyse, biraz ışık tutup daha iyi bakabilmek için o tarafa yönelmiştim. O anda, karanlığın üç uzvu üzerime atıldı. Bunlardan biri ceketimin sırtını delerek etimde ciddi bir kesik açtı. Bir santim daha derine inmiş olsaydı omurgama ulaşmış olacaktı.

Soluksuz kalmış halde etrafımda döndüm. Nightwielder, mağara gibi yüksek, derin alanın içinde, çok yakınımda duruyordu. Bir el ateş ettim ama hiçbir şey olmadı. Küfrederek, tüfeği omuz hizasında kaldırıp, morötesi ışığın kılavuzluğunda içerilere doğru yürümeye başladım.

Nightwielder şeytani bir sırıtışla bir kez daha karşıma çıktığında, yüzünün ortasına bir kurşun yolladım. Gene bir şey olmamıştı. Morötesi ışık işe yaramıyordu. Paniğe kapılmıştım; olduğum yerde donakaldım. Nightwielder’ın zayıf tarafı hakkında yanılıyor olabilir miydim? Ama bu daha önce işe yaramıştı. Neden...

Birdenbire etrafımda dönerek, üzerime atılan bir grup uzuvdan son anda yakamı kurtardım. Morötesi ışığı üzerlerine tuttuğum anda dağılmışlardı. Demek ki fener hâlâ işe yarıyordu. Peki o zaman burada ne oluyordu?

İllüzyon, diye düşündüm, kendimi aptalın teki gibi hissederek. *Parlak. Daha kaç kere aynı numaraya kanacağım?* Duvarları taradım. Tam da tahmin ettiğim gibi, duvarların birinin içinden bana bakan Nightwielder’ın anlık bir görüntüsünü yakaladım. Ben ateş

edemeden geri çekildi ve bir kez daha karanlık alan kıpırtısız haline döndü.

Nightwielder'ı gördüğüm noktaya odaklanıp, terleyerek bekledim. Belki yeniden çıkardı. Sahte Nightwielder hemen sağ tarafımda, hareketsiz duruyordu. Firefight odanın içinde bir yerdeydi. Görünmezdi. Beni vurabilirdi. Neden bunu yapmıyordu?

Nightwielder'ın yeniden duvarın içinden baktığını gördüğüm anda ateş etmeyi başarmış olsam da, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede yok olmuş ve sıktığım kurşun da duvardan sekmişti. Muhtemelen bir sonraki sefer başka bir yerden çıkacağına karar vererek, koşmaya başladım. Yanından geçerken, tüfeğimin dipçiğini sahte Nightwielder'a geçirdim. Beklediğim gibi, tüfek illüzyonun içinden geçti. Oluşturulmuş görüntü, projeksiyon cihazının yansıttığı bir imaj gibi belli belirsiz titreşmişti, o kadar.

Patlama sesleri geldi. Abraham kulağımın içinde küfürler ediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Tia.

"Çapraz ateş işe yaramıyor," dedi Cody. "Steelheart'ın dumanın içinde olduğunu fark etmeyen kalabalık bir grup askerin birbirlerine ateş etmesini sağladık."

"Hiç değilse bir düzine kurşun Steelheart'a isabet etmiştir," dedi Abraham. "Bu teori de patlak. Tekrar ediyorum, kazayla vurulmak Steelheart'a zarar vermiyor."

Calamity! Bu teoriden çok emindim oysa. Dişlerimi sıkıp koşmaya devam ettim. Onu *öldüremeyeceğiz. Yaptığımız her şey anlamsız.*

"Korkarım Abraham'ın dediğini teyit edebilirim," dedi Cody. "Kurşunların ona isabet ettiğini kendi gözlerimle gördüm ve Steelheart bunu fark etmedi bile." Duraksadı. "Prof, sen bir makinesin. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmiyor."

Prof'un buna karşılığı yalnızca homurdanmak oldu.

"David, Nightwielder'ın karşısında ne alemdesin?" diye sordu Tia. "Son aşamayı başlatman için sana ihtiyacımız var. Steelheart'ı babanın tabancasıyla vurmayı denemelisin. Elimizde kalan tek teori bu."

“Nightwielder’ın karşısında ne alemdeyim?” diye tekrar ettim. *“Berbat.* Fırsatını bulduğum ilk anda buradan kaçacağım.” Tribünün altında kalan büyük, açık alanda koşmaya devam ettim. Kendimi dışarı atabilirsem, belki de biraz nefes alabilirdim. Burada Nightwielder’ın saklanabileceği çok fazla yer vardı.

Tünelden çıktığımda beni bekliyordu. Konuşmalarımızı dinliyor olmalılar. Hazırlıklarımız konusunda bu kadar çok şey biliyor olmalarının nedeni bu.

Bu, elbette, imkânsızdı. Mobil sinyallerine gizlice bağlanamazlardı. Knighthawk Şebekesi bu konuda teminat veriyordu. Hem, bunun ötesinde, Asiler de kendi mobil ağlarını kullanıyordu.

Yalnız...

Megan’ın mobili. Onun cihazı hâlâ ağımıza bağlıydı. Prof’la diğerlerine, motorsikletten düştüğümüzde Megan’ın mobilinin kaybolduğunu söylemiş miydim? Cihazın parçalanmış olduğunu tahmin etmiştim ama eğer...

Hazırlıklarımızı dinlediler. Konuşmalarımızda Limelight’ın gerçek olmadığından bahsetmiş olabilir miyiz? Son üç günde yaptığımız konuşmaları hatırlamak için kendimi zorlasam da, bir sonuca ulaşamadım. Bu konuda belki konuşmuştuk, belki de konuşmamıştık. Tek bildiğim, Asilerin, sadece daha tedbirli olmak adına, ağ üzerindeki konuşmalarında da genellikle ihtiyatlı davrandığıydı.

Önümde bir figür görmemle aklımdaki düşünce zinciri bölündü. Yavaşlayarak tüfeğimi omuz hizasına kaldırıp nişan aldım. Bakalım Firefight bu defa ne deneyecekti?

Karşımda Megan’ın yeni bir görüntüsü belirmişti. Üzerinde kot pantolonla dar, düğmeli, kırmızı bir gömlek vardı. Asiler ceketi yoktu. Altın sarısı saçları omuz hizasında at kuyruğu yapılmıştı. Nightwielder’ın bana arkadan saldırabilme ihtimaline karşı temkinli bir halde, illüzyonun yanından geçtim. Yüzünde boş bir ifadeyle beni izleyen Megan olduğu yerde kıpırdamadan durdu.

Firefight’ı nasıl bulabilirdim? Muhtemelen görünmez haldeydi. Aslında bu güce sahip olup olmadığından bile emin değildim ama

gene de muhtemeldi.

Aklımdan görünmez bir Epik'i ortaya çıkarmak için başvurulabilecek yolları geçirdim. Ya hareketlerini dinlemem ya da tuhaf bir koku saptamak için havayı koklamam gerekiyordu. Un, toprak, toz kokusu gibi... belki de tensörü bir şekilde kullanabilirdim? Alnımdan ter damlaları süzülüyordu. Göremediğim birinin beni izlediğini bilmekten *nefret ediyordum.*

Ne yapmak gerekiyordu? Firefight karşısında ilk planım, Conflux saldırısında Nightwielder'a yaptığım gibi, sırrını bildiğimi anlamasını sağlayarak onu korkutmaktı. Ama bu plan şu anda işe yaramazdı. Firefight, hakkında bilgi sahibi olduğumuzu zaten biliyordu. Sırrını saklamak için Asileri öldürmesi gerekiyordu. *Calamity, Calamity, Calamity!*

İçinde bulunduğum alanın aynı anda dört bir tarafını izlemeye ve her sesi dinlemeye çalışırken, Meganın illüzyonu kafasını çevirdi.

Kaşlarını çatmıştı. "Seni tanıyorum," dedi.

Bu onun sesiydi. Ürperdim. *Güçlü bir Epik illüzyonist görüntülerle birlikte sesler de yaratabilir,* dedim kendi kendime. *Bunun doğru olduğunu biliyorum. Şaşıracak bir şey yok.*

Ama bu onun sesiydi. Firefight, Megan'ın sesini nereden bilecekti?

"Evet..." dedi, bana doğru yürümeye başlayarak. "Seni tanıyorum. Sana... sana Şüpheli diyordum." Gözlerini kısarak bana baktı. "Seni şimdi öldürmem gerekiyor."

Şüpheli. Firefight bu kadarını da bilemezdi, değil mi? Megan mobil hattı üzerinde konuşurken bana hiç bu lakapla seslenmiş miydi? O kadar geçmişte bizi dinliyor olamazlardı. Bu olabilir miydi?

Tereddüte düşmüştüm; tüfeğimin namlusu ona dönüktü. İllüzyon. Yoksa o gerçekten Megan mıydı? Nightwielder şu anda peşimde olmalıydı. Burada öyle dikilip duramazdım. Ama yerimden kıpırdayamıyordum.

Bana doğru yürürken, yüzündeki küstah ifade dünyanın sahibi oymuş gibi görünmesine neden oluyordu. Megan'ın daha önce buna benzer tavırlar takındığı olmuştu ama burada daha fazlası

geçerliydi. Kafası karışmış gibi dudaklarını büzmüş olsa da, kendine çok güvenen bir hali vardı.

Bilmem gerekiyordu. *Bilmeliydim.*

Silahımı indirip, bir anda ileri atıldım. Tepki verse de, yavaş kalmıştı. Kolunu yakaladım.

Gerçekti.

Belki bir saniye sonra, bulunduğumuz açık alanda şiddetli bir patlama oldu.

38

Öksürerek dönüp sırtüstü uzandım. Yerdeydim. Kulaklarım çınlıyordu. Yakınımda yanan moloz parçaları vardı. Ardışık görüntülerden kurtulmak için gözlerimi kırpıştırıp başımı iki yana salladım.

"Bu da neydi?" dedim boğuk bir sesle.

"David?" Abraham kulağımın içindeydi.

"Patlama," dedim, hırlayarak ayağa kalkmaya çalışırken. Açık alana baktım. Megan. Neredeydi? Onu hiçbir yerde göremiyordum.

O gerçekti. Onu hissetmiştim. Bunun anlamı illüzyon olmadığıydı, değil mi? Aklımı kaybediyor olabilir miydim?

"Calamity!" dedi Abraham. "Tribünlerin altındaki alanın diğer ucunda olduğunu sanıyordum. Batıya gideceğini söylemiştin!"

"Nightwielder'dan kaçmak için bu tarafa koşmak zorunda kaldım," dedim. "Yanlış tarafa koşmuşum. Parlağın tekiyim işte Abraham. Pardon."

Tüfeğim. Etrafa bakındığımda, yakındaki bir moloz yığınının içinde görünen silahın kundağına takıldı gözüm. Gidip kundağı çektiğimde, tüfeğin geri kalanının olmadığını gördüm. *Kahretsin! Dayanıyorum dayanmasına da işler iyice zorlaştı.*

Tüfeğin geri kalanını biraz ileride buldum. Hâlâ çalışıyor *olabilirdi* ama kundak olmadan ancak kalça hizasından ateş edebilirdim. Diğer taraftan, fener namluya bağlı durumdaydı ve ışık veriyordu. Bu yüzden tüfeği çekip aldım.

"Durumun nedir?" diye sordu Tia, gergin bir sesle.

"Biraz sersemlemiş haldeyim. Ama iyiyim. Patlama, bende sarsıntıdan daha fazlasına neden olamayacak kadar uzakta gerçekleşti."

"Kapalı alanlarda patlamaların sesi daha güçlü çıkar," dedi Abraham. "Calamity, Tia. Bu durumun kontrolünü kaybediyoruz."

"Hepinize lanet olsun," dedi Prof, ancak vahşi bir hayvanın çıkarabileceği bir sesle. "David'in *hemen* buraya gelmesini istiyorum.

O tabancayı bana getir."

"Sana yardıma geliyorum delikanlı" dedi Cody. "Olduğun yerde kal."

O anda aklıma bir şey geldi. Steelheart ve adamları gerçekten özel hattımızı dinliyorsa, bu durumdan faydalanabilirdim.

Bu fikir, Megan'ı arama arzumla çatışıyordu. Ya ona bir şey olmuşsa? Buralarda bir yerlerde olmalıydı; artık alanda çok daha fazla moloz varmış gibiydi. Gidip yapmam gereken...

Hayır. Şu anda oyuna gelemezdim. Belki de o, dikkatimi dağıtmak için yüzüne Megan'ın maskesini takmış olan Firefight'ın işiydi.

"Pekâlâ," dedim, Cody'ye. "Dördüncü bombanın olduğu yerdeki tuvaletleri biliyorsun, değil mi? Sen gelene dek orada saklanacağım."

"Tamamdır," dedi Cody.

Artık her neredeyse, Nightwielder'ın şiddetli patlama nedeniyle yönünü kaybetmiş olduğunu umarak, hızlı adımlarla yürümeye başladım. Cody'ye bahsettiğim tuvaletlere yaklaştığımda, dediğim gibi içeri girmedim. Bunun yerine, yakında bir nokta saptayıp, zeminde bir delik açmak için tensörümü kullandım. Burası, nispeten iyi bir şekilde saklanmış olacağım ama aynı zamanda koridorun geri kalanını -tuvaletlerle birlikte- görebileceğim bir noktaydı.

Derin bir delik açtıktan sonra, Prof'un bana öğrettiği gibi, çıkan tozu üzerimi örtmek için kullanarak içine saklandım. Birkaç dakika içinde, tilki inine girerek dikkatli bir şekilde saklanmış bir askere dönüşmüştüm. Mobilimi sessize alıp, fenerin ön tarafını önümdeki toz yığınının içine sakladım.

Ve tuvaletin kapısını izlemeye başladım. Koridora sessizlik çökmüştü. Yalnızca yanmaya devam eden birkaç moloz parçasından ışık geliyordu.

"Kimse var mı?" diye seslendi biri. "Ben... ben yaralıyım."

Gerildim. Bu, Megan'dı.

Bu *bir tuzak. Öyle olmalı.*

Loş alanı taradım. Alanın karşı tarafında, patlamayla oluşmuş moloz yığını içinde sıkışıp kalmış bir kol gördüm. Üzerinde çelik

öbekleri, kiriş parçaları vardı. Kolun kıpırdanmasıyla bileğinden aşağı kan aktı. Daha dikkatli baktığımda, gölgeler içinde kalan yüzüyle gövdesini de çıkarabildim. Patlama yüzünden kısa bir süre için bayılmış ve yavaş yavaş kıpırdanmaya başlıyormuş gibi görünüyordu.

Ama olduğu yere sıkışıp kalmıştı. Yaralıydı. Yerimden çıkmam, gidip ona yardım etmem gerekiyordu! Delikten çıkmak için hareketlendiğimi anladığım anda, kendini zorlayarak durdurdum.

“Lütfen,” dedi. “Lütfen, biri bana yardım etsin.” Kıpırdamadım.

“Ah, Calamity. Bu benim kanım mı?” Moloz yığını altında hareket etmeye çalıştı. “Bacaklarımı hareket ettiremiyorum.”

Gözlerimi kısarak kapattım. Bunu nasıl yapıyorlardı? Artık neye güvenmem gerektiğini bilemiyordum.

Firefight bunu bir şekilde yapıyor işte, diye düşündüm. *Megan sandığın kişi gerçek değil.*

Birdenbire gözlerimi geri açtım. Nightwielder tuvaletin önünde, zeminde belirmeye başlamıştı. Bana bakmak için içeri girmiş ve kafası karışmış gibi görünüyordu. Başını iki yana sallayıp etrafta beni arayarak koridorda yürümeye başladı.

Gerçekten o muydu yoksa yalnızca illüzyon muydu? Bu olan bitenin herhangi bir parçası gerçek miydi? Stadyum başka bir patlamayla sarsılsa da, dışarıdan gelen silah sesleri zayıflamaya başlamıştı. Bir an önce bir şeyler yapmam gerekiyordu; aksi takdirde, Cody, Nightwielder’ın kucağına düşecekti.

Nightwielder alanın ortasında durup kollarını kavuşturdu. Her zamanki soğukkanlı haliyok olmuştu; sinirleri bozulmuş gibi görünüyordu. En sonunda konuştu. “Burada bir yerlerdesin, değil mi?”

Ateş etmeyi göze alabilir miydim? Ya illüzyonsa? Karşımdaki illüzyona ateş edip yerimi açık ettiğim anda gerçek Nightwielder tarafından öldürülebilirdim. Deliğin içinde, dikkatli bir şekilde etrafımda dönerek duvarlarla zemini inceledim. Yakınlardaki gölgelerin içinde kıpırdanan karanlık lekeler dışında bir şey göremedim. Karanlığın uzuvları yemek arayan kararsız hayvanlar gibi hareket ediyordu. Sanki havayı test ediyorlardı.

Firefight gerçekten Megan'ın görünümünü taşıyorsa, onu vurmak illüzyonları ortadan kaldırırdı. Bu durumda, artık her neredeyse, geriye yalnızca gerçek Nightwielder kalırdı. Ama moloz yığınının altında sıkışıp kalmış Megan'ın illüzyon olması kuvvetle muhtemeldi. Kahretsin! Üzerine düşmüş olan *kirişler bile* illüzyon olabilirdi. Uzaklarda gerçekleşmiş bir patlama gerçekten de tavandaki kirişleri aşağı indirmiş olabilir miydi?

Peki ya Firefight Megan'ın maskesini takmışsa ve bu yüzden ona dokunduğumda gerçek bir şey hissettiysem? Babamın tabancasını kaldırıp Megan'ın kanlı yüzüne baktım. Kalbim deliler gibi atarken duraksadım. Nightwielder'ın kalp atışlarımı duyabildiğine şüphem yoktu. Benim tek duyabildiğim buydu. Steelheart'a ulaşmak için ne yapmam gerekiyordu? Megan'ı vurmam mı?

O gerçek değil. Gerçek olamaz.

Ya gerçekse?

Nefesimi tuttum.

Alnım terle kaplanmıştı.

Sonunda kararımı verip saklandığım tilki ininden dışarı fırladım. Namlunun yan tarafında fenerin yandığı tüfeği sol elime, tabancayı ise sağ elime almışım. İki silahla birden haykırarak saldırdım.

Ama Megan'a değil,

Beklemediği bir anda fenerin yaydığı morötesi ışığın üzerine vurmasıyla Nightwielder bana döndü. Gözlerini kocaman açmıştı. Cisim kazandığı anda sıktığım kurşunlar vücudunu kalbura Çevirdi. Dehşet içinde ağzını açarken, sırtından kan fışkırdı. *Katı durumdaki* sırtından. Yere devrildi ve fenerimin hattından çıktığı anda yeniden yarı saydam bir hal kazandı. Sert bir şekilde çarptığı zeminin içine batmaya başlamıştı.

Vücudunun yalnızca yarısı zeminin içine gömülmüşken, orada donup kaldı. Ağzı açıktı; göğsü kan içindeydi. Çelik zemine yarı gömülü vücudu yavaşça katılaştı. Bu neredeyse bir kamera görüntüsünün odaklanması gibi bir süreçti.

Duyduğum *klik* sesiyle arkama döndüm. Karşımda, bana doğrulttuğu bir tabancayla Megan duruyordu. Elindeki silah, tam da Megan'ın taşımayı tercih edeceği türden bir P226'ydı.

Diğer Megan, moloz yığınının altında sıkışmış olan, aynı anda ortadan yok olmuştu. Tepesindeki kirişler de.

“Ondan asla hoşlanmadım,” dedi Megan, kayıtsız bir sesle, Nightwielder’ın cesedine bakarken. “Bana iyilik yapmış oldun. İnandırıcı yadsınabilirlik[20] filan.”

Gözlerinin içine baktım. Bu gözleri tanıyordum. *Tanıyordum.* Bunun nasıl olduğunu anlayamıyordum ama karşımdaki Megan’dı.

Ondan asla hoşlanmadım...

“Calamity,” diye fısıldadım. “*Sen* Firefight’sın, değil mi? Her zaman Firefight şendin.”

Bir şey demedi. Ama gözleri silahlarıma kaymıştı. Tüfeği halen kalça hizasında tutuyordum ve diğer elimde de tabancam vardı. Gözleri seğirdi.

“Firefight erkek değildi,” dedim. “O... kadındı.” Gözlerimin kocaman açıldığını hissediyordum. “Asansör boşluğundaki o gün, koruma görevlileri tepemizde bittiğinde... boşlukta hiçbir şey göremediler. Orada bir illüzyon yarattın.”

Halen silahlarıma bakıyordu.

“Motorsikletlerle İnfaz Gücü’nden kaçarken,” dedim. “Peşimizdekilerin dikkatini dağıtmak amacıyla, bizimle birlikte kaçmaya devam ediyormuş gibi görünmesi için Abraham’ın illüzyonunu yarattın. Gerçek Abraham’ın güvenli bir şekilde kaçtığını görememeleri için. Abraham bizden ayrıldıktan sonra arkamızda bizdeki motorlara benzeyen bir motor gördüğümü sanmıştım. Bunu yaratan şendin.”

Neden gözlerini silahlarıma dikmişti?

“Ama arama çubuğu,” dedim. “Senin Epik olduğunu göstermedi. Hayır... dur! İllüzyonlar. Çubuğun istediğin herhangi bir şeyi göstermesini sağlayabilirsin. Steelheart, Asilerin en nihayetinde kendi kentine geleceğini biliyor olmalıydı. O da aralarına sızman için daha önceden seni gönderdi. Benden önce, Asilerin en yeni üyesi şendin. Asla Steelheart’a saldırmak istemedin. Onun hâkimiyetine inandığını söyledin.”

Dudaklarını yalayıp bir şey fısıldadı. Dediklerimin tek kelimesini bile dinlemiş gibi görünmüyordu. “Kahretsin,” diye

mırıldandı. “Bunun gerçekten işe yaradığına inanamıyorum...”

Ne?

“Onu mat ettin...” diye fısıldadı. “Bu inanılmazdı...”

Mat etmek? Nightwielder’dan mı bahsediyordu? Onu mu kastetmişti? Başını kaldırıp bana baktığında, hatırladım. Fortuity’yi vurmasının ardından, onunla yaptığımız ilk konuşmalardan birini tekrar ediyordu. O gün, bir elindeki tüfeği kalça hizasında tutmuşken, diğer elindeki tabancayı da kullanmıştı. Tıpkı az önce Nightwielder’ı indirdiğim gibi. Bu görüntü onda bir şeyleri tetiklemiş gibiydi.

“David,” dedi. *“Senin* adın bu. Senin çok can sıkıcı olduğunu düşünüyorum.” Yalnızca kim olduğumu hatırlıyormuş gibi görünüyordu. Hafızasına ne olmuştu?

“Teşekkürler?” dedim.

Stadyumu sarsan yeni bir patlamayla, omzunun üzerinden arkasına baktı. Elindeki silah halen bana dönüktü.

“Hangi taraftasın Megan?” diye sordum.

“Kendi tarafımda,” dedi, sektirmeden. Ama aynı anda, bundan emin değilmiş gibi elini başına kaldırdı.

“Biri bize ihanet ederek Steelheart’a bilgi taşıdı,” dedim. “Biri, Conflux’u vuracağımız konusunda onu uyardı. Biri, kent kameralarına gizlice bağlandığımızı ona söyledi. Bugün de biri bizi dinleyip ne yaptığımızı Steelheart’a bildiriyordu. Bu şendin.”

Bana baktı. Dediklerimi inkar etmedi.

“Ama aynı zamanda, Abraham’ı kurtarmak için illüzyonlarını kullandın,” dedim. “Fortuity’yi öldürdün. Herhalde Steelheart sana güvenmemizi istediğinden, elinin altındaki düşük mertebeli Epiklerden birini öldürmene müsaade etti. Fortuity zaten gözden düşmüş bir Epik’ti. Peki ama bir yandan bize ihanet ederken, neden Abraham’ın kaçmasına yardımcı oldun?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı. “Ben...”

“Beni vuracak mısın?” diye sordum, elindeki silahın namlusuna bakarak.

Duraksadı. “Seni budala. Kadınlarla nasıl konuşulacağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi Şüpheli?” Bunları dediği için şaşırmış gibi başını yana eğmişti.

Elindeki silahı indirdi ve arkasına dönüp koşmaya başladı.

Onu takip etmeliyim, diye düşündüm, bir adım ileri çıkarak. O anda dışarıdan başka bir patlamalanın sesi geldi.

Hayır. Gözlerimi uzaklaşmakta olan Megan’dan adeta söküp almam gerekti. *Dışarı çıkıp bizimkilere yardımcı olmam lazım.*

Nightwielder’ın, çelikten zemine gömülmüş, donuk cesedinin yanından geçerek, sahaya giden en yakın çıkışa yöneldim.

Ya da bu durumda, cepheye çıkan en yakın çıkışa.

39

"… o aptalı bulup benim için vur Cody!" diye haykırıyordu Prof, mobilimin sesini yeniden açtığımda.

"Geri çekiliyoruz Jon," dedi Tia, Prof'un dediklerinin üzerine. "Helikopterle yola çıktım. Gelmem üç dakika sürer. Abraham kaçışımızı perdeleyecek patlamaları gerçekleştirecek." "Abraham'ın canı cehenneme!" diye kestirip attı Prof. "Bu işi sonuna dek götüreceğim."

"Bir Yüksek Epik'le savaşamazsın Jon," dedi Tia.

"Canımın istediğini yaparım! Ben..." Sesi kesilmişti.

"Onu hattan çıkardım," dedi Tia. "Bu kötü. Bu kadar ileri gittiğini hiç görmemiştim. Onu bir şekilde geri çekmemiz lazım; yoksa Prof'u kaybedeceğiz."

"Kaybetmek mi?" dedi Cody, kafasının karışmış olduğunu belli eden bir ses tonuyla. Mobil hattı üzerinden, Cody'nin yakınlarından gelen silah seslerini duyabiliyordum. Aynı silah sesleri içinde bulunduğum geniş koridorda da yankılanıyordu. Koşmaya devam ettim.

"Bunu daha sonra açıklarım," dedi Tia. Ses tonuna bakılacak olursa, söylediği, "Bu sorudan kurtulmanın bir yolunu daha sonra bulurum," anlamına geliyordu.

İşte, dedim kendi kendime, koridorun ucundan gelen zayıf ışığı gördüğümde. Dışarısı da karanlıktı elbette ama stadyumun iç kesimlerindeki gibi zifiri karanlık değildi. Silah sesleri artık daha yüksekti.

"Geri çekiliyoruz," diye devam etti Tia. "Abraham, söylediğim zaman sahanın altındaki patlayıcıları patlatmanı istiyorum. Cody... David'i bulamadın mı? Aklında olsun, Nightwielder her an peşine takılabilir."

Tia öldüğümü sanıyor. Çünkü bir süredir mobil üzerinden hiçbir şeye cevap vermedim. "Buradayım," dedim.

“David,” dedi Tia. İçinin rahatlamış olduğu belliydi. “Durumun nedir?”

“Nightwielder öldü,” dedim, tünelden çıkıp sahanın ucuna adımımı atarken. Bu, takımların sahaya çıkarken kullandığı tünellerden biriydi. “Morötesi ışık işe yaradı. Sanırım Firefight da buradan gitti. Ben... ben onu uzaklaştırdım.”

“Ne? Nasıl?”

“Hımm... bunu daha sonra açıklarım.”

“Öyle olsun,” dedi Tia. “Geri çekilmemize iki dakika var. Cody’yi bul.”

Cevap vermedim. Sahaya girmiştim. *Gerçekten de cephe çok daha doğruymuş,* diye düşündüm, donakalmış bir halde. Öldürülen İnfaz Gücü askerlerinin cesetleri etrafa saçılmıştı. Birkaç noktada alev alev yanan molozlardan karanlık gökyüzüne dumanlar yükseliyordu. Sahanın çeşitli yerlerine, daha iyi görüş sağlamak için askerler tarafından atılan işaret fişekleri düşmüştü. Tribünlerden ve sahadan büyük parçalar kopmuş; bir saat öncesine dek gümüşümsü bir ton taşıyan çelik zemin artık kapkara lekelerle kaplanmıştı.

“Burada bir savaş sürüyor,” diye fısıldadım. Bunu dediğim anda, Steelheart’ı gördüm.

Sahada uzun adımlarla yürüyordu; aralık dudakları ve sıktığı dişleriyle yüzünde pis bir sırıtış oluşmuştu. Parıltılar saçan elleriyle, önüne çıkan her şeye ardı ardına enerji dalgaları gönderiyordu. Prof, takımların yedek kulübelerinden birinin arkasında koşmaktaydı. Üzerine gelen enerji dalgalarından inanılmaz bir çeviklikle son anda kurtulmasını biliyordu. Tribünlerin altında kalan bir duvarın içine girdi. Duvara yaklaşırken tensörleriyle içinden geçebileceği kadar bir delik açmıştı.

Buna sinirlenen Steelheart kükreyerek deliğe enerji dalgaları gönderdi. Bir müddet sonra, üzerine çelik tozları yağarken, Prof bir başka duvarın içinden geri çıktı ve elini ileri uzatarak Steelheart’a doğru kaba görünümlü hançerler savurdu. Bunları muhtemelen çeliğin içinden yontmuştu. Ama hançerler Yüksek Epik’in vücuduna çarpıp sekmekten başka bir işe yaramadı.

Steelheart’ın kılma zarar veremediği için iyice sinirleri bozulmuş gibi görünen Prof’un yüzü buruştu. Bense bu manzara karşısında

etkilenmiştim. “Bunca zamandır bunu mu yapıyor yani?” diye sordum.

“Öyle,” dedi Cody. “Dediğim gibi, adam tam bir makine.” Sahanın sağımda kalan tarafını taradım ve Cody’nin bir moloz yığınının ardında olduğunu gördüm. Nişan aldığı tüfeğiyle öne eğilmiş, tribünlerin ilk katındaki bir grup İnfaz Gücü askerini izliyordu. Askerler, bir kalkanın arkasına kurdukları makineli silahı siper aldığı noktaya doğrultmuş olduklarından, Cody olduğu yerde sıkışıp kalmış gibi görünüyordu. Beni bulmak için neden gelemediği anlaşılıyordu. Tabancamı kılıfına sokup, feneri tüfeğimden sökerek çıkardım.

“Gelmek üzereyim beyler,” dedi Tia. “Steelheart’ı öldürmek için başka bir girişimde bulunmayın artık. Bütün aşamalar iptal edildi. Elimizde hâlâ şans varken buradan ayrılmalıyız.” “Prof’un geleceğini sanmıyorum,” dedi Abraham.

“Ben onunla ilgilenirim,” dedi Tia.

“Peki,” dedi Abraham. “Sen nereye...”

“Çocuklar,” diyerek araya girdim. “Genel mobil hattında söylediklerinize dikkat edin. Hattımıza girmiş olabilirler.” “İmkânsız,” dedi Tia. “Mobil ağlar güvenlidir.”

“Hatta tanımlı bir mobile erişiminiz varsa, bu dediğin geçerli değil,” dedim. “Steelheart’ın elinde Megan’ın mobili olabilir.” Hata sessizlik çöktü. “Kahretsin,” dedi Tia. “Ben aptalın tekiyim.”

“Ah, en sonunda anlamlı bir şey duydum,” dedi Cody, askerlere doğru bir el ateş ederken. “Bu mobil...”

O anda tribünlerin altındaki duvarda, Cody’nin arkasında kalan bir girişte hareket eden bir şeye takıldı gözüm. Küfrederek tüfeğimi kaldırdım. Ama kundak olmadan düzgün nişan almak çok zordu. Zırhlı bir İnfaz Gücü askeri dışarı çıkarken tetiği çektim. Iskaladım. Nişan almış olan asker ardı ardına tekli atışlar yapıyordu.

Cody’den ses gelmiyordu ama fışkıran kanı gördüm. *Hayır, hayır, HAYIR!* Koşmaya başlamıştım. Bir kez daha ateş ettiğimde askeri omzundan vurdum. Kurşunum zırhını delememişti ama en azından dikkatini Cody’den alarak bana döndürmüştü.

Asker bana ateş ettiği anda tensörün takılı olduğu sol elimi kaldırdım. Bunu neredeyse içgüdüsel bir şekilde yapmıştım. Tensörle şarkı söylemek zordu bu defa; bunun nedenini anlamadım.

Ama işe yaramıştı. Şarkıyı elimden bıraktım.

Bir şeyin avcuma çarptığını hissettiğim anda, elimin etrafına çelik tozları saçıldı. Yakıcı bir acı duydum ve tensörden kıvılcımlar çıkmaya başladı. Bir an sonra, ardı ardına gelen silah seslerini duydum. Asker yere devrildi. Abraham, arkasındaki köşeden çıkarak askeri vurmuştu.

Tepemden silah sesleri geliyordu. Bütün gücümle koşup, zeminde kayarak kendimi Cody'nin siperine attım. Cody kocaman açılmış gözleriyle, nefes nefese kalmış haldeydi. Vücuduna birkaç kurşunun isabet etmiş olduğunu fark ettim. Görebildiğim kadarıyla, üçü bacağına, biri de karnına isabet etmişti.

"Koru bizi," dedi Abraham, soğukkanlı sesiyle. Eline aldığı bandajla Cody'nin bacağını sardı. "Tia, Cody kötü bir şekilde vurulmuş."

"Buradayım," dedi Tia. Süren kaosun içinde helikopterin sesini fark etmemiştim. "Her birinizle doğrudan bağlantı kurduğum yeni mobil kanalları açtım; aslında bunu Megan'ın mobilinin kaybolduğunu anladığımız anda yapmalıydık. Abraham, geri çekilmemiz *gerek*. Şimdi."

Arkasına saklandığımız moloz yığınının üzerinden başımı çıkardım. Askerler saldırıya geçmek için tribünden aşağı iniyordu. Abraham kemerinden çıkardığı el bombasını, birinin gizlice yaklaşması olasılığına karşılık arkamızda kalan girişe doğru fırlattı. Bombanın patlamasıyla birkaç askerin acıyla haykırdığını duyduk.

Kendi tüfeğimi bırakıp Cody'ninkini aldım ve üzerimize gelen askerlere ateş açtım. Bazıları hemen siper alsa da, diğerleri kararlı bir şekilde ilerlemeye devam etti. Kaynaklarımızın sonuna dayandığımızı biliyorlardı. Ateş etmeye devam etmemle, ardı ardına *klik* sesleri duymam bir oldu. Cody'nin tüfeği merminin sonuna dayanmıştı.

"Al," dedi Abraham, devasa saldırı tüfeğini yanıma fırlatarak. "Tia, neredesin?"

“Konumunuza yakın,” dedi Tia. “Stadın hemen dışındayım. Dosdoğru dışarı çıkın.”

“Cody’yi getiriyorum,” dedi Abraham.

Cody’nin bilinci hâlâ yerinde olsa da, şu an için kısık gözlerle küfürler savurmaktan başka bir şey yapmıyordu. Abraham’a başımı salladım. Helikoptere koşarken onları koruyacaktım. Saldırı tüfeğini ellerime aldım. Dürüst olmak gerekirse, Abraham depodan çıkardığından beri bu silahı hep kullanmak istemiştim.

Tetiğe bastığımda elimdeki silahı kullanmanın aşırı ölçüde tatmin edici olduğunu hissettim. Geri tepme silahın boyutlarından beklenmeyecek ölçüde yumuşaktı ve göründüğünden çok daha hafifti. Namlunun önündeki küçük tripodunun üzerine yerleştirdiğim tüfeği tam otomatik atışa alıp bütün gücümle tetiğe yüklendiğim anda, sayısız merminin arasında kalan askerler etrafa saçılmıştı. Bu esnada Abraham, Cody’yi stadın dışına taşıdı.

Prof’la Steelheart hâlâ çarpışıyordu. Tekli atışa aldığım tüfekle bir askeri daha indirdim. Abraham’ın yüksek kalibreli mermileri askerlerin zırhlarını delip geçiyordu. Ateş ederken kolumun altında kalan tabancanın vücudumun yan tarafına bastırdığını hissedebiliyordum.

Steelheart’ı yenmek için yürüttüğümüz tahminlerin sonuncusu olan bu tabancayı henüz onun üzerinde kullanmamıştık. Ama bu mesafeden Steelheart’ı vurmamın imkânı yoktu. Ve Tia da operasyonu durdurarak, bunu denemeden geri çekilmemize karar vermişti.

Gözüme çarpan bir başka askeri vurdum. Steelheart’ın Prof’a ardı ardına enerji dalgaları yollamasıyla stadyum sarsıldı. *Tia’nın söylediklerinin aksine, şu anda geri çekilemem,* diye düşündüm. *Tabancayı denemem lazım.*

“Helikopterdeyiz,” dedi Abraham, kulağımın içinde. “David, gitme zamanı.”

“Hâlâ son aşamayı denemedim,” dedim, dizüstü durduğum bir pozisyona geçip askerlerin üzerine yeniden yaylım ateşi açarken. Askerlerden birinin benden tarafa doğru bir el bombası fırlattığım gördüğümde, arkamdaki geçidin içlerine çekildim. “Prof da burada.”

“Operasyonu kesiyoruz,” dedi Tia. “Çık oradan. Prof tensörleri kullanarak kaçabilir.”

“Steelheart bunu yapmasına asla izin vermez,” dedim. “Hem, gerçekten de bunu denemeden kaçmak ister misiniz?” Parmaklarımı kılıfındaki tabancaya doğru uzattım.

Tia sessizdi.

“Bunu yapacağım,” dedim. “Size saldırmaya kalkacak olurlarsa, geri çekilebilirsiniz.” Geçidin içinden sahanın karşı tarafına koşup bir kez daha tribünlerin altında kalan açık alana girdim. Tüfek hâlâ ellerimdeydi; arkamdan gelen askerlerin bağırıp çağırmasını duyabiliyordum. *Steelheart* ve *Prof hu yöne yaklaşıyor. Yapmam gereken etraflarından dolaşarak, doğru düzgün nişan alıp ateş edebileceğim kadar Steeelheart'a yaklaşmak. Bunu arkasından yapabilirim.*

Bu işe yarayabilirdi. İşe yaramak *zorundaydı.*

Ama önce peşimdeki askerlerden kurtulmam gerekiyordu. Abraham'ın silahının alt kısmındaki minik bombaatara baktım. Cephanesi kalmış olabilir miydi? Bu bombaatarlar bombaları tam patlamadan önce fırlatıyordu ama fünye kalemimle silgi şeklindeki kapsüllerden birini kullanarak istediğim zamanlamayı oluşturup İnfaz Gücü bölüğünü haklayabilirdim.

Talih benden yana değildi. Bombam filan kalmamıştı. Mırıldandığım küfürlerle silaha bakarken, üzerindeki uzaktan ateşleme düğmesini gördüm. Sırıtarak durdum, arkama döndüm ve tüfeği zemindeki bir çelik öbeğine dayadım. Ve düğmeye basıp koşmaya başladım.

Birkaç saniye içinde kendi başına çılgıncasına ateş etmeye başlayan silah, arkamdaki alanı tam anlamıyla kurşun yağmuruna tutmuştu. Muhtemelen peşimdeki askerlere çok fazla zarar vermeyecekti ama bana gereken yalnızca biraz nefes almaktı. Siper almaya çalışan askerlerin birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordum.

Bu işe yarayabilirdi. Bir başka geçide ulaşarak yeniden sahaya girdim.

Sahanın çeşitli noktalarından dumanlar yükseliyordu. Steelheart'ın enerji dalgaları isabet ettikleri yerlerde, normalde yanmaması gereken şeyleri bile alevlere gömüyordu. Kılıfından çıkardığım tabancayı kaldırdım. Tuhaf bir şekilde, kısacık

bir an için, silahını kaybettiğimi duyduğunda Abraham'ın bana ne diyeceğini merak ettim. Bunu ikinci kez yapıyordum.

Yoğun dumanın içinde Steelheart'ı saptadım. Prof'un, ilgisini üzerinde tuttuğu Epik'in sırtı bana dönüktü. Daha fazla düşünmeden koşmaya başladım. Dumanın içinde hızlanıyor, moloz yığınlarının üzerinden atlıyordum.

Kendisine yaklaşırken Steelheart benden tarafa doğru dönmeye başlamıştı. Otoriter, küstah bir bakışın olduğu gözlerini görecek kadar yakınındaydım artık. Enerjiyle parıldayan ellerine kaydı gözlerim. Dumanın içinde durdum. İki elimle tabancayı kaldırıp nişan aldığımda kollarımın titremesini engellemeye çabalıyordum. Babamı öldüren tabancaydı bu. Önümdeki canavarı yaralayabilmiş olan tek silahtı.

Üç el ateş ettim.

40

Üç kurşun da isabet etmiş... üçü de Steelheart'ın vücudundan geri sekmişti. Bunun bir tanka taş atmaktan farkı yoktu.

Ben yavaşça tabancayı indirirken, Steelheart da elini bana doğru kaldırdı. Avcunun içi enerjiyle parıldıyordu. Umursamadım.

Buraya kadarmış. Her şeyi denedik. Onun sırrını bilmiyordum. Bunu hiç bilememiştim.

Yenilmiştim.

Steelheart'ın elinde biriken enerji dışarı doğru kıpırdandığı anda, bana ne olacağını artık umursamıyor olsam da, içimdeki en ilkel güdü orada durmamı engelledi. Kendimi yana fırlatmamla, dalganın dibimdeki zemini parçalayıp erimiş metal öbeklerinin dışarı saçması bir oldu. Ayaklarımın altındaki zemin şiddetle sarsılırken kontrolümü yitirdim. Sendeledim. Ve yere devrildim.

Olduğum yerde uzanıp kaldım. Sersemlemiş haldeydim. Steelheart ileri çıktı. Profun saldırılarında pelerini birkaç noktadan yırtılmıştı ama yalnızca biraz rahatı kaçmış gibi görünüyordu, o kadar. Elini ileri uzatarak tepemde dikildi.

Görkemliydi.

Kendimi onun ellerinden gelecek ölüme hazırlarken bile bunu düşünebilmiştim. Gümüş-siyah tonlardaki pelerini rüzgârla savrulurken, üzerindeki yırtıklar bir şekilde *daha da gerçek* görünmesine yol açıyordu. Klasikleşmiş kare şeklinde bir surat, her defans oyuncusunun kıskanacağı türden bir çene, şekilli, kaslı -ama bir vücut geliştiricisinin vücudu gibi olmayan- insanüstü bir vücut.

Abartmıyordum; karşımdaki şey mükemmeliyetti.

Elleri parıldamaya devam ediyordu. Bir süre dikkatli bir şekilde beni inceledi. "Evet ya," dedi sonunda, alçak bir sesle. "Bankadaki çocuk."

Şok olmuş bir halde gözlerimi kırpıştırdım.

"Ben herkesi, ben her şeyi hatırlarım. Buna şaşmaman gerekir. Ben tanrıyım. Ben unutmam. Seni düşündüm. Sen yarım kalmış bir

işsin. Yarım kalmış işlerden *nefret ederim.*"

"Babamı öldürdün," diye fısıldadım. Aptalca bir şey söylemiştim ama ağzımdan çıkan bu olmuştu. %

"Ben birçok baba öldürdüm," dedi Steellheart dudak bükerek. "Birçok anne, birçok evlat da. Bu benim *hakkım."*

Ellerindeki parıltı daha da güçlenmişti bunları söylerken. Artık her ne olacaksa kendimi hazırlamaya çalışıyordum.

Birdenbire gözlerimi açacak bir şekilde, Prof arkadan Steelheart'a saldırdı. Üzerime devrilirlerken refleksle yana yuvarlandım. Prof üstte kalmıştı. Üzerindeki kıyafetler yanmış, yırtılmış, kana bulanmıştı. Elindeki çelikten kılıcı kaldırıp Steelheart'ın yüzüne indirdi. Sonra bunu ardı ardına birkaç kez daha yaptı.

Oysa kılıcın yüzüne her çarpışında Steelheart daha da yüksek sesle kahkahalar atıyordu. Herife bir şey olmaması bir kenara, yüzüne çarpmaktan kılıç yamulmuştu.

Prof'u üzerine çekmek için benimle konuşuyordu. O...

Steelheart ellerini kaldırıp Prof'u üzerinden itti. Hiç çaba göstermeden yapmış gibi göründüğü bu hareketi Prof'u üç metre geriye savur muştu. Sert bir şekilde yere çarpan Prof hırlıyordu.

Zeminde oluşan rüzgârın sırtından kaldırdığı Steelheart süzülerek yeniden ayağa kalktı, Prof'a baktı, havaya sıçradı ve tek dizinin üzerine inerek yumruğunu Prof'un yüzüne geçirdi.

Prof'un yüzünden kan fışkırmıştı.

Çığlıklar atarak ayağa fırlayıp Prof'a doğru atıldım. Ayak bileğimi burkmuş olduğumu da o anda anladım. Bir kez daha sertçe zemine kapaklanmıştım. Acının neden olduğu gözyaşlarıyla, Steelheart'ın yumruğunu yeniden Prof'un yüzüne indirdiğini gördüm.

Kan. Çok fazla kan vardı.

Yüksek Epik ayağa kalkıp kana bulanmış elini silkeledi. "Sen farklıymışsın minik Epik," dedi, yerdeki Prof'a. "Senden önceki herkese kıyasla beni daha çok tahrik ettin."

Sürünerek Prof'a ulaştım. Kafatasının sol tarafı içine çökmüştü. Yuvalarından fırlamış gözleri boş bakıyordu. Ölmüştü.

“David!” dedi Tia, kulağımın içinde. Hatta onun tarafından silah sesleri geliyordu. İnfaz Gücü helikopteri bulmuş olmalıydı.

“Gidin,” diye fısıldadım.

“Ama...”

“Prof öldü,” dedim. “Ben de. Gidin.”

Sessizlik.

Cebimden fünye kalemimi çıkardım. Sahanın ortasındaydık. Cody, silgi şeklindeki kapsülümü patlayıcıların üzerine yerleştirmişti. Düzenek tam altımızdaydı. Bu ona ne yapacak bilmiyordum ama Steelheart’ı havaya uçuracaktım.

Birkaç İnfaz Gücü askeri Steelheart’a doğru koşuyordu. Askerlerin olan bitene dair raporlar vermeye başladığını duyuyordum. Havaya yükselen helikopterin sesini duyuyordum. Hâlâ hatta olan Tia’nın ağladığını duyuyordum.

Prof’un cesedinin başında, dizlerimin üstüne kalktım. *Babam gözlerimin önünde ölmüştü. Gitmemi söylemişti. Kaçmamı...*

En azından bu defa bir korkak gibi davranmamıştım. Kalemi kaldırıp parmağımı tepesine dayadım. Bu patlama beni öldürecekti ama Steelheart’ın kılma zarar gelmeyecekti. Daha önce de birçok patlamadan yara almadan çıkmasını bilmişti. Gene de yanımda birkaç askerini götürebilirdim. Buna da değerdi.

“Hayır,” dedi Steelheart, kendisine yaklaşmakta olan askerlerine. “Onunla ben ilgileneceğim. Bu... özel biri.”

Hâlâ sersem gibiydim. Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. İnfaz Gücü askerlerini durdurmak için kolunu kaldırmıştı.

Steelheart’ın ardında, uzaklarda, stadyumun üst sınırının, lüks odaların üzerinde garip bir şey oluyordu. Kaşlarımı çattım. Işık mıydı bu? Ama... doğru yönden gelmiyordu. Yüzüm kente dönük değildi. Hem, kent asla bu kadar güçlü bir ışık kaynağı olmamıştı. Kırmızının, turuncunun, sarının tuhaf tonları iç içe geçiyordu. Gökyüzü alev alev yanıyormuş gibiydi.

Dumanın neden olduğu bulanıklıkta gözlerimi kırpıştırdım. Güneş ışığıydı bu. Nightwielder ölmüştü. Güneş *doğuyordu.*

Steelheart da arkasına dönmüştü. Ne olduğunu anladığı anda ışığa karşı kolunu kaldırdı. Yaşadığı şaşkınlık yüzünden ağzı açık kalmıştı. Bir süre sonra, dişlerini sıkarak ağzını kapattı.

Bana döndüğünde gözleri öfkeyle kocaman açılmıştı. “Nightwielder’ın yerini doldurmak zor olacak,” diye kükredi.

Sahanın ortasında dizüstü dururken, ışığa baktım. Bu güzel parıltıya. Her şeyin ötesinde kalan bu güçlü şeye.

Epiklerden daha yüce şeyler var, diye düşündüm. *Hayat var. Sevgi var. Doğanın kendisi var.*

Steelheart üzerime geliyordu.

Kötülerin olduğu yerde, kahramanlar da olacaktır. Babamın sesi kulaklar undaydı. *Bekleyin, gelecekler.*

Steelheart parıltılar saçan ellerinden birini kaldırdı.

Bazen oğlum, kahramanlara yardımcı olman gerekir.

Anlamıştım.

Zihnim yaşadığım farkındalıkla açılmıştı. Doğan güneşin yakıcı ışığı gibiydi bu. Biliyordum. Anlamıştım.

Bakışlarımı aşağı kaydırmadan, babamın tabancasını elime aldım. Bir an için karnımda tuttuğum silahı Steelheart’a doğrulttum.

Steelheart dudaklarını bükerek, tepeden bana baktı. “Yani?”

Elim, hatta kolum titriyordu. Güneşin ışığı Steelheart’a arkadan vuruyordu.

“Budala,” dedi Steelheart. Uzanarak tabanca tutan elimi kavradı. Kemiklerimin kırıldığını hissetsem de, acı belli belirsiz olmanın ötesine geçememişti. Silah elimden düştü. Bana bakan Steelheart’ın elini yana doğru uzatmasıyla zeminde oluşan minik hortum silahı kaldırarak Steelheart’ın parmaklarına getirdi. Silahı kafama doğrulttu.

Ona baktım. Harikulade bir ışıkla çevrelenmiş bir katil duruyordu karşımda. Bu şekilde yalnızca bir gölge olarak görünüyordu gözüme. Karanlık olarak. *Gerçek* gücün altında bir hiçlik olarak.

Epikler de dahil olmak üzere, bu dünyadaki herkes ölüp gidecekti. Steelheart için solucanın teki olabilirdim ama o da evrenin büyük resminde solucandan farksız bir yaratıktı.

Yanağındaki ince, gümüşümsü yara izine baktım. Vücudundaki tek kusurdu bu. Ona inanmış olan bir adamdan armağandı.

Steelheart'ın hayatı boyunca olamayacağı ya da anlayamayacağı bir adamın armağanı.

"O gün daha dikkatli olmalıydım," dedi.

"Babam senden korkmuyordu," diye fısıldadım.

Steelheart katılaştı. Önünde, kanlar içinde, dizlerimin üzerine çökmüşken, tabancanın namlusu neredeyse alnımdaydı. Düşmanına karşı, düşmanının silahını kullanmaktan hoşlanırdı. Bu şablonun bir parçasıydı. Rüzgâr etrafımızda yükselen dumanı dağıtıyordu.

"Senin sırrın bu," dedim. "Bizi karanlıkta tutuyorsun. Korkunç güçlerinle gösteriş yapıyorsun. Öldürüyorsun, altındaki Epiklerin öldürmesine müsaade ediyorsun, insanların kendi silahlarını onlara karşı kullanıyorsun. Hatta, yeterince şeytanlık yapmıyormuşsun gibi, ne denli korkunç bir yaratık olduğunla ilgili yalan söylentiler yayıyorsun. Korkmamızı istiyorsun..."

Steelheart'ın gözleri büyümüştü.

"...çünkü yalnızca senden korkmayan biri sana zarar verebilir. Ama böyle bir insan yok, öyle değil mi? Bunu sağladın. Asiler bile, Prof bile. Ben bile. Hepimiz senden korkuyoruz. Ama neyse ki senden korkmayan, hiç korkmamış olan birini biliyorum."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun."

"Her şeyi biliyorum," diye fısıldadım, gülümseyerek.

Steelheart tetiği çekti.

Horoz silah kovanının arkasına çarptı. Barut patladı. Kurşun kısa ölüm yolculuğuna çıkmak için namluda fırladı.

Ama kurşun, dışarı çıkamadan, namlunun içine soktuğum bir şeye çarptı. Bu, tepesinde düğmesi olan incecik bir kalemdi. Silahın namlusuna sokulabilecek kadar ince bir kalem. Bir fünyeydi aslında. Ayaklarımızın altındaki patlayıcılara bağlı bir fünye.

Kurşun, fünyenin tepesine çarparak düğmesine bastı.

Patlamayı saniye saniye gördüğüme yemin edebilirim. Kalbimin her atışı sonsuzluk kadar uzun bir zamana yayılmış gibiydi. Ateş havaya yükselirken, çelikten zemin kâğıt gibi yırtıldı. Gün doğumunun huzurlu güzelliğine korkunç bir kızıl ton çalınmıştı.

Patlama kendisiyle birlikte etrafındaki herkesi fırlatırken, Steelheart çığlık atmak için ağzını açtı. Ama sesini çıkaramadan paramparça oldu. Derisi soyulmuş kasları alevlere bürünürken

organları parçalanıyordu. Son anda gözlerini göğe çevirmişti sanki. Ama ayaklarının altında açılan ateş ve gazabın volkanlarına karıştı.

Bu birkaç saniyede, bütün Epiklerin en yücesi Steelheart, öldü.

Yalnızca ondan korkmayan biri tarafından öldürülebilirdi.

Tetiği kendisi çekti.

Patlamayı kendisi tetikledi.

Yüzünden düşmeyen küstah, güven dolu sırıtışının gösterdiği gibi, Steelheart *kendinden korkmuyordu*. Belki de Steelheart'tan korkmayan hayattaki tek kişi kendisiydi.

Donan bu anda gülümseyecek kadar bile zamanım kalmamıştı. Ama gene de, ateş beni yutmak için gelirken bu gülümsemeyi bütün benliğimde hissediyordum.

41

Işığın kırmızı, turuncu ve siyah tonlarının değişen örüntülerini izledim. Ateş ve yıkımın önümde diktiği duvarı izledim. Bu duvarı yıkılana dek izledim. Patlama, gerisinde zeminde açılmış beş metrelik bir deliği –kendi kraterini- çevreleyen kapkara bir leke bırakmıştı.

Her şeyi izledim ve hâlâ hayatta olduğumu fark ettim. Bunun hayatımın en idrak edilemez anı olduğunu kabul etmem gerek.

Arkamda birinin inlediğini duydum. Dönüp baktığımda Prof'un doğrulduğunu gördüm. Kıyafetleri kana bulanmıştı; cildinde de birkaç kesik vardı. Ama kafatası tamdı. Az önce aldığı yaraların ne denli ciddi olduğunda yanılmış olabilir miydim?

Prof, avcu dışarı dönük olacak şekilde elini ileri uzattı. Elindeki tensör paramparçaydı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bir santim daha yaklaşmış olsaydı bunu durduramayabilirdim." Ağzına götürdüğü yumruğuna öksürdü. "Sen şanslı parlağın tekiymişsin evlat."

Prof bunları söylerken bile, cildindeki kesikler kapanarak iyileşiyordu. *Prof bir Epik,* diye geçirdim aklımdan. *Prof bir* Epik! *Patlamadan korunmamız için bir enerji kalkanı oluşturmuş]*

Sendeleyerek ayağa kalkıp stadyuma baktı. Prof'un ayaklandığım gören birkaç İnfaz Gücü askeri koşarak uzaklaşmıştı. Sahanın ortasında artık her ne lanet dönüyorsa, bunun bir parçası olmak istemedikleri belliydi.

"Nasıl..." diyebildim. "Ne kadar zamandır?"

"Calamity'den beri," dedi Prof, boynunu çatırdatarak. "Sence sıradan bir insan bu gece benim kadar uzun bir süre boyunca Steelheart'a dayanabilir miydi?"

Elbette dayanamazdı. "İcatların hepsi sahteydi, öyle değil mi?" dedim, zihnim açıklığa kavuşurken. "Sen bir bağışçısın! Bize yetiler *aktardın.* Ceket biçiminde korunma yetileri, hasar-bandı biçiminde iyileşme yetileri ve tensörler biçiminde yok edici güçler."

“Bunu neden yaptığımı bilmiyorum,” dedi Prof. “Seni minik patetik...” İnleyerek elini başına kaldırdı. Ardından dişlerini sıkarak birdenbire kükredi.

Dehşete düşmüş bir halde geriledim.

“Bununla savaşmak çok zor,” dedi, sıktığı dişlerinin arasından. “Ne kadar çok kullanırsan... Arrrrr!” Başını tutarak yere çöktü. Prof birkaç dakika konuşmadan karşımda dururken, ne diyeceğimi bilemediğimden sessizliği bozmadım. En sonunda başını kaldırdığında kontrolünü biraz daha sağlamış gibiydi. “Gücümü diğerlerine verdim... çünkü kullandığımda... bana bunu yapıyor işte.”

“Bununla savaşabilirsin Prof.” Hissettiğim şeyi söylemiştim. “Daha önce yaptığını gördüm. Sen iyi bir adamsın. Bunun seni tüketmesine izin veremezsin.”

Derin nefesler alıp verirken başını salladı. “Elimi tut.” Elini uzatmıştı.

Tereddütle de olsa, sağlam olan elimle -diğeri kırılmıştı-uzattığı elini tuttum. Aslında acı duymam gerekirdi. Ama şok halindeydim.

Elini tuttuğumda kendimi daha farklı hissetmesem de, Prof kontrolünü daha ele almış gibi görünüyordu. O anda, kırılan elimin *iyileştiğini* hissettim. Kemikler kaynıyordu. Birkaç saniye içinde elim yeniden esnetebileceğim hale gelmiş, mükemmel bir şekilde yenilenmişti.

“Bu gücü aranızda paylaştırmam lazım,” dedi. “Sizde... sizde, bende olduğu kadar hızlı bir şekilde içinize işlemiyor gibi. Ama bu gücün tamamını bir kişiye verecek olursam, o kişi değişir.'

“Megan’ın tensörleri kullanamamasının nedeni buydu, değil mi?” dedim. “Ya da hasarbandını.”

“Ne?”

“Ah, pardon. Sen bilmiyorsun. Megan da Epikmiş.”

“*Ne?*”

“O, Firefight,” dedim, biraz geri çekilerek. “Arama çubuğunun kendisiyle ilgili veri vermemesi için illüzyon gücünü kullanıyormuş. Bir dakika, arama çubuğu...”

“Tia’yla o aleti, beni hariç tutacak şekilde programladık,” dedi Prof. “Bende yanlış negatif sonuç veriyordu.”

“Ah, anladım. Sanırım Steelheart Megan’ı, Asilerin içine sızması için göndermiş olmalı. Edmund da güçlerini başka Epiklere aktaramadığını söylemişti... yani, Megan’ın tensörleri hiç kullanamamasının nedeni buydu.”

Prof başını iki yana salladı. “Edmund sığmakta bunu söylediğinde, beni düşünmeye itmişti. Ben kendi güçlerimi bir başka Epik’e aktarmayı hiç denememiştim. Bunu anlamalıydım... Megan...”

“Bunu bilemezdin,” dedim.

Prof nefes alıp verdikten sonra başını salladı. Bana baktı.

“Sorun yok evlat. Korkmana gerek yok. Bu defa hızlı geçiyor.” Duraksadı. “Sanırım.”

Havada patlayıcıların kokusu asılıydı. Barutun, dumanın, yanmış etin kokusu. Artan güneş ışığı etrafımızda bir şekilde kararmadan kalmış çelik yüzeylerden yansıyordu. Bu ışık beni neredeyse kör ediyordu ve güneş daha tam doğmamıştı bile.

Prof, bunu yeni fark ediyormuş gibi güneş ışığına baktı. Artık gülümsüyordu. Işığı fark etmesiyle birlikte daha da çok eski haline dönmüştü. Ayağa kalkıp, uzun adımlarla sahayı aşarak moloz yığınının içindeki bir şeye doğru yürüdü.

Megan’ın kişiliği de gücünü kullandığı zamanlarda değişiyordu. Asansör boşluğunda, motorsiklette... değişmişti. Daha saldırgan, daha küstah, hatta çok daha nefret dolu birine dönüşmüştü. Ama her seferinde bu hal hızlı bir şekilde geçmişti. Ama Megan güçlerini çok ender kullandığından, belki de onun üzerindeki etkisi daha zayıftı.

Bu teorim doğruysa, Asilerin içinde zaman geçirmesi, kendini sahip olduğu güçlerden korumasını sağlamış olmalıydı. Çünkü Asilerle birlikteyken, kendini ele vermemek için güçlerini kullanmamaya aşırı ölçüde dikkat etmek durumundaydı. Aralarına sızması için gönderildiği insanlar, onun daha insancıl olan yanını ortaya çıkarmış olabilirdi.

Prof elinde bir şeyle geri döndü. Bu, kararmış, yanmış bir kafatasıydı. Üzerini kaplamış ise rağmen metalin

yansımasını seçebiliyordum. Çelikten kafatasını bana çevirdi. Sağ elmacık kemiğinde bir iz olduğunu fark ettim. Bir kurşunun bırakacağı türden bir iz.

“Hah,” dedim, kafatasını elime alırken. “Kurşun kemiklerine zarar verdiyse, patlama neden kemiklerini parçalamamış?”

“Ölümü, dönüştürme güçlerini tetiklemişse, buna şaşırmam doğrusu,” dedi Prof. “Sahip olduğu felaket güç, ölürken ondan geriye kalanı -kemiklerini ya da kemiklerinin bir kısmını- çeliğe dönüştürmüş olabilir.”

Bu bana pek olası gelmedi. Ama Epiklerle ilgili her zaman tuhaf bir şeyler mevzubahis olabilirdi. Özellikle de öldüklerinde.

Ben kafatasını incelerken, Prof, Tia’yı aradı. Dikkatimi onlara vermesem de açık mobil hattından gelen gözyaşlarının sesini, heyecan dolu çıkışları duyduğum ve Tia’nın bizi almak için helikopteri geri çevirdiğini söylemesiyle son bulan konuşmanın ardından, başımı kaldırdım. Ne yaptığımı anlayamadan, kendimi stadyumun içlerine uzanan tünel girişine doğru yürürken buldum.

“David?” diye seslendi Prof.

“Hemen geliyorum,” dedim. “Almak istediğim bir şey var.”

“Helikopter birkaç dakika içinde burada olacak. İnfaz Gücü ne olduğunu görmek için elindeki tüm olanakları seferber ederek geri döndüğünde burada olmasakiyL°lur.’’^0

Koşmaya başladım. Prof da buna karşı çıkacak başka bir şey söylemedi. Karanlığın içine girdiğimde, mobilimin ışığını sonuna dek açıp, yüksek tavanlı koridorları aydınlattım. Çelik zeminle birleşmiş olan Nightwielder’ın cesedinin yanından geçtim. Abraham’ın patlamayı gerçekleştirdiği noktayı da.

Yavaşlayarak, VIP bölmeleriyle tuvaletlere baktım. Çok geçmeden kendimi budalanın teki gibi hissettim. Ne bulmayı umuyordum ki? O gitmişti. O...

Sesler.

Donup kalmıştım. Loş koridorda arkama döndüm. İşte. Bir süre yürüdükten sonra, açıkken donakalmış çelikten bir kapı buldum. Kapı bakım işleriyle ilgili bir odaya açılıyormuş gibiydi. Sesi neredeyse çıkaracaktım. Tanıdıktı. Megan’ın sesi değildi ama...

"...ben değilsem bile, sen bundan canlı çıkmayı hak etmiştin," diyordu ses. Uzaklardan gelen silah sesleri duydum. "Biliyor musun? İlk görüşte sana âşık oldum. Aptalca, ha? İlk görüşte aşk. Ne klişe ama."

Evet, bu sesi tanıyordum. Bu benim sesimdi. Kapı eşiğinde durdum. Kendi sesimi dinlerken bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordum. Megan'ın ölmekte olan vücudunu savunmaya çalışırken söylediklerimi dinlemeye devam ettim. Sahnenin tamamının yeniden canlandığı son ana dek. "Sana âşık olup olmadığımı bilmiyorum belki. Ama bu her neyse, yıllardır hissettiğim en güçlü duygu. Bunun için sana teşekkür ederim."

Kayıt sona erdi. Ve yeniden başladı.

Küçük odaya adımımı attım. Megan odanın köşesinde, yerde oturuyordu. İki eliyle tuttuğu mobile bakıyordu. İçeri girdiğimde sesi kıssa da, gözlerini ekrandan almadı.

"Üzerimde gizli bir ses ve görüntü kayıt cihazı var," diye fısıldadı. "Kamera derimin altında, gözlerimin hemen üzerinde. Gözlerimi uzun süre kapadığımda ya da kalp atışlarım aşırı yavaşladığında veya hızlandığında kamera kayda geçiyor ve kentteki önbelleklerimden birine veri gönderiyor. Bunu yapmaya birkaç kez öldükten sonra başladım. Reenkarnasyon her zaman sersemletici bir süreç. Bu sayede ölümüme uzanan olayları izleyebiliyorum."

"Megan, ben..." Ne diyebilirdim ki?

"Megan benim gerçek adım," dedi. "Bu komik değil mi? Bu adı Asilere girerken kullanabileceğimi düşündüm çünkü bu kişi, olduğum kişi, öldü. Megan Tarash. Firefight ile hiçbir zaman, hiçbir bağlantısı olmadı. Sıradan bir insandı."

Başını kaldırıp bana baktığında, mobilinin ışığında gözlerindeki yaşları gördüm. "Beni bütün o yol boyunca taşıdın," diye fısıldadı. "Yeniden doğduğumda bunu izledim. Yaptıkların bana bir anlam ifade etmedi. Benden alacağın bir şeye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Ama artık bunda başka bir şey görüyorum."

"Gitmemiz gerek Megan," dedim, ileri çıkarak. "Prof her şeyi benden daha iyi açıklayabilir. Ama şimdi, yalnızca benimle gel."

“Zihnim *değişiyor,”* diye fısıldadı. “Öldüğümde, bir gün sonra yeniden doğuyorum. Rastgele bir yerde. Öldüğüm, vücudumun bulunduğu yerde değil. Ama yakınında. Her seferinde farklı. Ben... bunu gördükten sonra... ben kendim olduğumu hissetmiyorum. Olmak istediğim kişi olduğumu. Bunun bir anlamı yok. Neye güvenirsin David? Kendi düşüncelerin ve duyguların senden nefret ediyormuş gibi görünürken neye güvenebilirsin?”

“Prof...”

“Dur,” dedi, elini kaldırarak. “Daha... daha yakma gelme. Sadece beni yalnız bırak. Düşünmeye ihtiyacım var.”

Ona doğru bir adım daha attım.

“Dur!” Bağırmasıyla birlikte duvarlar yok olurken, etrafımız alevlerle çevrildi. Ayaklarımın altındaki zeminin bükülmesi midemin bulanmasına neden olmuştu. Sendeledim.

“Benimle *gelmelisin* Megan.”

“Bir adım daha atarsan kendimi vururum,” dedi, yanında duran silaha uzanarak. “Bunu yaparım David. Ölüm bana hiçbir şey ifade etmiyor. Artık değil.”

Ellerimi kaldırarak geriledim.

“Bunun üzerine düşünmem lazım,” diye mırıldandı, gözlerini yeniden mobiline çevirirken.

“David.” Ses kulağımın içindeydi. Prof’un sesiydi bu. *“David, gidiyoruz buradan.”*

“Güçlerini kullanma Megan,” dedim. “Lütfen. Bunu anlamalısın. Seni değiştiren, sahip olduğun güçler. Birkaç gün güçlerini kullanma. Saklan. Akim yeniden berraklık kazanacak.”

Mobilinin ekranına bakmaya devam etti. Kayıt yeniden başlamıştı.

“Megan...”

Bakışlarını ekrandan almadan, silahını bana doğrulttu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

“David!” diye bağırdı Prof.

Arkamı dönerek, helikoptere koşmaya başladım. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Son Söz

Steelheart'ın yaralandığını gördüm.

Çığlıklar attığını. Alevlerle kaplandığını. Cehennem ateşinde cayır cayır yandığını. Onu öldüren benim. Evet, fünyeyi tetikleyen onun eliydi belki. Ama ölümünün kimin elinden geldiği umrumda bile değil. Hiç de olmadı. Bunun olmasını sağladım. Elimde bunu kanıtlayabileceğim kafatası var.

Helikopterin koltuğuna kemerle bağlı bir şekilde oturmuş, yan tarafımdaki açık kapıdan dışarı bakıyordum. Kalkarken saçlarım rüzgârla savruldu. Arka koltuktaki Cody'nin durumu, Abraham'ı şaşkınlığa sürükleyecek şekilde, hızla iyileşiyordu. Prof'un ona iyileştirici gücünden büyük bir parça verdiğini biliyordum. Epiklerin yenilenme yetilerini bildiğim kadarıyla, nefes almaya devam ederken kendisine aktarıldığı sürece, bu güç Cody'yi her türlü ölümcül yaralanmadan geri döndürebilirdi.

Parıltılar saçan sarı güneşin altında havalanarak, yanmış, patlatılmış, paramparça edilmiş ve fakat zaferimizin kokusunu taşıyan stadyumu geride bıraktık. Babam bana Soldier Field'ın adının, savaşlarda hayatlarını kaybeden askerlerin onuruna verildiğini anlatmıştı. Ve bu sabah, altımızdaki 6tad Calamity'den bu yana en önemli çarpışmaya ev sahipliği yapmıştı. Sahanın adı bana hiç bu kadar doğru gelmemişti.

On yıldır ilk kez gerçek ışığa uyanan kentin üzerinde yükseldik. Sokaklara çıkmış olan insanlar bakışlarını gökyüzünden alamıyordu.

Tia, bir yandan helikopteri uçururken, onun hâlâ hayatta ve bizimle olduğuna inanamıyormuş gibi, boştaki eliyle Prof'u kolundan tutmuştu. Prof camdan dışarı bakarken, orada ne yaptığımı görüp görmemiş olduğunu merak ettim. Bu

kenti kurtaramamıştık. Henüz bunu yapamamıştık. Steelheart'ı öldürmüştük ama peşinden başka Epikler gelecekti.

Şimdi insanları kendi kaderlerine terk etmek durumunda olduğumuzu kabul etmiyordum. Newcago'nun başındaki gücü indirmiştik; bunun sorumluluğunu almak zorundaydık. Evimi kaosa teslim edip gidemezdim. . Şu anda bunu yapamazdım. Asiler için bile bunu yapamazdım.

Direnmek, Epikleri öldürmekten daha fazlası olmalıydı. Daha büyük bir şeyle ilgili olmalıydı. Belki de Prof ve Megan'la ilgili bir şey.

Epikler *mağlup edilebilir.* Hatta belki bazıları kurtarılabilir. Bunu nasıl başarabileceğimi tam olarak bilmiyorum. Ama bunun cevabını bulana veya ölene dek aramaya devam etmeye kararlıyım.

Kentin dışına doğru yönelirken gülümsedim. *Kahramanlar gelecek... sadece onlara yardımcı olmalıyız.*

Bugüne dek, babamın ölümünün hayatımın en dönüştürücü olayı olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse, Steelheart'ın kafatası ellerimdeyken, intikam için savaşmadığımı, kefaret için savaşmadığımı fark ediyordum. Babam öldürüldüğü için de savaşmıyordum.

Savaşmamın nedeni, onun hayalleriydi.

1

Yeni Chicago, (ç.n.)

2

Birleşik Devletler'de alkollü içkilerin satışını, üretimini, ithalatını ve nakliyatını yasaklayan kanunun geçerli olduğu 1920-1933 arasındaki dönem, (ç.n.)

3

PhD: Doctor oj Philosophy. Üniversitelerde doktora derecesi, (ç.n.)

4

Fr. Pervasız, gözü kara adam, (ç.n.)

5

İnce bir zincirle boyna takılan değerli takı, (ç.n.)

6

Fr. Hayalet ini. (ç.n.)

7

Ing. Belli bir alanda ya da konuda aşın saplantılı olan, hayatını bu alan ya da konunun etrafında oluşturan kişiler için kullanılan argo tabir, (ç.n.)

8

İrlanda mitolojisinde, İrlanda Adası'nda yaşadığına inanılan, yeşil giyinen, ayakkabıcılıkla uğraşan minik cinler, (ç.n.)

9

İskoç erkeklerinin giydiği etek, (ç.n.)

10

İng. Genellikle aşın ölçüde zeki, teknik konularla ilgili ve özellikle sosyal açıdan sıkıntılı kişiler için kullanılan argo tabir, (ç.n.)

11

Adını Alman biliminsanı Cari Friedrich Gauss'tan alan, mermilerin elektromıknatıs olarak kullanılan bobinler aracılığıyla aşın yüksek süratte fırlatıldığı etkili bir saldın silahı, (ç.n.)

12

Kuzey ya da kutup ışıklan, (ç.n.)

13

Kilocoulomb ya da Coulomb. Elektrik yükü birimi, (ç.n.)

14

Kamıştan yapılmış çift düdük ve tulumdan oluşan, tiz sesli, nefesli İskoç çalgısı, (ç.n.)

15

Ing. Delightful. (ç.n.)

16

Kevlar: DuPont firması tarafından 1965 yılında icat edilip patentlenmiş, karbon kökenli çok sağlam liflerden oluşan bir malzeme türü, (ç.n.)

17

Birleşik Devletler'de, Chicago'nun güney kesiminde, 1920'lerin başında inşa edilmiş Amerikan futbolu stadyumu, (ç.n.)

18

Nirengi: Belli sayıda noktanın konumunu kesin olarak tespit edebilmek için, bu noktalan tepe olarak kabul ederek bir alanı üçgenlere bülme işi. (ç.n.)

19

Drone: İnsansız hava aracı, (ç.n.)

20

Davalarda savunma tarafının başvurduğu, makul gerekçelere dayanarak suçu inkâr yöntemlerinden biri, (ç.n.)